

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

TONI BLAKE

Author of *Willow Springs*

HALF MOON HILL

A DESTINY NOVEL



AVON
BOOKS

"No one does it
like Toni Blake."
New York Times
bestselling author
ROBYN CARR

Yarım Ay Tepesi: Bir Kader Romanı

Toni Blake

Avon (2013)

Değerlendirme: ****

Kaderin ne sakladığını asla bilemezsiniz.

Sert bir yalnız ve eski bir motor çetesi üyesi olan Duke Dawson, bir kazadan sonra iyileşirken biraz huzur ve sessizlik aramaktadır. Ancak Anna Romo ormanda dolaşp kulübesine geldiğinde, dünyası tamamen sarsılır. Beklediği ya da istediği son şey, kendisini gözlerinde kendi gözlerinden bile daha derin bir acı taşıyan bir kadının peşinden koşarken bulmaktır.

Sorunlu bir geçmişten kaçan Anna, Destiny'de yeni bir hayat kurmaktadır. Duke'la ilk tanıştığında dehşete kapılır ama ondaki bir şey ruhuna hitap etmektedir. Sert vücutlu asi kısa sürede yeni evini yatak ve kahvaltıya dönüştürmesine yardım eder ve yakınlaşmaları onları hızla yatağına götürür. Aralarındaki tutku aşikârdır, ama Duke hayata sırtını dönmüş bir adamı en büyük inanç sıçramasını yapmaya ve aşık olmaya ikna edebilecek midir?

Yazar Hakkında

Toni Blake'in hayat boyu sürece yazma aşkı, beşinci sınıfta bir kompozisyon yarışmasını kazanmasıyla başladı. Kısa bir süre sonra, on dokuz defter sayfası uzunluğundaki ilk romanını kaleme aldı. O zamandan beri Toni, hem seksi hem de iç açıcı çağdaş aşk romanlarının çok sayıda yayınlanmış, RITA® aday bir yazarı haline geldi. Eserleri *Cosmo'da yer aldı* ve *USA Today* ve *First for Women* dergisi tarafından incelendi. Toni kocasıyla birlikte Orta Batı'da yaşıyor ve yazmadığı zamanlarda seyahat etmekten, yorgan dikmekten ve albüm yapmaktan hoşlanıyor.

TON BLAKE

HALF MOON HILL

BİR DESYRNY ROMANI



Çeviri Kitaplar

Telegram

Adanmışlık

Lindsey Faber'e

*İyi günde kötü günde yanımda olduğun ve bir
kızın sahip olabileceği en sabırlı, şefkatli,
düşünceli arkadaş olduğun için.
Sensiz ne yapardım bilmiyorum!*

Teşekkür

En içten teşekkürlerimi sunarım:

Lindsey Faber, erken beyin fırtınası, not alma, olay örgüsü problemlerini çözme ve bu kitabı yazarken inanılmaz derecede destekleyici bir arkadaş ve amigo kız olduğu için.

Renee Norris, resmi "ilk okuyucum" olarak yıldırım hızında geribildirim için ve her zaman olduğu gibi sorunlu noktaları bulup nasıl düzelteceğimi bulduğunuz için. Her kitabı sana verdiğimden daha iyi hale getirmeme yardımcı oluyorsun.

Michael Perry, ev onarımı ve tadilatı hakkındaki sorularımı yanıtladığı ve bana hikayeye giren birkaç fikir verdiği için.

Menajerlerim Meg Ruley ve Christina Hogrebe, son sekiz yıl boyunca pek çok konuda verdikleri muhteşem destek için.

Editörüm May Chen, geç kaldığımda gösterdiği inanılmaz sabır ve her zaman süper eğlenceli ve birlikte çalışması kolay olduğu için.

Pam Spengler-Jaffee, Shawn Nicholls ve Avon'da kitaplarımın duyurulmasında harika bir iş çıkaran diğer herkes!

İçindekiler

İthaf Teşekkür

Bir İki

Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Dokuz

On

Onbir

Oniki

Onüç

Ondört

Onbeş

Onaltı

Onyedi

Onsekiz

Ondokuz

Yirmi

Yirmi Bir

Yirmi İki

Yirmi Üç
Yirmi Dört
Yirmi Beş
Sonsöz
Anna'nın Böğürtlenli Turtası

Destiny'e hoş geldiniz.
Pervasız Bir Yaz'dan Bir Alıntı
Sugar Creek romanından bir
alıntı Whisper Falls
romanından bir alıntı Holly
Lane romanından bir alıntı
Willow Springs'ten Bir Alıntı

Yazar Hakkında
Yazan: Toni Blake
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

" ... insan her şeye alışabilir ... eğer isterse ..." Gaston Leroux,

Operadaki Hayalet

Bir

Anna Romo aslında huzur ve sessizlikten hoşlanmaya başlamıştı. Belki biraz fazla. Geçen yaz Half Moon Hill'de satın aldığı Viktorya döneminden kalma eski evin verandasından inip yalnızlığın tadını çıkarırken ve etrafını çevreleyen ağaçlardan gelen kuş seslerini dinlerken olduğu yerde durdu ve irkildi. *Ben kimim? Bu ne zaman oldu?* Hayatı boyunca kuş seslerinden hiç hoşlanmamıştı. Ve *kuş* sesi kelimesini ne yüksek sesle ne de düşüncelerinde bilinçli olarak hiç kullanmamıştı. Belli ki Kader Kasabası onu etkilemeye başlamıştı.

Tanrım, ben de onlardan biri oluyorum.

Bunun ona neden bu kadar tatsız geldiğinden emin değildi. Buradaki insanları seviyordu. Hatta bazılarını seviyordu - özellikle de erkek kardeşlerini ve onların eşlerine de oldukça bağlanmıştı. Destiny'nin geri kalan sakinleri de iyi ve nazik insanlardı. Burada gerçek arkadaşlar edinmeye başlamıştı. Ve ilk başta onu biraz bunaltmış olsa da, gördüğü küçük kasaba karşılaşmasını takdir etmeye başlamıştı.

Ama hepsini ne kadar sevse ya da beğense de, aslında onlardan biri *değildi*. Şehirde büyümüştü. Ve hayatı ... şey, her şey düşünüldüğünde, *tuhaf* ve *zorlu* gibi kelimeler yüzeyi çizmeye bile başlamadı.

Bir yıl kadar önce de annesi ölmüştü. Yani, "diğer annesi." Ve bu para da beraberinde gelmişti; aile içinde elden ele dolaşan ve sadece onun için biriktirilen beklenmedik ve yüklü bir miktar. Yine de miras, annesinin ölüm döşeğinde ortaya çıkan şok edici gerçekleri telafi etmek için çok az şey yapmıştı. İşte o zaman *tuhaflik* ve *meydan okuma* yepyeni anlamlar kazanmıştı.

Ve her nasılsa tüm bunlar onu *buraya*, hatırlamadığı bir memlekete, hatırlamadığı bir aileye ve bir pansiyon açma planıyla tadilatını yaptığı bu eve getirmişti -tadilatı bitirebilirse tabii.

Postaları kontrol etmek için dışarı çıkmıştı ama şimdi durdu ve yüzünü eve döndü. Etrafı saran sundurmayı örten tentenin bazı kısımları sanki görünmez demirler tarafından aşağı çekiliyormuş gibi sarkıyordu ve olukların çoğu paslanmıştı, bazı kısımlar tamamen parçalanmıştı. Çatının acilen değiştirilmesi gerekiyordu, birkaç panjur eğik duruyordu ve verandanın bazı kısımları çürümeye başlamıştı, en çok da dekoratif zencefilli süslemeler zarar görmüştü. Müstakil garajla birlikte bir zamanlar bembeyaz olan evin tamamının boyaya ihtiyacı vardı.

Bütün kışı ve baharın büyük bölümünü içeride, oda oda çalışarak geçirmişti ve kaydettiği ilerlemeden gurur duyuyordu. Ama şimdi takvim sayfasını Mayıs'a çevirdiğine ve sıcak havalar geldiğine göre, dışarıdan başlamaktan daha fazla kaçınamazdı. Tek sorun, projenin kendisini bir zamanlar Destiny, Ohio kasabasının hissettirdiği gibi hissettirmesiydi: bunalmış.

"Miyav."

İrkilerek, her zaman kendisine sinsice yaklaşan tüylü siyah kediye baktı. Bir an yalnızdı, sonra kedi birdenbire ortaya çıkıverdi. Ona ihtiyatla baktı. "Neden gidip bir fare falan yakalamıyorsun?"

"Miyav." Ona bir şey istiyormuş gibi baktı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu bugün zaten beslemişti, hem de iki kez. Miyavlayarak geldiğinde hep böyle yapardı çünkü başka ne isteyebileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Bak, benden ne istediğini bilmiyorum. Ve bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Bir pansiyonun kediye ihtiyacı var, demişti Amy. İnsanlar bunun tuhaf olduğunu düşünecek. Ön pencereye ya da verandadaki sallanan sandalyeye kıvrılacak,

ve mekana bir sıcaklık hissi verecektir. Tamam, o kadarını satın almıştı. Ve ayrıca, Amy devam etti, bir kediniz olmasını seveceksiniz. O da gerçek bir evi olmasını sevecek. Ama bu kısımlar pek gerçekleşmedi.

Amy Bright kasaba meydanındaki Under the Covers adlı kitapçının sahibiydi ve Destiny'nin kedisever sakinlerinden biri olarak dükkânına sürekli sahipsiz kedi alıyor, onları sahiplenecek birini bulana kadar orada yaşamalarına izin veriyordu. İşin aslı, Anna Erik'i - Amy'nin bir keresinde onu orijinal *Phantom of the Opera* romanının yanındaki bir rafta uyurken bulması üzerine kediye "Opera Hayaleti" adını vermişti - şehre ilk geldiğinde Amy ile araları kötü olduğu için sahiplenmişti. Bunun gelişen dostluklarını pekiştirmeye yardımcı olabileceğini düşünmüştü ve ayrıca Erik'i de tıpkı kendisi gibi biraz dışlanmış biri olarak görüyordu.

Ama şu ana kadar bir kedi sahibi olmaya aşık olmamıştı. Görünüşe göre Amy, Destiny'deki herkesi kedilere aşık etmeyi başarmıştı - Anna'nın her iki erkek kardeşi ve eşleri de bir kitapçı kedisi ve emlakçı Sue Ann'i evlat edinmişti. O da kediye inanmıştı. Ama bu, içten içe hiçbir zaman buradaki herkes gibi olamayacağının daha fazla kanıtıydı. Asla diğerleri gibi uyum sağlayamayacaktı.

Bu da belki neden tüm zamanını bu büyük, boş evde yalnız geçirdiğini açıklıyor.

Başlangıçta bu fikir çok mantıklı gelmişti. Yaklaşık on yıldır satılık olan eski evi satın almak yeniden başlamak, burada kendine bir yer bulmak, Indianapolis'teki otelcilik geçmişini Destiny'deki yaşamıyla bütünleştirmenin bir yolunu bulmak anlamına geliyordu. Evin şehrin dışında nispeten izole bir bölgede, aşağıda Blue Valley Gölü'ne bakan yüksek bir kayalıkta olması, kardeşleriyle, özellikle de en büyükleri olan aşırı korumacı Mike'la arasına çok ihtiyaç duyduğu mesafeyi koymak için elverişliydi.

Birçok sorun için ideal bir çözüm gibi görünüyordu. Ve belki de hâlâ öyle olacaktı. Half Moon Bed & Breakfast'ın kapılarını açacağı günü ipe çekerek heyecanını ve enerjisini koruyordu. Ama öyle ya da böyle, tam olarak planlamadan, otuz bir yaşında bir münzevi haline gelmişti. Ve buraya ilk geldiğinde kendine çok güvenen, dışa dönük bir kadın olan biri olarak, bunun nasıl olduğundan emin değildi.

Daha iyi günler görmüş, hafifçe bükülmüş, gri metal posta kutusu boştu. Büyük sürpriz. Çok fazla posta almazdı. Ve bazı günler neden kontrol etme zahmetine girdiğini merak ediyordu.

Peki şimdi ne olacak?

Kasabaya gidebilirsin. Kitapçıya gidersin. Polis karakoluna uğrayın ve Mike'ın orada olup olmadığına bakın - Tanrı biliyor ya, onu bilerek ziyaret ederse aşırı korumacı ağabeyinin gününü güzelleştirirdi.

Ya da kulağa daha kolay gelen bir şey yapabilirdi.

Çilek. Böğürtlen toplayabilirsin. Geçenlerde ormanda yürürken biraz böğürtlen görmüştü ama henüz olgunlaşmamışlardı. Belki şimdi olurlardı. *Belki onlardan turta yapabilirsin.* Hayatında hiç turta yapmamıştı. Ama bir hancının yapabileceği bir şey gibi görünüyordu. Ve bugün kasabaya gitmek yerine çilek toplarsa, uyum sağlamaya çalışmak ve hayatı tamamen kontrol altındaymış gibi davranmak zorunda kalmayacaktı.

1965'te kiraz kırmızısı Mustang'inin bulunduğu ve şimdilik depolama alanı olarak da kullanılan büyük müstakil garaja girerek, gelmeden önce duvardaki çivilere asılı duran birkaç kahverengi hasır sepetten birini aldı.

Bir an sonra, avlunun kenarındaki parlak güneş ışığından ormanın gölgeli izolasyonuna adım attığında, yeni açan hanımeli kokusu burnuyla buluştu. İlk başta burada yürüyüşe çıkmak onu rahatsız etmişti; alışması biraz zaman alan yeni bir deneyimdi bu. Ama çok geçmeden korkacak bir şey olmadığını keşfetti; ev ve bahçe huzurlu olsa da, ormanın yemyeşil doğasıyla çevrili olmanın farklı bir yanı vardı. Orman kendine özgü bir dünyaydı, kolayca evcilleştirilemeyen ya da kontrol edilemeyen bir dünyaydı ve belki de bundan biraz hoşlanıyordu.

Uzun, kalın, yaşlı ağaçların yanından geçip alçak çalılıkların ve çalılarının arasından dikkatle ilerledi. Uzaktaki sarı kır çiçekleri onu gülümsetti; ormanın derinliklerinde saklı olsalar da onları görmek güzelliklerinin boşa gitmediği anlamına geliyordu.

Tanrım, burası seni gerçekten etkiliyor. Destiny'ye gelmeden önce bırakın doğa gibi saf bir şeyi, hiç bu kadar derin düşünmemişti.

Ama eğer bir şekilde değişiyorsanız, bunu istediğiniz için yapıyor olmalısınız.

İleride bir şey hareket ettiğinde daha hanımeli kokusunu yeni almıştı. Bir şey görmemişti ama az önce özellikle

Ormanın karanlık, gölgeli bir yerinde. O yüzden yürümeye devam etti. Bu meyveler neredeydi ki? Buralarda değiller miydi? Etrafındaki alçak yeşillikleri tarayarak olgunlaşmış böğürtlen aramaya geri döndü.

İşte oradaydılar! Emin olmak için Google'da aradığı resimlerdeki gibi güzel, dolgun ve koyu renkli, toplanmaya hazır görünüyorlardı.

Büyük, sağlıklı görünen meyveleri tam sepetine atmaya başlamıştı ki, çalılar tekrar hareket etti, bu sefer ona çok daha yakındı ve başını kaldırdığında ... Tanrım, vahşi bir adamla karşılaştı. Bu manzara onu felç etti, korku her uzvunu uyuşturdu.

Boyu bir metreyi aşan ve kaslarıyla onu lime lime edebilecekmiş izlenimi veren adam, uzun çalılıkların arasından çıktı ve çılgın, delici mavi-gri gözlerini kırıştırdı. Dağınık kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu ve dağınık sakalı yüzünün alt yarısını kaplıyordu ama bir yanağından aşağı doğru inen kızgın yara izini tam olarak gizleyemiyordu.

Anna nefesini kaybetti, sepetin yere düşmesine izin verdi, sonra içgüdüsel adımlarla geriye doğru gitmeye başladı - hemen büyük bir ağaç köküne takıldı. Elleriyle düşüşünü engellemeye çalışırken poposu toprak zemine çarptı. Bileğinden acı fişkırdı ve boğazından bir acı çığlığı kaçtı, bu sırada ormanda bir anda ortaya çıkan vahşinin hızla yaklaştığını hissediyordu.

Ayağa kalk. Uzaklaş. Beyni ona bunu söylüyordu ama vücudu tam olarak itaat etmiyordu. Ayağa kalkmak için çabaladı ama ayağa kalkarken bileği tutmadı ve bu sefer daha da sert bir şekilde tekrar arkasının üzerine düştü.

Gözlerini şimdi onu takip eden kıllı canavara kaldırdı. Tanrım, gözleri hâlâ aynı çılgınlıktaydı! Nereden gelmişti bu adam? Savunma *moduna* geçerken kalbi göğsünde davul gibi çarpıyordu -uçuş başarısız olmuştu, bu yüzden geriye sadece *savaşmak* kalmıştı. "Sen de kimsin ve nereden geldin?"

Soruya rağmen, onun bir vahşi adam için şaşırtıcı derecede kendinden emin görünen derin ve hırıltılı bir sesle, "Tanrı aşkına Daisy Duke, sakın ol," diye cevap vereceğini pek tahmin etmemişti. Onun daha çok homurdanarak falan iletişim kurduğunu hayal etmişti.

Ama bir dakika bekle. Onun Daisy Duke olduğunu mu düşündü? Eski *Dukes of Hazzard* dizisindeki gibi mi? Açıkçası, bu onun gerçekten deli olduğu ya da en azından akli başında olmadığı anlamına geliyordu.

Tepkisi mi? Adam ona saldırmadan önce ayağa kalkıp buradan kaçmak için umutsuzca bir girişimde daha bulundu ama bu da nafile çıktı ve bir "*Oomph*" ile acı içinde tekrar kışının üstüne düştü.

"Tanrım, kadın, yerde kal artık," dedi ona. "Yürümek sana göre değil gibi görünüyor."

İrkildi. Vay canına. Vahşi adam şimdi de ona hakaret mi ediyordu? Nefes nefese kaldı. "Ben yaralıyım, seni Neandertal."

"Sürekli düşmene şaşmamalı. Kıpırdamadan otur, Tanrı aşkına."

Gözlerini kırptırdı, şimdi iki kat sersemlemişti. "Sen de *kimsin*?" diye tekrar sordu. "Ve ormanımda ne yapıyorsun?"

Gözleri hâlâ tehditkâr bakıyordu ama cevabı biraz daha az ısırlıkla geldi. "Ormanın *senin* olduğunu bilmiyordum. Sadece bir süre kulübede kalacağım."

Kulübe mi? Hangi kulübeden bahsediyor olabilir? Hiç bilmiyordu-

Ama sonra düşüncesinin ortasında durdu, çenesi düştü. Çünkü belki de adamın bahsettiği yapıyı biliyordu - ama eğer öyleyse, *kulübenin* cömert bir tanımlama olduğunu düşündü.

Bir zamanlar buranın bir kulübe olduğunu tahmin ediyordu ama çoktan çürüyüp bir yana doğru eğilmiş, eskimiş duvarları sarmaşıklarla kaplı eski bir barakaya dönüşmüştü. Burada yaşayan tek canlının daha çok kemirgenler olduğunu düşünmüştü. Elbette, bu adamın insandan çok hayvana benzediğini düşünüyordu, bu yüzden belki de bu onu rahatsız etmiyordu. Ama neden biri o yerde yaşasın ki? Evsiz barksız dolaşan biri miydi? Ve onun hakkında ne yapacaktı?

Kız cevap vermeyince, o gri gözlerini kısarak, "Gerçekten kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?" dedi.

Hah. Öyle mi olması gerekiyordu? "Hayır. Bu yüzden kim olduğunu sorup duruyorum." diye cevap verirken aklından onun her şeyden kaçmaya karar vermiş ünlü bir rock yıldızı olduğu fikri geçti.

"Ben Duke," dedi sonunda ona. "Duke Dawson."

Anna yerde otururken bile hafifçe geri çekildi. Adam bir rock yıldızı *çıksaydı* daha fazla şaşırıamazdı. "Lucky'nin arkadaşı mı?" diye sordu şaşkınlıkla. Çünkü en küçük kardeşinin en iyi arkadaşı Duke'la birkaç kez karşılaşmıştı ama ... şey, o *böyle* görünmüyordu.

"Evet."

"Yani ... benim gerçekten Daisy Duke olduğumu düşünmüyorsun," diye açıklama ihtiyacı hissetti.

Ve sanki bu konuşmayı zorlaştıran oymuş gibi *içini* çekti. "Tabii ki hayır-Anna," dedi bakışları kot şortuna kayarken.

İnsanlar onlara Daisy Dukes diyordu. Sayılır.

Ancak bazı şeyler netleşmeye başlasa da bazıları kesinlikle net değildi. "Burada ne yapıyorsun? Yani ..." Ve sonra Duke Dawson'ın durumu hakkında Lucky'den öğrendiği her şey aklına gelmeye başladı. Birkaç ay önce Duke kötü bir kazaya tanık olmuştu. Yaralanmıştı. Bir arkadaşı ölmüştü. Sonuç olarak, Gravediggers adlı motorcu barını satmış ve ailesinin yanına, Indiana'ya taşınmıştı.

Ama görünüşe göre bu son kısım tam olarak doğru değildi.

"Şu anda insanların arasında olmak istemiyorum diyelim." *Ya da genel hijyenle de ilgilenmiyordu, görünüşe göre - ama* bu kısmı kendine sakladı.

Söylediklerine cevap vermek yerine -çünkü burada işler yeterince garipti ve onu çok az tanıyordu-, "Eminim seni neden tanıyamadığımı anlayabilirsin. Tabii son zamanlarda hiç ayna görmediysen."

"Görmedim," dedi. "Şu anda nasıl görüldüğümle pek ilgilenmiyorum." Ses tonu bu konuyu daha fazla irdelememesi için onu uyardı, bu da onu bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünürken bıraktı - o da devam ederek sorunu onun için çözdü. "Kulübeyi kullanmamla ilgili bir sorunun mu var?"

Öyle miydi? Ve eğer biliyorsa, bunu ona söyleyecek kadar cesur muydu? "Pek sayılmaz, sanırım. Ben sadece ... şey, burası pek Ritz sayılmaz."

"Ritz'e ihtiyacım yok. Şu anda yalnız bırakılmak dışında pek bir şeye ihtiyacım yok."

Onunla ilgili her şey onu tedirgin etmeye devam ediyordu. "Tamam," dedi, hâlâ gerçekten iyi olduğundan çok korktuğu için.

"Lucky'ye ya da başka birine burada olduğumu söyleyemezsin."

Bir kez daha kendini yerdeki yerinden kıpırdanırken buldu. Çünkü kalmasına izin vermek bir şeydi ama Duke'u düğününde sağdıç olmasını isteyecek kadar seven ağabeyinden bir sır saklamak? Bu çok daha fazla şey istemek gibi görünüyordu. "Lucky'ye yalan söylememi mi istiyorsun? Neden?"

"Lucky ile ilgili değil. Dediğim gibi, şu anda insanların arasında olmak istemiyorum. Yalnız kalmak istiyorum. Ve bu bugüne kadar gayet iyi gidiyordu."

Onun sert ses tonu karşısında bakışlarının genişlemesine izin verdi. Bu ne cüret! "Evet, kendi mülkümde çilek toplayabileceğimi düşünmem korkunçtu."

Bunun üzerine kayrak grisi gözleri yere düşmüş sepete ve etrafına saçılmış meyvelere kaydı. "Bana hiç dut toplayan bir tip gibi gelmemiştin Daisy Duke."

"Ben değilim. Genellikle," diye itiraf etti. "Ama belki de buradaki diğer herkes gibi olmaya çalışıyorumdur."

"Ayrıca sırf başkalarını memnun etmek için değişecek bir tip olduğumu hiç düşünmemiştim."

"Kendimden başka kimseyi memnun etmeye çalışmıyorum," diye onu bilgilendirdi ama yine de bunu yapacak konumda olmadığını düşündüğü bir adam tarafından yargılandığını hissetti. "Bu yüzden seni ormanda sinsice dolaşmanla ya da ben buraya gelmeden önce her ne yapıyorsan onunla baş başa bırakıyorum."

Ardından ayaklarını altına çekti ve ayağa kalkmaya başladı; ancak ayak bileği bir kez daha tutmadı. Poposu bir kez daha acı içinde yere değerken "Kahretsin!" diye bağırdı.

"Sana vazgeçmeni ve yerde kalmanı *söylemiştim*."

Duke Dawson'a hafif bir alaycı bakış fırlattı. "Sonsuza kadar burada oturamam, değil mi?"

Duke'un yüzündeki fazla kıllar sinirli ifadesini gizleyemedi. "Sanırım sana yardım etmem gerekecek."

Hay aksi. Her ne kadar bu tuhaf karşılaşmayı sonlandırmak istese de, gerçekten de öyle görünüyordu. "Seni söndürdüğüm için üzgünüm," dedi, sesi alaycıydı.

Sonra Duke Dawson -ki ona hâlâ Duke Dawson gibi görünmüyordu- ona doğru bir el uzattı. "Kötü olanın üzerine ağırlık koyma," diye hatırlattı ve bu tavsiyeye uymakla onun elini tutmak arasında, sonunda tek ayağı üzerinde de olsa ayakta durmayı başardı.

Ve işler zaten yeterince garip değilmiş gibi, daha sonra bir kolunu sırtına, diğerini de kalçalarının altına doğru yumuşak bir şekilde kıvrımak için eğildi ve onu eşikten geçirilmek üzere olan bir gelin gibi kolayca kollarına aldı. Kadın şaşkınlık dolu nefesini tutmaya çalıştı ama başaramadı. Adamın topallarken ona destek olacağını düşünmüştü, onu kaldıracağını değil.

"Kolunu boynuma dola," diye talimat verdi ve böylesine yakın bir temas onu anında ... çok sıcak hissettirdi. Nedeninden tam olarak emin olmasa da bir şekilde kurtulma isteği duydu. Adam şimdi ona çok farklı, bir yabancı gibi görüldüğü için mi, bu çok kişisel görünüyordu? Onun ellerinde olmak gözlerini yanağındaki yara izine çok yaklaştırdığı için mi? Ormanda yaşadığı için kirli ve pis koktuğu için mi? Ama hayır, sonuncusu değildi - çünkü adam kirliden çok ... misk gibi ve erkeksi kokuyordu. Adam bir taş atımı ötede, neredeyse tamamen ormana karışacak kadar sarmaşıklarla örtülü kulübeye doğru ilerlerken kokusu duyularını doldurdu.

"Bekle," dedi, ne kadar yakın olduklarının ürkütücü bir şekilde farkında olarak. "Yanlış yöne gidiyoruz. Benim evim diğer yönde." Omzunun üzerinden işaret etti.

"Şimdiye kadar orada yaşayanın sen olduğunu fark etmemiştim," dedi her zamanki mesafeli ses tonuyla. "Ama seni evine götürmeyeceğim. Kulübeye gidiyoruz."

Anna onun gözlerinin içine bakmadan hemen önce bir kez daha irkildi. Ama bu pek de iyi bir hareket olmayabilirdi. Birbirlerine bakıyorlardı, birbirlerini çok az tanıdıkları düşünüldüğünde gözleri rahatsız edici derecede yakındı ve renklerinin derinliği Anna'yı çarptı. Bu ona fırtına bulutlarını, tunç rengini düşündürdü - orada sert ama çarpıcı bir şey vardı.

Ancak protesto etmeye hazırlanırken bunun kendisini yıldırmasına izin vermedi.

"Kulübeye gitmek *istemiyorum*," dedi ona en buyurgan sesiyle - genellikle Mike için sakladığı ve bugün şimdiye kadar başarıyla kullanamadığı sesiyle. Ama bu kez istediği tüm otoriteyle çıkmıştı. "Evime gitmek istiyorum." O köhne kulübeyle kıyaslandığında kulağa birden evrendeki en güvenli yer gibi gelmişti.

Çünkü ormanda canavar gibi bir adam tarafından korkutulmak yeterince kötüydü. Ve şimdi onu gerçekten kollarında taşıyor olması daha da kötü görünüyordu. Ve Lucky'nin Duke'a olan yakınlığına rağmen, adam pekâlâ tehlikeli olabilirdi. Belli ki adam hayatında pek de iyi bir yerde değildi. Ormanda mı yaşıyordu? Kurt adam gibi mi görünüyordu? Buraya izinsiz giren oymuş gibi davranmak? Ona yardım etmesine izin vermek bir şeydi ama bu ona güvendiği anlamına gelmiyordu. Ve kendisini o gözlerden uzak küçük kulübeye götürmesine izin verdiği için kendini güvende hissettiği anlamına da gelmiyordu.

Adamın arkasını dönüp diğer tarafa, evine doğru gitmesini bekledi. O da oldukça ıssızdı ama en azından bir yol üzerindeydi,

Arabaların ara sıra geçtiği bir yer. Ve bir telefon vardı.

İşte o zaman Duke Dawson onu bir kez daha şaşırttı ve kaba bir şekilde, "Bu çok kötü oldu Daisy Duke. Burada kararları veren sen değilmişsin gibi görünüyor, değil mi?"

"Ah, seni korkutuyorum, değil mi?"

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

İki

Anna kendini yeniden panik içinde hissetmeye başladı. Vahşi adamın Duke olduğunu ve delirmiş bir terk edilmiş olmadığını öğrenmek korkularını bir nebze olsun yatıştırmıştı ama şimdi yeni bir endişeyle cildi karıncalanıyordu. "Neden? Neden beni kulübeye götürdün?"

Bakışları onun aşırı tepki veren bir aptal olduğunu gösteriyordu. "Çünkü çok daha yakın ve şişlik için buzum var."

Oh.

Aşağı doğru bir bakış Anna'ya ayak bileğinin gerçekten de şişmiş ve yağlanmış olduğunu gösterdi. Ormanda vahşi bir kurt adamla karşılaşmanın ve sonra onun aslında kardeşinin en iyi arkadaşı olduğunu anlamının heyecanı ile bunu fark etmemişti. Belki *de* aşırı tepki veren bir salaktı. Ama . . . "Buzun var mı?"

Yine yüz ifadesi, onun bir mağara adamı gibi yaşadığını düşünecek kadar kalın kafalı olduğunu ima ediyordu. "Propan buzdolabım var."

"Oh." Bu kez yüksek sesle söyledi. Ve belki de verdiği cevaplar bir anlam ifade ettiği için bu haber kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Ama yine de her geçen saniye daha karanlık ve daha yasaklayıcı hissettiren ormanın derinliklerine değil de kendi evine dönmüş olmayı diledi.

Yıkık dökük kulübeye yaklaştıklarında, eski ahşap kapının kolunun olmadığını, sadece küçük delikler ve girintiler olduğunu fark etti.

tam da Duke kapıyı tekmeleyerek açmak için ayağını kaldırdığı sırada. Daisy *gürültüyle* bir kez daha irkildi ve Duke ona bir kez daha kızgınlıkla baktı. "Sakin ol Daisy. Ben ısırمام."

"Bunu biliyorum," dedi kararlı bir şekilde ama biliyor muydu? Ondaki bir şey kesinlikle sinirini bozuyordu. Bunun bir nedeni de görünüşüydü. Ve belki de şimdi onun geçmişı hakkında bildiklerini daha fazla hatırlamaya başlamıştı; yıllar önce Lucky ile birlikte bir motorcu çetesine katılmış olması gibi. Söz konusu olan ıslah olmuş ağabeyi olduğunda bu bir şekilde affedilebilirdi ama şu anda *kanun* kaçağı kelimesi kulağa birdenbire daha önce hiç olmadığı kadar korkutucu gelmişti.

Kulübenin içi beklediğinden biraz daha evcildi, ama rahat olmaktan çok uzak görünüyordu; sadece evsiz bir insanın beğeneceğı türden bir yerdi.

Yuvarlatılmış gümüş kenarları olan eski bir Formika masa zeminin ortasında duruyordu ve iki yanında kahverengi vinil dolgulu eski mutfak sandalyeleri vardı, birinin oturağında bir yırtık vardı. Bahsettiğı propan buzdolabı, muhtemelen kırklı yıllardan kalma bir başka buzdolabının yanında duruyordu. Ve akan su olmadığı için pas lekeleriyle kaplı eski porselen lavabo, her şeyden çok birkaç tabak için depolama görevi görüyor gibiydi. Birinin buradaki geçmiş yaşamına ait diğer kalıntılar - yırtık pırtık beyaz perdeler, duvarda eğik duran bir çerçevenin içinde solmuş bir resim - mekâna serpiştirilmişti, ancak mevcut yaşamın diğer tek işareti şişirilmiş bir kamp yatağı ve üstündeki koyu yeşil uyku tulumu ve onun yanında yerde duran pille çalışan küçük bir kamp lambasıydı.

Duke onu nazıkçe yıpranmamış sandalyeye indirirken, onun burada yaşadığını düşünerek, bunun ne anlama geldiğini merak ederek ve çoğu insanın sefalet olarak düşüneceğı şeylere tanık olarak çok fazla korkmamaya çalıştı. Ve bunun yerine Duke'un kendisine odaklanmak yeterince kolaydı. Çünkü onun şu anki görünüşüne hâlâ tam olarak alışmamıştı. Ve yara izinin onu rahatsız edip etmediğini ve tavrına rağmen birilerinin onu bu şekilde görmesinden gizliden gizliye utanıp utanmadığını merak ettiği için. Odaklanacak başka bir şey daha: Buzdolabından buz dolu bir bezle dönmüş, karşı sandalyeye oturmuş ve kızın ayağını dikkatle dizinin üzerine kaldırmıştı.

Mavi kotu solmuş ve yıpranmıştı, dizleri sağlamdı. Elleri görüldüğünden daha nazikti, bir eliyle ayak bileğini kavrarken diğer eliyle de derme çatma buz torbasını yerinde tutuyordu.

Dondurucu his kumaştan çıplak bedenine doğru ilerlerken tısladı.

"Daha sert ol," dedi adam cevap olarak ve kadın az önce onda gördüğü nezaketin hayal gücünün bir ürünü olduğuna hemen karar verdi.

"Hava soğuk, lanet olsun," diye itiraz etti, adamın tavrından bıkmıştı.

"Buz genellikle öyledir," diye homurdandı. "Eğer ormanda dolaşacaksan, biraz daha sert olmalısın Daisy Duke."

"Keşke bana öyle demeyi bıraksan."

Uzun zamandır ilk kez bakışlarını onunkilere dikti ve bu onu daha da tedirgin etti. "Neden? Sana yakışıyor. En azından şortun. O uzun, bronz bacaklarını çok güzel gösteriyorlar."

Anna orada öylece oturdu. Normalde her kız gibi o da iltifatlardan hoşlanırdı. Ve genellikle, içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, iltifatları nezaketle ya da çapkınca nasıl kabul edeceğini bilirdi. Ama şimdi Dük Dawson'dan gelen bu iltifata nasıl karşılık vereceğinden emin değildi - sadece onu hâlâ biraz korkuttuğu için değil, aynı zamanda sıcak bir avuç içi hâlâ ayak bileğini kavrarken, duygunun uyluğundan yukarı doğru dalgalandığını hissettiği için. Bu da onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Onun dokunuşunu fark ettiği kadar buzu fark etmeyi de bırakmıştı.

Kız cevap vermeyince Duke bir kahkaha attı, ondan duyduğu en sert sesteki bu. Nedenini sormadı çünkü bilmek istediğinden emin değildi.

"Şişlik iniyor mu?" diye sordu onun yerine, konuyu değiştirmeye hevesliydi.

"Birkaç dakika ver Daisy. Bu kadar acele etme."

Onun için söylemesi kolaydı. Her geçen saniye oradan ayrılmak, ev gibi, dost canlısı evine geri dönmek için daha da sabırsızlanıyordu - ki şimdi bu ev ona her zamankinden çok daha ev gibi ve dost canlısı görünüyordu.

Bileğini tutuş şekli iyi hissettirse bile.

Belki de buradaki sorunun bir parçası buydu. Bir canavara benziyordu. Davranışları da pek centilmence sayılmazdı. O halde bileğindeki elin sıcaklığından nasıl hoşlanabilirdi ki? Neden bunun bu kadar *farkındaydı* ki?

Bundan sonra sessiz kaldılar ve Anna'ya duvardaki resmin bu kadar soluk olmamasını ve oturduğu yerden daha iyi görebilmeyi dilemek için belli belirsiz zaman verdiler. Duke'un pazularındaki motosiklet dövmesine baktı ve şunu fark etti

Eğer daha önce fark etseydi, giydiği beyaz tişörtün kirli kolunun altından bakanın o olduğunu anlayabilirdi.

"Bu kalbinin üzerinde olmalı," dedi birdenbire. Onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ne?"

"Daha sonra evde olduğunuzda, uzanın ve ayak bileğinizi yastıkların üzerine koyun, böylece kalbinizden daha yüksekte olur. Şişlik için daha iyi olur. Ama biraz iniyor gibi görünüyor," dedi ve buzlu, ıslak bezi çekerek altına baktı.

Bu fırsattan yararlanarak ayağını dikkatlice ama hızlıca yere indirdi. Dizleri onun için çok rahat bir yastık haline gelmişti. "O zaman ben de eve gideyim."

"Cehennem gibi olacaksın," diye homurdandı.

Ve bir kez daha geri çekildi. "*Şimdi* sorun ne?"

"Yine de o şeyin üzerinde yürüyemeyeceksin," diye bilgilendirdi onu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, bu noktada biraz çaresiz hissediyordu.

"Çünkü ben-"

"Kendine sakla, Daisy. Seni taşıyorum."

Hayat Anna'ya tuhaf ya da rahatsız edici durumlarla nasıl başa çıkacağını öğretmişti ve o da bunu genellikle sorunsuz bir şekilde başarırdı. Genellikle her şeyi kontrol altında tuttuğuna kendini inandırabiliyordu - içten içe öyle olmadığını düşündüğü zamanlarda bile. Başa çıkma mekanizmaları - bunlardan tonlarca vardı. Peki neden şimdi hepsi onu hayal kırıklığına uğratiyordu?

Ormandan geri dönerken, vücutlarının birleştiği yerlerin -ki bu koşullar altında oldukça azdı- endişe verici bir şekilde farkında kaldı. Adamın erkeksi, misk kokusunu içine çekmeye devam etti. Adamın yüzüne bakmamaya çalışsa da bazen bakıyordu ve bu her zaman bir şok etkisi yaratıyordu.

Elbette ilk başta dikkatini çeken daha çok sakalları ve dağınık, taranmamış saçlarıydı. Bir fırça almak gerçekten bu kadar zahmetli olur muydu? Ama tedirgin edici yolculuk devam ettikçe ve onu incelemeye biraz daha alıştıkça -tabii ki gizlice- başka şeylere de dikkat etmeye başladı. Daha önce de dikkatini çekmiş olan gözleri. Şimdi hüzünlü, kararlı ve belki biraz da boş görünüyorlardı. Ve kenarlarındaki küçük kırışıklıklar, onlarda gördüğü şeyi noktıyor, onu kendisinden daha zorlu bir yolda yürümüş bir adam olarak işaretliyor gibiydi - ki bu da

Ona göre bu bir şey ifade ediyordu. Gizlice bakışlarını adamın yanağındaki yara izine de indirdi. Daha yakından bakıldığında taze olduğunu görmek daha kolaydı. Ham bir yanı vardı; pembe et, kazanın üzerinden uzun zaman geçmiş olmasına rağmen henüz tam olarak iyileşmemiş, hassas görünüyordu. Belki de bazı yaralar *asla* iyileşmiyordu.

Onu taşıırken hiç konuşmadılar, bu da rahatlatıcı bir şeydi. Duke'un kendi kokusuna ek olarak, hanımeli ve biraz da yaban gülü kokusu yayılıyordu. Ve tüm rahatsızlığına rağmen, garip bir yanı bahçeye çıktıklarında, aniden gerçek hayat gibi hissettiren şeye geri döndüklerinde neredeyse üzgündü.

Çakıllı araba yolundan geçtikten sonra sarkık ön merdivenlerden verandaya çıktıktan sonra, "Kapıya bakabilir misin?" diye sordu. Ellerim biraz dolu."

Gülümseyip gülümsemediğini görmek için baktı, çünkü neredeyse şaka yapıyormuş gibi gelmişti ama şimdiye kadar çoğu zaman olduğu gibi ciddi görünüyordu. Bunun üzerine, kapının koluna uzanarak kapıyı ardına kadar açtı.

Birkaç saniye sonra onu ön odadaki kanepeye indiriyordu. "Koltuk değneklerin yok, değil mi?" diye sordu.

Normalde cevabım hayır olurdu. Ama . . . "Aslında tavan arasında eski bir çift tahta görmüştüm ama onlara ihtiyacım olmadığından eminim."

Ormanın gölgesinden ayrıldığından beri yeniden çelikleşen gri gözleriyle ona bir bakış attı. "Hayır, yürüyemeyen birinin hiçbir şey için koltuk değneklerine ihtiyacı olmaz," dedi kuru bir sesle, sonra dönüp koridora bakmadan önce odanın etrafına göz gezdirmeye başladı. "Tavan arasına nasıl çıkıyorsun?"

Gözlerini devirdi -ki bu daha çok adamın sırtı ona dönük olduğu için güvenli hissettiriyordu. "Katlanır merdivenler ikinci kat koridorundan aşağı iniyor, ama ..."

Adam sanki buranın sahibiymiş gibi merdivenlere doğru yönelmişti bile, o da nefesini geri kalanına sakladı. Belki de adam haklıydı. Sadece onun yanında kendini sakat gibi hissetmekten daha fazla hoşlanmıyordu.

Birkaç dakika sonra, bir elinde eski koltuk değnekleriyle yeniden ortaya çıkmadan hemen önce merdivende ayak seslerini duydu. Sözsüz bir şekilde koltuk değneklerini aşırı doldurulmuş kanepenin bir koluna yasladı. "Eminim bunları kullanabilecek kadar zeki bir kızsındır," dedi ve sonra aynı şekilde fuayeye doğru geri dönmeye başladı.

Bir şey söyleyip söylememeyi düşünüyordu ki, adam omzunun üzerinden baktı. "Kimseye burada olduğumu söylemeyeceksin, değil mi?"

Ve Anna tereddüt etti. Lucky'den bir sır saklama fikrinden gerçekten hoşlanmamıştı -Tanrı biliyordu ki ailelerinde yeterince sır vardı.

Ama insanlardan uzaklaşmak ve biraz yalnız kalmak istemesini de anlıyordu. Bu yüzden Duke Dawson'ın neden ormandaki korkunç küçük bir kulübede yaşadığını hâlâ anlamasa da, sonunda "Hayır, yapmayacağım" dedi.

Cevap olarak ona kısa bir baş selamı verdi ve gitmek için döndü. "Dük."

Eliyle kapıyı itip açmak üzereyken durdu ve tekrar arkasına baktı.

"Madem beni buraya kadar taşıyacaktın, neden kulübeye götürdün?" Bu soru, adam tavan arasındayken aklına gelmişti.

Yanıt olarak yüz ifadesi karardı. "Neden? Korktun mu? Sonunda fikrimi değiştirdiğim şeytani bir planım olduğunu mu düşündün?"

Tanrım, garip bir durumu daha da kötüleştirmenin bir yolu, Anna. Ses tonundaki bir şey kulağa biraz uğursuz gelse bile. "Hayır," dedi, bunun gerçek mi yoksa yalan mı olduğundan emin değildi. "Sadece merak ettim."

"Bu bir yargı kararıydı," dedi ona. "Şişlik biraz indi ama yeterli değil, hepsi bu. Daha fazla inmiş olsaydı, kollarım dolu bir şekilde yürümekten kurtulurdum."

Ve kendine rağmen, onun öylece gitmesine izin verdiği için biraz tuhaf hissetmeye devam etti. Bir şekilde pislik gibi davranmıştı ama ona yardım etmişti. Yardıma ihtiyacı olduğunu kabul edemeyecek kadar inatçı olduğu zamanlarda bile. O yüzden adam tekrar gitmek için döndüğünde, kadın onu bir kez daha durdurdu. Bu sefer "Teşekkür ederim. Benimle ilgilendiğin için." Ama Tanrım, hemen o sözleri geri almak istedi. En çok da söylediği sözleri. Onunla ilgilenmesi için bir erkeğe ihtiyacı yoktu. *Kimsenin* onunla ilgilenmesine ihtiyacı yoktu.

Yine de sadece "Sorun değil Daisy. Ama kendini iyi hissedene kadar şu lanet koltuk değneklerini kullan."

Ve sonra gitmişti, paravan kapı arkasından usulca çarpıyordu.

Duke, buraya geldiğinden beri geçen bir iki ay boyunca her gün gittiği yolu izleyerek dereye indi. Kulübenin bir köşesinde bulduğu eski metal kovayı taşıyordu, birine şükreliyordu,

uzun zaman önce, onu dışarıda paslanmaya terk etmek yerine içeri koymayı uygun görmüştü. Bazen hayattaki tüm farkı yaratan küçük şeylerdir.

Bugünlerde içme suyunun yanı sıra birkaç bulaşığını ve birkaç kez de giysilerini yıkamak için kullandığı berrak akan dereye ulaştığında, derenin uzakta döküldüğü küçük göle doğru baktı. Yarım Ay Tepesi'nin aşağısındaki Mavi Vadi Gölü kadar büyük değildi, daha çok uzun, dar bir gölet gibiydi ama güneşin yüzeyde parıldadığını görmek ruhunu biraz canlandırdı. Çok değil ama bugünlerde alabildiğini alıyordu. Burada bulduğu huzuru içine çekerek derin bir nefes aldı.

Gerçi dün ormanda Anna Romo'yla karşılaşmadan önce bölge çok daha huzurluydu. Kahretsin, o koca Viktoryen'de yaşayabilecek onca insan arasında Lucky'nin kız kardeşi olduğuna inanamıyordu. Ne boktan bir şans.

Ama son zamanlarda şansı pek yaver gitmemişti, hatta hiç gitmemişti, belki de bu onu şaşırtmamalıydı. Şimdiye kadar evde o kadar az hareket görmüştü ki, orada yaşlı bir kadının ya da bir çiftin yaşadığını düşünmüştü. Öyle bir eve benziyordu. Özellikle de çok harap olduğu için. Dün onu eve götürdükten sonra evin sadece dıştan harap olduğunu anlamıştı ama yine de görünüşü ona tamamen yanlış bir izlenim vermişti. Bir kızın bu kadar büyük bir eve ne ihtiyacı olabilirdi ki?

Durum ne olursa olsun, şimdi sadece onun sözünü tutacağını ummak zorundaydı. Bunun için bir nedeni olduğundan değil - onu çok az tanıyordu ve ona hiçbir sadakat borcu yoktu.

Yine de bugün her zamanki gibi işine devam ediyor, burada kendisi için yarattığı sessiz varoluşta hiçbir şeyin değişmeyeceğini varsayıyordu. Ve eğer Lucky ya da diğer kardeşi Mike gibi birine söylerse, izinsiz girmek dışında hiçbir yasayı çiğnememiş olacaktı. Yine de bu, kendini açıklamak ve gidecek başka bir yer bulmak zorunda kalacağı anlamına gelirdi ki bunların ikisi de cazip değildi.

Burada ne kadar kalmayı planladığına dair hiçbir fikri yoktu. Ya da gitme zamanı geldiğinde nereye gideceğine dair. O kadar ilerisini düşünmemişti. Aslında, pek bir şey düşünmemek için çaba sarf ediyordu. Burada olmayı kolaylaştıran da buydu. Düşünmek zorunda değildi. Herhangi bir soruya cevap vermek ya da diğer insanlarla uğraşmak zorunda değildi. Ve yüzü mahvolduğu için kendini acınası bir yardım vakası gibi hissetmek zorunda da değildi.

Eminim seni neden tanıyamadığımı anlayabilirsin. Tabii son zamanlarda hiç ayna görmediysen.

Sadece zihninde bile olsa onun sözlerini tekrar duymak canını yaktı. Ama bunu unuttu. Çünkü yapmak zorundaydı. Çünkü bu durumun içinde debelenmek durumu değiştirmeyecekti. Kadınlar artık onu istemeyecekti, öyle olsun. Bu yutulması zor bir haptı ama ... ormandaki izolasyonun ona uygun olmasının bir nedeni daha vardı.

Elbette kimseye söylemese bile bundan sonra her şey farklı olacaktı. Artık resmen bir komşusu vardı. *Ama fazla endişelenme. Belki bir şey olmaz.*

Kendine ne derse desin, çünkü karşılaşma birden fazla yönden aklından çıkmıyordu. Pek hoş sayılmazdı ama motosikletiyle birkaç kez alışveriş için Crestview'e gittiğinden kesinlikle daha farklı -daha kişisel- hissettirmişti. Ve muhtemelen gözlerinin aylardır gördüğü en güzel manzaraydı, ama lanet olsun - bu düşüncelerini artık sahip olamayacağı şeye geri getirdi: Anna Romo gibi muhteşem kadınlar. Neden lanet olası evinde ya da en azından lanet olası bahçesinde kalıp onu rahat bırakmıyordu ki?

Dur. Düşünmek. Elinde kovayla hafif yokuşu tırmanırken zihnini boşaltmaya ve burada bulduğu yalnızlığa geri dönmeye çalıştı. Tanrı biliyordu ki, ormandaki köhne bir kulübe hayatının bu noktasında olmayı beklediği yer değildi, ama garip bir şekilde şu anda kendini en iyi hissettiği yer burasıydı. En iyi eşittir harika ya da hatta iyi demek değildi ama sefaletin daha iyi bir sonuydu, diye düşündü. Otuz altı yaşında bir adam için kendini çok yorgun hissediyordu.

Çocukken çok kamp yapmıştı ve şimdi fark etti ki muhtemelen buraya, yakın vahşi doğaya gelmişti çünkü burası onu *oraya*, sekiz ya da belki on yaşında olduğu zamanlara götürmüştü. Hayatın daha sonra olanlarla karşılaştırıldığında oldukça basit görüldüğü zamanlara. Kendi suyunu taşımanın, basit yiyecekler yemenin, doğaya dalmanın ve onun seni içine çekmesine izin vermenin dürüst ve gerçek bir yanı vardı. İnsanların günlük olarak endişelendikleri şeylerin çoğunun saçmalık olduğunu, bırakın duygularını, zamanlarına ya da dikkatlerine bile değmediğini fark etmesini sağlamıştı. İnsanların endişelendiği diğer şeyler, yani gerçekten önemli olan şeyler ise çoğunlukla kimsenin kontrolü dışındaydı ve sonunda sizi yıpratıyordu. İşte bu yüzden bir süreliğine ormana karışmak en kolay seçim olmuştu.

Tam o sırada Denny Bodkins'in yüzü gözünün önüne geldi. Lanet olsun. *Dur. Görme onu. O biliyordu. Yapabileceğin bir şey olmadığını biliyordu.*

Ve sonra odağını tekrar, yakın ve sıkı bir şekilde, şu anda gerçekten görebildiği şeylere çekti. Kulübeye giden patikada etrafını saran sık yeşilliklere. Bir ayağını diğerinin önüne atarken, adım üstüne adım atan iş botları. Yakınlarda bir yerde bir böceğin tıkırtısı ve ardından bir kuşun cıvıltısı. Hepsi daha basit, konsantre olmak için daha iyi şeylerdi.

Ve gözlerini yere, tam önündeki patikaya yakın tuttuğu için Anna Romo'nun sepetini uzakta, böğürtlenlerin yanındaki açıklıkta düşürdüğü yerde dururken gördü. Bu ormana tüm dikkatini vermiş olmasına rağmen, kulübeden otuz metre ötede böğürtlen çalıları olduğunu düne kadar fark etmemiş olması ona komik gelmişti.

Yaklaştığında çoğunun iyi ve olgun göründüğünü gördü. Kovaşını yere indirerek hasır sepetini dikleştirmek için eğildi, ardından sepetten düşen bir avuç dolusu dağınık meyveyi topladı.

Nedeninden emin değildi. Onları öylece bıraksa hiçbir zararı olmazdı.

Ama belki de son zamanlarda hayatında mahvolan onca şeyden sonra - bazıları kendisi tarafından, bazıları kader tarafından- hâlâ temizleyebileceği, gerçekten düzeltebileceği ya da onarabileceği birkaç küçük şey olduğu düşüncesinde biraz olsun yüreklendirici bir şey vardı. Sadece bir sepet dolusu dökülmüş böğürtlen bile olsa, onları toplamak Duke Dawson'ın dünyasına bir nebze de olsa düzen getirmişti.

Kardeşinin en yakın arkadaşıyla ormanda yaptığı tuhaf görüşmeden iki gün sonra Anna'nın ayak bileği normale dönmüştü. Çoğunlukla ayak bileğinden uzak durmuş, yatarken de Duke'un önerdiği gibi yastıkların üzerine koyarak kalp seviyesinden yüksekte tutmuştu. Etrafta dolaşmak gerektiğinde koltuk değneklerini kullanıyordu. Ama şimdi canı çok sıkılıyordu, bu yüzden uyandığında kendini çok daha iyi hissettiğini fark etmek onu rahatlatmıştı. Henüz maraton koşamayacaktı ama normal hayatına devam edebilirdi.

Bu da evdeki işlere geri dönmek anlamına geliyordu.

Tabii ki bu, evin dışı anlamına geliyordu ve ne yazık ki bu kavram hala gözünü korkutuyordu. Sue Ann Simpkins, emlakçısı

ve şimdi de arkadaşı olan Lucky, kendi Viktorya döneminden kalma evinin içini yeniden dekore etmişti, bu yüzden kış boyunca Anna'ya biraz yardım etmişti. Lucky'nin iç mimar olan eşi Tessa da mobilya, halı ve perde seçiminde yardımcı olmuştu. Ancak iş evin dışına geldiğinde Anna nereden başlayacağını ya da işin içine girecek ağır yükün altından nasıl kalkacağını bilmiyordu.

Ve evet, Mike ve Lucky'den yardım isteyebilirdi - ve onlar da seve seve yardım ederlerdi - ama bu fikre katlanamıyordu. Mike her şeyin üzerinde duracak ve muhtemelen farkında bile olmadan projeyi tamamen devralmaya çalışacaktı. Ne de olsa evi yeni ailesiyle arasına biraz mesafe koymak için satın almıştı. Ve eğer onunla birlikte çalışması için kasabadan birini işe alırsa, kardeşleri bunu öğrenecek ve onun yerine kendilerine yardım etmesi için ısrar edeceklerdi.

"Yani tek başınasın bebeğim," dedi kendi kendine, meydan okumaya hazırlanmaya çalışarak.

Ve tam o anda, fuayeye açılan geniş kapı aralığına dayadığı koltuk değneklerine takıldı. "Kahretsin," diye mırıldandı, kendini sabitleyerek. Bileği iyi durumdaydı ama bu olay ona koltuk değneklerini ait oldukları yere, tavan arasına geri koyması için ilham verdi. Dikkatli olursa katlanabilir basamakları onlarla çıkabilirdi ve onları yolundan çekmek iyi bir fikir gibi görünüyordu. Bu aynı zamanda beş dakika daha erteleme anlamına gelse bile.

Çok geçmeden tavan arasının ılık, küflü, odunsu kokusuna adım attı; tavan araları gibi ürkütücü olmaktan çok dostane bir yerdi bu. Şu anda bile pencerelerden sızan parlak güneş ışığı, başının üstündeki kalın kirişleri aydınlatıyordu.

"Miyav."

Aşağı baktı, kedisini görünce biraz irkildi ama nedense şaşırmadı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Cevap vermese de cevabı biliyordu. *Seni takip ediyorum. Çünkü bu şekilde sinsiyim.*

Yaralıyken kara kediyi neredeyse hiç görmemişti ama şimdi işte buradaydı, arkasından yaklaşıyordu. "Ben acı çekerken sen neredeydin?" diye azarladı onu. "Kediler bunun için değil mi? Bana sarılman ve beni rahatlatman gerekmiyor muydu? Ama hayır, sen sadece sana ihtiyacım olmadığında ortaya çıkıyorsun."

"Miyav," dedi tekrar, sanki kendini savunuyormuş gibi. Kadın sadece gözlerini devirdi. "Her neyse."

Koltuk değneklerini açıkta duran iki duvar kirişinin arasına koymuş, sonra aşağı inmek için dönmüştü ki Erik'in kokladığını gördü

Daha önce fark ettiği eski bir meşe sandığın dibinde. Tavan arası, önceki sahibinin geride bıraktığı eşyalarla doluydu ve bir gün bu özel eşyayı cilalayıp sehpa olarak ya da belki misafir odalarından birinde yatağın ayak ucunda battaniye saklamak için kullanmaya karar vermişti.

İşte o zaman, yerde, gövdeyle eski bir bisikletin arasında yüzükoyun yatan bir kitabı fark etti; eski bir ağaç salıncağına benzeyen bu salıncak, kitabı büyük ölçüde gözden gizleyen bir açıyla duruyordu. Gövdeye doğru ilerledi, eğildi ve kitabı yavaşça kendine doğru çekti - gerçi, iğrenç, buradaki diğer her şey gibi yılların aynı kalın tozuyla kaplıydı.

Tekrar ayağa kalktığında, kedisi sandığın üzerinde tozlu pati izlerinden oluşan dağınık bir çemberin içinde duruyordu. "Eğer bu tozu aşağıya kadar izlerseniz, bayım, ben

... " Ona tam olarak ne yapacağını bilmiyordu ama ... "Başın büyük belaya girecek, söz veriyorum," diye bitirdi, parmağını olabildiğince tehditkâr bir şekilde ona doğrultarak.

Sonra dikkatini tekrar kitaba yöneltti ve kitabı elinde evirip çevirirken, Gaston Leroux'nun, kedinin adaşı hakkında, kimse onu sahnede oynamayı düşünmeden çok önce yazdığı *Operadaki Hayalet'in* eski bir baskısını buldu. Erik'e baktı. "Bunu sen planladın, değil mi?"

"Miyav."

Amy'nin bunu muhtemelen seveceğini ve onun için iyi bir hediye olabileceğini düşünen Anna, ne kadar eski olduğunu görmek için ön kapağı açtı. Ama mürekkeple yazılmış bir yazı onu zihninde durdurdu. *Benim tatlı Cathy'me. Hastalandığımda benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Sevgiler, Robert.*

Anna'nın içinde bir şeyler heyecan ve merakla parladı. Kendisinden önce yaşamış olan herkesin kendi hikâyesi, kendi acıları, tutkuları ve duyguları olduğunu unutmak o kadar kolaydı ki, tıpkı şimdiki herkes gibi. Cathy, Anna burayı satın almaya karar verirken Sue Ann'in ona en son burada yaşadığını söylediği kadın olabilir miydi? Kitabın yazısında romantizm mi vardı, yoksa sadece basit bir teşekkür mü? Romantizm olduğunu düşündü, kesinlikle. Ve birdenbire birileri tarafından bakılma fikri kulağına o kadar da zayıf gelmemeye başladı -Robert bir şekilde bunu neredeyse ... aslında seksi bir şey gibi gösteriyordu.

Elbette, belki de bir kitapta yazılı basit bir mesaja çok fazla anlam yüklüyordu. Ama birdenbire içinde ne saklı olduğunu bilmek istedi.

Sandık. Her zaman dalgınca merak etmiş ama hiç açmamıştı. Ve şimdi daha fazla araştırma dürtüsü içini yakıyordu.

Bu yüzden Erik'i üstten kovup yere atlamasını izledikten sonra kitabı yere bıraktı ve ağır kapağı kaldırmak için iki elini kullandı.

Ve içeride ... oh, bambaşka harika bir dünya buldu. Bir yığın plak albümü, hatıra defterine benzeyen bir şey, deri ciltli iki eski günlük ve her biri soluk pembe kurdelelerle bağlanmış üç yığın mektup gördü. Tıpkı ormanın dünyası gibiydi, tek farkla ki burası tarihin, birinin hayatının ve hemen ortaya çıkarmak istediği bir hikayenin dünyasıydı.

Mektuplar Cathy'ye miydi? Robert'tan mı? İlk zarfın dışında küçük bir yazıyla *Catherine Worth'un* adını görünce bir kez daha heyecanlandı. Günlükler de onun muydu ve ne gibi romantik hikâyeler anlatıyorlardı? Birdenbire tavan arasına çöküp bütün günü okuyarak geçirmekten başka bir şey istemedi.

Ama . . . "Bu daha fazla erteleme olurdu." Şimdi ayaklarının dibinde duran kediye baktı. "Ve bileğimi burktuğum için iki gün kaybettim."

"Miyav."

"Ve eğer günlerimi akıllıca kullanmaya başlamazsam, bütün yaz bir anda geçecek ve işimi asla açamayacağım. Ve o zaman sadece çılgın bir kadın olacağım - ve sen buradayken, sanırım çılgın bir kedi kadın olarak bile nitelendirilebilirim - iyi bir neden olmadan kırdı tek başına yaşayan."

İç çekerek bagajın kapağını kapattı ama evin dışında ölçülebilir bir ilerleme kaydetmeye başlarsa, belki Cathy'nin mektuplarından birkaçıyla ya da bir günlükle kendini ödüllendirebilirdi.

"Haydi, aşağı inme vakti," dedi Erik'e. Sonra kediyi katlanan merdivenlere kadar takip etti; kedinin merdivenlerden bu kadar düzgün bir şekilde inerken sergilediği çevikliği biraz kıskandı ve tavan arasının zengin kokusunu ve hissini geride bıraktığı için biraz üzüldü.

"Hadi dışarı çıkalım," dedi. "Coşku ve iyimserlikle dışarı çıkalım ve başlamak için bir yer bulalım. Evin dışında başarabileceğimizi düşündüğümüz bir proje bulalım ve sonra bu bir diğerine, sonra bir diğerine yol açacaktır."

Sadece ... Tanrım, ne zamandan beri kedilerle konuşuyor? Bu gidişle gerçekten de çılgın bir kedi kadın olacaktı. Antredeki merdivenlerden inerlerken bakışlarını kediden ön kapıya kaldırarak tekrarladı, "Sadece bir tane

proje." Ona bakmazsa kediyle konuşmuş sayılmazdı. Bu sadece ... kendi kendine konuşmaktı, ki bu da zihninde kulağa daha sağlıklı geliyordu.

Birinin eski romantik mektuplarının ve günlüklerinin vaadiyle nihayet dış cephe tadilatının cesur yeni dünyasına dalmaya hazır olan Anna, ön verandaya çıkmak için kapıyı açtı; ancak çıplak ayağını orada duran böğürtlen sepetine daldırmadan hemen önce geri çekildi.

"İlk başta şüphelenmeye meyilliydim ..."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

Üç

Anna gördüklerine tam olarak inanamıyordu. Bunu orman elfleri yapmadıysa, Dük Dawson onun için böğürtlenleri toplamış ve buraya getirmişti.

Sepetin etrafından dolaşıp verandaya çıktı, etrafına bakındı ama ondan bir iz bulamadı. Aslında bulmayı da beklemiyordu. Evinin yanındaki ormanda kim bilir ne kadar zamandır fark edilmeden yaşadığı düşünülürse, onun da en az kedi kadar gizlice dolaşma konusunda yetenekli olabileceğinden şüpheleniyordu.

Bunu neden yapmıştı? Onun iyi tarafına geçmek için mi? Sırrını saklamasına yardım etmek için mi?

Bir şey söyleyemedi, sadece bunun beklediği son şey olduğunu biliyordu.

Ve aklına ne yediğini merak etmek geldi. Ve belki de bu soru, meyveleri kendisi kullanabilecekken onun için toplamasını daha da nazik hale getiriyordu.

Ama durun. Birkaç çilek onu Rahibe Teresa'ya dönüştürmedi. Aslında, bir zamanlar ona haydut kelimesinin yakıştırıldığını *hatırlasa* iyi olurdu. Ve Lucky adamı sevmiş olsa bile, hayatında ondan daha korkutucu görünen birine nadiren rastlamıştı. Ondan biraz korkmaya devam etse iyi olurdu.

Ayrıca, Duke Dawson'ın yeterince yiyip yemediği konusunda endişelenmek onun sorunu değildi. Hayır, onun sorunu, diğerlerinin yanı sıra.

ormanda yaşayan bir vahşi adam vardı. O kadar korkunç insan varken Duke'a karşı zaafı olmasına gerek yoktu.

Sepeti almak için eğildi, mutfak tezgahına taşıdı ve sonra düşündü - şimdi ne olacak?

Turta yapmak için çilek istediniz; muhtemelen turta yapmalısınız.

Bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Başlangıçta fikir şehre gitmemekle ilgili olsa da, şimdi Under the Covers'a bir gezi düzenlenmiş gibi görünüyordu - bir yemek kitabı için -ve belki de oradayken Amy'ye o aptal kedinin neden sürekli miyavlayarak onu takip ettiğini sorabilirdi.

Elbette bu, evin dışına başlamadan bir günün daha geçeceği anlamına geliyordu ama onları elde etmek için yaşanan onca dramdan sonra meyvelerin boşa gitmesine izin vermek doğru olmazdı. Bu yüzden bugün bu işe girişmemesi gerektiğine kendini inandırmak oldukça kolaydı.

Hayır, görünüşe göre bugün turta pişirmesi gerekiyordu.

"Biraz yemek pişirmeye hazır mısın?" Amy yemek kitabının fiyatını kitapçı tezgâhındaki eski moda kasaya girerken sordu.

"Turta pişireceğim. İlk turtam," diye itiraf etti Anna.

"Nefis," dedi Amy, her zamanki gibi neşeyle. "Ne tür?"

"Böğürtlen. Evimin yanındaki ormandaki böğürtlenlerden." Böğürtlenleri kendisinin toplamadığını söyledi ve ayrıca böğürtlenlerin ormanda yaşayan, aslında Amy'nin Lucky ve Tessa'nın düğününde birlikte yürüdüğü ekstra kıllı kanun kaçağı motorcu tarafından toplandığından da bahsetmedi.

Amy çilek sarısı buklelerinden birini kulağının arkasına iterken bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Hmm. Böğürtlenin olduğuna göre, başlangıç olarak bir turta daha kolay olur. Tabii gönlünüz turtadan yana değilse."

Anna bahşiş için sevinerek başını salladı. "Hayır, gönlümden geçen özel bir şey yok ve turta da bir pansiyon sahibinin yapabileceği bir şey gibi görünüyor." Sonra yeni aldığı kitaba baktı. "Ama burada bunun için bir tarif olduğundan emin olsam iyi olur. Turta için çoktan kontrol ettim."

"Ya da annemi arayabilirim," diye teklif etti Amy. "Ya da Logan'inkini. İkisi de harika turta yapar. Ya da Edna'nın da muhtemelen bir tarifi vardır." Edna Farris, Mike'ın karısının büyükannesiydi ve fırıncılık becerileriyle, özellikle de elmalı turtalarıyla tanınıyordu.

Ve Tanrı aşkına, Anna neden bir yemek kitabı alma zahmetine girmişti ki? Destiny'deki her insanın, insanoğlunun bildiği tüm unlu mamuller için ödüllü bir tarifi olacağını bilmeliydi. Minnettarlığını gülümseyerek ifade etti. "Bu harika olurdu."

"Annemle başlayacağım," dedi Amy ve telefonu açtı. Anna beklerken gülümsedi, Amy'nin nezaketine gerçekten minnettardı. Geçen yaz ikisi de aynı adamın -itfaiyeci Logan Whitaker- peşinden koşmuştu ama Anna şimdi Logan'a duyduğu ilginin her şeyden çok fırtınada bir liman aramakla ilgili olduğunu görebiliyordu. Logan ve Amy açıkça birbirleri için yaratılmışlardı ve şu anda mutlu bir şekilde nişanlılardı ve Anna, Amy ile bunu aşip gerçek arkadaşlığa geçtikleri için mutluydu.

Kitapçının kapısının üstündeki küçük zil çaldığında Anna başını kaldırıp Sue Ann ve arkadaşı Jenny Brody'nin içeri girdiğini gördü.

"Hey Anna-naber?" Sue Ann onu gülümseyerek karşıladı. "Ev nasıl?"

Anna kendi gülümsemesini Sue Ann'e doğru kaydırды. "İyi gidiyor," diye cevap verdi. "Dış cepheye başlamak üzereyim." Belki bunu kendine güvenerek söylemek ona biraz güven verirdi.

Anna Jenny'yi de selamladı ve Amy ile öğle yemeği yiyeceklerini söyledi. Sonra Jenny saatine baktı ve telefonu kulağının altına sıkıştırmış yazmakla meşgul olan Amy'ye göz attı.

"Acelen mi var?" Sue Ann sordu. İkisi de güzel, kadınsı elbiseler giymişti ve Anna kısa şortuna bakarken aralarındaki farkı daha da fazla hissetti. "Öğle yemeği saati hızla geçtiği için meşgul olanın *ben olduğumu* sanıyordum. Sen yaz tatilindesin." Jenny, Destiny Lisesi'nde öğretmendi.

Jenny, "Sadece kafeye gitmek istiyorum, böylece tuvalette birkaç dakika geçirebilirim," dedi ve köşedeki eczaneden aldığı plastik bir poşeti havaya kaldırdı. Yüzündeki ifade Anna'ya Sue Ann'in içinde ne olduğunu bilmesi gerektiğini söylüyordu.

Bunun üzerine Sue Ann gözlerini devirdi. "Ciddi misin? *Orada* hamilelik testi mi yapacaksın? Hamile olduğunu Dolly's Main Street Café'de mi öğrenmek istiyorsun?"

Anna ilk başta onun orada olduğunu unutmuş olabileceklerini düşündü ama belki de Destiny'deki herkes o kadar samimiydi ki umursamıyorlardı.

"Merak etme, olmayacağım," diye cevap verdi Jenny asık suratla. "Hiçbir zaman olmadığım için. Bu yüzden günü umut besleyerek geçirmektense hayal kırıklığını bir an önce atlatmayı tercih ederim, anlıyor musun?"

Sue Ann şimdi Anna'ya baktı. "O ve Mick bir süredir şansları yaver gitmiyor ve bu durum onu rahatsız etmeye başladı."

Tamam, haklıydı - görünüşe göre Destiny'nin kadınları kişisel konularda bu kadar açıktı. Anna iyi tanımadığı insanlara karşı bu kadar açık olmadığından kendini rahatsız hissetti ve sadece mırıldandı: "Vay canına. Bunu duyduğuma üzıldüm."

Jenny omuz silkti ve daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir gülümseme denedi. "Teşekkürler. Sadece aniden gerçekleşmesini umuyorum."

"Belki de bugün şanslı günündür," dedi Sue Ann, açıkça daha destekleyici olmaya çalışarak. "Belki Dolly'nin yeri gerçekten de sihirli bir yer olur. Ya da biz Amy'yi beklerken sen buraya gidebilirsin."

Ama tam o sırada Amy telefonu kapattı. "Merhaba kızlar," dedi her zamanki dostça sırtışını onlara doğru yönelterek. Sonra Anna'ya baktı ve pembe bir not kâğıdı uzattı. "Annem bu tarif üzerine yemin ediyor."

Anna aldı, teşekkür etti ve ardından Sue Ann ve Jenny'ye ilk gerçek pişirme projesine başladığını söylemek zorunda hissetti, ikisi de ona şans diledi.

"Hazır mıyız?" Jenny o zaman sordu. "Sabırsız olmak istemem ama -"

"Ama cebinde bir hamilelik testi var," diye bitirdi Sue Ann onun yerine.

"Peki ya Tessa ve Rachel?" Amy kafası karışmış bir halde sordu.

Sue Ann cevap verdi. "Tessa bizimle orada buluşacak. Rachel da iptal etmek zorunda kaldı - bir tür mide rahatsızlığı."

"Ugh," dedi Amy burnunu kırıstırarak. "Birkaç gün önce onunla konuştuğumda da kendini iyi hissetmiyordu." Sonra bir kez daha Anna'ya baktı, kaşları umutla kalktı. "Anna, neden bize katılmıyorsun?"

"Evet!" Sue Ann öyle coşkulu bir sesle söyledi ki Anna gururunun okşanmasına engel olamadı. "Bu harika olur. Bizimle gel."

Yine de tereddüt etti. Çok naziklerdi ve davetin samimi olduğunu biliyordu. Ama hepsi birbirini çok iyi tanıyordu; küçüklüklerinden beri birbirlerini tanıyorlardı. Anna burada doğmuş *olmasına* rağmen

Onlarla hâlâ sadece sıradan bir şekilde tanıştığını hissediyordu. Hamile kalma sorunu ya da başka nelerden bahsedebileceklerini kim bilebilirdi ki gibi kişisel konuları duymak için onlarla yeterince rahat hissettiğinden emin değildi.

Kendini daha az münzevi hissetmeye başlamak için mükemmel bir yol olduğunu bilmesine rağmen, "Sorduğun için teşekkürler ama başka zaman yapmam gerekecek. Bu turta üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyor." Sanki bir kanıtmış gibi tarifi havaya kaldırdı.

Yine de Sue Ann başını bir yana eğdi. "Öğle yemeği sadece bir saat sürecek; yemek pişirmek için daha çok vaktiniz olacak."

Amy de başını ikna edici bir şekilde eğdi. "Hadi, eğlenceli olacak."

Ama belki de üzücü bir şekilde, Anna'nın aklından bile geçmiyordu. Amy'yi ve tüm arkadaşlarını gerçekten seviyordu ama aynı zamanda bugünlerde yalnız kalmayı tercih ediyordu

-Böğürtlenleri ve aptal kedisiyle. *Belki de gerçekten bir münzeviye dönüşüyorsun.*

"Teşekkürler," dedi, "ama evde yapmam gereken o kadar çok şey var ki, bu tartı fırına verir vermez işe dönmem gerekiyor. Başka zaman yaparız, söz veriyorum."

Anna geri çekildi ve mutfağının dönüştüğü felaket alanına baktı. Kış boyunca kurduğu yeni tezgâhın üzerine serseri meyveler serpilmiş, mor lekeler her yüzeyi boyamıştı. Tüm alan hafifçe unla kaplanmış ve iyi bir önlem için şeker parçaları karıştırılmış gibi görünüyordu. Dağınıklık göz önüne alındığında, malzemelerin gerçekten bir turta oluşturacak kadarının pişirme kabına girmiş olmasının bir mucize olduğunu düşündü.

"Miyav."

Şu anda ayaklarının dibindeki unun içinde gezinen kediye baktı. "Lanet olsun, Amy'ye seni sormayı unuttum. Ve koridorda un patisi izleri bulmama izin verme ... yoksa."

"Miyav." Sesi en ufak bir gerginlik belirtisi göstermiyordu.

Yarattığı şey pişerken mutfağı, kendini ve kedisinin patilerini temizledi. Onarımlara devam etmeyi düşündü, gün bitmeden başlayacak bir proje bulmaya kararlıydı. Bunu yapabileceğini biliyordu.

-Bu sadece bir başlangıç meselesiydi.

Ve belki de Kader'deki hayat da böyle olacaktı - belki de bu, yavaş yavaş alışma meselesiydi. Belki bir dahaki sefere birisi ona

Öğle yemeğine, o da giderdi. Belki sadece bir kişi olsaydı daha kolay olurdu. -Sadece Amy ya da sadece Sue Ann. Kendine güveni ya da sosyal becerileri olmadığından değil, onlardan çok farklı olduğu ve hep öyle kalacağı bilgisinden kaynaklanıyordu. Kedileri sevmiyordu. Nasıl yemek yapılacağını bilmiyordu. Ormanda ayaklarına dokunan vahşi adamın anısı onu hafifçe tahrik etmeye devam ediyordu.

Bu sonuncusu nereden gelmişti? Buna inanmak hâlâ zordu. Ama bu anlaşmayı mühürledi - çünkü gerçekten, kendine saygısı olan hiçbir Kader kadını bu şekilde cevap vermezdi.

Oh neyse, artık bitti. Onu bir daha göremeyebilirsin bile. Ve muhtemelen bu garip tepkiyi vermesinin tek nedeni seks eksikliğiydi. Uzun zaman olmuştu. Ve gerçekten de, erkek kardeşleri dışında genel olarak hayatında erkek olmamasıydı. Bir bakıma, çok uzun bir kış olmuştu. İnzivaya çekilirsen olacağı buydu işte -karşılaştığın ilk erkeksi adama karşı tuhaf cinsel tepkiler vermek, saçını kestirmeye daha önce tanıştığın herkesten daha çok ihtiyacı olsa bile.

Küçük bir ürperti duydu, her Geyi üzerinden atmaya çalışıyordu ama yine aklından o kısacık düğünce geçti: *Duke orada ne yiyor?*

Sıcak turtaların davetkâr kokusu yayılınca saate baktı ve - Tanrım, fırından çıkarma vakti geçmişti! Amy'nin geçen sonbaharda yeni ev hediyesi olarak verdiği pötikareli tencere tutacaklarından bir çift almak için acele ederek fırının kapağını açtı, güveç kabını çıkardı ve ... vay canına, oldukça güzeldi! Altın kahverengi kabuğun üstünden küçük sıcak mor lav parçaları gibi fokurdayan dut suyu akıyordu ve şimdi daha da lezzetli kokuyordu.

"Miyav."

Aşağı baktığında Erik'i hâlâ ayaklarının dibinde, yukarı bakarken buldu.

"Biliyorum," dedi mutlu bir şekilde başını sallayarak. "Oldukça şaşırtıcı görünüyor, değil mi?"

Ne de olsa iyi bir hancı olabilirim."

Artık kendini başarılı bir fırıncı gibi hissettiğinden ve kendine güveni tam olduğundan, tabağı soğuması için bir sacayağının üzerine koydu ve dışarı çıktı. *Bu evin dışında bir proje bul. Bir tane seçin. Ve sonra nasıl başlayacağınızı bulun. Belli ki doğuştan fırıncısınız, dolayısıyla muhtemelen doğuştan marangoz da olabilirsiniz.*

Ama ön bahçede durmuş, büyük ama artık eski püskü olan Viktorya döneminden kalma eve bakarken, nedense dikkati önündeki ormana çekilmişti

Sola, hanımeli alırlarının yanındaki ağaçların arasına giden eski patıkaya. ilek toplamak için izlediği yol. Ve Duke'ün onu dışarı çıkardığı patika.

Ne yerdı? Ve şu anda ne yapıyordu? Günlerini nasıl geçiriyordu? şu anda insanların etrafında olmak istemediğini anlıyordu ama planı tam olarak neydi? Hayatının geri kalanında ormanda bir hayvan gibi tek başına yaşamak mı? Bu ne kadar mantıklıydı?

Ama bunlar sormanız gereken sorular değil; bunlar sizin sorunlarınız değil. Senin yeterince sorunun var -kabul etmek gerekir ki Duke'un ki onunkini çok daha başa çıkılabilir hale getirmiş olsa bile. Onun yaptığı gibi münzevi olmak başka bir şeydi, ama bunu onun seçtiği şekilde yapmak tamamen başka bir şeydi.

Acıkmış mıydı? En son ne zaman lezzetli ya da iyi bir şey yemişti?

İ geçirerek evinin n kapısına doğru baktı ve mutfağındaki tartı düşündü. Tanrı biliyordu ki, bir deney olarak pişirdiği pastanın tamamını oturup yemesine gerek yoktu. Gerçek şuydu ki -Pişirmek aklına parlak bir fikir olarak gelmişti ama kimin yiyeceğini düşünmemişti.

Belki Duke'n hoşuna gider.

Ve belki de bu bir bakıma çılgınca bir düşünceydi - sonuçta yalnız kalmak istediğini açıkça belirtmiş ve propan buzdolabıyla mükemmel bir şekilde kendi kendine yeterli davranmıştı. Kızın bildiği kadarıyla, adam her gece gurme yemekler yiyordu.

Ama o öyle düşünmüyordu.

Ve birinin pastayı yemesi gerekiyordu.

Çilekleri toplayıp kapısına kadar getirecek kadar da nazikti.

Belki de ona ayakkabıcı götürerek iyiliğine karşılık verirdi. Tıpkı ona böğürtlen getirmesinin bir tür barış teklifi gibi hissettirdiği gibi, ona turta götürmek de karşılığında onun barış jesti olacaktı. O zaman bir şekilde deşmiş gibi hissedecekti ve sanki bu durum ikisinin de hoşuna gidiyordu.

Sonuç olarak, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Tabii ki on dakika sonra, ellerinin arasında ayakkabıcı tabağıyla ormanda yürürken - öğleden sonra gelen bulutlar nedeniyle artık geçen seferkinden daha da karanlıktı - bu biraz daha *aptalca* bir fikir gibi görünmeye başladı. Onun kendisini korkuttuğunu hatırlamaya başladı.

Biraz. Gizemli ve tehlikeli bir geçmişı vardı. Ve onunla konuştuğça tamamen aklı başında görünse bile, ormanda yıkık dökük bir kulübede kendi isteğıyle yaşayan bir adamın gerçekten her şeye sahip olamayacağını. Birden aklına *Unabomber* kelimesi geldi. Kahretsin, ne yapıyordu? Ne zamandan beri Ermiş Karşılama Vagonu olmuştu?

Yine de, özellikle de eski kulübe aniden uzakta belirdiğinde, geri dönmek için fazla ileri gittiğini hissetti. Daha önce de olduğu gibi, kulübeyi kaplayan sarmaşıklar ve diğer sarmaşıklar kamuflaj görevi görüyor, sanki bir anda ortaya çıkmış gibi gözlerinin önünde belirene kadar tam olarak görememesini sağlıyordu. *Puf!*

İçeride miydi? Her neyse, belki de güveci dışarıda bırakıp yoluna devam etmeliydi, tıpkı böğürtlenlerde yaptığı gibi. Evet, bu da iyi bir plana benziyordu.

Neyse ki, kapının yanındaki küçük pencere açık duruyordu ve onu güvenli bir şekilde yerleştirmek için yeterince geniş bir eşik oluşturuyordu. Pötikareli bir kumaşla örtmüştü.

-Neredeyse kedilere olduğu kadar pötikareye de düşkün görünen Amy'nin bir başka hediyesi - böylece Duke onu bulmadan önce böcek ya da hayvan çizme olasılığı azalacaktı.

Yavaş adımlarla pencereye yaklaştı, içeride herhangi bir hareket olup olmadığını dinlemek için durakladı ve bir kuşun cılız ötüşünden başka bir şey duymayınca eski, harap pervaza yaklaştı ve ayakkabıcı tabağını dikkatlice indirdi. İyi bir önlem olarak mavi beyaz örtüyü düzeltti ve dört köşesini de kapladığından emin oldu.

İşte, her neredeyse oradan döndüğünde Duke için güzel bir ikram. Tam o sırada bir yumruk bileğini sıktı.

Bir çığlık atarken bunun şoku koluna ve kalbine yayıldı. Bakışları onu tutan erkeksi ele kilitlendi ve bir saniye sonra Duke Dawson'ın kıllı yüzü ve gri gözleri açık pencereden onun üzerinde belirdi. "Eğer etrafta sinsice dolaşacaksan, Daisy," dedi, "biraz daha sessiz olmalısın."

Gözlerini kırptırdı, irkildi. "*Tamamen* sessizdim." Onun tarafından tekrar dokunulmaya alışmaya çalışıyordu. Ve adamın neden hâlâ bırakmadığını merak ediyordu.

Adam tam o anda kızın kolunu tuttuğu yerden kurtararak onu rahatlama ve hafif bir hayal kırıklığı arasında garip bir durumda bıraktı. Birkaç saniye sonra kapı birkaç adım ötede açıldı ve kurt adamı dışarı çıktı. "Bir yük treni kadar sessiz. Yirmi metre ötedeki otların arasında koşuşturduğunu duydum."

Adamın abarttığını biliyordu ama ilk karşılaşmalarında olduğundan daha eğlenmiş görüldüğünü, sanki bu sefer gerçekten onunla dalga geçtiğini düşündü.

Duke'ün alaylarına nasıl karşılık vereceğini bilemediğinden, "Çilekleri topladığın için teşekkürler," diyerek tam gaz ilerledi.

Cevap olarak kısa ve basit bir baş sallama hareketi yaptı. "Teşekkür ederim..." Pencere kenarına doğru baktı. "O her neyse."

"Bir ayakkabıcı. Böğürtlenlerden yapılmış. Burada ne yediğinizi bilmiyordum, o yüzden ..."

"Benim için endişelenme Daisy, gayet iyi idare ediyorum," diye bilgilendirdi onu ve tam onun için güzel bir şey yapmaya çalıştığına pişman olmak üzereydi ki ekledi, "Ama teşekkürler. Bir süredir böyle bir şey içmemiştim ve bu güzel bir değişiklik olacak."

"Bir şey değil. Umarım yenilebilir." Son kısmı tam olarak planlamamıştı - sadece yüksek sesle düşünüyordu.

Hâlâ tahmin edebileceğinden daha neşeli görünüyordu, şimdi hızlı bir kahkaha bile attı. "Korkmalı mıyım?"

Nedense sorudaki ironiyi bir kenara bıraktı ve kendini alışılmadık bir şekilde utangaç hissederken buldu. Hatta belki biraz savunmasız. Geçmişte çoğunlukla doğuştan iyi olduğu şeyleri yapmakla yetinmişti, belki de hayat yeterince zorluk çıkarıyordu, bir de üstüne *kendini zorlamasına* gerek yoktu. Bu yüzden çabalarının başarılı olup olmadığı konusunda hiçbir fikri olmayan bir pozisyonda olmaya alışık değildi ve ayakkabılı pastanın tadının nasıl olacağı konusunda hiçbir fikri olmadığını daha bir dakika önce hatırlamıştı. Ayrıca, işin içinde ayakkabıcı olsun ya da olmasın, adamlarla ilgili bir şeyler onu her zamankinden çok daha gergin hissettiriyordu.

"Bu gerçekten pişirdiğim ilk şey," diye itiraf etti. "Bir çeşit deney. Tüm onarımları bitirdikten sonra evimi bir han olarak açmayı planlıyorum ve Ev yapımı unlu mamuller servis edebilirsem güzel olur diye düşündüm. Bir de kedi aldım. Han için. Çünkü insanların hoşuna gidecek bir şey gibi göründü." *Tanrım, kapa çeneni. Adam ormanda yaşayan, yüzünde sivri bir yara izi olan bir motosiklet çetesi üyesi, senin Mary Poppins gibi bir hancı olma hevesin umurunda değil. Ya da kediniz. Belki de atış talimi sırasında odaklanacak bir şeye ihtiyacı vardır.* Dört ayaklı miyavlama makinesini ne kadar sinir bozucu bulsa da, birden Erik için endişelenerek hafifçe ürperdi.

"Mantıklı," dedi basitçe.

"Öyle mi?" Kızın kaşları havaya kalktı.

"O büyük eve neden ihtiyacın olduğunu merak ediyordum. Artık biliyorum."

"Yine de endişelenmene gerek yok," diye eklediğini duydu, ona güven vermeyi neden önemseydiğinden emin olmasa da. "Dışarıda yapmam gereken çok iş var, bu yüzden bir süre daha açılış yapmayacağım. Yani, demek istediğim, etrafta birdenbire misafir olmayacak, hâlâ mahremiyetiniz olacak. Şimdilik."

Koyu renk gözlerini ona dikti ve sivri bakışları onu olduğu yerde sabitledi. Genelde erkeklerle arası iyiydi -kendine güvenen, rahat- peki neden bu adamla göz teması kurmakta zorlanıyordu? *Belki de yara izi ve dağınık saçları yüzündendir. Belki de etrafını saran, bazıları oldukça uğursuz olan çok fazla soru işareti olduğu içindir.* "Bu sırrımı saklamak istediğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Sana yapacağımı söylemiştim."

"Şimdiye kadar fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm."

Sadece başını salladı. "Hayır. Eğer yapabilirsen iyi bir komşu olabilirim."

Ağzının bir köşesi pek de gülümsemeyecek şekilde kıvrıldı. "Evet, iyi bir komşu olabilirim Daisy Duke."

Omurgası hafifçe sertleşti. "Bana böyle hitap etmeyi bıraksaydın *daha iyi* bir komşu olduğunu düşünebilirdim."

"Neden? Şortunu beğendim. Sana yakışmış." Adam kızın kalçalarına baktığında, kız da beğendi. Bugün giydiği jean şort, birkaç ay önce yeni bir banyo lavabosu kurarken fena halde yırttığı Levi's'di. Bugünlerde hem rahat hem de sağlam olduğu için çok fazla kot giyiyordu. Ve Tanrı korusun, kendisine tam olarak nasıl yakıştığını sormayacaktı ama yine de yanakları hafifçe kızardı ve tek umudu ormanın gölgeliğinin tepkisini gizlemesiydi.

"Ayak bileği daha iyi görünüyor," dedi ve bakışlarını aşağı indirerek onu bir cevap vermekten kurtardı.

Başını salladı. "Evet. Yeni gibi, teşekkürler."

"Koltuk değneklerini kullanıyor musun?"

"Yaptım," diye güvence

verdi ona. "Aferin

kızıma."

Gözleri onunkilere kaydı ve bakışları kilitlendi. Onunla yaptığı küçük çapkınlıklar biraz sinirini bozmuştu -onun konumundaki bir adam bu kadar cüretkâr olmaya nasıl cesaret edebilirdi- ama yine de bir şekilde yavaş yavaş ondan daha az çekinmeye başlamıştı.

Bu kez cevap vermemesi, belli belirsiz evinin yönünü işaret edene kadar biraz garip bir an daha yarattı. "Pekala, gitmeliyim."

Hızlıca başını salladı. "Tatlı için tekrar teşekkürler."

"Sorun değil," dedi usulca geri çekilmeye başlarken, aniden kaçmaya heveslenmişti. Ama bu korkuyla ilgili değildi - bu sefer değil. Bu, adamın onu sürekli diken üstünde tutması ve gizem dolu olmasıyla ilgiliydi. Ve yüzündeki kızgın yara izi, içindeki bir karanlığı sürekli hatırlatıyordu, onu buraya gönderecek kadar karanlık, belki de sadece kaybolmayı umuyormuş gibi ormana çekiliyordu.

"Geri yürürken dikkatli ol Daisy," dedi ona, hâlâ tam olarak gülümsemedi.

"Elbette," dedi kolayca, şimdi aralarına daha da mesafe koymuştu- ve sonra bir ağaç köküne takılıp dengesini kaybetti. Aman Tanrım.

Bir elini uzatarak -belki de daha çok çırpınarak- bir ağaç gövdesine temas etti ve düşmeden önce kendini sabitledi. Tanrı'ya şükür. Sonra bakışlarını kaldırdığında Duke'un onu izlediğini gördü. "Ben iyiyim," diye ona güvence verdi.

Adam alçak sesle, nefesinin altından konuştu ama derin ve kışkırtıcı bir tonda, "Evet, öylesin," diye mırıldandığında kadın yine de duydu.

Ve sonunda, Duke Dawson ilk kez sırtı - arkasını dönüp ağaçların arasından hızla uzaklaşmadan hemen önce.

"Benden korkuyorsun! Yine de gerçekten kötü değilim."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

Dört

Anna garajdan ağır bir merdiven taşırken Sam Cooke'un pürüzsüz sesi pencereden dışarı yankılanıyordu. Radyoyu açabilir ya da iPod'unu dinleyebilirdi ama dün gece üst katta Cathy'nin sandığında bulduğu albümlerden bazılarını çalma isteği duymuştu. Tavan arasında eski bir pikaba rastladığında da kismet gibi gelmişti.

Bir planı vardı. Ya da en azından bir planın başlangıcı. Ve bu kesinlikle hiç planı olmamasından daha iyiydi. Önce, artık bir amaca hizmet etmeyen paslanmış eski olukları kaldıracaktı. Sonra birkaç gevşek tahtayı değiştirecek ve panjurları sökecekti. Sonra da evi boyayacaktı. Bunların hiçbirini daha önce yapmamıştı. Ama Under the Covers'tan ev onarımının tüm aşamalarını kapsayan kitaplar satın almıştı elbette ve bunun sadece işe dalmak ve talimatları takip etmekle ilgili olduğunu düşündü.

Geriye sundurma ve döşeme onarımları, yeni olukların eklenmesi, panjurların boyanması ve yeniden takılması ve çatı gibi pek çok şey kalıyordu. O zamana kadar başka nelerle karşılaşacağını ya da bunların ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki? Ama en azından başlamıştı. İşte bu yüzden şimdi kendini garajda bulduğu alet kemerini takmış bir halde evin bir tarafına dayadığı merdivene tırmanırken bulmuştu. Ne yaptığını bilsin ya da bilmesin, en azından öyle görünüyordu. Ve bir şey hakkında

Eski müzik onu motive ediyordu - belki de evi, plakların alındığı zamanki haline getirme fikri hoşuna gidiyordu. Belki de ona burada gerçek hayatların yaşandığını, gerçek insanların burada yaşadığını hatırlatıyorlardı. Elbette bunu başından beri biliyordu ama sandıktaki eşyalar evin onun için yepyeni bir şekilde canlanmasını sağlamıştı. Ve eğer bu ona devam etmesi için gereken gücü verecekse, bunu kabul edecekti.

ekiçin sivri ucunu köhne olukta rastladığı ilk paslı çiviye geçirirken, aklı dün akşam tavan arasından getirdiğı şeye gitti; sandığı araştırırken gördüğü, yıpranmış sırtları ve sararmış sayfalarıyla iki eski günlüğe.

Memnuniyetle, her ikisinin de Cathy'ye ait olduğunu ve 1959 yılında, Cathy on altı yaşındayken yazıldıklarını hemen anlamıştı. En eski günlüğün ilk sayfası şöyle başlıyordu:

Bugün benim on altıncı doğum günüm. Kuzenlerim ve ailenin geri kalanı geldi ve büyük bir parti yaptık. Annem benim bir Kendimi ifade etme konusunda yetenekli olduğum için bana bu günlüğü aldı.
Ben
Ne yazacağımdan emin değilim -şimdiye kadar başıma yazmaya değer bir şey gelmedi- ama bir deneyeceğim. Hava Mart ayına göre oldukça sıcaktı, bu nedenle partimi yazlık verandada düzenledik.

Anna, Cathy'nin sözünü ettiğı yazlık verandanın evin arka tarafındaki geniş sundurma olduğundan emindi ve genç bir kızın orada pastanın mumlarını üflediğini, hediyeler açtığını, parti flamalarının rüzgârda uçuştüğünü hayal etmeyi eğlenceli bulmuştu.

Gerçi Anna okumaya devam ettikçe her sayfanın büyüleyici olmadığını fark etmişti; bazı günler Cathy'nin aklında o öğleden sonra bitirdiğı ev işlerinin listesinden ya da tamamladığı okul ödevlerinden başka bir şey yoktu. Yine de bu kayıtları gözden geçirirken bile Anna tarihi elinde tuttuğunu hissetmişti. O kadar uzun zaman önce, Destiny'nin çok daha genç ve izole bir kasaba olduğu, Half Moon Hill'in medeniyetten daha da uzak görüldüğü bir dönemde, evinde hayatın nasıl olduğunu duymak onu büyülemişti.

İçeride tadilat yaparken, evinin bir zamanlar çok daha gösterişli bir yer olduğuna dair ipuçları gördüğü için, günlükten Cathy'nin ailesinin varlıklı olduğunu öğrenince şaşırmadı. Birden fazla arabaları vardı -ki Anna bunun büyük bir olay olduğunu söyleyebilirdi- ve çocukların çoğu fakir olduğu için Cathy okulda sık sık dışlandığını hissetmişti. Cathy'nin babası Otto Worth, kuruluşundan itibaren Kader Bankası'nın başkanıydı - banka bugün hâlâ kasaba meydanında faaliyet gösteriyordu ve Anna binanın köşe taşına kazınmış 1944 yılını fark etmişti.

Ve sonunda, bir saatten fazla okuduktan sonra, beklediği bölüme geldi. Cathy'ye romanı veren Robert'la ilgili bölüme.

Çocuğun adı Robert ve babamın evimizden önce burada olduğunu söylediği ormandaki kulübede yaşıyor. On sekiz yaşında ve tehlikeli bir görünüşü var ve babam bahçede ya da içeride çalışırken ondan uzak durmamı ve onunla konuşmamamı söylüyor.

Babası ailesinin nerede olduğunu bilmiyor ama yetimhaneden kaçtığını düşünüyor.

Annem, konuşmamı bile istemediği birini neden yanımda bulundurmamız gerektiğini sorduğunda, çocuğun bu yüzden bizimle birlikte evde değil de kulübede yaşadığını, endişe yaratmayacak kadar uzakta olduğunu söyledi, ancak hiçbir zaman tam olarak cevap vermedi

Onu. Bana sorarsanız, babam ucuza çalışacak birini istiyor çünkü bol miktarda paramız olmasına rağmen, hiçbirini vermekten hoşlanmıyor. Çok fazla insanın çok az şeye sahip olduğunu ve bizi soyacağını söylüyor.

Eğer izin verirsek kör olurlar, bu yüzden elimizdekilere sıkı sıkı tutunmalıyız.

Bundan sonra günlük, okuldaki kötü kızlar, yeni bir mavi elbiseyle sonuçlanan alışveriş gezisi ve Cathy'nin bahçede izlediği ve renkli kalemlerle çizmeye çalıştığı kelebekler gibi şeylerden bahsetmeye devam etti. Ayrıca ön bahçedeki büyük akçaağaç ağacından sarkan salıncakta oturduğundan da söz etmiş, Anna'nın bunun tavan arasında gördüğü salıncak olup olamayacağını merak etmesine yol açmıştı.

Tam gece yatmak üzereydi, gözleri kapanmak üzereydi ki günlüğünde şimdiye kadar gördüğü en kısa ama belki de en çekici yazıya rastladı:

Robert arka bahçenin ötesindeki küçük tarlaya bir bahçe ekıyor. Babam hala ona yaklaşmamı yasaklıyor ama bazen yazlık verandadan onu izliyorum. Bunun sıkıcı olacağını düşünürsünüz ama değil. Neden bilmiyorum.

Ve bununla ilgili bir şey - elli yıl önce genç bir kızın söylediği bu çok basit sözler - Anna'nın uzun zamandır olmadığı kadar mutlu hissederek uykuya dalmasına yardımcı olmuştu.

Şimdi evde çalışmaya başlarken Cathy'yi ve gençliğinde Robert'a duyduğu hayranlığı düşünmek Anna'nın işini kolaylaştırıyor, hafifletiyordu. Çekiçe eski çivileri teker teker söktü, bazıları çektikçe kırmızı toza dönüşüyordu. Uzun bir paslı oluk şimdi merdivenin arkasında gevşek bir şekilde aşağı sarkıyordu, bu da merdivenin dayandığı yerin kısa bir mesafe ötesindeki bir sonraki çiviye hafifçe eğilerek uzanırken gerçekten ilerleme kaydettiğini hissetmesine yardımcı oluyordu.

Birdenbire kendini üretken ve enerjik hissederek günlüğe geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Tabii belki de sonunda Cathy'nin başına burada kayda değer ya da heyecan verici hiçbir şey gelmediğini öğrenecekti. Belki de *Operadaki Hayalet'in gösterimi* umduğu sihri taşımayacaktı. Belki de günlükleri bitirecek ve sonuçta pek de bir hikâye oluşturmadıklarını fark edecekti.

Ama o öyle düşünmüyordu.

Duke onu ormandan eve giden patıkaya neyin yönlendirdiğinden emin değildi. Can sıkıntısı belki de. Ona burada iyi olduğunu, ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu söylemişti ve bu doğrudu. Ama belki de basit insan ilişkilerini özlemeye başlamıştı. En azından biraz. Bu onu şaşırtmıştı. Ama işte oradaydı. Belki de Lucky'nin kız kardeşiyle yaşadığı o küçük etkileşim ona diğer insanlarla iletişim kurmanın aslında değerli bir şey olduğunu hatırlatmıştı.

Uzun yıllar boyunca bu ihtiyacı görmezden geldi. Kendini yalnız kurt olmanın en iyisi olduğuna ikna etmişti. Ama böyle bir duvar örmek, kimsesi olmamak zor bir hayattı. Sonra Lucky çıkageldi ve anlamaya başladılar ve bir şekilde en başından beri adama güvenebileceğini, aynı yerden geldiklerini biliyordu.

Lucky'nin karısı Tessa, bir keresinde onun ve Lucky'nin arkadaşlığı hakkında konuşurlarken ona, "Siz iki kayıp ruhtunuz," demişti. Bu kadar dramatik ve felsefi konuşmaktan hoşlanmıyordu ama karısının haklı olduğunu düşünüyordu. Lucky'yi bulmak hayatını değiştirmişti. Ve bu dünyada tek bir gerçek arkadaşına sahip olmanın bile onu şanslı bir adam yaptığını fark etmişti.

Lucky ile birlikte zor zamanlar geçirmiş olsalar da, sonrasında hayat bir süreliğine oldukça iyi olmuştu. İlk kez bir yön, bir amaç bulmuştu. Çok çalışmış -çoğunlukla inşaat işlerinde- ve para biriktirmişti. Crestview'deki barı satın almıştı. Kendine bir ev yapmıştı - en azından onun gibi bir adamın sahip olmayı umabileceği kadar bir ev. Ve mutluydu. Etrafında sürüklediği yüklerle ne kadar mutlu *olabileceğini tahmin edebiliyorsa o kadar*.

Bir de şu haline bak. Ormanda lanet bir hayvan gibi yaşıyorsun. Ama bu senin seçimindi.

Birdenbire insanlar arasında nasıl hareket edeceğini bilemez hale gelmişti. Ya da belki de artık enerjisi kalmamıştı. Ortadan kaybolmaya en çok bu kadar yaklaşabilmişti ve sanırım istediği de buydu.

-Ortadan kaybolmak için.

Bu yüzden ağaçların arasından Viktorya döneminden kalma büyük eve doğru neden yürüdüğünden hâlâ emin değildi.

Müzik duyduğunda çok şaşırdı. Güncel bir şey de değildi, ellili yıllardan kalma eski şeylerdi.

Hanımellerinin yakınındaki ağaçların kenarına kadar geldi ve hayal ettiği son şeyi gördü. Anna Romo bir merdivenin üzerinde duruyordu, elinde bir çekiç, belinde bir alet kemeri, uzun, bronz bacakları her zaman giydiği sortun içinde her zamanki gibi güzel görünüyordu.

Belki de şaşırmamalıydı - ona evi onaracağını söylemişti ve Tanrı biliyordu ki buna ihtiyacı vardı - ama onun asıl işi yapacağını hayal etmemişti. Ağır işler için yaratılmışa benzemiyordu.

Lucky'nin kız kardeşi sürprizlerle doluydu. Bileğini burkmadan çilek toplayamazdı ama eski bir oluğu aşağı çekmek için elinden geleni yapıyordu. Nedense *esnek* kelimesi aklına geldi. Onun hakkında bildiklerine uyduğunu düşündü. Onun da oldukça tuhaf, trajik bir geçmişi vardı ama elinden gelenin en iyisini yapıyor gibiydi ve buna hayranlık duymaktan kendini alamıyordu.

Belki de bu yüzden onun sırrını saklamayı kabul etmişti. Ve ona o ayakkabılı turtayı yapmasının nedeni de buydu -ki oldukça güzeldi. Belki de ortak bir noktaları olduğunu *ondan* önce fark etmişti.

Bazı karanlık zamanlar görmüş. Belki o da en az onun kadar ormanda saklanıyordu, sadece daha medeni bir şekilde.

İşte o zaman kızın aslında ağır işler için yaratılmadığını fark etti.

-Ya da en azından bunun için gerekli beyne sahip değildi. Çünkü ... ne halt ediyordu? Çok uzağa uzanıyordu - merdiveni geri çekip aklı başında herhangi birinin yapacağı gibi hareket ettirmek yerine, bir tarafa doğru eğilirken çekici geriye çekiyordu.

Tam o sırada biraz daha uzandı, oluktan bir çivi çekti, yanlışlıkla çekici düşürerek aşağıdaki çimlere çakılmasına neden oldu ve "Twistin' the Night Away "in tam ortasında "Kahretsin," diye mırıldandı. Sonra merdiven sağa doğru eğildi, çatı boyunca birkaç santim kayarak iki ayağından biri yerden kesildi. Bok haklıydı.

Duke avluda hızla ilerledi, ama ona ulaştığında merdiven eğilmiş, eğilmiş, yavaşça düşmüş, altından çıkmış ve ona başının üstündeki balkonda bulunan birkaç eski ahşap korkuluğa tutunmak için yeterli zamanı vermişti. Metal merdiven yere çarparak onu yaklaşık bir düzine metre yukarıda asılı bıraktı. Lanet olsun.

"Panik yapma Daisy, ben buradayım," dedi ve merdivene manevra yaptırmak için ileri atıldı.

"Ha-ne?" diye bağırdı, onun varlığıyla daha da irkildiği belliydi. Sonra aşağıya baktı ve bir çığlık attı - ne kadar yukarıda olduğunu görünce mi yoksa sadece onu görünce mi, ki bu her seferinde onu çok korkutuyor gibiydi, bilemiyordu.

"Sıkı tutun kızım," diye tembihledi ona, merdiveni tekrar dik konuma getirmeye çalışırken; zor durumdaki bir genç kızı kurtarmaya çalışmıyor olsaydı daha kolay görünecek bir işti bu.

"Acele et," diyordu. "Acele et!"

Birkaç saniye sonra nihayet merdiveni onun yanındaki çatıya dayadı, sonra da merdiveni onun uzanabileceği bir yere kaydırды. "İşte, bir basamak bulana kadar ayağını oraya koy. Ve tutunmaya devam et."

"Sanki bırakacakmışım gibi," diye tersledi. Tanrım, çok küstahtı. Ve o anda bunun kendisini kızdırıp kızdırmadığını ya da hoşuna gidip gitmediğini bilemeyecek kadar meşguldü.

Sol ayağını, adamın alttan sıkıca tuttuğu merdivene doğru salladı. "İşte böyle," dedi. "Şimdi de diğerini." Ama o bunu zaten yapıyordu.

Tekrar güvende olduğunda bile, hala paniklemiş görünerek raylara ölümüne tutunmaya devam etti.

"Her şey yolunda," dedi elinden geldiğince yatıştırıcı bir şekilde. Muhtemelen pek de yatıştırıcı değildi - daha önce pek ihtiyaç duyduğu bir beceri değildi. "Sadece rahatla, artık iyisin. Merdiveni ben tutuyorum, tek yapman gereken yavaşça geri inmek."

Bundan sonra ona baskı yapmadı, sadece ellerini teker teker merdivene doğru hareket ettirene kadar bekledi. Ona doğru ilk geri adımlarını atmaya başlamadan önce nefesini içine çektiğini duydu.

"Sakın bırakma," dedi.

"Bırakmayacağım. Söz veriyorum."

Ama yapmadı. Yere yaklaşıp göğsüne doğru geri geri giderken bile.

Belki de berbat bir şeydi ama onu kendisine yaslaması, en son onu eve taşıdığında hissettikleriyle aynı duyguyu vermişti. Cinsel bir çekim. Tutkuyu hatırlatan bir şey.

Ama sonra daha büyük bir farkındalık geldi: Artık kimse onu istemeyecekti, en azından bu muhteşem, şımarık, öldürücü bacaklı kız.

Böylece düşüncelerinde daha pratik bir şeye doğru ilerledi. Ve hiç düşünmeden aklına gelen ilk şeyi söyledi; şu anda daha yüksek sesle konuşmak için bir neden olmadığından alçak sesle, Daisy'nin kulağına yakın bir yerden konuştu. "Beni endişelendiriyorsun Daisy."

Cevap vermesi bir saniye sürdü ve o saniyeyi muhtemelen hareket etmesi, merdiveni bırakması, onu kollarını iki yanında tutmaktan kurtarması gerektiğini bilerek geçirdi - ama nedense yine de yapmadı.

Sesi panik modunda olduğu zamanlardan daha yumuşaktı. "Genelde görüldüğüm kadar beceriksiz değilimdir."

Buna inanıp inanmadığından emin değildi. "Her halükarda, beni hâlâ endişelendiriyorsun."

Anna onun tarafından hoş bir şekilde hapsedildiğini hissetti, ama başını çevirip kurt adamını bu kadar yakında görseydi, bunun onu şimdi bile korkutacağını bilmek garipti. Bu yüzden sadece öne doğru baktı, kalbi olanlardan dolayı çok hızlı atıyordu. Belki de şu anda kendini bulduğu, Duke Dawson'a doğru usulca bastırılmış, neredeyse çatıdan sarkmak kadar tehlikeli görünen yer yüzünden.

Ve zamanı hesaplama yeteneğini kaybetmiş gibiydi - çünkü sonunda merdiveni bırakıp geri çekilmeden önce beş saniye mi yoksa otuz saniye mi olduğundan emin değildi.

Ancak o zaman dönüp onunla yüzleşecek cesareti toplayabildi. Ve her zamanki gibi onu gördüğünde gözünü korkuttu; ama bunun hâlâ yara izi ve dağınık sakalıyla mı ilgili olduğunu, yoksa belki de artık ateşli bakışlarının onunkileri delip geçmesiyle mi ilgili olduğunu merak etmeye başladı. Gözleri güneşin altında biraz daha mavi parlıyordu.

"Sanırım sana bir teşekkür daha borçluyum," demeyi başardı. Adam sadece omuz silkti. "Düşmene gerçekten izin veremezdim."

Bu pek kahramanca bir ifade sayılmazdı ama yine de ona yakın zamanda bir arkadaşının ölümüne tanık olduğunu hatırlattı. Bu da onu bir şekilde daha da minnettar kılıyordu. "Aslında olabilirdin. Yine de teşekkür ederim." Bakışlarını kısa bir süreliğine düşürdükten sonra tekrar onunkilere çevirdi. "Yani... sadece geçiyor muydunuz?"

Bir başka kayıtsız omuz silkme. "Onun gibi bir şey."

Hmm. Onu ormandan mı izliyordu? Ve eğer öyleyse, neden? Artık Duke'tan korkmak istemiyordu ama kötü bir yerdeki bir adama aptalca güvenmek de istemiyordu.

"Merdivendeyken eğilmenin pek de parlak olmadığını sana söyleyen oldu mu Daisy?"

Yine kendini zekâsını savunurken buldu ve bildiği şeylere bağlı kaldığı zamanlarda hayatın daha kolay olduğunu hatırladı. "Hayır. Daha önce hiç kimseyle merdivende *olmak* hakkında konuşmadım. Ya da daha önce bir merdivene binmedim. Gittikçe öğreniyorum ve artık biliyorum. Eğilme."

Adamın yüzündeki ve çevresindeki onca saçın arasından yayılan hafif gülümsemeyi tam olarak yorumlayamadı. "Daha önce hiç merdivene çıkmadıysan, şimdi ne yapıyorsun?"

"Bir oluğu kaldırıyorum," dedi ve şimdi neredeyse yere kadar sarkan, üst kısmı hâlâ zar zor tutturulmuş paslı metal sırasına baktı.

"Bunu görebiliyorum," diye bilgilendirdi onu. "Demek istediğim ... bu tür şeyleri nasıl yapacağını bilmiyorsan, birini tutmak ya da en azından yardım almak daha mantıklı olabilir. Eminim kardeşlerin gelip yardım ederlerdi."

Uzun bir nefes aldı ve geri verdi. Adamın iyi niyetli olduğunu bilmesine rağmen, bu öneri bile onu yorgun hissettirmişti. "Eminim onlar da isterdi. Ama

. . belki de onlara kendi başıma bir şeyler yapabileceğimi göstermek istiyorum." "Kendi başına yapabileceğin bir şey olduğu sürece sorun yok. Ama ..." O

Arkasına yaslandı, eve uzun uzun baktı. "Burayı şekle sokmak büyük bir iş olacak. Ve marangozluk deneyimi olmayan biri için çok daha büyük bir iş."

"Sue Ann Simpkins ve Tessa'dan biraz yardım alarak içeriyi çoğunlukla tek başıma yaptım," diye gururla açıkladı.

Ve bu çabaya karşılık sadece bir omuz silkme daha aldı. "Eleştirmiyorum," dedi. "Bunun da zor bir iş olduğunu biliyorum. Ama içeride çalışmakla dışarıda çalışmak farklı şeyler Daisy."

Anna bir kez daha iç geçirdi. Gerçek şu ki, onun ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. Bir şeyden vazgeçmeyi sevmezdi ama olukla geçirdiği birkaç dakika ona bunun çok büyük bir ev onarımı buzdağının görünen kısmı olduğunu ve kendi başına, parça parça halledebilse bile, bunun uzun, zorlu bir proje olacağını ve özellikle yetkin bir iş çıkaramayacağını göstermişti. Ve yatak ve kahvaltı salonunu açmadan yaşlanabileceğini de. Yine de . . . "Mesele şu ki, kardeşim Mike'ı seviyorum ama üzerime titremek ve her şeyi benim yerime yapmaya çalışmak gibi kötü bir huyu var."

Başını salladı. "Evet, sanırım geçen yaz bunu biraz fark etmiş olabilirim."

Anna şaşırmamıştı çünkü Duke'la yolları geçen yıl hem Lucky'nin hem de Mike'ın düğünleriyle ilgili birden fazla etkinlikte kesişmişti. "Ve eğer onu da işin içine katarsam, daha da fazla ortalıkta dolanacak - ki bu da kırmaya çalıştığım bir alışkanlık ve buraya taşınmamın nedenlerinden biri. Aileme yakın olmak ama *çok da* yakın olmamak."

Yine başını salladı ve Lucky bir keresinde Duke'un bu bölgede yaşadığını, çünkü Indiana'daki ailesinin arabayla ulaşılabilir mesafede olduğunu, ama aynı zamanda birbirlerini sık sık göremeyecek kadar da uzakta olduklarını söylediği için bunu anlamış olabileceğini düşündü.

"Lucky'den rica etsem ya da kasabadan birini işe alsam bile Mike'ın haberi olacak ve ben istesem de istemesem de olaya dahil olacak. Yani bu kaçınmak istediğim bir durum." Ama şimdi kendini büyük eve uzun uzun, küçümseyici bir bakış atarken buldu. "Pek pratik görünmemeye başlasa bile."

Orada sessizce dururlarken güneş Anna'ya o ana kadar bütün gün olduğundan daha sıcak gelmeye başlamıştı, ikisi de bunu tartıyor gibiydi. Ve tam da ilk kez, burayı satın almakla çiğneyebileceğinden fazlasını ısırp ısırmadığını merak etmeye başlamıştı ki, Duke sessizce, "Sana yardım edebilirim," dedi.

Sözleri yavaşça içinden süzülürken, ona bir kez daha bakmaya cesaret etti. "Yapabilir misin?" Ormandaki münzevinin, farkında olmadan *kendisinden* daha büyük bir münzevi olmayı başarmış olan bu adamdan böyle bir şey geleceğini tahmin etmemişti.

Kısa, hızlı baş sallamalarından birini daha yaptı. "Ama bedavaya değil. Bana ödeme yapmak zorundasınız."

Başını eğdi ve ona biraz eleştirel bir bakış attı. "Ya da kira olarak düşünebiliriz."

O da aynı şekilde meydan okuyan bir bakışla karşılık verdi. "O zaman ben de burayı biraz iyileştirmek isterim, Bayan Ev Sahibi."

Durduramadan yüzünde kabullenmiş bir ifadenin belirlediğini hissetti. İçinde yaşadığı yapı gerçekten de en yüksek dereceden bir bok çukuru olduğundan ve onun orada olması ona bir kuruşa bile mal olmadığından. "Tamam, anlaşıldı. Ve tamam, sana yeterince adil bir ücret ödemeye hazırım. Ama ..." Gözlerini hafifçe kısarak ona doğru baktı. "Neden evimde çalışmak istiyorsun? Yani, ben senin 'Sadece içime kapanmak ve ormanda yaşamak istiyorum' dediğini sanıyordum. " Son kısmı onun derin ve hırçın bir taklidiyle söyledi.

"Belki biraz fiziksel efor sarf etsem iyi olur," diye cevap verdi hiç vakit kaybetmeden. "Ya da belki zaman geçirmek için bir yola ihtiyacım vardır."

Başını önce bir yana, sonra diğer yana eğdi, hâlâ onu ölçüp biçmeye çalışıyordu. Çünkü Duke Dawson'da şimdiye kadar anlayabildiğinden çok daha fazlası olduğu açıktı. "Yeterince makul," dedi sonunda. "Ama ... neden paraya ihtiyacınız olduğunu sorabilir miyim? Yani, Gravediggers'ı daha yeni sattınız ve duyduğuma göre iyi bir iş kurduğunuz için yatırdığınızdan çok daha fazlasını aldığınızı tahmin ediyorum. Ve yaşam masraflarınız şu anda düşük görünüyor."

Bu kez tereddüt etti, ama sadece kısa bir süre için ve "Bu kadar meraklı olmayı bırakıp kendi lanet işine bakmanı rica etsem sorun olur mu?" derken sesi daha da odunlaştı.

İrkildi - çünkü o da bunun olacağını tahmin etmemişti. Ne de olsa bu ona apaçık bir soru gibi gelmişti ve lafı dolandırmanın bir anlamı olduğunu nadiren görürdü. "Peki," diye kestirip attı. "Belki *de* beni ilgilendirmez. Ama ... bir şey daha var ve ben bunu kendi işim haline getiriyorum."

"O da ne Daisy?" diye sordu, sesi sinirli geliyordu.

"Saçını kestirmen ve tıraş olman lazım, hem de çok fena."

Çenesini indirdi, sıkılmış ve sinirli bir ifade takındı - gerçi o kadar saçın altında bunu zar zor görebiliyordu. "Sana daha önce de söyledim, şu anda görünüşümle pek ilgilenmiyorum."

"Ama ben öyleyim. Eğer evin etrafında olacaksan, pencereden her baktığımda bahçemde Koca Ayak gördüğümü düşünmek istemiyorum." Kaba olmak istememişti, ama bu konuda kendini güçlü hissediyordu - eğer onun için çalışacaksa, ondan korkmaya devam etmek istemiyordu. Eğer adam

biraz daha eskisi gibi olsa -yara izine rağmen- belki faydası olurdu.

Yine de karşı çıktı. "Berbere gitmek istediğimi pek söyleyemem." "O zaman ben yaparım," diye bilgilendirdi onu.

Teklif karşısında kara kaşları havaya kalktı. "Saç kesmeyi biliyor musun?"

Bu konuda biraz deneyimi olmasına rağmen, ifadesini kuru tuttu. "Ne fark eder ki? Şu anda olduğundan daha kötü görünemez. Yapacağım her şey bir gelişme olacaktır." Adam kavgacı olabiliyorsa, o da olabilirdi. Aslına bakılırsa, adam onun içindeki hırsı ortaya çıkarıyor gibiydi.

Adam uzun bir süre tereddüt edince, Anna belki de bütün anlaşmanın bu yüzden bozulabileceğini düşündü; ta ki adam "Tamam" diyerek onu şaşırtana kadar. Sadece bu kadar.

"Peki," dedi ve memnuniyetle başını salladı. "Yarın öğle yemeği vakti gel, saçını keseyim. Sonra işe koyulabiliriz."

Başını bir kez daha hızlıca sallayarak kabul ettiğini gösterdi ve ormana geri dönmeye hazır görünüyordu. Bu da onun işine geliyordu. Onunla her zamanki gibi kaçma, tüm bunları sindirme ihtiyacı hissediyordu ama kendi bahçesinden kaçıp gidemezdi.

Yine de ağaçlara doğru ilerleyip araba yolunu geçerken, "Bir şey daha var," diye seslendi.

Arkasına baktı, uzaktaki ağaç sırası, içinde yaşayan adam için uygun bir fon oluşturuyordu.

Kollarını kavuşturdu ve cesur görünmeye çalıştı - "Senden korkmam için bir neden var mı?" diye sorarken bile.

Cevap vermeden önce sadece bir saniye tereddüt etti. "Merak etme Daisy, benimle güvendesin." Sonra nefesinin altından ekledi, "Aşağı yukarı." Ardından arkasını döndü ve son üç kelimenin Daisy'nin beyinde yankılanmasına izin vererek uzaklaştı.

"Bana korkmadan yüzünü göster."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

Beş

Anna onu eve alırken Duke, "Güzel araba," dedi. Omzunun üzerinden belli belirsiz garaj yolundaki Mustang'i işaret etti. Ve Anna, yüz yüze geldikleri ilk birkaç dakika içinde onunla göz teması kurmayı hâlâ sarsıcı buluyordu.

"Teşekkürler," dedi, arabayı bu açıdan göremese de bakışlarını o yöne kaydırarak -sırf *ona* bakmaktan daha kolay olduğu için. Klasik Mustang çok fazla iltifat alıyordu, bu yüzden onun bir motosiklet adamı olduğu ve motosiklet adamlarının da genellikle araba adamları olduğu düşünüldüğünde, yorum yapmasının bu kadar uzun sürmesine neredeyse şaşırdı.

Onu saçını kesmeyi planladığı mutfağa götürmek için döndüğünde, adamın antrede durakladığını ve şimdi yan camdan hafifçe görünen araba ile kendisi arasında gidip geldiğini fark etti. "Yine de pek jelleşmiyor," dedi.

Gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı.

"Jelleşmeyen ne?" "Sen ve o araba."

Biraz aşağılanmış hissederek irkildi. Harika bir araba olduğu için - Mustang'lerin üretildiği ilk yıl üretilmişti - ve siyah üstü açılır tavanına kadar mükemmel durumdaydı. İşe girdikten hemen sonra satın almıştı.

Miras - bir hoşgörü, bir dikkat dağıtma, o sırada yaşadıklarına karşılık bir ödül.

Duke bakışlarını ona dikti. "Half Moon Hill'de saklanan bir kız için yanlış araba gibi görünüyor."

"İnsanları arabalarına göre mi değerlendiriyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Her zamanki gibi omuz silkti. "Parti kızları genellikle minivan kullanmaz. Ve kütüphaneciler de genellikle Corvette kullanmazlar. Ya da Mustang."

"Ben kütüphaneci değilim," dedi kuru bir sesle.

"Hancı," diye hatırlattı ona. "Yeterince yakın."

Onunla dalga mı geçtiğini yoksa gerçekten sıkıcı olduğunu mu düşündüğünü merak ederek başını eğdi. "Hancılık olayı yeni bir şey ve zamanında en iyileriyle parti yapabilen birkaç kütüphaneci tanıdım. O yüzden arabamın benim için boşa gittiğini düşünme. Söz veriyorum öyle değil."

"Boş ver," diye mırıldandı, onu mutfağa kadar takip ederken sözlerini tekrarladı. "Bunu hancı okulunda mı öğrendin?"

Bastıramadan önce kısa bir kahkaha attı. "Hayır, muhtemelen Destiny'de öğrendim - çünkü inanın bana, bir yıl önce bu cümle ağzımdan asla çıkmazdı."

"Demek ki bazı değişiklikler geçiriyorsunuz," diye kabul etti.

İşte o zaman Duke Dawson'la daha fazla kişisel ilişkiye girmek istemediğini fark etti. Değişimleri *onu ilgilendiriyordu*. Dawson da yaşadığı şeyin *kendisini ilgilendirmedini* birkaç kez açıkça ifade etmişti. Bu yüzden sadece kayıtsız bir "Belki" cevabını verdi, sonra da bir duvara dayalı küçük masadan bir sandalye çekerek mutfakın daha açık alanına götürdü.

"Sanırım geçen yaz tanıştığımızdan farklı görünüyorsun," dedi. "O zaman bir hancı gibi görünmüyordun."

Adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu, kendini açıklayacağını umarak biraz kurcaladığını, biraz merak ettiğini hissedebiliyordu. Ama bu onu bu konuda daha da inatçı yapıyordu. "Ve *sen de* ormanda bir kulübede saklanacak birine benzemiyordun." diyecek kadar bakışlarına karşılık verdi.

"Touché, Daisy," diye cevap verdi.

Bu konuda başka bir şey söylemedi ama Dawson'ın *dokunmak* gibi bir sözcük kullanması hoşuna gitmişti. Duke Dawson'dan böyle bir şey beklemiyordu. Gizemli bir adamdan bahsediyoruz.

"Biraz şampuan koydum," dedi ve mutfak lavabosunu işaret etti. "Saçını kesmeden önce yıkamalısın."

Önce lavaboya, sonra da kadına baktı. "Lavaboda mı?" diye sordu.

Ona duş teklif etmeli mi? Ama hayır. Sadece hayır. Duke Dawson onun evinde çıplaktı, her ne sebeple olursa olsun- sadece ... hayır. "İdare et," dedi ona.

Birkaç dakika sonra sandalyeye oturdu, saçları yumuşak, ıslak, dağınık dalgalar halinde omuzlarına kadar sarkıyordu, bir kısmı da gözlerine düşüyordu. Omuzlarına bir havlu örterken kendinden emin görünmeye çalıştı, sanki saç kesme konusunda uzmanmış gibi - ve sanki ona tekrar bu kadar yakın olmak onu zaten tedirgin etmiyormuş gibi. Ama öyleydi. Fuayede onunla konuşmak bile yeterince zorlayıcıydı ama şimdi havluyu sabitlerken bir nevi ona dokunuyordu. Adam orman gibi kokuyordu, ama iyi bir şekilde; çam, toprak gibi. Ve neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki?

Bu öneriyi dün düşünmeden önce ağzından kaçırmıştı - bariz bir çözüm gibi görünmüştü ve o sırada çok stres altındaydı. Ama şimdi *her şeyi* sorgulamaya başlamıştı. Saçını kesmek. Onun için çalışmasına izin vermek. Sırrını saklamayı bile kabul etmişti. Adamın normal, hatta arkadaş canlısı görüldüğü anlara rağmen -ve dün gerçekten de onu kurtarmaya gelmişti- hâlâ bir şekilde tehlikeli bir şeyin içine çekildiği fikrinden kurtulamıyordu.

"Miyav." Anna yere bakınca Erik'in olay yerine geldiğini gördü. Anlaşıldı.

"Kedin," dedi Duke. Sanki onu tanımayacakmış gibi. Erik birkaç kez daha miyavlayarak ayaklarının ve sandalyenin ayaklarının etrafında dolanırken Duke, "Ne istiyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Anna. "Bu şekilde sinir bozucu oluyor." "Onu besliyor musun?"

"Her zaman. Muhtemelen şişmanlayacak. Ama bu onu hiç susturmuyor."

İşe koyulmaya hazırdı -çünkü öyle olmalıydı- tarağa uzandı. Ve sonra durakladı. Eğer adamın saçını kesecekse, taraması gerekiyordu ama bunu yapmak bile birdenbire şaşırtıcı derecede samimi gelmişti.

"Bir sorun mu var?"

Hay aksi. Ona bakıyordu, çelik grisi gözleri her zamanki gibi onu olduğu yerde sabitliyordu, nemli saçlarının arasından bakarken bile.

"Hayır," dedi neşeyle. "Sadece... bu karmaşaya nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum."

"O kadar da kötü değil," diye itiraz etti.

Ama o omuz silkerek karşı çıktı. Oldukça kötüydü. Yine de tarağı eline aldı, çünkü Tanrı aşkına, onun saçına dokunamayacak kadar çekingen görünmek istemiyordu. Ne de olsa kesiyordu, parmaklarını tutkuyla saçlarında gezdirmiyordu.

Eyvah, *bu* düşünce de nereden çıktı?

Seks eksikliğinden. Büyütülecek bir şey değil. Sadece adamın saçını kes ve hayatına devam et.

Onun başında durdu, nazik olmaya çalışarak saçlarını dikkatlice geriye doğru taradı. Ancak *bazı* düğümler, bir eliyle tararken diğer eliyle saç tutamlarını tutarak saçla gerçekten çalışmasını gerektiriyordu. Parmaklarının arasında saçın dokusunu fark etti ve ellerinin Duke Dawson'ın saçlarında olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeden edemedi.

"Ah!" diye homurdandı kulağının yakınındaki özellikle sert bir düğümlerle mücadele ederken.

"İri yarı, sert bir motorcuya göre çok hassassın," dedi, hâlâ düğümleri çözerken.

"Tarağı çok sert kullanıyorsun."

"Sert ol," diye öğüt verdi ona. "Eminim daha kötülerini de yaşamışsındır."

Gerçi bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu - onunla dalga geçiyordu ama belki de o bunu böyle algılamayacaktı. Belki de kötü şeyleri hatırlatırdı. Yine de Duke Dawson'ın da herkes gibi zayıf yönleri olduğunu bilmek onu biraz olsun yüreklendirmişti.

Saçları tarandıktan sonra, şimdi başının etrafında dümdüz aşağı sarkıyordu, makasa uzandı. Aslında bir çift saç makası vardı.

-Indianapolis'teki en yakın arkadaşlarından biri kuafördü ve gençken Julie, Anna'ya saç kesme konusunda birkaç ders vermişti.

"O şeylerle ne yaptığını bildiğinden emin misin Daisy?" diye sordu kuşkuyla, kara kaşlarını çatarak.

Yine de soruya cevap vermek yerine onu uyarmakla yetindi: "Elimde makas varken bana böyle seslenirken dikkatli olmalıyım."

Adam ona sadece bir bakış attı ve kadın daha fazla cevap vermedi. Hâlâ yetenekleri konusunda onun içini rahatlatamamış olmaktan biraz sapıkça bir heyecan duymaktan kendini alamıyordu. Neredeyse bir hafta önce onunla ormanda karşılaştığından beri dengesinin bozulduğunu hissettiği onca zamanın intikamını alıyor gibiydi.

"Dünkü o eski müzik de neydi öyle?"

Saçının bir bölümünü taradı, diğer elinin parmakları arasında yakalayana kadar düzgünce başından uzaklaştırdı ve kesmeye başladı, büyük bir parçayı kesti ve yere düşmesine izin verdi. "Albümler ve tavan arasında bulduğum eski bir pikap."

Tek söylediği "Öyle mi?" oldu ama ses tonu onun da kendisi gibi ilginç bulabileceğini düşündürdü.

Sonra devam etti. "Bunlar ellili yıllarda burada yaşayan Cathy adında bir kıza aitti. Aslında, sanırım tüm hayatı boyunca burada yaşamış olabilir. Tavan arası onun eşyalarıyla dolu ve ben de onları incelemeye başladım. Sadece meraktan."

Bu sefer adamın tek cevabı "Hmm" oldu ama kadın yine adamın sıkılmaktan çok ilgisini çektiğini düşündü. Ve bu ona kendini daha insan gibi hissettirdi. Tabii sadece hayal görmüyorsa.

Bu adamın kişiliği hakkında çok fazla yorum yapma. Onu hala çok iyi tanıımıyorsun. Evet, dün kıçını kurtardı ama bu onun bir aziz olduğu anlamına gelmez. O yüzden onu olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışma.

Dikkatli olun.

Şu anda kendine verebileceği iyi bir tavsiye gibi görünüyordu.

Ortalık sessizleşince, "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Sormamanı tercih ederim."

Gergin cevabı duymazdan geldi. "Barını neden sattın? Ve yine neden bu şekilde yaşıyorsun? Yani, bir süreliğine yalnız kalmak istemeni anlayabilirim, ama ... bunu biraz aşırıya kaçırıyorsun, sence de öyle değil mi? Ve benim etrafımda olmayı umursuyor gibi görünmüyorsun."

"Hemen sonuca varma," dedi kuru bir sesle.

Ve kısa bir of çekti. "Her neyse. Soruma cevap verecek misin?"

Bunun üzerine adam, Daisy'nin oldukça abartılı ve uzun süreli bir iç çekiş olduğunu düşündüğü bir ses çıkardı. "Bak, saçımı kesmene izin verdim, beni sorgulamana değil Daisy. Sadece işimize baksak nasıl olur?"

Şimdi onun arkasında durarak dudak büktü ve dilini kafasının arkasına doğru uzattı. "Tamam."

Sonra sessizlik oldu ve Anna sadece saçlarına konsantre olmaya devam etti. Ve bu muhtemelen iyiydi, çünkü Julie'nin uzun zaman önce verdiği derslere rağmen, bu tam olarak bisiklet sürmeye benzemiyordu. Gerçekten berbat edebileceğini ya da başladığından daha kötü hale getirebileceğini düşünmüyordu ama iyi bir iş çıkarmak istiyordu. Belki de onun bir şeylerde iyi olduğunu düşünmesini istiyordu. En azından ev tadilatında görüldüğünden daha iyiydi.

Ona basit, düzenli bir saç kesimi yaparken, eşit olduklarından emin olmak için koyduğu katları kontrol etmesi gerekiyordu. Bu yüzden kendini bir elinin parmaklarını Julie'nin bir zamanlar ona gösterdiği şekilde şimdi kısa olan saçlarının arasından geçirirken buldu.

Bu da aniden midesinin kasılmasına neden oldu. Ve hiç beklemediği bir anda kolundan yukarıya doğru karıncalı bir farkındalık şeridi gönderdi. Nefesini tuttu, doğal davranmaya çalıştı, görevine konsantre olmaya devam etmeye çalıştı.

Ama bu, aynı eli saçlarında birkaç kez daha, sadece farklı yerlerde gezdirmesi anlamına geliyordu. O da bunu yaptı; parmak uçları adamın kafa derisini sıyrırıyordu, artık tüm sinir uçları kırmızı alarmdaydı ve aynı hissin daha fazlası ona saldırıyordu.

Tanrım, bu neden birden bu kadar samimi hissettirdi? Kuaförlerin bunu müşterilerine yaptığını milyonlarca kez görmüştü. Neden Duke'e yaptığında, işini kontrol etmekten daha öte bir şeymiş gibi geliyordu? Neden onun sevgilisi olsaydı yapacağı bir şeymiş gibi geliyordu?

Sorularını geri yutarak derin bir nefes aldı ve geri verdi.

İşine bak. Duke'ün dediği gibi.

Gerçi bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı, özellikle de kesige son rötuşları yaparken, aniden kişisel hissettiren başka küçük ten tene temas parçaları gerektiriyordu. Parmak uçlarını adamın kulağının üst kısmında gezdirmek istemiyordu ama oraya yapışmış birkaç koyu kahverengi saç parçasını temizlemek zorundaydı. Alnının önündeki saçları tararken de kendini pek rahat hissetmiyordu ama eşit kesilip kesilmediğini görmek için bu gerekliydi.

Etkilenmemiş gibi davranmak, yüzündeki ifadeyi belli etmemek için elinden geleni yapıyordu ama hâlâ tam olarak anlayamadığı bir arzu göğüslerinde, karnında ve hatta altında yankılanıyordu. Sandalyenin etrafında dolanırken, iç bacakları ağrıyordu ve tüm bunların farkında olan tek kişinin kendisi mi olduğunu, yoksa Duke'un da bunu hissedip hissetmediğini merak etti.

Ve Tanrım, bunu istiyor muydu?

Hayır. Hayır, tabii ki hayır. Çünkü onunla *gerçekten bir şey* olmasını istemiyordu. Onun tipi değildi. Ve sadece ormanda bir mağara adamı gibi yaşadığı için de değil.

En iyi zamanlarında bile Duke'la birbirlerinden farklıydılar. O klasik yakışıklı, sportif tipleri tercih ederdi. Logan Whitaker gibi mesela. Ya da bazen profesyonel erkekleri, takım elbiseli ve kravatlı adamları. Ama *asla* karanlık geçmişi olan motorcuları tercih etmezdi. Kötü çocuklar bir şeydi, ama *bu* tür kötü

Çocuk eğlencenin ötesine geçip korkutucu olmaya başlamıştı. Ve bu yaz onun için çalışma fikrini kabul etmiş olsa bile, bu ona *güvendiği* anlamına gelmiyordu.

Onun boynuna dokunmak için bir nedeni olduğunda, tenini hiç bu kadar yumuşak hissetmediğini düşündü. Onun herhangi bir parçasının hayal edebileceğinden çok daha yumuşaktı. Öpülebilecek kadar yumuşak.

Ama kes şunu! Birçok insanın boynu yumuşak değil mi? Onun kinde özel bir şey yoktu ve Tanrı'ya şükür ki oraya narin bir öpücük kondurmak için duyduğu tuhaf ve ani dürtüyü bastırmıştı.

Her şeyi hesaba kattığında, saç kesiminin bitmiş olmasından memnun bir şekilde makasını bıraktığı andaki kadar hayatında hiçbir işi bitirmekten memnun olmamıştı.

"Nasıl?" diye sordu.

"İyi görünüyor," diye cevap verdi, kısa ve tatlı bir şekilde. "Beni bir koyun gibi kırkma, değil mi?" Gözlerini devirdi.

"Tabii ki hayır. Sakin ol."

Yine de onun karşısında durup el işlerini gözden geçirirken -ve hâlâ aklındaki tek şey saçymış gibi görünmeye çalışırken- hâlâ uğraşmaları gereken o dağınık sakal olduğunu fark etti.

Sakalı düşünerek banyodan getirdiği tek kullanımlık tıraş bıçağını almak için tezgâha uzandığında, "Ama henüz işimiz bitmedi," diye onu bilgilendirdi. Usturayı ona doğru uzattı.

Ve kaşlarını çattı. "Bu pembe."

Gözlerini kırptırdı. "Yani? Aynı şekilde çalışıyor." Ve ona sunmaya devam etti. "Sanırım bu kısmı yapmak isteyeceksiniz."

Yine de "O şöyle mi?" diyerek onu şaşırttı. Pek sayılmaz." Sesi hafifçe kısıldı ve ekledi: "Ayrıca pratik yapmıyorum. Kendimi kesebilirim. Özellikle de ayna olmadan." Duke Dawson'ın sesinin biraz utanmış gibi çıktığını ilk kez duyuyordu.

Gerçek şu ki, Anna daha önce kendisinden başka kimsenin cildini tıraş etmemişti. Ve bir erkeğin yüzünün muhtemelen bacaklarından ya da koltuk altlarından bir şekilde farklı olduğunu düşünmeden edemiyordu. Ve orada alınması gereken çok fazla kıl vardı. Ama adamın ses tonundaki bir şey onu daha fazla soru sormaktan alıkoydu ve hiç beklemediği bir şeyi düşünmesine neden oldu: Belki de Duke'ün birisinin onunla biraz ilgilenmesine ihtiyacı vardı.

Sakalın büyük kısmını kesmek için farklı bir makas kullandıktan sonra, getirdiği pembe tıraş jeli kutusunu da aldı. Avucuna biraz sıkarak beyaz köpük haline gelişini izledi ve ardından kalan sakalını düzeltmeye başladı.

Bu da yüzünü ovmak gibi bir şeydi. Gerçekte öyle *olmasa* bile. Saçlarının ve tıraş kreminin arasından bile onun teninin sıcaklığını hissedebiliyordu; güçlü çenesinin şeklini hissedebiliyordu. Gözleri onun ağzına kaydığında, yüzlerinin ne kadar yakın olduğunu fark etti ve bilerek biraz geriye eğildi.

Elindeki köpük kalıntılarını yıkamak için lavaboya doğru ilerlerken kalbi çok hızlı atıyordu ve orada gerekenden daha uzun süre kalarak, yine yakınlık gibi hissettiren şeye karşı kendini korumaya çalıştı.

Ellerini bir bulaşık havlusunun üzerinde kuruturken, kendini her hareketine, parmaklarına, havlunun renklerine ve dokusuna odaklanırken buldu - sanki zaman yavaşlamış ve önündeki her şey daha ayrıntılı ve canlı hale gelmiş gibi garip bir his vardı. *Çünkü gerginsin. Hem de çok gerginsin.* Hareketleri de artık yavaş ve tahta gibiydi.

Ama sadece bunu yap. Bunu yap ve sonra bitecek. Ve o zaman yakınlık sonsuza dek sona erecek. Bedenlerinizi tekrar bir araya getirmek için daha fazla saç kesimi, burkulan ayak bilekleri ya da merdivenden düşme tehlikesi olmayacak.

-Sonra da evi onarmaya, pansiyonu açmaya ve yeni hayatınıza iyi ve sağlıklı bir şekilde devam etmeye başlayabilirsiniz.

Bu düşüncelerle cesaretle ona doğru döndü ve usturayı tezgâha koyduğu yerden aldı.

Sonra da tıraş kremini içine atması için ona bir kâse uzattı.

Ondan sonra da dikkatlice çenesini tıraş etmeye başladı.

İşine iyice konsantre oldu, ama aynı zamanda yüzünü onunkine çok yaklaştırmamaya çalıştı. Onun gözlerinin içine bakmamaya çalıştı. Koyu renkli, tel tel saçların dökülmesini izledi ve usturanın geride bıraktığı çıplak teni inceledi. Yavaş, pürüzsüz ve sabit bir şekilde aşağıya doğru birbiri ardına hamleler yaptı ve yüzünün giderek daha fazla kısmını ortaya çıkardı.

Onun tam önünde bu kadar dramatik bir şekilde değiştiğini görmek garipti. Buna inanmazdı ama belki de onun kıllı ve dağınık olmasına alışmıştı.

Daha önce hep keçi sakalı bırakırdı, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu, bu yüzden tüm kılları azar azar kazıdı, fark etmeye başladıkça midesi sıkışmaya başladı. Duke Dawson fark ettiğinden çok daha yakışıklı bir adamdı.

Yara iziyle bile.

Yüzünün o bölgesine geldiğinde -ki tıraş etmek daha zor, onu incitmek daha kolay olacak gibi görüldüğü için en sona bırakmıştı- kendini dudağını ısıtırken buldu, yüzünü kısmen kaplayan tüyleri almak için çok nazik ve dikkatli bir şekilde çalışıyordu.

Oradaki derinin daha hassas olup olmadığını, etrafında çalışmasının ona acı verip vermediğini merak etti. O anda yara izinin bu kadar farkında olduğunu ve daha da fazlasını açığa çıkardığını bilmenin onu utandırıp utandırmadığını merak etti. Aslında yara izi fark ettiğinden daha uzundu ve sağ yanağından aşağı, neredeyse çene kemiğine kadar uzanıyordu. Bu ona adamın korkunç şeyler yaşadığını hatırlatıyor ve ona karşı fazla hassas hissetmesine neden oluyordu.

İşte o zaman elini adamın yeni tıraş edilmiş diğer yanağına götürdü ve gözleri buluştu. Teni avucuna sıcacık geliyordu, bakışları felç ediciydi.

Ne yapıyorsun, ona dokunuyor musun? En iyi niyetine rağmen, yüzünü yine çok fazla yaklaştırmıştı.

Tanrım. Onu öpmek istedi.

Ağzı özleminden kelimenin tam anlamıyla ağrıyordu.

Ve adamın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, onun da bunu isteyebileceğini düşündü.

Ama bekle. Bunu yapamazsın. Yapamazsın işte.

Bu yüzden nefesini içine çekti, elini bıraktı ve onun yanında dik durdu.

Arkasını dönerek usturayı yere bıraktı ve kendini dengeledi. Kalbi gırtlığına kadar yükseldi ama o anda onu boğan tüm garip duyguları ve arzuyu bastırmaya çalıştı.

Konuşurken sesin normal çıkmalı, nefes nefese değil. "Tamam, hepsi bitti. Aynaya bakmak istersen banyo koridorun sonunda."

Cevap vermesi biraz uzun sürdü ve cevap verdiğinde sesi sığ geliyordu. "Tamam. Teşekkürler."

Ancak o ayağa kalkıp elindeki kâseyi bir kenara bıraktıktan ve uzaklaştıktan sonra Anna tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

Sorun yok. Sen yapmadın, onu sen öpmedin. Ve evet, bu çok garip. Ama geçecek. Ve o normal davranacak. Ve sen de normal davranacaksın. Ve her şey normal olacak.

Ama sonra dudağını ısırdı ve gerçekle yüzleşti. Şimdiye kadar aralarındaki hiçbir şey normal olmamıştı, peki şimdi aniden böyle olma ihtimali neydi?

" ... dış konulara aşırı ilgi göstererek, kalplerindeki tek düşünceyi birbirlerinden saklamak için garip bir şekilde çabaladılar."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

Altı

Anna kendini tekrar Under the Covers'ta buldu. Kendi kendine han için bazı klasik ve popüler kitapçıklar almak istediğini söylemişti - evin doğu tarafındaki küçük oturma odalarından birini, misafirlerinin okumak için gelebilecekleri bir tür kütüphaneye dönüştürmeyi umuyordu ve bu, başlamak için bariz bir yol gibi görünüyordu. Yine de aslında Duke'tan kaçtığını biliyordu.

Tam olarak değil. Yine de kasabaya gelmesinin nedenlerinden birinin de bu olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Dün öğleden sonra saçını kestirdikten sonra bir süre onun yanında çalışmıştı ve bu sabah tekrar çalıştı ama ... kahretsin, adam birdenbire fazla yakışıklı olmuştu. Yara izi olsun ya da olmasın. Bir şekilde sakalını kaybetmiş olması ve istemeden de olsa saçlarını geçen yaz onu tanıdığı zamankinden çok daha kısa kestirmiş olması onu ... şok edici bir şekilde muhteşem yapmıştı. Bu da onu öpmeme işini biraz daha zorlaştırdı. Ve onunla çalışmayı da biraz daha zorlaştırdı. Bu yüzden günün geri kalanını kasabada bir gezintiye ayırmak iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Ona bazı işleri halletmesi gerektiğini söylemişti. Bu yüzden eve döndüğünde hâlâ orada olma ihtimaline karşı çantasında bir şeylerle gelmesinin daha iyi olacağını düşünmüştü. Ama umarım burada yeterince zaman öldürebilirdi.

Half Moon Hill'e dönüş yolculuğuna başladığında günün yorgunluğunu atmıştı.

"O düğünü planlayacak mısın Amy? Tik tak falan," dediğini duydu Sue Ann dükkânın önünden. O geldiğinde Amy ve bazı kızlar ellerinde büyük kahve fincanlarıyla girişin yanındaki rahat koltuklarda toplanmışlardı. Her zaman yaptıkları gibi Anna'yı da kendilerine katılmaya davet etmişlerdi elbette ve iki erkek kardeşinin eşleri Tessa ve Rachel da orada olmasına rağmen Anna kibarca reddetmiş, belki birkaç kitap seçtikten sonra gelebileceğini söylemişti. İçten içe, partinin o zamana kadar dağılmasını umuyordu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Amy. "Garip, değil mi? Hayatım boyunca bir düğün planlamak istedim ama şimdi planlamam gereken bir düğün var ve ne istediğime bir türlü karar veremiyorum."

O sırada Rachel da söze karıştı. "Hâlâ sonbaharı bekliyorsanız, Sue Ann haklı, işe koyulmanız gerek. Baş nedime öyle diyor." Anna'nın anladığı kadarıyla Rachel, Amy ve Tessa hayatları boyunca en iyi arkadaşlardı ve baş nedimelik görevlerini değiş tokuş etmeyi kabul etmişlerdi -Tessa Rachel'in, Amy Tessa'nın, şimdi de Rachel Amy'nin baş nedimesi olacaktı.

"Umarım işini yapabilecek durumda olursun," dedi Amy alaycı bir ifadeyle. "Son zamanlarda çok keyifsizsin."

"Artık iyiyim," dedi Rachel ısrarla, "o yüzden görevlerimi yapmam konusunda endişelenme." Anna, sarışın, şık Rachel'in yüzünü buruşturup bir elini karnına bastırıldığını görecektir kadar zamanında alışveriş yaptığı koridora baktı. "Çoğunlukla iyiyim. Aptal yaz böceği."

"Sonunda iyileştigine sevindim," dedi Amy, şimdi daha içtendi. "Endişelenmeye başlamıştım."

Ama Rachel elini havaya kaldırıp endişesini kendinden emin bir şekilde savuştururken Tessa, "Ve kararlardan bahsetmişken . . ."

Herkes sessizleşti, açıkça onun devam etmesini bekliyorlardı ve Anna da bekledi, baldızının tam olarak ne karar verdiğini merak ediyordu. Ancak o sırada dükkânın arka tarafındaki küçük tuvaletin kapısı açıldı ve Anna kitap raflarının bulunduğu koridordan karşı tarafa baktığında Jenny Brody'nin dışarı çıktığını gördü, yüz ifadesi bitkin, duruşu yorgundu. Koyu lekeli ahşap kapıyı kapattı, sonra arkasını dönüp kapıya yaslandı, gözlerini kapadı ve gözle görülür bir şekilde üzgün bir iç çekti.

Anna kendini, paylaşılmaması gereken özel bir ana tanıklık eden kazara bir röntgenci gibi hissetti. Belki de kitap aramaktan vazgeçmeli ve

diğer kızlar, sonuçta.

Tabii ki Jenny gözlerini tekrar açmak için o anı seçti ve Anna ile anında göz teması kurdu. Kaçmak ve onu kendi haline bırakmak için çok geçti. Geriye tek bir seçenek kalmıştı. Anna belirsiz bir şekilde ona doğru sessiz adımlar attı.

Jenny'ye ulaştığında, diğer kızların hâlâ gevezelik ettiği dükkânın ön tarafından duyulmayacak kadar alçak sesle konuştu. "Sizi rahatsız etmek istemem ama... iyi misiniz?"

Biraz şoka girmiş gibi görünen Jenny ikna edici olmayan bir şekilde başını salladı. Ama sonra hemen başını sallamaya başladı.

Anna kendini rahatsız hissetti ama ilerlemeye devam etti. Ne de olsa, iyi bir Destiny-ite böyle ilerlemez miydi - endişesinin, rahatsız etme korkusunun önüne geçmesine izin vermez miydi? "Yardımcı olabilir miyim?"

"Çok nazıksın Anna, gerçekten ama . . . Ben öyle düşünmüyorum. Bu düzeltilemez." Hâlâ çok acı çekmiş görünüyordu ve Anna bu konuşmayı onun yerine mağazadaki diğer kadınlardan *herhangi birinin* Jenny ile yapıyor olmasının çok daha mantıklı olacağını düşünmekten kendini alamadı.

Ve sonra Anna hatırladı. "Bu seni son gördüğümde Sue Ann'le konuştuğunuz şeyle mi ilgili? ..." Nedense, sanki yasak bir şeymiş gibi sesini fısıltıya indirdi. "Hamile kalmak mı?"

Jenny gözle görülür bir şekilde yutkundu, sonra bir kez daha başını salladı, yüz ifadesi koyunsu bir ifadeye dönüştü. "Hiçbir uyarı olmadan çok duygusallaşıyorum. Bu çok aptalca."

Anna otomatik olarak koluna dokunmak için uzandı. "Bu aptalca değil. Doğal bir şey." Kendisi hiç bebek sahibi olmak istememişti, en azından şimdilik, ama bu tür bir özlemin ne kadar derin olabileceğini anlıyordu. Vefat eden üvey annesi bir zamanlar bebek sahibi olmayı o kadar çok istemişti ki, bu onu aşırı uçlara sürüklemişti.

"Öyle mi?" Jenny sordu. "Sence öyle mi? Çünkü kendimi bir sepet kutusu gibi hissediyorum."

Belli ki utanmıştı ve Anna'yla birbirlerini çok az tanıyor olmalarının da yardımı olmamıştı, bu yüzden Anna onu rahatlatmak istedi. "Tabii ki. Demek istediğim, bir şey istediğinizde ve onu nasıl elde edeceğinizden emin olmadığınızda, kendinizi her zaman bir arada tutmak zor olabilir."

Jenny'nin gözleri yumuşadı ve "Sanki biliyor gibisin" dedi.

"Belki," dedi Anna.

Sonra Jenny sanki aniden başka bir şey hatırlamış gibi irkildi. "Ah Anna, Tanrım, ne kadar bencilim. Yani, çok şey yaşadın ve ..."

Ama Anna başını salladı. İki durum gerçekten karşılaştırılamazdı. "Üzgün olmaya hakkın var Jenny. Senin durumunda olsaydım eminim ben de üzülürdüm."

Jenny iç çekti, biraz minnettar, biraz da garip görünüyordu. Sonra sordu, "Bunu nasıl yapıyorsun, Anna? Zor bir dönemden geçerken bile nasıl bu kadar güçlü kalabiliyorsun?"

Anna bir nefes aldı ve soruyu düşündü. "Belki bir kısmı sadece iyi bir rol yapmaktır," diye itiraf etti. "Belki bir kısmı da odaklanacak başka şeyler bulmaktır. Belki de yeni yönler aramakla falan ilgilidir."

Jenny başını salladı ve bu fikri tartıyormuş gibi göründü. "Yeni yönler. Evinizi satın alıp pansiyona dönüştürmek gibi."

Anna başını salladı. Gerçi... belki de "yeni yön", "dikkat dağıtma" demenin daha güzel bir yoluydu. Ne de olsa, Destiny'ye gelmek bile -ki bazı açılardan çok cesurca görünmüştü- muhtemelen özünde sadece annesinin ölümüyle ilgili bir dikkat dağınıklığıydı. Ve belki de sadece yeni sorunlara yol açmış, daha sonra daha fazla dikkat dağıtıcıya ihtiyaç duymuştu. Ve ... şimdi düşününce, ev bile artık *daha fazla dikkat dağıtmaya ihtiyaç duyuyordu* - ya da evi onarmasına yardım eden adam öyleydi. Ve aklına geldi ki, belki de dikkatini dağıtacak bir şeyler aramak, sorunlarıyla gerçekten yüzleşmediği anlamına geliyordu ama en azından bir şekilde ilerlemesini sağlıyor, çökmesini engelliyordu.

"Peki," dedi Jenny, "belki bunun hakkında düşünmeye çalışırım. Belki bunu uygulamak için bir yol bulurum."

"Eminim cevabı bulacaksın," diye onu cesaretlendirdi Anna.

Jenny uzandı, elini sıktı ve ona gerçekten değerli bir şey söylediğini hissettirdi. "Teşekkürler, Anna. Zaten yeterince derdin varken seni de dertlerimin içine çektiğim için özür dilerim."

Anna sadece başını salladı. "Benim için fark etmez, gerçekten." Ve gerçek şu ki, tıpkı Duke'la olduğu gibi, belki de başka insanların da sorunları olduğunu öğrenmek bir düzeyde rahatlatıcıydı. Hayatı dışarıdan Jenny Brody'ninki kadar mükemmel görünen birinin bile.

Jenny dükkânın önünü işaret etti. "Kızların yanına dönmeliyim." Sonra gülümsedi. "Gel bizimle takıl."

Ve Anna derin bir nefes aldı. Bu kolay olmalıydı. Şimdiye kadar izin verdiğinden daha kolay. Sessiz bir "Tamam" dedi ve Jenny'yi takip ederek

kitap rafları koridorunda. Hâlâ kendini dışlanmış hissediyordu ama belki de bunu değiştirmek için bebek adımları atmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Dükkânın önündeki açık alana çıktıklarında Tessa Amy'ye şöyle diyordu: "Merak etme, sen başka birini bulana kadar seni terk etmeyeceğim. Sadece işlerim nihayet o kadar iyi gidiyor ki zaman bir sorun haline geldi."

Amy iç çekti. "Bu günün geleceğini biliyordum, sadece yanıldığımı umuyordum. Son birkaç yıldır burada olmanı çok sevmiştim."

"Neler oluyor?" Jenny sordu.

Diğer kızlar başlarını kaldırıp baktılar ve Amy, "Tessa işi bırakıyor," dedi. Tessa Under the Covers'ta yarı zamanlı çalışıyordu ama Anna bile Tessa'nın iç dekorasyon işinin hız kazanması nedeniyle yakında kitapçıdaki işini bırakacağını anlamıştı.

Tessa burnunu kıvrmasına rağmen güzel görünmeyi başararak dudak büktü. "İstifa etmek kulağa çok çirkin geliyor. Burada çalışmayı çok seviyordum." "Biliyorum," dedi Amy. "Ama bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum. Ben sadece senin yerini alacak birini bulmalıyız."

Ve sonra, çok yavaş bir şekilde, Amy'nin kafasında bir fikir filizlenmeye başladığında, Anna'ya bakmak için döndü. "Bir iş isteme ihtimalin var mı?" Anna umutla kaşlarını kaldırdı. "Sonsuza kadar sürmesi gerekmez. Ve sadece yarı zamanlı. Eğlenceli de sayılır, Tessa'ya sorun."

Tessa ona gülümsedi. "Gerçekten öyle. Ve ... söylememin sakıncası yoksa Anna, hanı açmaya hevesli olduğunu biliyorum ama o evden biraz daha uzaklaşmak sana iyi gelebilir. Bu seni . Buraya ilk taşındığında olduğundan daha sessizsin."

"Daha fazla insan tanımak için de iyi bir yol olur," diye önerdi Rachel. "Demek istediğim, evinizi burada kuruyorsunuz ve bir iş kuruyorsunuz, bu yüzden yerlileri tanımak iyi bir fikir olur, sence de öyle değil mi?"

Cehenneme kadar yolu var. Anna mantığa karşı çıkamadı, hiçbirine, çünkü hepsi çok doğrudu.

Ve şu anda yüzüne bakan, kimsenin bilmediği daha büyük bir neden vardı: Duke Dawson. Bazı öğleden sonralarını ya da hafta sonlarını Amy için dükkâna bakarak geçirmeye başlarsa, onunla geçireceği zaman o kadar azalacak, onun gözlerinin içine bakmanın ne kadar zor olduğu ya da kanun kaçağı motorcu komşusunu öpmek istediği konusunda endişelenmek zorunda kalacağı zaman o kadar azalacaktı.

Destiny'nin tam kalbinde yepyeni bir iş bir açıdan Anna'nın isteyeceği en son şey olsa da, bir başka açıdan mükemmel görünüyordu. Mükemmel ... yeni bir yön. Ya da dikkat dağıtıcı. Her neyse işte. "Tamam," dedi. "Yapacağım."

Amy ellerini çırpıp küçük mutlu bir çığlık atarken, Anna yanında duran Jenny'ye bakıp sessizce "Gördün mü? Yeni yönler. Bakmaya başladığınızda her yerdeler."

Tabii ki bu, Jenny'nin Amy'nin iş teklifini bu kadar kolay kabul etmesinin ardındaki tüm gerçeği bilmesinden çok daha birlikte görünmesine neden oldu: *Evimde sürekli öpmek istediğim korkunç adamdan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Kötü.*

Rachel Farris Romo, kocasıyla paylaştığı eski aile çiftlik evinin oturma odasında durmuş, ön kapının yanındaki büyük aynaya bakıyordu. Cildi solgun görünüyordu ve yaz için fazla solgundu. İnsanlara ne söylerse söylesin, midesi hâlâ düzgün değildi. Bunu yok etmeye çalıştığını sanıyordu çünkü hayatının belli dönemlerinde bunun gerçekten işe yaradığını görmüştü; lisedeyken balo için korkunç bir virüsü yok etmişti. Ve -yine lisedeyken- bir keresinde Russell Jamison'dan aldığı bir morluğu annesi görmeden yok etmeyi vasiyet etmişti. Ama bu -her neyse- bir irade meselesi gibi görünmüyordu.

Hayatta Rachel'ı üzen pek bir şey yoktu, buna izin vermezdi. Dolayısıyla bu hastalığın yakasını bırakmaması ve moralini bozmaya başlaması biraz can sıkıcıydı. Daha geçen yaz evlenmişti; hayallerindeki adamla, Mike Romo'yla. Memleketine dönmüştü ve daha mutlu olamazdı. O ve Mike, büyükannesi Edna'nın bir gün onların olacak olan aile elma bahçesini işletmesine yardım ediyorlardı. Bir zamanlar bunların hiçbirinin gerçekleşeceğini hayal bile edemezdi ve şimdi gerçekleştiğine göre - artık hayatta ait olduğu yeri bulduğunu hissediyordu ... peki ya bir şeyler gerçekten yanlışsa? Ya bu ciddi bir şeyse?

Böyle düşünme, bu delilik. Kader sana bunu yapmaz. Ama kader bunu iyi ve mutlu insanlara her zaman yapar.

Tam o sırada ön kapı açıldı ve Mike polis üniformasını giymiş, uzun bir vardiyadan sonra huysuzlanmış bir halde içeri girdi. Ama Rachel iri yarı, sert polis kocasının huysuzluğuna alışkındı ve Mike'ın en iyi polislerden biri olmasından gurur duyuyordu.

çok az insan bunu kaldırabilirdi. Karşılığında aldığı her şey için biraz huysuzlukla uğraşmaya değerdi.

Ama adam onu hazırlıksız yakalamıştı ve suç işlerken yakalanmış biri gibi ona baktığını biliyordu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Ama sesi kendi kulaklarına bile suçlu gibi geliyordu.

Sadece başını eğip ona bir bakış attı. İlişkilerinin başlarında, güven onlar için biraz sorun olmuştu -Tessa'nın Mike'ın kardeşi Lucky'yle "tesadüfen karşılaşması" için Tessa'yla Duke Dawson'ın motorcu barına gizlice gittiği zaman gibi- ve küçük aldatmacaları çoktan geçmişte kalmış olsa da, şüpheli davranışlarının onları aklına getirdiğini düşünüyordu. "Burada neler oluyor Rachel?" diye sordu ders verir bir tonda. "Bana söylemediğin şey ne?"

Başını salladı, sonra aynadaki yansımasına baktı, yüzü asıktı. Mike ona karşı en açık olabileceği kişiydi ama bunu ona söylemek istemiyordu - onu endişelendirmek istemiyordu. "Gerçekten bir şey yok. Sadece ..."

Sonra bir mide bulantısı dalgası onu ele geçirdi ve dengesini korumak için aynanın altındaki koltuk masasına uzanmak zorunda kaldı.

Bakışlarını tekrar onunkilere çevirdiğinde, anladığını biliyordu. "Yine hastasın."

"Ya da hâlâ," diye itiraf etti. "Nasıl baktığınıza bağlı olarak değişir."

"Hâlâ kendini kötü hissettiğin için üzgünüm tatlım," dedi, ona doğru ilerlerken yüz ifadesini endişe kaplamıştı.

Rachel içini çekti ve ona gerçeği söylemekten başka çaresi olmadığını anladı. "Beni rahatsız eden şey hasta olmak değil..." Bakışlarını tekrar adamın yüzüne indirmişti ama şimdi tekrar kaldırdı. "Sanırım bu beni biraz endişelendirmeye başladı. Birkaç hafta oldu. Ve bir mide rahatsızlığı bu kadar uzun sürmemeli."

Mike öne doğru ilerledi ve onu her zaman rahat ve güvende hissettiren güçlü kucağına çekti. Bu yardımcı oldu. "Eminim önemli bir şey değildir," diye mırıldandı kulağının dibinde. "Ama belki de seni doktora götürmenin zamanı gelmiştir."

Rachel doktora gitmekten *nefret* ederdi ve aslında muhtemelen çoğu insandan daha az doktora gitmişti çünkü genellikle çok sağlıklıydı. Belki de bu yüzden endişelenmişti. Ve Mike kesinlikle haklıydı, önemli bir şey değildi. Ama başını kaldırdı ve onaylarcasına küçük bir selam verdi.

"Shakespeare nerede?" Mike o zaman sordu. Tanışmalarından kısa bir süre sonra Amy'nin kitapçı dükkânından sahiplendikleri büyük, şişman tekir kedileri.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Neden?"

"Bir sorun olduğunda onunla kucaklaşmak her zaman daha iyi hissettirir," dedi. "Belki ben akşam yemeği için mideni rahatsız etmeyecek hafif bir şeyler hazırlarken siz ikiniz kanepeye kıvrılırsınız diye düşündüm. Kulağa nasıl geliyor?"

Hafif bir mide bulantısı dalgasına rağmen ona küçük bir gülümseme göndermeyi başardı. "Mükemmel," dedi. Bunu hiç düşünmemişti ama Shakespeare genellikle aklını dertlerinden uzaklaştırırdı. Gerçi ne zaman böyle bir kedi insanı olmuştu? Küçük bir kasaba insanı ve Mike Romo'yu seven bir insan olmasıyla hemen hemen aynı zamanda.

Büyüdüğü ve liseden sonra hemen terk ettiği küçük kasabaya geri dönmek ona o kadar çok nimet getirmişti ki, şehirde geride bıraktığı eski hayatını hâlâ yaşadığını hayal etmek zordu. Şimdi sadece Destiny'deki yeni hayatını uzun ve mutlu yıllar boyunca sürdürebilmeyi umuyordu.

Duke, Anna'nın birkaç gün önce neredeyse düşmek üzere olduğu merdivenin üzerinde durmuş, yıpranmış bir tahta parçasını değiştirmek için kullandığı bir çiviyi çakıyordu. Babasının bir şeyi yeniden inşa etmenin mi yoksa yıkıp baştan başlamanın mı daha akıllıca olduğunu değerlendirirken söylediği gibi, bu yerin çok fazla çalışmaya ihtiyacı vardı, ama iyi kemikleri vardı.

Ve tüm bu bakımsızlığın altındaki sağlam yapı, işi göründüğünden daha kolay hale getirdi. Başlangıçta tüm sundurmayı söküp baştan inşa etmesi gerekebileceğini düşünmüştü ama temeller sağlamdı ve bu da yardımcı oldu.

Bir yandan verandanın, özellikle de ön kapının hemen dışındaki verandanın ve bahçeye çıkan merdivenlerin onarımına girişmek için uygun bir zamandı, çünkü Anna gitmişti ve saatlerdir ortalıkta yoktu. Ama öte yandan . . . Kahretsin, burada olmanın, işin kendisinin, onun etrafta olmadığını bilmekten biraz daha az tatmin edici olduğunu inkar edemezdi.

Onunla eski Viktorya dönemi üzerinde çok kısa bir süre çalıştıktan sonra, günün konuştukları bölümlerini dört gözle beklediğini fark etti - Daisy ona karşı küstahlaşsa bile. Ve hatta Daisy'nin doğrudan onunla çalışmadığı zamanları bile özlüyordu. Onu görebileceğini bilmek bile

Posta kutusuna yürümek ya da bir pencerenin önünden geçmek, sadece onun yakınlarda bir yerde olduğunu bilmek, saatleri, dakikaları . . . daha ilginç kılıyordu.

Saçmalıyorsun dostum. Kafasını temizlemek için kısa bir süre salladı. Güzel bir kızın postalarını kontrol etmesine bile bu kadar sinirleniyorsa, belli ki uzun zamandır ormanda yaşıyordu.

Elbette, geçen günkü saç kesimi sırasında ona karşı hissettiği sessiz, mesafeli çekimin ötesine geçtiğini düşünüyordu. Lanet olsun. Ona her dokunduğunda, vücudundan elektrik akımı geçiyormuş gibi hissediyordu. Bu ona hiç mantıklı gelmemişti çünkü ... şey, ona daha önce de yakın olmuştu ve evet, o zaman da bir şeyler hissetmişti ama bunlar çok küçük dokunuşlardı. Saçındaki eli. Parmakları boynundaydı. Ve her seferinde bir ateş izi bırakmıştı. Orada oturup doğal davranmak için yapabileceği tek şey buydu, özellikle de yavaş yavaş ereksiyon olmaya başladığından beri. Saçını kestirdiği diğer hiçbir şeye benzemediği kesindi.

Ve biraz sonra kızın onu öpeceğine yemin edene kadar bunun iki yönlü bir yol olduğunu tam olarak bilmiyordu. Dışarısı seksen beş derece olmasına ve sıcak Mayıs güneşinin yeni tıraş olmuş boynuna vurmasına rağmen o anı hatırlamak bile omurgasında yumuşak bir ürperti yarattı.

Ama orada öylece oturmuş, bir şey yapmamıştı. Çünkü o en iyi arkadaşının kız kardeşi idi. Ve onun da çok şey yaşadığını biliyordu. Beş yaşındayken kaçırılmıştı ve gerçek ailesini ancak geçen yaz öğrenebilmişti. Böyle bir şey yaşadığını hayal bile edemezdi. Bu yüzden . . . çok fazla yükü vardı. Ve Tanrı onun da bir sürü yükü olduğunu bildiğinden, sadece iyi ve ateşli bir seks için bile olsa iyi bir kombinasyon gibi görünmüyordu.

Ve bunun onun adına çok akıllıca bir karar olduğu ortaya çıktı, çünkü o zaman geri çekildi ve ilişkiyi bitirdi.

Ve nedenini biliyordu elbette. Yara izi. Adamın ona karşı hissettiği fiziksel çekimin aynısını o da hissetmiş olabilirdi ama görünüşe göre iş başa düştüğünde, adamın gerçekte nasıl görüldüğünü gördüğünde, her şeyi düzeltmiş olsa bile, bu yeterli değildi. Saçını kestirip tıraş olsa bile onun yüzündeki bozukluğu düzeltemeyeceğini anlamıştı.

Bunu başından beri biliyordu elbette, o yüzden şaşırmamıştı. Ama yine de canı yanmıştı. Belki de beklediğinden daha fazla.

Daha önceki görüntüsünden korktuğunu görmek bir şeydi ama şu anki görüntüsü ... işte gerçek hayat buydu, bundan sonra kadınların ona nasıl tepki vermesini bekleyebilirdi. Ve bunun böyle olacağını bilmek bir şeydi, ama bunu deneyimlemek başka bir şeydi. Görmek için

Birinin gözlerindeki tiksinti. Özellikle de Anna Romo gibi güzel birinin. Ondan, ormandaki ilk seferinde olduğu kadar korkmuş görünüyordu. Bir sonraki tahtayı yerine çakarken, Duke çiviye çok sert vurduğunu ve tahtada yuvarlak oyuklar bıraktığını fark etti. *Sakin ol. Bu bir şey değil. önemli. Bu hiçbir şeyi değiştirmez.*

Sonuçta onun için çalışmayı teklif etmesinin nedeni onun pantolonuna girmek istemesi değildi. Bunu önermişti çünkü biraz fiziksel emek, günün sonunda ölçebileceğiniz sağlam ve gerçek bir şey yapma fikri cazip gelmişti.

Yirmili yaşlarının başında evini terk edip Kaliforniya'ya gitmeden önce, gençliğinin çoğunu babası ve amcalarıyla birlikte ahır, rıhtım, oda ilaveleri - her kim onlara ne yapmaları için para öderse- inşa ederek geçirmişti. Ve elbette, bu bölgeye ilk geldiğinde de aynı tür işler yapmış, Gravediggers'ın peşinatını biriktirmişti.

Evine yakından bakana ve yapılması gereken her şeyi görene kadar bu tür bir emeği özlediğini fark etmemişti. Sadece bunu yapma, şu an olduğundan daha iyi hale getirme dürtüsü hissetmişti. Ondan ödeme yapmasını istemiş olsa da, bunun parayla bir ilgisi yoktu - Crestview'deki bir bankada bol miktarda parası vardı. Sadece bütün gün ormanda takılırken hissettiğinden biraz daha canlı hissetmeye ihtiyacı vardı. Ve bu, bir değişiklik için sağlıklı görünüyordu - belki de uzun zamandır yaşadığı en sağlıklı duyguydu. Ve bu, normal hayata geri dönmek zorunda kalmadan, insanlarla uğraşmak zorunda kalmadan bunu yapmanın mükemmel bir yoluydu. Daisy Duke ve onun seksi küçük şortu hariç.

Onun fikrine alıştıktan sonra, o ateşli kot şortlar aslında bir avantaj gibi görünmeye başlamıştı. Ama şimdi yanlış giden bir avantajdı.

Yine de fark etmez. Avantaj kısmını, cazibe kısmını unutacaktı. Ona söylediği şeyi yapacaktı - evini onarmasına yardım edecek ve bunu zamanını geçirmek için iyi bir yol olarak görecekti. Hepsi bu kadardı.

Ya ondan sonra? Evin onarımı bittikten sonra mı?

O köprüye geldiğinde geçecekti. Burası büyük bir evdi ve biraz zaman alacaktı. En azından yazın çoğu. Ve bir yaz boyunca çok şey olabilirdi.

Proje bittiğinde, belki de bir şekilde gerçek hayata geri dönmeye hazır olacaktı. Ya da ... belki de ormana geri döner ve bu sefer onu yutmalarına izin vererek daha iyi bir iş çıkarırdı.

Duke birkaç gündür Anna'yla birlikte ev üzerinde çalışıyordu ve Anna işlerin iyi gittiğini düşünüyordu. Bazı şeyleri yapacak bilgisi ya da kasları olmadığını kabul etmek hoşuna gitmese de, bunları *yapabilecek* birinin olması rahatlatıcıydı. Ve saçını kestikten sonra yarattığı garip ana rağmen, o zamandan beri işler nispeten normaldi. Özellikle de zamanının bir kısmını dışarıda geçirdiğinden ve Amy'nin iş teklifini düşüncesizce kabul ettiğinden beri zamanının daha da çoğunu dışarıda geçireceğini bildiğinden beri.

Buradayken de bazen gitmek için daha fazla neden bulduğunu fark ediyordu. Dün adam olukları sökerken, o da Crestview'e gitmiş ve adamın verdiği bilgi ve ölçülerle yenilerini sipariş etmişti. Bugün de adam panjurları sökerken, o da garaj yolunda panjurların üzerindeki eski, yarısı dökülmüş yeşil boyayı teker teker zımparalamaya çalışmıştı. Bu hâlâ burada olmaktı ama aynı zamanda ondan uzakta olmaktı.

"Kasabadaki kitapçıda yarı zamanlı bir işe başlıyorum," demişti daha önce, adam onun için garaj yoluna bir kepenk daha taşıırken. "Yani bazı öğleden sonraları evde olmayacağım. Ama eminim bensiz de devam edebilirsin." Ne de olsa ev üzerinde çalışmaya başladığı ilk andan itibaren gösteriyi yönetmeye başlamıştı.

Onun bakışlarıyla kısa bir süre karşılaştı ama sonra bakışlarını kaçırdı. "Eminim ben de yapabilirim."

Oysa daha önce onunla biraz şakalaşmaya başlamıştı -şimdi, öpüşmenin kıyısından döndüğünden beri, yine dümdüz bir surat ve sert bir tavır takınmıştı. Neredeyse yaptığı bu hareketten pişmanlık duyması için bir neden daha. Şakacı, alaycı bir Duke'ten *hoşlanmıştı* - bu huysuz ve kabarık olandan çok daha iyiydi.

Ama onun uzaklaşıp evin diğer tarafında kayboluşunu izlerken, bunun belki de en iyisi olduğuna karar verdi. Belki de *o* fiziksel olarak, *o* da duygusal olarak aralarına mesafe koyarsa, bu aralarındaki her şeyin iş olarak kalmasını sağlayabilirdi. En başta olması gerektiği gibi.

Şimdi arka bahçedeki iki testerenin arasında kızgın güneşin altında durmuş, sundurmayı ve ön basamakları onarmak için çeşitli uzunluk ve boyutlarda tahtaları ölçüyor ve kesiyordu. Anna ise verandanın gölgesinde oturmuş boya renklerine bakıyordu. Neşeli bir palet mi yönelmek istediğine yoksa bir hanın daha çok sıcak olmaya mı odaklanması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Sarının tereyağımsı bir tonunun verdiği mutlu ve güneşli hissi seviyordu ama

Wedgwood mavisinden biraz daha koyu bir boya parçası da dikkatini çekmişti. Bir şey onu katı hissettiriyordu. Tabii eğer bir renk kendini katı *hissedebilirse*.

Yine de henüz kesin bir karar vermesi gerekmiyordu ve acele edip daha sonra pişman olmak istemiyordu, bu yüzden şimdilik renk parçalarını oturduğu hasır kanepenin üzerine bıraktı ve Cathy'nin günlüğünü tekrar eline alma dürtüsüne kapıldı. Son günlerde vakti elverdikçe daha çok okumuştı ve çoğu okul ödevlerinin kuru tekrarları ve Cathy ile annesinin mayıs ayının sıcak bir hafta sonunda ne kadar konserve yaptıklarına dair bir rapor olsa da, yine de başka hiçbir şekilde elde edemeyeceği bu eve benzersiz bir bakış atmaktan hoşlanıyordu ve günlüğü okumanın Cathy'yi bir anlamda geri getirmek, hayatını yeniden önemli kılmak gibi bir şey olduğu fikri hoşuna gidiyordu. O günlüğü okurken diğer odada Cathy'nin plakları çalıyordu.

Saatine baktığında neredeyse beş olduğunu gördü. *Birkaç dakika kitap okuduktan sonra yemeğe başlayacağım*. Akşam yemeğinin ne olacağını bildiğinden değil - hava soğukken Crock-Pot'ta dana yahnisi ve köfte gibi şeylerle uğraşmış olsa da, bugünlerde sıcak veya soğuk sandviçleri tercih ederek işleri hafif ve basit tutma eğilimindeydi. Otelinin oda-kahvaltı olarak hizmet verecek olmasından memnundu, çünkü bu sayede günün sadece bir öğünü için bazı yemekleri mükemmelleştirmek zorunda kalacaktı - ne yazık ki köfte ve yahnisi pek de övünülecek şeyler değildi.

Avluda hâlâ testereyle çalışmakta olan Duke'a baktı. Adam işine bakıyordu ve onun kendisini izlediğini görmemişti, bu da gözlemini kolaylaştırıyordu. Tanrım, çok iyi görünüyordu. Artık sadece yüzü de değil, her nasılsa onu temizlemek zayıf ama kaslı vücuduna da yepyeni bir çekicilik katmıştı. Testereyle keserken kollarının ve omuzlarının kaslarının tişörtünün altında hareket edişinden zevk aldığını inkâr edemezdi.

Ama dur. Düşünmeyi. Onu düşünmeyi. Bunun gibi.

Nefesini içine çekti, gözlerini kaçırdı.

Cathy'nin günlüğünü açıp kurdeleyi en son sıkıştırdığı sayfaya geldiğinde, Duke'ü akşam yemeğine davet edip etmemesi gerektiğini düşündü. Çünkü onun kulübede ne yediğini hâlâ bilmiyordu. Kendisinde de çok vardı. Ve birlikte yemek varken ikisinin de yalnız yemesi için hiçbir neden yoktu.

Her şeyi iş olarak sürdürme kararı dışında.

Ki bunu gerçekten yapmak zorundaydı. Onu neredeyse öpmeden önce komşuluk yapmaya çalışmak bir şeydi, ama bu şekilde davranmaya devam ederse, şimdi sadece gerçekleşmeyi bekleyen bir kaza gibi görünüyordu.

Yani yemek teklifi yok.

Belki de zaman geçtikçe bu çekim ortadan kalkacaktı. Belki birlikte çalıştıkça ve birlikte vakit geçirmeye alıştıkça bu dürtü ortadan kalkacaktı. Bu olabilirdi.

Ama şimdilik, güvenli oynayın. Mesafeni koru. Aptalca bir şey yapma. Çünkü Duke Dawson'la daha fazla ilişkiye girmek kesinlikle bir hata olurdu. Ve orada oturup onu çalışırken izledikçe ... içindeki dürtüler daha da arttı.

Sadece onun bu kadar yakışıklı olduğunu bilmiyordu. Ya da çenesinin bu kadar güçlü, yontulmuş bir görünüme sahip olduğunu. Ya da sakalının altında, çenesinde küçük, seksi bir gamze olduğunu.

Ve daha önce de fark ettiği gibi, sadece yakışıklı olması bile onun diğer çekici yönlerini artırıyor gibiydi. Geniş omuzları. Kaslı kolları. Şimdi bazen düpedüz için için yanan olarak tanımlayabileceği güçlü bakışları. Hâlâ onu izlerken, çalışırken kaslarının nasıl hareket ettiğinin tadını çıkarmaya devam ediyordu, hatta genel olarak onun hareket etme şeklini seviyordu.

Tamam, ama şimdi onu izlemeyi bırak. Günlüğünü oku. Bu, önümüzdeki birkaç dakika boyunca zihnini meşgul etmek için çok daha güvenli bir yol gibi görünüyordu.

Fasulyelerimiz arka bahçeye çıktı ve annem bu hafta sonunun onları konserve etmek için iyi olacağını söylüyor. Gerçi bu yıl erken konserve yapmaktan o kadar yoruldum ki ölebilirim. Ve bunu hep havalar bu kadar sıcakken yapmak zorunda mıyız?

Robert şimdi fasulyeleri topluyor ve bu gece annemle ben onları yıkayıp kıracağız. Toplama işine yardım etmeyi teklif ettim ama

Babam hayır dedi. Hâlâ Robert'ın benim için bir çeşit tehlike olduğunu düşünüyor.

Gerçi Robert geçen hafta bana bir kez gülümsedi. Annemle günün işleri hakkında konuşurken, annem başını çevirdiğinde bana doğru baktı ve dostça sırıttı. Ve ben onun hiç tehlikeli değil. Ya da eğer öyleyse... şey, bu bir şekilde daha ... korkutucudan daha cazip, eğer bir anlamı varsa. Mantıklı olduğundan da emin değilim, çünkü tehlike nasıl cazip ve çekici olabilir ki? Tüm ben

O bana gülümsediğinde, annemin tavada tavuk kızartması gibi içimde bir şeylerin cızırdamasına neden olduğunu biliyorum. onu daha iyi tanımak istedim.

*O zamandan beri bana tekrar gülümseyeceğini umuyorum
ama gülümsemedi. Yine de onu izlemeye devam ediyorum,
çünkü eğer
Şansım varsa, ona merhaba diyebilirim ya da uzaktaysam
el sallayabilirim.*

Anna kendi kendine gülümsedi, Cathy'nin birkaç hafta önce günlüğüne yazdığı kelime listesinde *baştan çıkarıcı* kelimelerin de olduğunu hatırladı. Sonra bakışlarını perdeyle çevrili büyük pencereden Duke'ün çalıştığı yere doğru kaldırdı. Bu, Cathy'nin Robert'ı fasulye toplarken gördüğü manzaranın aynısı mıydı? Birden, evdeki onarımlar bittiğinde Duke'tan kendisi için bir bahçe dikmesini isteyip istemeyeceğini düşündü. Sonra da Cathy'nin ilk aşkına kapılıp gittiği için kendi kendine güldü.

Günlüğe dönüp sayfaları çevirdiğinde, okul yılının sona ermesi ve Cathy'nin sınıfının mezuniyet törenine katılmasıyla ilgili yazıları buldu. Bu tören için yeni bir elbise daha almıştı; beyaz, üzerinde minik pembe gül goncaları olan bu elbiseyi özellikle beğenmişti, çünkü kesimi diğer elbiselerinden daha büyüktü. Cathy okulun bittiğine sevinmekle birlikte, hava haziran başı için bile mevsimsiz derecede sıcaktı ve yaz, yakınında ne bir arkadaş ne de bir eğlence olmadan önünde sonsuza dek uzanacakmış gibi görünüyordu.

Sonra verandayı çevreleyen çiçek tarhlarına gelip duran mavi ve siyah bir kelebek ve Cathy'nin onu nasıl bir arkadaş gibi görmeye başladığı hakkında iki sayfalık bir yazı geldi. Bu da Anna'yı üzüyordu. *Büyük bir evde yalnız başına çok fazla zaman geçiren insanların başına gelen budur. Kelebeklerle takılmaya başlarlar. Ve kedilerle konuşmaya.*

Sayfayı çevirdi, *bu yazının* Robert hakkında olduğunu görünce tamamen röntgenci bir şekilde memnun oldu. Çünkü Anna kelekleri çok severdi ama Robert çok daha heyecan vericiydi.

*Bu öğleden sonra yazlık verandada oturmuş
Robert bahçedeki salatalık tarlasındaki yabani otları
çapalıyordu. Güneş çok sıcak vuruyordu - gölgede bile sıcaktı -
ve susamış görüldüğünü düşünmeye başladım. Babam hâlâ
bankadaydı ve annem de üst kattaki dikiş odasındaydı.
bir bardak limonata.*

*Bunu yaparken gergin olabileceğimi düşündüm, ama bunun
yerine, istediğiniz kadar cesur bir şekilde ona doğru yürüdüm.
Çünkü o an*

Eğer bir şey yapacaksanız, cesur olmalı ve yapmalısınız. Yoksa ne anlamı kalır ki? Ben de doldurduğum bardağı uzattım ve "Böyle sıcak bir günde bundan hoşlanabileceğinizi düşündüm" dedim.

Bana baktı, gözlerimin içine baktı. Gözleri çam ağacı gibi yemyeşildi. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim, ona sadece birkaç kez yaklaşmıştım ama şimdi kendimi tutamıyordum. fark etmedim. Bardağı aldığı anda eli benimkine dokundu ve içime harika bir ürperti yayıldı. Gülümsedi ve şöyle dedi, "Teşekkür ederim," sadece bu, ama bunu söyleme şeklindeki bir şey beni bir şekilde özel hissettirdi. Sanki ... annem ona limonata vermiş olsaydı, bunu takdir ederdi ama aynı şekilde değil. yol.

Durdum ve içmesini izledim. Yapılacak şeyin bu olduğundan emin değildim ama daha sonra bardakla uğraşmak istemeyeceğini düşündüm ve beklemeye karar verdim. Ve kendimi o serin, tatlı limonatanın aşağıya doğru kaymasını garip bir şekilde kıskanırken buldum.

onun bronz boğazını. Ve onda çözmek istediğim gizemler görüyordum.

Bardağı bana geri verirken, "Minnettarım Cathy" dedi. Adımı biliyordu!

"Rica ederim Robert," dedim ona. Çünkü onun da benimkini bildiğini bilmesini istiyordum.

Anna memnuniyetle iç geçirerek günlüğü kapattı. Sayfayı çevirmek istemedi çünkü bir sonraki kayıttaki hiçbir şey bununla boy ölçüşemezdi ve Cathy'nin anının tadını bir süre daha çıkarmak istedi, sanki bunu yapmak onu bir şekilde geri getirmiş ve artık kimsenin dünyasında önemi olmayan, uzun zaman önce yaşanmış bir olay olmaktan çıkarıp yeniden gerçek kılmıştı.

Sonra gözleri tekrar bahçedeki Duke'a takıldı. Çok ateşli görünüyordu. Hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda. Adam işine dalmış görünüyordu, bu yüzden bakışlarını ona dikerken kendini rahat hissetti. Tişörtleri ona hep böyle mi uyuyordu? Ya kot pantolonu? Kotun poposunu sarışında bir şey vardı -sıkı değil ama bol da değil- bir şekilde tam olması gerektiği gibiydi. Ve Tanrım, bir çıkıntı vardı. Önünde. Görür görmez ona yaklaşmak istedi.

Tamam, kes şunu. Ciddiyim. Ve elli yıl önce on altı yaşında bir kızın yaşadığı deneyimin ilk tutku fikrine kapılmanıza izin vermesine izin vermeyin. Belki de Cathy'nin anılarını canlı tutmanın bir dezavantajı vardı.

Ve durmak yapmaktan daha kolaydı, çünkü artık Duke'un bahçedeki görüntüsüyle ilgili her şey gördüğü kadar hissettiği bir şeydi. Karnının altında. Aslında daha aşağıda. Ham arzu uzun, tüylü parmaklar gibi leğen kemiğinden aşağıya doğru uzanıyor, bacaklarının arasında çılgınca genişliyordu. Evdeki pikaptan Del Shannon'ın "Runaway" şarkısı geliyordu.

Anna bir nefes aldı ve geri verdi. Sonra dudağını ısırды, gözlerini kaçırmaya kararlıydı ama bunu başaramadı. Hayal kırıklığı içinde gözlerini kapattı ve yumuşak bir iç çekti.

Belki de biraz limonatayla serinlemem gerekiyordur. Yazın çok fazla limonata içmeye meyilliydi ve bu sabah yeni bir sürahi hazırlamıştı, bu yüzden şimdi kalkıp içeri girmek ve kendine bir bardak doldurmak için akıllıca bir zaman gibi görünüyordu.

Bunu yaparken bilinçli olarak duygularını bastırdı. Ne de olsa o bir yetişkindi, romantizmin ilk heyecanını yaşayan ergen bir kız değil. Ve eğer gerçekten bir erkek istiyorsa, kendisi için Duke Dawson'dan çok daha iyi ve pek çok açıdan daha güvenli olacak birini bulabilirdi. Kardeşleriyle daha fazla takılmaya başlayabilir ve onların diğer arkadaşlarıyla tanışabilirdi. Rachel ve diğer kızlarla birlikte Mike'ın softball maçlarına gidebilirdi; geçen yaz öğrendiğine göre orası kesinlikle seksi, terli, atletik erkeklerle dolup taşıyordu.

-Tam onun tipi. Kim bilir belki de Under the Covers'ta çalışmak onu "Kader Topluluğu"nun içine daha fazla itecek ve belki de doğal yollardan uygun erkeklerle tanışacaktı. Ve o zaman sırf şu anda civardaki tek erkek o olduğu için kendi tipinde olmayan bir erkek için bu kadar heyecanlanmak zorunda kalmayacaktı.

Ama verandaya geri adım attığında, Tanrım, Duke'ün terli tişörtünü başından çıkarmak için testeresini yere bıraktığını gördü. Hafifçe nefesi kesildi çünkü bu çok güzel bir manzaraydı. Onun bu şekilde görüldüğünü hayal etmemişti -doğru bir şekilde hayal edemezdi-. Adamın teni terden kayganlaşmıştı ve bir başka ter damlası da kaslı göğsünden aşağı yuvarlanıyordu. Ve onun susamış görüldüğünü düşünmeden edemedi. Tıpkı Robert gibi.

Ona biraz limonata vermenin gerçekten zararı olur muydu? Ne de olsa adam çok çalışıyordu ve hava sıcaktı. Onun susuz kalmasına izin veremezdi, değil mi? Elbette, ona buzdolabında ne isterse alabileceğini söylemişti ve bir iki kez gelip bir şişe su, bir kez de soda alıp gittiğini görmüştü ama onu bu adımlardan kurtarmanın bir zararı olmazdı, değil mi?

Bu çok kötü bir fikir. Cathy'nin Robert'ının olabileceğinden çok daha tehlikeliydi, bunu şüphesiz biliyordu. Kendi kendine bir kez daha, seksi, terli bir erkek istiyorsa başka bir yerde onlardan bolca bulabileceğini söyledi.

Yine de kendini eve girerken, ona bu sabah hazırladığı limonatadan bir bardak doldururken buldu. Parmak uçlarının, kollarının, yaptığı hareketlerle gerçekten karıncalandığının farkına vardı. Sonra tekrar dışarı çıktı ve perde kapısına doğru yürüyüp kapıyı iterek açtı. Kapının arkasından kapandığını duydu ve onun başını kaldırıp baktığını gördü. Karar verdiğinin tam olarak farkında bile değildi, sadece ona doğru ilerlediğini hissediyordu, sanki Mayıs ayının sıcak havasında süzülüyormuş gibi.

Gözleri ona kilitlendiğinde, ciddi ifadesini okuyamadı ve denemedi bile. Yine de bakışları altında göğüsleri ağrıyordu ve Tanrı biliyordu ki aynı ağır özlemi aşağıda da çekiyordu.

"Limonata," dedi. Gerçi sesi ne zaman bu kadar boğuklaşmıştı?

Adamın tereddüdünde, mavi-gri gözlerindeki bakışta, bu hareketi ölçüp biçtiğini, bunun bir anlamı olup olmadığını, limonatadan daha fazlası olup olmadığını anlamaya çalıştığını gösteren bir şey vardı. Ama sonra bardağı aldı, elleri tıpkı Cathy'ninki ve Robert'inki gibi -dışarıdaki buğudan dolayı ıslak bir şekilde- birbirine değdi. Cathy gibi o da orada durup Duke'ün bardağı ağzına götürüp uzun, serin ve her nasılsa son derece seksi bir yudum almasını izledi. Neredeyse kendi boğazından aşağı aktığını da hissediyor, onunla aynı anda soğuk, limonlu iyiliğin tadını alabiliyordu.

Ve sonra, tıpkı buradan çıkarken olduğu gibi, bundan sonra olanlar da onun kararı veya rızası olmadan gerçekleşti.

Eli neredeyse kendi isteğiyle kalktı ve adamın karnına dokunmak için uzandı.

Avucunu adamın sert karın kaslarına bastırdı. Oradaki teri ve sıcaklığı hissetti. Cama tutunduğu için elinin soğuk olduğunu biliyordu.

İçkisini bitirdiğinde bakışlarını indirdi ve gözleri tekrar onunkilere kilitlendi.

Ve ne yaptığını fark etti. Oh Tanrım.

Nefesini içine çekerek elini sıcak bir sobaya dokunmuş gibi sertçe çekti. Kalbi o kadar sert atıyordu ki göğsü acıyordu.

Git hadi. Çıkın buradan. Şimdi. Bunun utancıyla daha sonra başa çıkabilirdi ama şu anda içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu. Tıpkı onu ormanda ilk gördüğü zamanki gibi.

Ama ilk adımı atıp geri dönmeye ve kaçmaya hazırlanırken, Duke'un boştaki eli bileğine dolandı. Kadının elini kendine doğru çekti. Daha önce olduğu gibi karnına bastırdı ve orada tuttu.

Anna zar zor nefes alabiliyordu. Kalp atışları kulaklarını tırmalıyordu. Ve avucuyla adamın kaygan, sıcak teni arasındaki keskin bağlantıyı külotunun içinde hissetti. "Um ..." diye başladı.

Ama Duke onu susturarak, "ğğğt ..." dedi. Sonra kızın elini usulca aĞağıya, göbeğine, kot pantolonunun bel bandına, sonra da aĞağıya kaydırды ve fermuarının arkasındaki Çok edici sertlikteki çıkıntının üzerinde durdurdu.

Adam neredeyse boĞ olan bardağı çimenlere bırakıp onu öpmeden hemen önce nefesi kesildi. İşte o zaman Anna, Duke hakkında onu bunca zamandır bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu anladı. İşte buydu. Onunla ilgili görünmez şey, güçlü olduğu kadar etkiliydi de. Ve şimdiden hayır diyemeyeceğini biliyordu.

"Titriyorsun ... oldukça heyecanlısın ..." Gaston

Leroux, *Operadaki Hayalet*

[Yedi](#)

Öpücük onu yuttu, ona sahip **oldu**. Anna daha önce de tutkuyla öpüldüğünü düşünmüştü ama bu, şimdiye kadar deneyimlediği tüm öpüşmelerin ötesine geçmişti. Hiçbir düşünce, hiçbir iç protesto, bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlamaya yer yoktu. Sadece onun ağzı vardı, güçlü kolları onu sarmış, sert vücudu yumuşak vücuduna bastırmıştı.

Ve sert demişken, Tanrım. Elini aralarından çekmişti, kolları doğal bir şekilde onun boynuna dolanmıştı ama hâlâ -hem zihninde hem de bir şekilde avucunun içinde- onun ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordu. Kalbi bu bilgi yüzünden daha da şiddetli atıyordu - *onun için o hale gelmişti* ve ona çoktan dokunmuştu.

Bu belki de başka bir insanla paylaştığı en samimi andı ve bu kişi çok az tanıdığı biriydi. Ve bunun bir şekilde onu boş hissettirmesi gerektiğini düşündü, ama öyle olmadı. Sanki onu, o çok kişisel dokunuşun şok edici derecede güçlü olması, yüksek voltajlı elektrik gibi kolundan çıkıp tüm vücuduna yayılması için yeterince iyi tanıyormuş gibiydi. Belki de bu yüzden onu hâlâ elinde hissedebildiğini düşünüyordu - verdiği enerji geride kalmıştı.

Duke'un dili ağzına girdiğinde bunu memnuniyetle karşıladı ve anında kendi dilinin de Duke'unkine katılmasına izin verdi. Dilleri birbirine değdiği anda, kalçalarının arasında yeni bir uyarılma patlaması nemli bir şekilde çiçek açtı. Adamın öpücüğüne kendini daha da kaptırınca, sanki can havliyle adamın boynuna sarıldığını, vücudunun güçsüz düştüğünü fark etti. Güneş püskürüyor, tenlerini terle sıvıyordu ama Anna sıcaklıktan başka bir şey hissetmiyordu.

Duke onun vücudunu kaydırırken, dizi kalçalarının arasına kayd, bacağı aradaki noktaya sıkıca bastırarak kadının her fiziksel tepkisini artırdı. Bu pozisyon göğüslerini, karınlarını birbirine daha da yaklaştırdı ve kalçası, eskisinden daha büyük ve sert olduğuna yemin edebileceği ereksiyonuyla buluştu ama bu mümkün görünmüyordu.

Temasla birlikte nefesini tuttu, daha fazlasına duyduğu ilkel ihtiyaç orman yangını gibi içinden akıp geçti ve öpüşmeyi sonlandırdı. Yine de yüzleri yakın kaldı, gözleri buluştu. Bu bir bakıma büyüü, sarhoşluğu, kontrol kaybını bozdu ama bir bakıma da arttırdı. Bakışlarının kilitlenmesi her ikisinin de bunu kabul etmesi gibiydi. *Bu gerçek. Tam ortasındayız. İkimiz de hissediyoruz. İkimiz de bunu istiyoruz.*

Anna tam yanacağından korkarken, Duke onun ağzına aynı anda hem pervasız hem de yumuşak bir öpücük daha kondurdu.

Ondan etkilendiğini biliyordu; bu çekimin güçlü olduğunu ve giderek arttığını da biliyordu. Ama aralarındaki bağın kendisini ne kadar vahşi ve evcilleşmemiş hissettireceğini şimdiye kadar bilmiyordu.

Duke ellerini kızın kıkına, kot şortunun üzerinden geçirip onu fermuarının arkasındaki taş sütuna doğru daha da sıkıca çektiğinde, kızın boğazından küçük bir inilti çıktı. Ve Duke onun vücudunu yukarı doğru kaldırıp yerden kaldırdığında, kızın tek tepkisi bacaklarını onun beline dolamak ve sıkıca tutunmak oldu.

Adam onu bahçeden eve doğru taşıırken öpüşmeye devam ettiler. Bir yanı zahmet etmek bile istemiyordu - onu çimlere yatırmasını istiyordu - ama gölge ve serinlik fikri de kulağa hoş geliyordu; onun yatağında, yumuşak, çiçekli çarşaflarının arasında olması fikri hoşuna gitmişti. Belki de onlarla çok tezat oluşturduğu için. Çünkü bu ona onun ne kadar tehlikeli olduğunu daha da hatırlatacaktı ve şu anda, onun hayatına getirdiği özel tehlike *iyi bir şey* gibi geliyordu.

Yine de üst kattaki yatağa kadar çıkabileceklerinden emin değildi. P l a n l a m a d a n , kalçalarının birleştiği noktayı onunkilere dayadı.

ereksiyon, öpücükler arasında seksi küçük iniltiiler çıkarmasına neden oldu. Ve onu daha önce hiç bir erkeği istemediği kadar içinde istiyordu.

Kendi kendine bunun sadece bir süredir seks yapmamış olmasıyla, vücudunun bunu özlemesiyle ilgili olduğunu tekrar tekrar söyleyebilirdi, ama artık bunun daha fazlasıyla ilgili olduğunu inkâr edemezdi - birbirlerine doğru çekilmelerini sağlayan keskin, baş döndürücü bir kimya, aralarında kaynayıp ısınan ve sonunda şimdi alevlere dönüşen sıcak, için için yanan bir çekim. Herhangi bir erkeği bu kadar çok isteyemezdi, isteyemezdi. İsteddiği Duke Dawson'dı; başka kimseyi değil.

Adam onu kucağına alıp arka merdivenleri usulca tırmanırken daha fazla öpüştiler ve perde kapıyı manevra yaparak açıp onu içeri taşıdı. Perdeleri verandayı geçerek onları iç kapıdan da geçirdi ve mutfığa soktu. Little Richard "The Girl Can't Help It" şarkısını söylerken Anna nereye varacaklarını merak etmeye başlamıştı, ağırlaşıyor olmalıydı; o sırada adamın onu elinden bıraktığını hissetti. Bacaklarını çözdü, ayakları zemini buldu.

Evin içindeki serin hava onları davetkâr bir şekilde sarıp sarmalarken, adam kadının sırtını mutfak ile küçük oturma odası arasındaki kapı pervazına yasladı. Yine de orada kalmadılar, her ikisi de birbirlerine dokunurken bile ilerlediler, kısa süre sonra tekrar kucaklaştılar ve evin önüne doğru pürüzlü, düzensiz adımlar attılar.

Ön odaya vardıklarında Duke onu öpmeyi bıraktı, geri çekildi, elleri Daisy'nin kollarının üstündeydi. "Buraya kadar Daisy," diye homurdandı.

Ne? Duruyor muydu? Anna neredeyse nefes alamıyordu. "Ha?" diye mırıldandı, şaşkına dönmüştü.

Sonraki sözleri nefes nefese kalışları arasında geldi. "Yatak yok," dedi "Üzgünüm. Tam burada."

"Oh," diye fısıldadı, muhtemelen hayatında hiç olmadığı kadar rahatlamıştı. Adam durmuyordu. Aslında daha fazla bekleyemezdi. Bir kez daha "Oh!" demesine neden olan bir farkındalık, bu kez içinde taze bir coşku filizlenirken çok daha heyecanlı bir şekilde kollarını tekrar boynuna doladı, sadece onu biraz daha öpmek istiyordu.

Duke'ün elleri kızın kalçalarını sıkıca kavradı ve onu birkaç adım geriye götürdü, sonra da bileğini burktuğu ilk gün onu indirdiği kanepeye itti. Orada dirseklerinin üzerinde uzanmış, istekli ve bekler bir halde, iyice ırzına geçilmesine hazırdı.

Birkaç saniye içinde, kanepede dizlerinin üzerinde, kalçalarının arasındaydı, giydiği işlemeli atletin eteklerine uzandı ve altındaki sıcak pembe sütyeni ortaya çıkarmak için hızlı bir hareketle göğüslerinin üzerinden yukarı itti. Tereddüt etmeden yastıkların üzerine uzandı ve kollarını serbest bırakarak üstünü başının üzerinden sonuna kadar çıkardı.

Göğüsleri ağrıyordu ve adamın onları görmesi için duyduğu dürtüyü biliyordu, bu yüzden devam etti, kancayı çıkarmak ve sütyeni bir kenara atmak için arkasına uzandı. Onun için kendini açtığı, aşağıya baktığı ve öğleden sonra ışığında sivri meme uçlarını gördüğü için kendini seks kedilerinin en vahşisi gibi hissediyordu.

Adam onu incelerken alçak, seksi bir homurtu yükseldi, bakışları bir dokunuş kadar güçlüydü ve pembe tepeleri daha da sertleştiriyordu. Ama aynı zamanda, onun kadar sabırsız olduğu her halinden belliydi; parmakları şimdi şortunun düğmesinde çalışıyordu.

Kadın da adamın beline uzandı, dokunuşu kaçınılmaz olarak adamın ereksiyonuna bir kez daha değdiğinde sıcak, ağır bir nefes dudaklarını zorladı.

Aynı anda birbirlerinin pantolonlarını indirmeye başladılar ve Anna hiç çekinmeden kalkarak onun kendi pantolonunu indirmesine izin verdi, küçük külotu da onlarla birlikte aşağı indi. Duke'un kot pantolonu kalçalarına kadar inerek altındaki dar gri boxer külotu ortaya çıkardı ve Tanrım, ereksiyonunun ucu ön açıklıktan görünüyordu.

Bu manzara karşısında küçük bir nefes daha verdi ve boğazı heyecanla, beklentiyle sıkıştı. Bahçede daha önce olanlarla ilgili bir şey onu şimdi daha cesur yapıyordu, uzanıp parmaklarını adamın iç çamaşırındaki yarığa geçirecek, uzun aletini çıkaracak ve elini sıkıca etrafına saracak kadar cesur. Dokunulamayacak kadar sıcaktı.

Duke zevkle nefesini içine çekti ve kızın göğsü beklenmedik bir tepkiyle kabardı. Çok ama çok hazırdı ve onun da hazır olduğunu biliyordu.

Ama -hayır- aklına korkunç bir düşünce geldi. "Prezervatif," dedi dehşete kapılarak. Çünkü onların yoktu.

Bu yüzden, adamın elini arkaya, indirilmiş mavi kotunun arka cebine atıp bir cüzdan ve ardından tanıdık gelen bir folyo kare çıkararak karşılık vermesi onu şaşırttı. Kadın rahat bir nefes aldıktan sonra biraz da afallamış bir halde, "Ormanda bile cüzdan mı taşıyorsun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Alışkanlık, sanırım."

"İyi bir tane," diye mırıldandı ve adam prezervatifi yırtarken, uyarılmışlığına geri döndü ve onu tekrar elinde sıkı,

hafifçe ovmaya ve masaj yapmaya başlayın.

Gözleri yarı kapalı, nefesi kesik kesikti ve kadın sert sütunu avuçlarından bıraktı, sadece prezervatifi üzerine yuvarlamasına izin verdi. Hiç düşünmeden ya da tereddüt etmeden bacaklarını ayırdı, adamın gözlerinin içine baktı ve bekledi - ve sonra o çok istediği tatlı, sıcak, doyurucu giriş geldi.

Zevk sert ve derin bir şekilde içine yayılırken haykırdı. Adam özellikle nazik davranmamıştı ve kadın da bunu istememişti. Ona bunu hissettirmişti, gerçekten hissettirmişti. "Tanrım-evet," diye sıkılmış dişlerinin arasından nefes aldı.

Duke onun içinde hareket ederken nefesleri sessiz havayı doyuruyordu. Her sert vuruş onun özüne ulaşıyor, onunla tanıştığından beri içinden geçen ihtiyacı giderek daha fazla dolduruyor gibiydi. Sonunda Duke onun içindeydi. Elbette o ilk karşılaşmadan bu yana çok uzun zaman geçmemişti ama bir şekilde öyle hissettiriyordu; bir şekilde deneyimlemek için çok uzun zamandır beklediği bir şeymiş gibi geliyordu.

Onun omuzlarını, kollarını kavradı. Parmaklarının altındaki kasları hissetmeyi, hemen üstündeki geniş göğsünü görmeyi ve şimdi gözleri tutkuyla kapalı olan yakışıklı yüzünü seviyordu. Hâlâ bunun doğru ya da yanlış olduğunu, akıllıca ya da aptalca olduğunu düşünmüyordu - çünkü artık bunun bir önemi olmadığını biliyordu; bu işin içindeydi, bunu yapıyordu ve hiçbir pişmanlığı yoktu. Adam çok iyi hissettiriyordu. Onu şimdiye kadar bildiğinden daha fazla zevkle doldurdu, orgazm olmanın çok ötesine geçen kalın ve derin bir şey.

Yine de, bir süre sonra hareket etmeyi bırakıp yer değiştirmeye başladığında, elleri kıkında, ikisini de hareket ettirdiğinde, onları oturttüğünü fark etti, böylece üstte olacaktı ve bu ona çok uygun geldi. Adamın ona vuruş şekli kaldırabileceği tüm hissi vermiş olsa da, adamın onu boşaltmak istediği ve bunu nasıl yapacağını bildiği fikri hoşuna gitmişti. O tek kelime etmeden bile bunu anlamıştı.

Duke kanepenin arkasına yaslandı ve Anna onun kalçalarına bindi, bu şekilde onu daha da derinde hissetti. Ve mmm, evet -sırf pozisyonun kendisi bile onun üzerinde hareket etmesi, ona binmesi için ona ilham verdi.

Tam adamın göğüslerine hiç dokunmayacağını düşünmeye başlamıştı ki, adam gözlerini göğüslerine indirdi ve sonra -neredeyse çekingen bir tavırla, diye düşündü- işlenmiş bir avucunu bir tanesinin üzerine kaydırды.

Adam onu elinde şekillendirmeye başladığında nefesini içine çekti. Gözlerinin kapanmasına izin vererek elini kendi eliyle kapadı, dokunuşunu daha derine bastırdı ve bundan ne kadar hoşlandığını bildiğinden emin oldu. Meme ucu avucunun içinde hareket ederken, alttan *ona* doğru hareket etti,

ritmik dönüşler *onu* ele geçirdi

şimdi onun bedeniydi. Duke'la seks yapmanın ilkel bir yanı vardı; Duke'un ne kadar erkeksi olduğunun tadını çıkarırken kadınlığının her zerresini hissetmesini sağlayan bir şey.

Öne doğru eğilip, ağzını adamın alnına yaklaştırarak fısıldamaya hiç karar vermedi: "Öp onları. Lütfen."

Ama onun sıcak iç çekişini duydu, sonra ağzı diğer göğsünün ucuna kapandığında sevinçle içti.

"Unh." Duygu ona nüfuz ederken, derinlere yayılırken, aşağıdan gelen zevkin henüz ulaşmadığı varlığının herhangi bir çatlağını veya yarığını doldururken ses onu terk etti. Saf fiziksel haz, çekirdeğinden el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar yayıldı. Başını göğsüne yasladı, parmaklarını *saçlarında* gezdirdi - bu kez bir aşık gibi.

Kanepenin arkasındaki şeffaf beyaz perdelerden bahçeye baktı ve çimlerin daha yeşil, ağaçların daha dalgalı, gökyüzünün ve beyaz kabarık bulutların daha derin, daha büyük göründüğüne yemin edebilirdi. Isı yanaklarını doldururken, aşağıda, yaklaştığını, yaklaştığını biliyordu. Kendi sıcak iç çekişlerini duydu, ona derinden bağlandığını hissetti ve tamamen teslim oldu.

"Oh Tanrım, oh Tanrım ..." Ve sonra orgazm, saf terk edilmişliğin uzun ve mutlu bir anı için akıl sağlığını çalan çarpıcı ısı ve zevk dalgalarıyla onu kırdı. Birkaç kısa çığlık ve inleme onu terk etti, doruğa ulaşırken hala başını göğsüne sarıyordu.

Göğü bittiğinde, biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünerek kıpırdamadan durduğunda, Duke Anna'nın içine sertçe, sertçe, sertçe girerek ikisini de koltuktan kaldırdı ve Anna'nın çığlık atmasına neden oldu. Yukarı doğru her hamlesinde derin derin inliyordu ve Anna başını geriye atıp gözlerini tekrar kapatarak Duke'un ona vermek istediği her şeyi içine çekmesine izin verdi.

Duke derin bir sesle, "Ah, şimdi," diye mırıldandı, sonra daha da kabaca itti, yine vücudunun uzunluğuna güçlü hisler gönderdi - sonunda büyük bir iç çekmeden önce, tüm hareket durdu.

Yorgunluktan birlikte yere yığıldılar. Anna "Vay canına" diye fısıldadı. Sonra kendi kendine gülümsedi çünkü Half Moon Hill'deki evi satın aldığı anda ormanda vahşi bir adam bulacağını ve onunla hayatının en iyi seksini yapacağını asla hayal edemezdi.

"Um . . ." Anna birkaç dakikalık sessizliğin ardından konuştu.

Duke uykunun çok kolay geldiği o seks sonrası anlarda bir noktada kapanmış olan gözlerini açtı. Kendini bir yatakta olmayı dilerken buldu, çünkü şu anda uykuya dalmak hâlâ kulağa hoş geliyordu ama koltukta oturuyor olmak bunu biraz daha garip kılıyordu. Onun "um" demesinin, kendisinin de garip hissettiği anlamına geldiğini tahmin etti.

Ve muhtemelen ne söyleyeceğini de bilmediği için onu rahat bırakmalıydı ama Daisy'de bir şey vardı; onunla uğraşmak hoşuna gidiyordu, nasıl başa çıktığını görmek hoşuna gidiyordu. Belki de onunla geçen yaz tanıştığında çok havalı ve her şeyin üstünde görüldüğü içindi. Ve çok da güzeldi. Belki de onu birazcık kıvrandırabildiğini keşfetmek onu tekrar tekrar şaşırtmıştı. Bu yüzden başını kanepenin arkasına yasladığı yerden kaldırdı, uykulu kaşlarını kaldırmak için çaba harcadı ve "Ne var Daisy?" dedi.

Tanrım, daha da güzel görünüyordu, çünkü yanaklarına derin, pembe bir renk yayılmıştı. Ve tüllerin arasından ön pencereye vuran geç gün güneşi gözlerinde parlayarak onları daha önce hiç fark etmediği kadar zengin bir kahverengi tonu haline getirmişti. "Um... bu oldukça harikaydı," dedi sessizce, neredeyse çekingen bir şekilde.

Kendini tutamadı; karnındaki bir şeyi ısıtırken bile gülümsemesine neden oldu. "Evet, öyleydi."

Bu yaşadığı ilk plansız seks değildi ve için için yanan bir cazibenin aniden bu tür tam anlamıyla ateşli bir karşılaşmaya yol açtığı bir durumda ilk kez bulunmuyordu. Ama bu ... bu onun için daha anlamlıydı. Çünkü bir şeyleri değiştirmişti. Belki de sandığı kadar iğrenç biri değildi. Ya da öyle olsa bile, kız onda bunu bastıran bir şey görmüştü. Dürüst olmak gerekirse bir daha hiçbir kadının ona karşı böyle şeyler hissetmesini beklememişti. Hele de bu kadar ateşli ve vahşi bir şekilde. Hayatının bu kısmının sona erdiğini düşünmüştü ve hatta bunu kabullenmeye bile başlamıştı - bir erkeğin böyle bir şeyi kabullenebileceği kadar. Ama Daisy tüm bunları bir kalp atışında geri getirmişti - arka bahçede elini karnına bastırması için geçen kalp atışını.

Neredeyse ona sormak isteyeceği şeyler vardı. *Ne oldu, karnımdaki o el? Bana baktığında ne görüyorsun? Korkunç, iğrenç bir canavar mıyım, değil miyim?* Ama belki de gerçekten bilmek istemiyordu, o kadar cesur değildi. Belki de sadece o anın ve sürprizin tadını çıkarmak istiyordu. Belki de sadece onu tutmaya devam etmek istiyordu.

ve o karşılıklı arzu hissini bilirdi. Hem bu son kısmı neden gündeme getirsin ki? Herhangi birine? Hayır, bu şekilde davranmaya devam edersen kendini güçlü hissetmek daha kolaydı. Bu hayatı boyunca bildiği bir şeydi ve onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

O zaman o lanet ormandaki kulübede ne halt ediyorsun? İçini çekti, gözleri bir kez daha kapandı. Bu, sonunda kendini kaybettiği tek zamandı, hangi bokla karşı karşıya olursa olsun onu ayakta tutan o güç. Bir kez teslim olmuş ve sadece ... kaçmıştı.

uzakta. Her şeyden. Elinden geldiğince.

Ama bu, içinde hâlâ kalmış olabilecek küçük güç kırıntılarından vazgeçmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Sonunda bir tane bulduysa -her ne kadar beklenmedik bir şekilde olsa da- onu bir kenara atacak değildi. Birdenbire şu anda tutunabileceği bir şey olmuştu. Ve bunun bu gece biraz daha huzurlu uyumasına yardımcı olacağını zaten biliyordu.

"Yukarı çıkmak ister misin? Yatak daha rahat olabilir."

Gözlerini açtı ve onun gözlerindeki belirsiz bakışı takdir etti. Onu davet ederken gergindi.

"Benden sarılmamı mı istiyorsun Daisy?"

Kadının ifadesindeki anlık değişim, daha mesafeli görünmeye çalıştığını gösteriyordu. "Ya da ... biraz kestir. Hangisi iyi gelirse."

Onun bakışlarıyla karşılaştı, gözlerindeki şefkati görüp göremediğini merak etti. "Elbette, hadi yukarı çıkalım."

İkisi de boşaldıktan birkaç dakika sonra bile hâlâ içindeyken onun üstünde kaldı. Kadın adamın üzerinden kalkarken, vücutlarının birbirinden ayrılması az önce paylaştıkları şeyi hatırlatıyordu. Şu anda bile kısmen dik olan boyu karnına doğru inerken, kopukluktan dolayı bir iç çekti.

Ve birdenbire ona yakın kalmak istedi, tıpkı eskiden olduğu gibi... Bu yüzden kız onun bacaklarını açmak için bacağını kaldırmaya başladığında, "Hayır, sadece bana sarıl" dedi. Ve kollarını beline sımsıkı dolamadan önce onun yanıt vermesini beklemedi.

Sonunda pantolonunu tekmeledikten sonra ayağa kalktı, hâlâ onu kucaklıyordu -bu onu evin içinde taşıdığı şekle çok benziyordu- ve merdivenlere doğru yürüdü. Basamakları çıkmanın en kolay yolu olmadığı ortaya çıktı, ama neredeyse dengesini kaybedip bir elini onun kışından kurtararak korkuluğa tutunduğunda, "Vay canına," diyerek ona daha sıkı sarıldı, çırılçıplak ve tatlı bir şekilde, "Beni düşürme!" dedi ve sonunda gülüşüler.

"Sola," diye talimat verdikten sonra merdivenin etrafını saran açık koridordaki son kapıyı işaret etti.

Onu biraz daha yakından tanımaya başladığından beri yatak odasının nasıl görünmesini bekliyorsa öyleydi: rahat ama ön pencereden giren güneşle aydınlık, yatağın üzerinde maviler, morlar ve pembelerle dolu bir yorgan. Evin batı tarafındaki büyük çalılıktan kopardığını tahmin ettiği pembe güller, eski moda süt beyazı cam bir sürahinin içinden çıkıyordu ve kokuları odayı dolduruyordu. Kimsenin hâlâ çiçek kesip içeri getirdiğini bilmiyordu. Bu ona büyükannesinin o küçükken bunu hep yaptığını hatırlattı ama bugünlerde dünyanın bu tür şeyler için fazla meşgul olduğunu düşünmüştü. Ve Anna Romo'nun bunu yapacak son kız olacağını düşünmüştü - ya da yakın zamana kadar yapardı. Ama onda görüldüğünden daha fazlası olduğunu öğreniyordu.

Onu kabaca yatağa yatırdı, sonra da vücuduna bir kez daha hayran kaldı. Onu ilk kez uzaktan görüyordu ve lanet olsun, kıza bakmak inanılmazdı. Her zaman *öyle olacağını* düşünmüştü -genelde hoşuna gidecek şekilde giyinirdi, kıvrımlarıyla gurur duyduğunu gösterirdi- ve hayal kırıklığına uğramamıştı. Siyah saçlı, zeytin tenli bir Barbie bebeğin hayata gelmiş haliydi.

Kadının kışını yorgandan kaldırıp yorganı aşağı çekmesini ve sonra da altına doğru kaymasını izledi. Tavan vantilatörü başının üzerinde hafif daireler çizerek dönmese altının sıcak olacağını düşünebilirdi, bu yüzden yatağın kendisine en yakın tarafındaki örtüleri geri çekti ve onunla birlikte içeri girdi.

Sonra uzanma, onu kendine çekme ve biraz daha öpme dürtüsünü takip etti.

Gerçek şu ki, kadına ve duruma bağlı olarak, genellikle pek sarılan biri değildi. Ama ona yakın olmaya devam etmek istemeseydi buraya gelme davetini kabul etmezdi. Hayatının başka bir döneminde bu kadınla birlikte olmuş olsaydı, belki de sadece o anın ateşli tutkusuyla ilgilenir ve sonra yoluna devam ederdi ama şu anda biraz sarılmak kulağa hoş geliyordu. Belki de tüm bunlar

. . . rahatlık. Ve muhtemelen birazını kullanabileceğini de inkâr edemezdi.

Kadın sırtüstü uzandı ve adam onun üzerine eğilerek, parmaklarının dolgun, yuvarlak bir göğsün dış kıvrımıyla tembelce, nazikçe flört etmesine izin verirken, güzel dut renkli dudaklarını öptü. Şimdiye kadar gördüğü en mükemmel ten olabileceğini düşündü.

Şimdiye kadar hiç dokunmamıştı, yumuşak ama sertti, çok kadınsıydı ve şimdiden kasıklarını hafifçe sıkmaya başlamıştı.

Öpüşme sona erdiğinde ve adam biraz geri çekilip ona baktığında, "Ben genellikle ..." dedi.

"Ne?" diye sordu, eğlenerek. "İlk buluşmada öpüşmek mi?"

Biraz utangaç görünse de hafifçe sırıttı. "İlk randevuda öpüşürüm," diye açıkladı, "eğer bir erkekten hoşlanırsam ve içimde bir istek duyarsam. Ama *bunu* genellikle yapmam."

Kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırdı. "Endişelenme Daisy-ikimiz de yetişkiniz ve ben yargılamıyorum." Sonra geçen yazı düşünerek başını eğdi. "Az önce söylediklerin beni biraz şaşırtmış olsa bile."

Ne aşağılanmış ne de biraz olsun şaşırmış görünüyordu. "Görünüş aldatıcı olabilir," diye cevap verdi. Adam çenesini indirdiğinde, tam olarak neden bahsettiğini bildiği için biraz hazırlıksız yakalandı ve ekledi, "Bir kız, tanıştığı her erkeğe verdiği anlamına gelmeden biraz ten gösterebilir. Ama pek çok insan bunun farkında değil. Pek çok insan bunun reklam olduğunu düşünüyor - oysa benim için bu sadece kim olduğum konusunda rahat olmak."

Duke ne diyeceğini bilemiyordu. Onu burada, evinde ve ormanda görene kadar, seksi tarzının belli bir mesaj verdiğini düşündüğünü *saniyordu*. Ama şimdi bu varsayımı yaptığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Anna Romo'nun karşılaştığı çoğu kadından çok daha karmaşık biri olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Şimdi sen söyleyince," dedi ona, "farklı görünüyorsun. Geçen yıl seninle tanıştığım zamankinden."

Dudağını ısırdı ve uzaklara bakarak iç gözlemci gibi göründü. Sonra bakışlarını onunkilere kaydırarak "Nasıl yani?" diye sordu.

Kelimelerini dikkatle seçti - çünkü kızın yanlış anlayacağı bir şey söylemek istemiyordu. "Geçen yaz her şeyin üstünde görünüyordun. Soğukkanlı ve kendinden emindin. Sanki hiçbir şey sana dokunamazmış gibi. Ve şimdi, burada, daha çok ... şey, senin ayakkabıcı pişireceğini ya da yatağında bir kır yorganı olacağını tahmin edemezdim. Seni şehirden bu kadar uzakta yaşamaktan memnun olacak bir kız olarak seçmezdim. Destiny için fazla sofistike ve Half Moon Hill için de fazla sofistike görünüyordun."

Burnunun bir tarafını hafifçe kaldırarak alay etti. "Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğundan emin değilim."

"İkisi de değil," dedi çabucak ve bu doğrudu. "Tam da düşündüğüm gibi. Ama ... belki de bu konuda yanıldığımı öğrenmek seni daha ilginç bir

kişi."

Alt dudağını ısırdı, bakışmayı kesti, gözlerinin tekrar uzaklara, odanın karşısındaki şifonyerin üzerindeki güllere kaymasına izin verdi. "Geçen yaz hayatımın en kolay dönemi değildi. Ve kendimden emin davranarak bazı şeylerin üstesinden geliyorum. O yüzden belki de biraz abartmış olabilirim."

Duke onun geçen yazla ilgili ne demek istediğini gayet iyi biliyordu ama belki de o ana kadar, tam da o çok tuhaf bir dönemden geçerken onun hakkında fikir yürüttüğü gerçeğini düşünmemiştir. Belki de sormamalıydı ama ... "Sanırım bu oldukça garipti, değil mi? Küçüklüğünden beri gitmediğin bir yere geri dönmek? O zamandan beri ailenle ilk kez karşılaşmak?"

Kız hâlâ ona bakmayınca, belki de bu konuyu açmaması gerektiğine karar verdi ama artık çok geçti.

Ve belki de kızın hiç cevap vermeyeceğine karar vermişti - cevap verdiğinde. "Bunu tarif bile edemem. Bazı açılardan pek çok şeyi düzeltti. Ve kesinlikle dünyada kendimi çok daha az yalnız hissetmemi sağladı. Ama bazı açılardan da her şeyi karmaşıklaştırdı. Belki de annem -diğer annem- öldükten sonra buraya dönmeden önce biraz daha beklemeliydim. Romo klanı kadar büyük bir ailenin parçası olmaya hazır mıyım emin değilim." Durakladı, burnunu buruşturdu. Adam onun çok şirin göründüğünü düşündü. "Ama yine de buna tamamen hazır olabileceğimden emin *değilim*. Bir ailenin parçası olmak istediğimi sanıyordum -ve hepsini seviyorum, annemi, babamı, Mike'ı ve Lucky'yi- ama annesine çok fazla bakmak zorunda kalan ve çok erken yaşta ilişkideki yetişkin olmak zorunda kalan tek bir çocuk olmaktan, hala küçük bir kız olmanızı isteyen büyük, karmaşık bir ailenin parçası olmaya geçmek ... zordur."

Duke içinde onun için kabardığını hissettiğı duyguyu yutkunarak bastırdı. Kahretsin, bunu beklemiyordu. Çünkü Daisy'nin ona karşı yumuşamasını beklemiyordu. Belki de çenesini kapatıp konuşmayı bırakmanın zamanı gelmişti -Tanrı biliyordu ki onu biraz daha öpmek, tekrar içinde olmak fikri cazip geliyordu. Ve muhtemelen bu ikisi için de zor şeyleri tartışmaktan daha kolay olacaktı. Yine de kendini sormaktan alıkoyamayacak kadar meraklı buldu. "Neden diğer annene bakmak zorundaydın?" Tereddüt etti, neredeyse burnunu sokmaktan korkuyordu. "Hasta mıydı?"

Gözleri sonunda onunkilere kaydı. "Lucky sana hiç söylemedi mi?"

Tek bildiğı Lucky'nin küçük kız kardeşinin beş yaşından beri kayıp olduğı, bunun ailelerini bir şekilde parçalağığı ve son olarak

Destiny'de aniden ortaya çıkmış ve Romo ailesine, her zaman annesi olduğunu düşündüğü kadının aslında onu kaçırdığını öğrendiğini açıklamıştı. "Diğer annenin öldüğünü ve ondan hemen önce seni o parktan aldığını söylediğini biliyordum." Lucky'nin paylaştığı bir başka bilgi daha vardı: Destiny'den yaklaşık bir saat uzaklıktaki Bear Lake'e yapılan bir aile kampı gezisinde olmuştu. "Ama ona ne olduğundan, neden bu kadar genç öldüğünden hiç bahsetmedi."

"Rahim ağzı kanseriydi ama ondan çok önce onunla ilgilenmek zorunda kaldım." Gözlerini tekrar kaçırdı ve adam bu konudan bahsetmenin ona acı verdiğini söyleyebildi. Cesurca saklamaya çalışmasına rağmen rahatsızlığı göğsünü sıkıyordu. "O iyi değildi. Zihnen. Bu yüzden ilgilenilmesi gereken çok şey vardı. Ve bahaneler uydurmak. Ve her şey yolunda olmadığı halde yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu. Yani . . . Sanırım geçen yaz bunu çok yaptım. Çünkü hiçbir şey yolunda değildi. Ama bununla başa çıkmanın, her şeyi günü gününe yaşamaktan ve her şey yolundaymış gibi davranmaktan başka bir yolunu bilmiyordum. Arada sırada da Mike'a bağırıp çağırıyordum," diye gülererek bitirdi. Duke da onunla birlikte güldü. Ağabeyi Mike'ı yanlış değerlendirmek kolaydı -Duke da bir zamanlar bunu yapmıştı ama sonra Anna'ya söylemek üzere olduğu şeyi öğrenmişti. "İki kardeşin de aslında

oldukça iyi çocuklar."

Bakışlarını karşılamak için başını yastığın üzerinde kaydırdı ve daha rahatlamış göründü. "Ah, biliyorum. Mike sadece benim hiç sahip olmadığım ağabey olmak istiyor. Ya da beş yaşımdan beri sahip olmadığım. Bazen hala küçük bir kız olmamı dilediğini düşünüyorum çünkü hayatımın büyük bir kısmını kaçırdı."

Duke bakışlarını ona dikti, konuşmayı en azından kaçırılmasından daha az ağır bir konuya döndürmeyi başardığı için memnundu. Ve nedense az önce söyledikleri ona şu anda ne kadar şanslı olduğunu ve belki de bu kadar çok konuşarak şansını boşa harcadığını hatırlatmıştı. Zaten ne zaman bu kadar konuşkan olmuştu ki?

"Kesinlikle küçük bir kız değilsin, tatlım," dedi ona, elini yorganın altından vücuduna doğru hafifçe indirerek. Avuç içi tembelce bir göğsünün üzerinde, sonra karnının düz düzleminde ve daha aşağıda, parmakları bacaklarının arasına dalana kadar sürüklendi. Orada bulduğu nem kolundan yukarı ve aşağı doğru dalgalanıyor, leğen kemiğinin alt kısmına yerleşiyor ve onu yeniden hızla sertleştiriyor gibiydi.

Ve bir kez daha, bu karşılıklı sıcaklığı, bu paylaşılan cinsel elektriği tekrar hissetmeyi hiç beklemediğini fark etti. Daha önce de flört etmişti.

Küçük bir kız olmadığını söylediğinde baştan çıkarıcı bir sırıtış atmıştı ama şimdi içinde her türlü şakacılığı bastıran bir şey alev almıştı. Bu ihtiyaçtı, yoğun ve güçlü. Açlık. Aciliyet. Ve anında onu ele geçirdi.

Bir anda onun üzerine çıkmış, ellerini başının iki yanına sıkıştırmış, parmaklarını birbirine kenetlemişti. Gözleri buluştuğunda kısa bir tutku nefesi kaçtı ve tıpkı biraz önce dışarıda olduğu gibiydi - her ikisinin de tamamen aynı hissettiğini, birbirleri için yanıp tutuştuklarını mükemmel bir şekilde biliyordu.

Ama sonra-ah kahretsin. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Prezervatif." Kot pantolonu hâlâ aşağıdaydı.

Bu kelimeyi duyunca nefesini sıkıca içine çekti.

Ve lanet olsun, durmak istemiyordu - onu o kadar çok istiyordu ki patlamak üzereymiş gibi hissediyordu.

"Ben her zaman dikkatliyimdir," dedi onu inandırmayı umarak.

Güzel kahverengi gözleri genişledi ve onunkileri aradı.

"Her zaman mı?" "Her zaman."

"Ben de," dedi ona. Ama sonra dudağını ısırdı, hâlâ temkinli görünüyordu ve onu suçlayamazdı. "Söz veriyor musun?"

Başını salladı, çünkü gerçek buydu. "Ben pek çok şeyim Anna, ama yalancı değilim. Ve bir kadını şu anda seni istediğim kadar çok istediğimi hiç sanmıyorum."

O zaman hiçbir şey söylemedi, sadece onun gözlerinin içine bakmaya devam etti - ta ki sonunda cevabı gelene kadar, sessizce, bacaklarını onun altından ayırırken.

"Çok tehlikeli bir büyü'nün etkisi altındasın."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

Sekiz

Burada aptallık mı yapıyordu? Emin değildi ama ona güveniyordu. Adamın tekrar içine girmesi, ete kemiğe bürünmesi ve aralarında hiçbir şey kalmaması onu çok daha güçlü kılmıştı. Çarpışmanın etkisiyle adamın ellerini kendi elleriyle daha sıkı kavradı ve kısa bir süreliğine de olsa buraya, Duke Dawson'la yatağının çarşafı arasına nasıl geldiğini tekrar düşündü.

Ama sonra düşünmeyi bıraktı ve onu tekrar tekrar doldururken zevkin tadını çıkardı. Her derin dalışta haykırdı, hislerin çekirdeğinden dışarıya doğru yankılanmasına izin verdi. Seksi özlemişti ama bundan da öte, bir erkekle kurduğu bu bağı özlemişti. Bunun hamlığını, dürüstlüğünü, farklılıklarını ortaya koyma şeklini -sert ve yumuşak, erkeksi ve kadınsı- özlemişti. Ve ona söylediği gibi, genellikle bu kadar çabuk seks yapmazdı, bu yüzden onunla bu bağlantı hissini ne kadar hissetmeye devam ettiğini ve bunun ne kadar doğru göründüğünü keşfetmek onu şaşırtmıştı. Kardeşinin en iyi arkadaşı olsa bile. Ormandaki vahşi adam olsa bile. Ama şimdi bambaşka bir şekilde vahşi hissediyordu.

Adamın içinde ne kadar süre hareket ettiğini, sert ve hızlı bir şekilde ilerlediğini, dinlenmek için hiç durmadığını bilmiyordu - tek bildiği, kısa süre sonra düşüncenin tamamen sona erdiği ve geriye sadece hislerin kaldığıydı. O delici gri gözlere bakmayı seviyordu.

Gözlerini, çenesindeki kirli sakalı, vücudunun onunkine değen tüm hatlarını seviyordu.

Sonunda hareketleri yavaşladığında, avuçlarının vücudunda, kıvrımlarının üzerinde ruhunda yankılanan bir şekilde yavaşça, sertçe kaymasına izin vermek için ellerini onunkilerden kurtardı. Ve sonra onu derinden öptü. Gözleri kapandı ve dilleri buluştu.

Uzun bir süre sonra öpücük sona erdiğinde ve gözlerini yeniden açtığında, adamın sadece birkaç santim yukarısında, bakışlarıyla buluştuğunu gördüğünde, bu yakınlık karşısında neredeyse şoke olmuştu. Bu neredeyse elle tutulur, dokunulabilir bir şeydi. *Çok az tanıdığınız bir adamla bunu nasıl hissedersiniz?* Yine de, işte oradaydı, neredeyse nefesini kesiyordu.

"Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Kelimeler içini cız ettirdi. Pek çok erkek ona iltifat etmişti ama Duke'un ses tonundaki ya da belki de gözlerindeki bir şey, bunu daha önce hiç *hissetmediği bir şekilde hissetmesini sağlamıştı*. O kadar ki başını yastığa doğru salladı. Ve fısıldadı, "Şu ana kadar olmaz."

Onu tekrar öptü ve vücuduna uzun, tatlı darbeler indirmeye devam etti. Her birini karşıladı, ona olan arzusuna tamamen teslim oldu ve ona verdiği her şeyi emdi - ta ki alçak bir inilti onu terk edene ve kelimeleri ısırana kadar, "Ah ... üzgünüm tatlım, duramıyorum."

Ve sonra onu yatağa çivileyen dört güçlü hamleyle içine boşaldı - ve bu sefer doruğa ulaşmamış olmasına hiç aldırmadı çünkü şu anda zaten hissettiğinden daha fazlasını hissetmeyi hayal bile edemiyordu.

Adam yavaşça üzerine çöktüğünde, onun misk kokusunu içine çekti, kılılı yanağının kendi yanağına yaslanmasından hoşlandı. Adamın sesi kulağına yumuşak ve derinden geliyordu. "Üzgünüm Daisy."

Başını kısa ve bitkin bir şekilde salladı. "Özür dileyecek bir şey yok," dedi ona. "Bu inanılmazdı."

"Düşünme tarzın hoşuma gidiyor," diye mırıldandı, sesinde yine biraz mizah vardı, ancak uykuya dalmak üzere olduğunu anlayabiliyordu. O da buna aldırmadı, çünkü kendisi de uyuyordu ve birlikte uykuya dalma fikri hoşuna gitmişti.

Anna gözlerini açtığında Duke gitmişti. Bunu daha yatağın içinde yanına bakıp onun yerini kedinin doldurduğunu görmeden önce hissetmişti. "Beklediğim kişi sen değildin," dedi. "Yanlış anlama ama o kadar da seksi değilsin."

Yanındaki yastığa kıvrılmış olan Erik, savunmaya yönelik bir miyavlama sesi çıkardı.

Anna kediye baktı. "Belki de bir kız kediye ihtiyacın vardır. Belki de senin sorunun budur?" Sonra bir iç geçirdi. "Ama senden bir tane daha almayacağım, o yüzden bu dürtülerini bastırman gerekecek. En azından benim başardığımdan daha iyi." Gözlerini devirdi, kediye az önce büyük bir iştahla sahip olduğu şeyi istediği için azarlamasının oldukça sinirli bir davranış olduğunu fark etti.

Yalnız kalmak boş hissettiriyordu. Akşam yemeği saatinde yatağında çırpılıp uzanmak, gün sonunda güneşin odaya gölgeler düşürmesi. Bunun dünyanın kanunu olduğunu biliyordu - insanlar doğaçlama, anlamsız seks yaptıklarında, genellikle içlerinden biri tek kelime etmeden ayrılırdı ve bunun sorun olmaması gerekirdi. Diğer kişinin kendini terk edilmiş hissetmemesi gerekiyordu.

Belki de genellikle doğaçlama, anlamsız seks yapmamasının bir nedeni de buydu.

Ve inkâr edemediği gerçeği kabul etmek onu neredeyse utandırıyor: Onun için anlamsız değildi. Onu iyi tanımıyordu ama birini önemsemek için her zaman iyi tanımak *gerekmiyordu*. Ve şimdi Duke Dawson'ı önemsiyordu. Çünkü onunla bir şey paylaşmıştı. O kadar şaşırtıcı derecede yoğun bir şey ki... hayır, onun da bunu hissetmemiş olması mümkün müydü? Bu kısmı tek taraflı olabilir miydi? Ahh.

Ama hayır, olmamıştı. Bunu biliyordu. Duygusal bir şey hissetmiş olsun ya da olmasın, paylaştıkları sıcaklığı kesinlikle hissetmişti - bunda tek taraflı bir şey yoktu.

Ve ... onun güzel olduğunu söylediğinde, bu sadece bir cümle değildi. -Bunu, güneşin yakında batacağını bildiği kadar kesin olarak biliyordu.

Ama o gitti.

Ve bu sorun değil.

Sizi birkaç dakikalığına özel hissettirdi diye kendinizi buna kaptırmak zorunda değilsiniz. Bugünlerde tüm modern piliçlerin yapabilmesi gerektiği gibi seksi seks için takdir edebilirsiniz. Bunun için duygusal, yapışkan ve ona bağlı olmak zorunda değilsiniz.

Aslında, belki de bu fazla yumuşadığınızı hatırlatan iyi bir şeydir. Belki de Rachel haklıdır ve kendini bu koca evde saklamak sağlıklı değildir.

Çünkü bu olay birkaç yıl önce başına gelseydi, elbette yine biraz canı sıkılır, biraz terk edilmiş hissederdi ama şu anda hissettiğinden çok daha soğukkanlı olurdu.

Belki de ona söylediği gibiydi - belki de kendine olan güveninin bir kısmı her zaman bir rolden, kabadayılıktan ibaretti. Kendine bile - bir savunma mekanizması olarak hatasız bir güven taklidi yapmıştı. Hangisi daha sağlıklıydı - hissetmediğin bir şeyi hissediyormuş gibi yapmak ve bunda biraz güç bulmak mı, yoksa her şeyi bırakıp gerçekten ne hissettiğini hissetmek mi?

Emin değildi.

Şu anda pek çok şey hakkında. Ama kesin olarak bildiği tek şey, burada öylece yatıp kendine acımaya niyetli olmadığıydı. Annesiyle yaşadığı hayat ona ne olursa olsun devam etmesi gerektiğini öğretmişti. Bu yüzden kalkmaya, giyinmeye ve kendine akşam yemeği hazırlamaya niyetliydi. Sonra yarın Under the Covers'taki yeni işine başlayacaktı. Ve ormandaki haydut motorcuyla arasına biraz mesafe koymak için her zamankinden daha iyi bir zaman gibi görünüyordu - ama şimdi farklı nedenlerle.

Kitapçıdaki ilk gününü uzun tutmaya karar vermişti, saat onda gelip bütün gün Tessa ve Amy ile **çalışacaktı**. Ve Duke'un o ayrılmadan önce eve gelmeyeceğini ummuştı - ya da dünkü olaylardan sonra *hiç* gelmeyeceğini biliyordu. Ama öyle olmadı. Gitmek için ön kapıyı açtığı anda onu verandanın basamaklarında çalışırken buldu.

Onu görünce şaşırdı ve irkildi.

"Günaydın," dedi başını işinden kaldırmadan.

"Günaydın," diye karşılık verdi.

"Bu verandaya baktıkça, içinden düşmediğine daha fazla inanamıyorum. Altından sürünerek geçtim ve garajda bulduğum bir şişe krikosuyla destekledim ama bu ön kısım çok zayıf."

"Ah," dedi, hala şaşkındı, şimdi esas olarak ne kadar normal davrandığı için - ama bu koşullar altında o kadar da normal olduğunu düşünmüyordu.

Sonunda başını kaldırıp ona baktı, ama onun askılı topuklu ayakkabılarla giydiği siyah kapri pantolona odaklandı. Biraz şaşkın görünüyordu.

"Şortun nerede, Daisy?"

"Çekmecemde, Duke."

Adam şaşkınlıkla başını iki yana sallayınca, kadın açıkladı: "Bugün Under the Covers'taki işime başlıyorum. Yani bütün gün evde olmayacağım."

Sadece başıyla kısa bir selam verdi, sonra işine yeniden odaklandı, alet kemerinden bir mezura çıkardı -çatıdan sarktığı gün taktığı alet kemerinin aynısı- ve basamaklardan birinin yanına uzattı.

Huh. Bu muydu yani? Dün aralarında geçen hiçbir şeyi kabul etmeyecek miydi?

O değilse bile, *kız* öyleydi. "Peki... olanlar hakkında konuşacak mıyız?"

Bakışlarını kısa bir süreliğine tekrar ona doğru kaldırdı, gözlerinden yakaladığı bir anlık bakış ona on iki saat önce ne kadar yakın olduklarını hatırlattı ve sonra tekrar basamaklara bıraktı. "Konuşacak bir şey mi var?"

"Seks yaptık," diye hatırlattı ona dikkatle.

"Evet, kesinlikle öyle oldu," diye onayladı, sonra mezuranın bir *klik* sesiyle hızla kapanmasına izin verdi ve ona geri döndü. "Çok sıcaktı. Ve iyiydi. Bunu bu şekilde bırakmamamız için bir neden var mı?"

Anna ne söyleyeceğini bilemiyordu. Yine de aklına gelen birkaç şeyi içinde tuttu. *Güzel olduğumu söylemiştin. Beni başka kimseyi istemediğin kadar çok istediğini söyledin. Şu anda hissettiğinden daha fazlasını hissetmişsin.*

Ancak kendini bazı gerçekleri fark etmeye zorladığında göğsü rahatsız edici bir şekilde gerildi. Birbirlerini çok az tanıyorlardı. Birlikte yatağa -ya da duruma göre kanepeye- düşmeden önce tek bir randevuya çıkmamış ya da tek bir öpücük paylaşmamışlardı. Adamın onun evinde çalışıyor olması da bunu tek gecelik bir ilişkiden öteye götürmüyordu. Nasıl davrandığı ya da ne söylediği önemli değildi.

"Hayır," diye cevap verdi, her zamanki soğukkanlı güvenini yeniden kazanmaya çalışarak. Ona bazen sahte olduğunu söylemiş olsa bile. O anda bunun ne kadar büyük bir itiraf olduğunu, ne kadar kişisel bir şeyi paylaştığını fark etti. Bunu neden yapmıştı ki? Bu adam nasıl olmuştu da onun varlığından bile haberdar olmadığı yönlerini ortaya çıkarmıştı? "Belki de bunu kabul etmeliyiz diye düşündüm. Hâlâ birbirimizi her gün göreceğimize göre. Ama hayır, sanırım bunu bu şekilde bırakabiliriz."

Ve verandanın kenarına doğru yürüdü -ne kadar dengesiz olduğunu bildiği için düşmediğine şükretti- ve onun varlığını her zamankinden daha fazla hissederek basamaklardan inip yanından geçti. Arabasına binip uzaklaşmak hem bir rahatlama hem de bir hayal kırıklığıydı.

Anna'nın Under the Covers'taki günü iyi geçmişti - iş kolay ve hatta keyifliydi ve günü Tessa ve Amy ile geçirmek eğlenceli olmuştu. İş kabul etmesinin bir başka iyi sonucunun da bu olduğuna karar verdi; onlarla birlikte olmak bir şekilde kendisini daha rahat ve ortama uymayan üçüncü bir tekerlek gibi hissetmemesini sağlamıştı.

Anna'nın şehre geldikten kısa bir süre sonra Destiny'nin gözde mekanlarından biri olduğunu öğrendiği Dolly's Main Street Café'de geç saatte yedikleri öğle yemeği sırasında Amy karşılaştıkları herkese Anna'nın artık kitapçıda çalıştığını, yakında bir oda-kahvaltı işletmesi açacağını ve buranın ne kadar harika bir yer olacağını anlattı.

"Bu harika," dedi elbise mağazasında çalışan Mary Ann Davis, Anna'nın elini sıcak bir şekilde kendi ellerinin arasına alarak. "Annemle babamın nihayet ziyarete geldiklerinde kalacak güzel bir yerleri olacak."

Betty Fisher'ın yüzü aydınlandı ve şöyle dedi: "Artık kızımın kendi ailesi var, sanırım o ve kocası tatil için geldiklerinde evimizde biraz kalabalık hissediyorlar. Ona Destiny'nin yakında kendi oteline sahip olacağını söylemek için sabırsızlanıyorum!"

Anna'nın evi pansiyona dönüştürme kararının ardındaki ilham kaynağı tam da bu gibi durumlar olduğundan, verdikleri yanıtlar onu heyecanlandırmış ve pek de istemeden her iki kadınla da neşeli, açık sohbetlere dalmıştı. Sonra fark etti ki Amy ve tüm kasaba onu gerçekten *etkilemişti* çünkü her zaman kibar olmaya çalışsa da doğuştan konuşkan biri değildi. En azından şimdiye kadar.

Betty gittikten sonra Amy, "Gördün mü? Bu iş sana daha ilk günden müşteri kazandırmaya başladı," dedi.

Anna da bunu inkâr edemezdi. "Haklısın. Burayı anlattığın için teşekkürler."

"Her şey bittiğinde büyük turu almak için sabırsızlanıyorum!"

"Ben de," diye ekledi Tessa. "Ve Lucky -yine- yardıma ihtiyacın olursa ona ya da Mike'a haber vermeni, memnuniyetle geleceklerini söyledi."

Anna sadece gülümsedi. Kardeşlerinin yardım etme isteğini gerçekten takdir ediyordu - belki de şimdi onları kabul etmek zorunda kalmayacağını bildiği için daha çok takdir ediyordu. "Edeceğim. Ama şu ana kadar çok iyi."

Tessa, "Dışarıyı kendi başınıza nasıl idare ediyorsunuz anlamıyorum," diye ekledi. "Yani, bu çok fazla iş demek."

Anna'nın bir yanı kızlara dışarıdaki işlerin nasıl yürüdüğüyle ilgili gerçeği söyleyebilmeyi diliyordu ama Duke'e söz vermişti. Dün gece ona kendini yalnız ve terk edilmiş hissettirmiş olsa bile. "Doğru ama... her şey bir araya geliyor."

Sözcükler onu terk ederken sıkıca gülümsedi, çünkü restorasyon projesinden mi yoksa Duke ve kendisinin vücutlarından mı bahsettiğini merak ediyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bunu aklından çıkarmakta zorlanıyordu. Bütün günü kitapların raflara dizilmesi ve kasanın nasıl çalıştığı üzerine yoğunlaşarak geçirse bile, Duke'la dün yaptığı muhteşem seks aklından çıkmıyordu.

Ama bu normal. Bir süredir kimseyle birlikte olmadın. Ve tanıştığınızdan beri ona karşı garip bir çekim hissediyorsun. Şey, geçen yazdan beri değil, ama o şimdi anımsanan günde ormanda tanıştıklarından beri. Birdenbire meraklandı - eğer çilek toplamaya gitmemiş olsaydı, Duke'ün kulübede yaşadığını ne zaman keşfedecekti? Ya da onu hiç keşfedecek miydi? Bu sorular birdenbire böğürtlenli bir tatlı yapma arzusunu düpedüz kadere bağladı.

Ama dün öğleden sonra Duke'la ne kadar güzel şeyler yaşadığını hatırlasa bile, onun gidişinin anıları da aynı derecede acı vericiydi. Bu yüzden dünü bu kadar özlemle ve şehvetle hatırlamayı bıraksa iyi olacaktı. En iyisi, daha hassas anları unutmaması ve her şeyi onun açıkça gördüğü gibi, sadece iyi bir seks olarak görmesiydi.

Bu yüzden öğle yemeğinden döndükten sonra kitaplara, insanlara ve yeni işine konsantre olmaya daha çok çalıştı. Bu birden fazla kez Cathy'nin *Operadaki Hayalet kitabını* düşünmesine yol açmış, bu da bir şekilde aklına Duke'u getirmişti ama yine de en azından şimdilik tüm bunları bir kenara itmeye çalışıyordu.

Günün sonunda, Amy ona kasayı nasıl dengeleyeceğini öğrettikten sonra, Anna eğitim gününü bu kadar keyifli hale getirdiği için ona teşekkür etti. Aslında, her şey düşünüldüğünde, Under the Covers'ta çalışmayı seveceğini düşünüyordu - başlangıçta işi kabul etmesinden çok daha fazla nedenle. "Şimdiden kendimi bir şeylerin parçası, şehrin bir parçası gibi hissediyorum," diye itiraf etti, "bu sabah hissettiğimden bile daha fazla." Çünkü evet, bir süredir Destiny'deydi.

Bir yıl oldu ama burada olmayı ve toplumun bir parçası olmayı gerçekten *istemeye* başlaması bu kadar uzun sürdü. Ve şimdi bu işin bu yolda devam etmesine büyük yardımı olacağını biliyordu.

"Buradan başka bir yerde hiç yaşamadım," dedi Amy, "bu yüzden yeni bir yere gitmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ama buranın senin için nasıl bir kültür şoku olduğunu tahmin edebiliyorum, özellikle de bu koşullar altında." Anna, Amy'nin uzun zaman önce kaçırıldıktan sonra eve dönmeyi kastettiğini biliyordu.

Tam o sırada Amy'nin cep telefonu Anna'nın irkilmesine neden olan bir miyavlama sesi çıkardı. "Bu benim mesaj uyarım," dedi Amy gülümseyerek. "Ne kadar sevimli, değil mi?"

Doğrusu bu Anna'yı biraz ürküttü -*sanki* Amy'nin telefonuna bir kedi hapsolmuş gibiydi- ama gülümsemesini sabit tuttu. "Elbette. Kesinlikle."

Amy telefonunu kontrol etti, sonra mağazanın arkasında kitapları düzelten Tessa'yı aradı. "Logan maçın altı buçuğa alındığını söylüyor, o yüzden gaza bassak iyi olur."

Anna saatine bir göz attığında saatin neredeyse on altı on beş olduğunu gördü. "Ne oyunu?" diye sordu hafif bir merakla.

Amy başını kaldırıp Anna'ya baktığında gözleri parladı. "Bizimle gelmelisin. Creekside Park'ta Crestview'den büyük bir rakip takıma karşı softball maçı var. Seni neden daha önce davet etmediğimi bilmiyorum. Neden gelmiyorsun?"

Anna, Amy'nin onu neden daha önce davet etmediğini gerçekten bildiğini düşündü. -Çünkü genellikle bu tür davetleri geri çevirirdi. Geçen yaz sadece bir kez gitmiş olmasına rağmen, Mike ve diğerleri onu birçok kez davet etmişti.

Tessa iki kitap rafının arasından çıkarken kaşlarını Anna'ya doğru kaldırdı. "Ne dersiniz? Eminim Lucky ve Mike seni orada görmeyi çok isterler." Lucky takımda oynamıyordu ama Anna onun sık sık izlemeye geldiğini biliyordu.

Ve aslında baştan çıkmıştı. Sadece aniden daha sosyal olma fikrine biraz ısındığı için değil, aynı zamanda beyzbol sahasındaki tüm yakışıklı erkekler yüzünden. Ne de olsa Duke bu sabah onunla yaptıkları seksten başka bir şey istemediğini söylememiş miydi? Kendisine onun zaten tipi olmadığını söylememiş miydi? Ve Mike'ın ve Logan'ın arkadaşları gibi beyzbol sahasında takılan erkeklerin onun tipi olma olasılığı çok daha yüksek değil miydi?

Ama sonra dudağını ısırdı ve platform topuklu ayakkabılarına baktı. "Çok mu abartılı giyinmişim?"

Gerçi Amy hemen başını salladı. "Biz de iş için giyindik ve sen harika görünüyorsun. Ayrıca tribünlerde alçakta oturabiliriz, böylece o şeylere tırmanmak zorunda kalmazsınız."

Böylece Anna tüm şüphelerini bir kenara bırakmaya karar verdi. Aklını Duke'ten uzak tutması gerekiyordu; odaklanacak yeni ve daha uyumlu erkekler bulmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? "Tamam," dedi, "ben gidiyorum."

Anna, kale arkasındaki metal tribünde Rachel ve Sue Ann'in arasına oturmuş, maçı izliyor ve diğer kızların takıma tezahüratlarını dinliyordu. Sue Ann'in yakışıklı, siyah saçlı erkek arkadaşı, yerel bir peyzaj işi yapan Adam Becker birinci kaleyi korurken, Logan da kısa kalede oynuyordu. Atıcı Mike'tı ve bu oyundan keyif aldığını iddia etse de Anna onun her zamankinden daha gergin görüldüğünü düşündü. Arkasında Amy, Sue Ann'in kızı Sophie ile patty-cake oynuyor, Tessa ve Lucky ise birkaç sıra yukarıda Jenny ve kocası Mick ile oturuyordu.

Amy'nin tahmin ettiği gibi, Romo kardeşlerin ikisi de Anna'yı maçta gördüklerinde gerçekten de mutlu bir şaşkınlık yaşamışlardı ama o zaman bile Mike'ın kucaklamasının sert olduğunu ve onu selamlarken her zamankinden daha sessiz görüldüğünü düşünmüştü. Şimdi ise *tam tersi bir sessizlik içindeydi*; hatalar için takım arkadaşlarına bağırıyor, hatalı bir atış yaptığı için kendine küfrediyordu. Ve Lucky'nin Mick'le konuşmasını izlemek Anna'ya onun Duke'le olan arkadaşlığını hatırlattı, Duke'ün nerede olduğunu kardeşinden saklayarak neredeyse bir şekilde engellediğini hissediyordu.

Ne de olsa Lucky, Duke'ün o kulübede yaşamasına neden olan şeyin üstesinden gelmesine yardım etmek istemez miydi? Yarım Ay Tepesi'nin yalıtılmışlığı, var olan tek insanın kendisi ve Duke olduğuna inanmayı kolaylaştırıyordu ama Lucky'yi görmek ona burada Duke'ü önemseyen tek kişinin kendisi olmadığını hatırlattı.

Ama dur. Önemsemek. Hakkında. Duke'u. En azından bu şekilde. Kaybedecek bir teklif gibi görünüyordu, bu duygunun ona sinsice yaklaşmasına izin verdiği için kendine kızgındı ve dahası, dün ona karşı bu kadar açık olmasına izin verdiği için - hem fiziksel hem de duygusal olarak - çünkü şu anda aşırı bağlı hissetmesinin nedeninin bu olduğunu biliyordu.

Ayrıca, senin burada erkeklere bakıyor olman gerekiyordu.

Ve bakacak çok şey vardı. Mike ve Logan'ın takımında oynayan ve ateşli departmanda hiç de fena olmayan birkaç yerel itfaiyeci daha vardı ve rakip takımdaki birden fazla erkek de onun dikkatini çekmişti.

Tek sorun yine de Duke'u düşünmeye devam etmesiydi. Onları terlerken izlerken, Duke'u terlerken izlediğini hatırlıyordu. Sopaları savururken ve topları fırlatırken kaslı kollarını seyretmek ona Duke'un dün odun keserken kollarının ve omuzlarının nasıl görüldüğünü hatırlattı. Ya da gerçekten, onlarla herhangi bir şey yaparken - ve bu noktada o kolların pek çok şey yaptığını görmüştü. *Beni ormanda taşırken bundan daha fazla zevk almalıyım.*

Tam o sırada Mike diğer takımın atıcısını yürüterek kalelerin dolu olduğu bir durum yarattı. Onu hiç görmediği kadar gergin görünüyordu.

Logan arkasından cesaretle, "Hadi Mike, topla kendini, dostum," diye seslendi.

Mike dönüp ona baktı. "Maçı sen mi yönetmek istiyorsun, Whitaker?"

Logan ona gerçekçi bir bakış attı ve hazır duruşunu hafifçe gevşetti. "Hayır, sadece biraz sakinleşmeni istiyorum, hepsi bu."

Anna'nın geçen yaz Logan'a aşık olduğunda onda en çok hayranlık duyduğu şeylerden biri, Mike'ın tiyatral davranışlarından etkilenmemesiydi. Buna karşılık Mike derin bir nefes aldı ve Logan'ın tavsiye ettiği şeyi yapmaya çalışıyormuş gibi göründü.

"Mike her maçta böyle mi oluyor?" Anna Rachel'a sordu.

Rachel gözlerini ondan ayırmıyordu ama yüz ifadesi Anna'ya biraz mesafeli gelmişti. Aslında şimdi düşününce, Rachel da bu gece normalden daha sessiz görünüyordu. "Hayır, genellikle değil."

"Belki de gelmek için yanlış maçı seçtim," dedi Anna.

Rachel ise sadece, "Olabilir," diye cevap verdi. Sesi hâlâ uzaklardan geliyordu ve sanki düşünceleri tamamen o anki konuşmaya odaklanmamış gibiydi.

Anna bir sorun olmadığını umdu ama sormamaya karar verdi. Destiny'ye döndüğünde -iyi niyetli olsalar bile- pek çok meraklı soruya katlanmıştı ve son yirmi dört saattir aniden ve açıklanamaz bir şekilde açık ve konuşkan olma eğilimine rağmen, bu *herkesin böyle hissettiği* anlamına gelmiyordu.

O zaman ateşli, terli adamları izlemeye devam et.

Denedi. Gerçekten denedi. Hatta bazı anlarda keyif bile alıyordu. Ama Mike'ın homurdanmalarıyla onlara konsantre olmak zordu -özellikle de sonraki iki vurucu sayı yaptığında- ve yine de Duke ile yatakta olduğunu hatırlamaya devam etti.

Mike'ın kamyonetinden inip Whippy Dip'e doğru yürürken Rachel'in vücudu her zamankinden daha ağır hissediyordu, mağlubiyete rağmen tüm çetenin maç sonrası dondurma yemek için buluştuğu yerel mandıra barı. Mike sahadan gelirken tek kelime etmemişti ve o da onu neşelendirmeye çalışmamıştı. Onu hiç bu kadar kötü oynarken görmemişti ve zaten söyleyecek neşeli bir şey de bulamıyordu.

Onlar yaklaştığında herkes büyük bir ahşap piknik masasının etrafında oturmuş ya da ayakta durmuş, külahta ya da tabakta dondurma yiyordu. Adam'ın sıcak şekerlemeli dondurmasına bir an bakmak Rachel'in neredeyse kusmasına neden olacaktı, o yüzden gözlerini kaçırdı.

"Bir şey ister misin?" Mike ona sordu. Son zamanlarda midesinin durumu göz önüne alındığında, neredeyse istemediğini biliyor gibiydi.

"Hayır," dedi sessizce, bugün doktor ziyaretinde öğrendiklerinin şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı.

"Ben de," diye mırıldandı Mike. Ve Mike dondurmayı *asla* es geçmezdi.

Masanın bir tarafında kalan boş yerlere sessizce yerleştiklerinde Rachel, Logan'ın söylediklerine kulak vermeye çalıştı; Amy'yle hâlâ bir düğün tarihi belirlememiş olmalarıyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Ama bu konuda konuşulmaya devam edildikçe, aklı başka yerlere, endişeye ve inançsızlığa kaydı. Minnettar olması gerektiğini biliyordu; çok daha kötü haberler alabileceğini biliyordu. Bu şekilde rahatlamıştı ve Mike'ın da rahatladığını biliyordu. Sadece kendilerine konulan teşhise hâlâ inanamıyordu.

"Rachel? İçeride misin? Alo?"

İrkildi ve bakışlarını Tessa'nınkilerle çevirdi.

"Bir şey yemiyor musun?" diye sordu arkadaşı. "Miden hala rahatsız mı?"

Sadece başını salladı, kelimeleri toparlayamayacak kadar dalgındı.

İşte o zaman Lucky konuştu. "Hey, bugün senin doktor randevun yok muydu? Bir şey öğrenebildin mi?" Bazı insanların bu soruyu rahatsız edici bulabileceğini tahmin ediyordu ama onlar aileydi ve gerçekten de

Tüm arkadaş grubu yakındı, bu yüzden aldırmadı. Ancak cevap onun için hala şok ediciydi.

"Yaptık," dedi. Sadece bu.

"Ve?" Amy sordu.

Rachel ve Mike bakiştılar. Haberi parka gitmeden hemen önce almışlardı ve aslında neredeyse maça geç kalacaklardı, bu yüzden sindirecek ya da arkadaşlarına söylemeyi tartışacak zamanları olmamıştı.

Ancak şimdi, ne yazık ki, tereddütünün onları endişelendirdiğini hemen hissedebiliyordu. Onları beklettiği her geçen saniye yüz ifadeleri daha da kötüleşiyordu. Bu yüzden Mike'la paylaşma konusunda herhangi bir karar vermemiş olsalar da onlara söylemek zorunda olduğunu biliyordu. Özellikle de Amy "Ee?" dediğinde neredeyse telaşlanmış gibiydi.

"Şey," dedi Rachel, "ben ... hamileyim."

"Artık acı verici bir sessizlik hüküm sürüyordu..."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

Dokuz

Anna, Mike ve Rachel'ın arkadaşlarının tepkilerini izledi. Kümülatif olarak yüzleri şaşkınlık, sevinç ve kafa karışıklığıyla boyanmıştı. Ve bu şaşkınlığın, Rachel ve Mike'ın, mutlu bir evlilik sürdüren çoğu çiftin iyi haber olarak kabul edeceği bir haber karşısında bu kadar üzgün görünmelerinden kaynaklandığından emindi.

Bir de Jenny ve Mick vardı. Masanın en ucunda, Mike ve Rachel'ın diğer tarafında oturuyorlardı ve yüzleri asıktı. Mick sessizce kolunu Jenny'nin omzuna doladı, sanki onu bu durumdan koruyormuş gibi.

"Ne harika bir haber!" dedi her zaman mutlu olan Amy. Rachel ve Mike'ın sevinçten havalara uçmadığı gerçeğini fark etmeyen tek kişi o gibi görünüyordu. Ama onun bu mutlu çıkışına kimse karşılık vermeyince, ifadesi değişti. Başını hafifçe eğerek, "Öyle değil mi?" diye sorarken kaşları çatıldı.

"Bakın, götlük etmek istemiyoruz," dedi Mike, "ama bunun olacağını tahmin etmemiştik. Bunun hakkında hiç konuşmadık bile. 'Belki bir gün' demek dışında."

"Tek istediğimiz bir kediymi," diye yakındı Rachel, "ve o yeterince ele avuca sığmıyor."

"Kediyi istemiyordum bile," diye homurdandı Mike. "Ama kabul ettim."

Sue Ann, "Ve tıpkı kedi gibi, bebeğini de seveceksin," diye işaret etti, sık sık

Gruptaki mantığın sesi.

Rachel, "Tabii ki yapacağız," demekte gecikmedi. "Biz sadece ..." "Sadece ne?" Tessa, Rachel'in sözü kesilince sordu.

Rachel tereddüt etti ve neredeyse biraz utanarak, "İyi bir anne olup olamayacağımı bilmiyorum. Yani, bebekler hakkında ne biliyorum ki? Kıyafetlerden anlarım. Reklamcılıktan anlarım." Anna, Rachel'in Destiny'ye dönmeden önce Indy'de reklamcılık yaptığını biliyordu. "Ama bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ve cidden, baba olarak ben mi?" Mike kalabalığa sordu. "Aranızda beni baba olarak isteyen var mı?"

Bu soru karşısında herkes sessiz kalınca, Anna şaşkınlıkla konuşmak zorunda hissetti kendini. "İyi bir baba olacaksın Mike," dedi masanın ona en yakın ucundan.

Gözleri buluştu ve her ne kadar saklamaya çalıştığından şüphelense de adamın şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. "Yapacak mıyım?"

Başını salladı. "Çünkü umursayacaksın. Hem de çok." Bunu ilk elden deneyimlerinden biliyordu.

O ve diğer herkes suskun kalınca, konuşmaya biraz neşeli bir hava katmanın zamanı geldiğine karar verdi. "Şimdi, Anna Teyze'nin sana fazla abartılı olmaman konusunda ders vermesi gerekebilir - özellikle de Tanrı yardımcın olsun, kız olursa - ama çocuğuna iyi bir baba olacağını biliyorum. Tıpkı bana olmaya çalıştığın gibi." Ve sözlerini, tam olarak gülümsemese de Mike'ın gözlerinin biraz yumuşamasına neden olan bir göz kırpmayla bitirdi.

"Ve sen de harika bir anne olacaksın Rachel," diye devam etti. "Sue Ann sana yol gösterecek, Amy sana kedi temalı bebek eşyaları verecek ve Edna da ihtiyacın olduğunda seni kırbaçlayacak, nasıl yanlış yapabilirsin ki?"

Ve yine, Rachel'in yüzünde bir gülümseme belirmese de, Anna baldızının gözlerinde sözlerinin takdir edildiğini görebiliyordu.

Ve işte o zaman Anna'nın yüzüne büyük bir vahiy çarptı. Her iki kardeşini de sevdiğini uzun zamandır biliyordu ama belki de savunmasını indirmeye başlaması bu kadar uzun sürmüştü. Onlara karşı, kızlara karşı, tüm kasabaya karşı. "Diğer annesinin" hayatı boyunca söylediği devasa yalandan sonra, belki de sadece zor zamanlar geçirmişti.

. . . kendini birine bağımlı kılmak, birine güvenmek. Ama az önce ağabeyine gösterdiği küçük nezaket, *ona artık güvendiğimi* fark etmesini sağladı. *Beni olduğum gibi kabul edeceğine. Beni yüzüstü bırakmayacağına. Benim için orada olacağına. Hepsine güvenmeye başlıyorum, yavaş yavaş, adım adım.* Ve her gün biraz daha kolaylaşıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyordu Tessa güven verici bir şekilde Rachel'a. Anna hayal aleminden çıktığında. Ve Anna bunu farklı bir şekilde duydu, neredeyse

...yukarıdan bir ses. Her şey yoluna girecek.

Logan, "Sizler bebek sahibi olma konusunda tanıdığım en donanımsız iki insan olsanız bile," diye ekledi ve herkesin, hatta Mike ve Rachel'ın bile biraz güldüğünü ekledi.

Jenny hariç herkes. Ve Anna'nın kalbi onun için kırıldı.

Ama aynı zamanda, hâlâ yeni anladığı şeyin tadını çıkarıyordu. İnsanlara güvenmek zordu, özellikle de biri sizi incittikten sonra. Yine de, sizi onlara inanacak kadar cesur yapan insanları bulduğunuzda hayatın çok daha mutlu olduğunu düşünüyordu.

Anna'nın birkaç saat önce ardına kadar açtığı pencerelerden içeri tatlı **bir** akşam esintisi giriyor, hanımelinin yumuşak kokusunu taşıyordu. Sıcaklıkların önümüzdeki birkaç gün boyunca daha serin olacağı tahmin ediliyordu ve şimdi güneş arka bahçenin ötesindeki ağaçların arkasına düştüğüne göre, daha hoş bir havanın yerleştiğini hissedebiliyordu.

Şimdiye kadar burada biriktirdiği mütevazı sayıdaki kitaba rağmen kütüphane olarak adlandırmaya başladığı küçük odadaki bir koltuğa kıvrılmış, Cathy'nin günlüğünü okuyordu.

Yine de başlamadan önce, eski plakçaların ortasındaki milin üzerinde birkaç eski plak albümünü dengeledi, bir yığın tutan ve her seferinde bir tane bırakan türden. Bunun basitliğinde, eski moda mekaniğinde ona çekici gelen bir şeyler vardı. Ya da belki de sadece daha basit bir zamana geri dönme hissiydi.

Sahneyi tamamlamak istercesine, daha fazla plak almak için tavan arasına yaptığı yolculukta, *Operadaki Hayalet'in* kopyasını da aşağıya taşımış ve odanın gömme raflarından birine yerleştirmişti. Onu orada bırakıp bırakmayacağından emin değildi -çünkü ortalama bir han misafirinin onun ne kadar özel bir kitap olduğunu anlayıp ona gerektiği gibi bakacağına güvenebileceğinden emin değildi- ama aynı zamanda onu muhtemelen Amy'ye vermeyeceğine de karar vermişti. Yine de Cathy'ye ve Cathy'nin yazılı anıları aracılığıyla evin kendisine daha yakın hissetmeye başladıkça, kitabın buraya, Cathy'nin onu elinde tuttuğu ve kesinlikle değer verdiği duvarların içine ait olduğunu hissetti.

Duke'la seks yaptıktan sonraki gün Under the Covers'ta çalışmış, sonra softball maçına gitmiş, hava kararana kadar dönmemiş ve verandadaki o kısa buluşma dışında Duke'u o gün hiç görmemişti. Ertesi gün kitapçada saat ondan üçe kadar çalışmış ve eve döndüğünde evin öbür ucunda bir çekiç sesi duymuş ama içeri girip kendi başına kalmayı tercih etmişti. Biraz temizlik yapmış ve faturalarını ödemişti. Rachel'ın haberi ve Jenny'nin buna verdiği tepki hakkında daha çok düşündü. Her ikisine de farklı şekillerde sempati duyuyordu. Bir insanın diğerinin çok istediği bir şeyi alması adil görünmüyordu, özellikle de o kişi bunu hiç istememişse, ama Anna kaderimizi her zaman seçemeyeceğimizi, sadece ona nasıl tepki vereceğimizi herkesten daha iyi anlamıştı. Ve her iki Jenny'nin de ve Rachel'ın ileride birbirlerinin pozisyonlarını dikkate alacaklarını söyledi.

O zamandan beri Duke'u daha çok görüyordu ama çok değil. Kitapçıdaki birkaç yarım günlük mesai onu zamanının bir kısmında evden uzak tutmuştu. Buradayken de ona herhangi bir konuda yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuş, o da çoğunlukla reddetmişti.

Ama yollarının kesiştiği, birbirleriyle konuştukları o anlarda Anna ona karşı yoğun, neredeyse çaresiz bir arzu duyuyordu. Hava daha da sıcaklaşmıştı ve bu hiç yardımcı olmuyordu. Zaman zaman kendine sormak zorunda kalıyordu: *Beni bu kadar nefessiz hissettiren sıcak mı yoksa Duke mü?* Ve cevabından emin değildi. Tek bildiği, onun varlığında artık tüm vücudunun ağır ve muhtaç hissettiği idi. Ve birlikte oldukları her saniyede kendini sevişmelerinin ayrıntılarını hatırlarken buluyordu: Duke'un onu kavrayan güçlü ereksiyonunu, boşalmasını sağladığında kendi zevk çılgınlıklarını, göğüslerini nasıl yalayıp emdiğini, vücuduna nasıl amansız bir güçle vurduğunu. Tanrım, bu tür anılarla sürekli sarsılırken nasıl olur da nefessiz *kalmazdı*?

O da bunları hissediyor muydu? Bilemiyordu. Onun bu konuyu düşündüğünü, gerginliğin dalga dalga yayıldığını hissediyor muydu? Bunu da bilmiyordu. Duke istemediği halde duygularını göstermeme konusunda bir uzman mıydı yoksa gerçekten de seksleri hakkında görüldüğü kadar az şey mi hissediyordu?

Bugün kitapçıdan izinli olduğu için, evde biraz iş yapmak zorunda hissetmişti kendini. Çünkü evet, ona para ödüyordu ama tüm işi tek başına yapmasını beklemiyordu. Kadın yardım etmek için ısrar edince, adam ona yapacak işler bulmuştu. Evin bazı hassas kısımlarını onarmak için kestiği tahta parçalarını zımparalaması için onu görevlendirdi.

Evin saçaklarında zencefilli süslemeler vardı. Sundurma için satın aldığı iki farklı tipte mili ona göstermiş ve hangisini kullanmak istediğini sormuştu. Evi yeniden boyamak yerine vinyl fii tahtası ile kaplamanın yararlarını onunla tartışmıştı. Vinyl çekici olacak, b i r  o k rengi bulunacak ve çok az bakım gerektirecekti; ahşap ise tarihi bir eve değer katacak ve ileride renk değişikliklerine izin verecekti, ancak iyi görünmeye devam etmek için birkaç yılda bir boya ve diğer onarımlar gerekecekti. Verdiği bilgiler için teşekkür etti, Crestview'deki Home Depot'tan aldığı vinyl renk broşürünü aldı ve düşünüp kendisine haber vereceğini söyledi.

Ve tüm bu süre boyunca, onunla geçirdiği her saniye -en azından onun için- cinsel gerilimle doluydu. Aynı ihtiyaç, aynı açlık, aynı inanılmaz derecede ona çekilme hissi ve broşürü onun elinden alıp kendi eline vermek kadar basit bir şeyle gelen her küçük, tesadüfi dokunuşta katlanarak artıyordu. *Bunu gerçekten hissetmiyor mu? Sadece ben mi?*

Hl cevabı bilmiyordu ve sadece vahşi bir ihtiyaç ile soğukkanlı olup bunu unutmak için elinden geleni yapmak, hl ona bağlı hissetmek ile olamayacağını, paylaştıkları şeyin sadece seks olduğunu açıkça söyleyen bir adam için böyle hissetmesine izin vermenin bir geleceği olmadığını kendine hatırlatmak arasında gidip geliyordu.

Artık gitmişti - dışarısı aniden sessizleştiğinde, n kapıdan dışarı adımıını atmış ve evin etrafında temkinli bir gezinti yaparak testerelerin boş olduğunu ve aletlerin gün için kaldırıldığını görmüştü; her şey kutsanmış bir şekilde durgundu ve o yalnızdı. Tuhaf, seviştikten hemen sonra onun kendisini yalnız bırakmasını istememişti ama şimdi durumu anlamış ve kabullenmeye başlamıştı. En azından şu anda. Belki birkaç gün içinde her şey normale dönecekti ama şimdilik kendini hl garip hissediyordu. Ve gergin. Ve incinmiş. Onunla neredeyse hiç geçmişi olmadığı dşnldğnde bu belki de aptalcaydı ama böyle hissediyordu. Bu yüzden bu gece için yalnız kalmak daha kolaydı. Cathy'nin düşünceleri ve kayıtlarıyla kıvrılıp yatmak şu anda gerçek hayattan tatlı ve romantik bir kaçış gibi geliyordu. En azından onun gerçek hayatından daha romantikti.

Daha nceki okuma seanslarının aksine, Cathy artık küçük şekillerde de olsa neredeyse her gün Robert'tan bahsediyordu.

*Robert'ı bugün yine bahçedeki yabani otları apalarken izledim.
Sırf bu yüzden bile kalbim daha hızlı atıyor.*

Bugün Pazar, Robert'ın bizim için çalışmadığı haftanın tek günü. Babam bile Tanrı'nın gününde çalışmanın yanlış olduğuna inanıyor. Ama Robert'ın bütün gün o küçük kulübede tek başına ne yaptığını merak ediyorum.

Pencereden Robert'a bir an bakıyorum ve bütün gün aklımdan çıkmıyor. Bazen bir anlık bakışa bile gerek kalmıyor.

Cathy'nin duygularını hissetmek ve bu duyguların onu gençliğine, ilk aşklarına, ilk öpücüklerine ve ilk aşklarına götürmesine izin vermek Anna'nın da kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. Dünyada hiçbir şey o yepyeni, filizlenen tutku kadar dokunaklı olabilir miydi?

Sonra sayfayı çevirdi ve işler gerçekten iyi gitmeye başladı.

Cumartesi günüydü ve babamın beni Robert'tan uzak tutma ısrarına rağmen, eski çiftlik kamyonumuzda kasabaya gidip dönerken onun yanında oturdum. Babam ve Robert yeni bahçe aletleri almak için kasaba meydanındaki hırdavatçıya gidiyorlardı ve annem ihtiyacı olan bazı dikiş malzemelerini almak için babamın beni de yanında götürmesi konusunda ısrar etti. Sarı pötikarelerimi giydim; güzel ve parlak, Çok çabalıyormuşum gibi hissettirmeden.

Kamyonun koltuğu son derece geniş ama vitesin zeminin ortasında olması bacaklarımı Robert'ın tarafına koymamı gerektirdi, neredeyse onunkine değiyordu. Kamyonet sertti ve bazen tümseklere çarptığımızda bizi birbirimize yaklaştırıyordu. I Ona her çarpışında, omuzlarımız ya da bacaklarımız birleştiğinde "Üzgünüm" diye fısıldadım ama aslında hiç de üzgün değildim.

Birkaç sayfa sonra Anna, Cathy'nin ilk ve son sınıfları arasındaki yazın çoktan gelip geçtiğini ve okulun yeniden başladığını fark etti. Cathy'nin babası o zamana kadar biraz gevşemişti, öyle ki Robert'ın bir işi çıktığında Cathy'yi okula bırakmasına izin verilmişti ve okul çıkışında da Cathy'yi birden fazla kez almıştı.

Bugün gerçek bir sohbet gerçekleştirdik. Günümün nasıl geçtiğini sordu ve sonra bana en eritici sırtışıyla herhangi bir şeye neden olup olmadığını sordu.

sınıfta sorun. "Ben mi?" dedim. "Ne tür bir sorun olduğunu düşünüyorsun

Neden olabilirim?" Bahse girerim ki çocuklar bana yaklaşmak için birbirleriyle yumruk yumruğa kavga etmeye başladılar. Diğerleri de üzerimde. Kızardım ve "Belki birkaç tane" diyerek yalan söyledim. Ama benden hoşlanmalarına engel olabilir miyim?" Ona iyi bir zevke sahiplermiş gibi geldiğini söyledi. Ben de gülümseyerek teşekkür ettim ve onun da iyi bir zevki olduğunu söyledim.

Kendini tamamen kaptırmış bir halde sayfaları çeviren Anna, o andan itibaren sohbetlerinin derinleştiğini öğrendi. Başlarda müzik ve kitaplar gibi basit şeylerden konuşuyorlardı. Cathy, Robert'a şimdiye kadar en sevdiği romanın geçen yaz kuzenleriyle bir hafta kalırken okuduğu *Operadaki Hayalet olduğunu*, çünkü bu romanın tutkularından korkmayan insanları anlattığını söyledi.

Ama çok geçmeden Robert Cathy'ye açıldı. Konuşmaktan çekinir gibi görünmesine rağmen, Cathy geçmişini sorduğunda ona yürek parçalayıcı bir öykü anlatmıştı. Annesi ölmüş, babası ondan hiç hoşlanmayan bir kadınla yeniden evlenmişti, öyle ki her zaman sert olan babası da kısa süre sonra aynı şeyi hissetmeye başlamıştı.

Robert'ın Peggy adında küçük bir kız kardeşi vardı. Ama anlaşılan kadın pazarlıkta bir oğul istemiyordu. Çok geçmeden Robert, Iowa'daki evinden elli mil uzakta büyük bir çiftlikte ırgat olarak işe alındı ve kazandığı tüm para ailesine gitti. Ve sonunda kaçıp gitti. Ve o zamandan beri geçen birkaç yıl içinde, oradan oraya, kasabadan kasabaya dolaşıp bulabildiği her işi yaptı.

Ama asıl şaşırtıcı olan, onun acı çekmiyor olması. Nefret, üzüntü ya da beklediğiniz herhangi bir şeyle dolu değil. Bunun yerine o

Bana tüm bunları büyük bir macera olarak görmeyi seçtiğini ve belki bir gün tüm bunlar hakkında bir kitap bile yazabileceğini söyledi. Ve sonra çok şaşırtıcı bir şey söyledi. Bu bölümün şimdiye kadarki en sevdiği bölüm olduğunu ve Cathy adında, aklına her geldiğinde onu gülümseten güzel kız hakkında olacağını söyledi.

Olaylar birkaç sayfa daha bu şekilde devam etti - ta ki Anna geleceğini bildiği o kaçınılmaz ana ulaşana kadar.

Dün gece alacakaranlıkta gizlice evden çıktım ve ormanda

*yürüyüşe çıktım. Babamın öğrenirse beni öldüreceğini biliyordum
ama*

İçimde bir şeyler yanıyordu ve bunu yapmak zorundaydım.

Elbette nereye gittiğimi biliyordum ama kulübeye varamamıştım bile - Robert geldiğimi duymuş ve beni yarı yolda karşılamıştı. Hayvanların benden daha sessiz ve hızlı hareket ettiğini ve benim olduğumu hissettiğini söyledi. O zaman biraz gerildim - Tanrı yardımcım olsun - ve sonra gevezelik ettiğimi duydum, ona sadece merhaba demek istediğimi ve onunla konuşmayı nasıl özlediğimi anlattım çünkü Pencereden birkaç bakış dışında onu bir haftadır görmemiştim. Geldiğime sevindiğini ve kendisinin de beni özlediğini söyledi - ve ondan sonra sadece konuştuk, her şey hakkında ve hiçbir şey hakkında. Babamın onun etrafında olmamdan hoşlanmadığını söyledim. O da özlenmeden önce eve dönmem gerektiğini söyledi.

Vedalaştık ve ben gitmek için döndüm ve sonra hayatımın en harika anı gerçekleşti. Elimi tuttu, beni kendine doğru çekti ve yüzümü ona döndüğümde beni öptü.

İlk başta basitti, sadece dudaklarıma sert ve hareketsiz bir öpücük kondurdu. Ve sanki biri 4 Temmuz ateşini yakmış gibi tüm vücudumu karıncalandırdı.

İçimde bir kıvılcım çaktı. Ama ben bunun şokuyla donmuş bir halde öylece dururken beni tekrar öptü. İki elini yüzüme doğru kaldırdı ve tıpkı filmlerdeki gibi yavaş, derin bir öpücük verdi. Böyle bir öpüşmenin gerçek olduğuna neredeyse inanmıyordum; gerçek olamayacak kadar tutkulu görünüyordu. Ama şimdi öyle olduğunu biliyorum.

Öpüştükten sonra, "Tatlı rüyalar Cathy," dedi, ben ormanın içinden eve doğru koşturmadan hemen önce. Oraya vardığımda dudaklarıma dokunduğumu, parmaklarımı farkına bile varmadan oraya götürdüğümü fark ettim - belki de onu hissetmeye devam etmek için bir çaba. Ya da belki ... onu korumak ve güvende tutmak için.

Duke gölün kenarındaki devrilmiş bir kütüğün üzerine oturmuş, gün batımının son kalıntılarının Ohio gökyüzünü canlı pembe ışıklarla kaplamasını izliyor ve Anna Romo'yu aklından çıkarabilmeyi diliyordu. Bir süre için onu düşünmek güzeldi - çok güzeldi. Ama şimdi ... çok fazlaydı.

Gerçi kabul etmek gerekir ki aklında daha çok seks vardı. Bir erkek nasıl olur da böyle seks düşünmeyi bırakırdı?

Onun yanında uyandığında sanki bir rüyadan uyanmış gibiydi. Gerçek olamayacak kadar güzel bir rüya. Ve saf bir dürtü, kendini korumaya yönelik bir dürtü, onu sessizce kalkmaya, aşağı inmeye, kıyafetlerini giymeye ve gitmeye itmişti. Çünkü o anda şehvetine yenik düşmek başka bir şeydi, ama onun olayları nasıl gördüğünü ya da ne gibi pişmanlıkları olabileceğini kim bilebilirdi ki? Ve bunu zor yoldan öğrenmeden önce oradan defolup gitmek, her şeyi sona erdirmek istediğini düşündü. Belki de onun uyanması, kendisine bakması ve yaptıklarından dolayı dehşete düşmesi riskini göze almak istememişti. Ya da daha spesifik olarak, bunu kiminle yaptığını.

Ertesi sabah onu ön merdivenlerde bulduğunda çok korkmuş görüldüğünde, bunun yara iziyle ilgili olup olmadığını merak etmişti. Sabah güneş ışığında, günün geç saatlerindeki gölgelerde olduğundan daha belirgin olup olmadığını. Ertesi sabah onu görmek kararını tekrar gözden geçirmesine neden olmuş muydu?

Ne de olsa o da muhtemelen yalnızdı, tıpkı onun gibi. Muhtemelen biraz insan sevgisine açtı, o da onun gibi. Bunun bir şey ifade etmesini beklemiyordu ve buna ihtiyacı da yoktu. Onu önemsemeye başlamasına gerek yoktu, bu şekilde değil.

Ve Lucky'nin kız kardeşini yatağa atmıştı, Lucky'nin asla öğrenmemesini umduğu bir şeydi bu. Komikti, en iyi arkadaşından pek bir şey saklamazdı ama son zamanlarda Lucky'yle bile paylaşmak istemediği birden fazla şeyle karşılaşmıştı ve şimdi bir tane daha yaratmıştı. Bazı şeyler kutsaldı ve bir erkeğin kız kardeşi bulaşılmaması gereken bir şey gibi görünüyordu.

Her şey düşünüldüğünde, bunu basit tutmak, büyük ve ciddi bir şeymiş gibi davranmamak en iyisi gibi görünüyordu. Kadınlar her zaman bunu yapmak isterdi ama bazen seks sadece seksti, sadece iki insanın birbirini iyi hissettirmesiydi.

Hayatı boyunca Duke için seks çoğunlukla böyle olmuştu. Arada bir kız arkadaşı olmuştu ama bu çoğunlukla kıskançlık ve belaya yol açmıştı. Ve aşık olmaya gelince... Her türden insanın aşık olduğunu görmüştü -iki yaz önce Lucky'nin aşık olduğunu görmüştü- ama kendisi bunu hiç yaşamamıştı ve tam olarak ne olduğunu da anlamıyordu. Bir kadına karşı duyduğu fiziksel çekimi ve hatta bunun bağlılığa dönüştüğü içgüdüsel bir şeyi biliyordu ama romantizm hakkında pek bir şey bilmiyordu ve tüm bunlar bunu olmadığı bir şeye dönüştürmemek için bir neden daha gibi görünüyordu.

Onu isteme şekli anlayışının ya da geçmiş deneyimlerinin ötesine geçmiş olsa bile. Bunu yaparken onunla gerçek bir bağ hissetmiş olsa bile, bu daha önce nadiren yaşadığı bir şeydi - eğer hiç olmadıysa. Hatta eğer

İki seks turu arasında onunla yatakta konuşurken kendini uzun zamandır hiçbir yerde hissetmediği kadar güvende hissetti.

Çünkü bir daha asla güzel bir kadının sevgisine sahip olamayacağını düşündün, hepsi bu. Bu sadece bir rahatlamaydı. Başka bir şey değildi.

Ve belki de bunu tekrar yaparlardı.

Ama muhtemelen hayır. Çünkü geriye dönüp baktığında işin ne kadar karmaşık bir hal alabileceğini görebiliyordu. Tekrar söylüyorum, o Lucky'nin küçük kız kardeşiydi. Ve kim olursa olsun, şu anda onu öylece bırakıp gidemezdi - zaten başlangıçta oldukça kötü bir durumdayken büyük bir hayat değişikliği olmadan olmazdı.

Onunlayken o kadar da kötü hissetmiyorum.

Sözlerin nereden geldiğinden emin değildi, sadece kafasının içinde duymuştu. Ve içindeki gerçeği inkâr edemiyordu. O gün ormanda onunla karşılaşmadan önce boş ve kırık hissettiren bir hayat şimdi biraz daha iyi hissettiriyordu ve onun yanındayken daha da iyiydi.

Bu önemli görünüyordu. Ama bunun üzerinde durup ne anlama geldiğini anlamaya çalışmasına izin vermeyecekti. Aslında bunu zaten çok fazla düşünüyordu. *Bu kadar çok düşünmeyi bırak. Ya da başka bir şey düşün.*

Ama Duke birdenbire Anna'nın ormandaki küçük dünyasına girmeden önce ne düşündüğünü hatırlayamaz olmuştu. O zamanlar kafasını ne dolduruyordu?

Geçmiş düşündü ve cevapları buldu. Çoğunlukla kötü şeyler. Öfke. Acı dolu anılar. Çaresizlik. Boşluk. Ve başka bir şeye odaklanmak için elinden geleni yaparak kendini sakinleştirdi. Ağaçlardaki kuşlara. Balık tutmaya. Hanımeli kokusu. Hatta bir gün bir hanımeli çiçeği almış ve büyükannesinin küçükken ona öğrettiği gibi içindeki sıvıyı ağzına atmıştı, dilindeki tatlı tat onu sevildiğini ve güvende olduğunu hissettiği bir zamana ve yere geri götürmüştü. Ama bu sadece bir andı. Çoğunlukla karanlık, siyah ve çirkin olan zamanın ortasında bir an.

Ta ki Anna gelip kafasını daha iyi bir şeyle doldurana kadar. Ondan rahatsız olduğu zamanlarda bile, onu düşünmek diğer şeyleri düşünmekten çok daha hoştu. Ama belki de bunu ancak aradan biraz zaman geçtikten sonra kendine itiraf edebilirdi.

Hava karardıktan sonra ne yapacağını düşündü. Burada erken yatmayı ve güneşle birlikte kalkmayı çoğunlukla kolay bulmuştu ama

Henüz uykum gelmedi.

Ve gerçek şu ki, ne yapmak istediğini biliyordu. *Kaşındığı* şey yapmak için.

Gerçek şu ki, kanepesinde ve sonra da yatağında seks yaptıklarından beri onu her gördüğünde, onu yakalayıp öpmemek ve bunun tekrar olmasını ummamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Ama yapmamıştı. Az önce düşündüğü tüm nedenlerden dolayı. O en iyi arkadaşının kız kardeşiydi. Hayatında bu tür bir karmaşaya ihtiyacı yoktu, özellikle de şu anda. Ve bunu yaparken ondan tamamen hoşlanıyor gibi görünse bile -hatta bunu o başlatmış olsa bile- bunun ne anlama geldiğinden, onda ne gördüğünden ya da onu nasıl gördüğünden hâlâ emin değildi. Ve açıkçası, bunu öğrenmek istediğinden de emin değildi. Onun için iyi biri olmadığını biliyordu, seksin ötesinde bir şey olmadığını da... eminim o da bunu biliyordu.

Kulübeye geri dönüp günü sonlandırması için onca iyi neden varken, ayaklarının onu ormanda Viktorya döneminden kalma büyük eve doğru götürmeye başlaması aklının alamayacağı bir şeydi.

Flamingolar'ın "I Only Have Eyes for You" şarkısı evin içinde yankılanıyordu. Ve mmm, ne kadar seksi bir şarkı-Anna orada oturup Cathy ve Robert'ın ilk öpüşmesinin büyüüne kapılana kadar bunu hiç fark etmemişti. Bunu düşünmek, nasıl bir şey olduğunu hayal etmek bile tenini karıncalandırıyordu. Bir ara dışarının karardığını ve oturduğu oda dışında evin de karanlık olduğunu ancak şimdi fark etmişti.

Bir hareket sezince başını kaldırıp baktı ve Duke'un kapı aralığını doldurduğunu gördü. Paravan kapıyı duymamıştı. Hiçbir şey duymamıştı. Sadece boğucu, baştan çıkarıcı müziği.

Küçük bir odaydı, bu yüzden ona ulaşması sadece iki sessiz adımını aldı. Ardından kadının oturduğu koltuğa doğru hafifçe eğildi, sonra elini kaldırarak parmak eklemlerini kadının kolunda, omzundan dirseğine kadar nazikçe gezdirdi. Bu dokunuş kadının içini titretti, ta külotuna kadar.

Bakışlarının tam olarak ne zaman kilitlendiğinden emin değildi, sadece kendini onun içinde tutsak hissetmişti. Bir şey söylemeye çalıştı, herhangi bir şey. "I . . ."

Ama kızın sesi kesilince, adam nazik bir "Şşşt ..." ile daha fazla işe yaramaz girişimde bulunmasını engelledi. Sonra da "Bacaklarını aç" dedi.

Vay be. Bu komut onu bir anda hazırlıksız yakaladı ve tahrik etti. Ve itiraz etmeyi düşündü. Çünkü eğer bu hâlâ sadece seksse, istediği tek şey buysa, hayır demek zorundaydı. Buna mecburdu. Bunu yapmazsa daha da incinecekti. Ve tekrar konuşmaya başladı, ama ne söyleyeceğinden emin olmadan. "Ama ..."

Sözleri yumuşak ama kesin geliyordu. "Sadece dediğimi yap, Anna."

Anna. Ona daha önce hiç böyle seslenmiş miydi? İlk tanıştıkları ve onun kim olduğunu bildiğini kanıtladığı zamanlar dışında, böyle bir şey söylediğini sanmıyordu ve bu ona dokundu -bu kadar yoğun sıcaklığın ortasında hassas bir şey hissetmek sarsıcı olsa da. Pencereden hafifçe süzülen serin gece havasına rağmen terlemeye başlamıştı.

Ve şimdi tereddüt etmedi - bacaklarını açtı. Çünkü hayır demesi gerektiğini bilse bile diyemeyeceğini de biliyordu. Aslında söyleyemezdi.

O kadar hızlı ve basit bir şekilde biliyordu ki, onu karşı koyamayacak kadar çok istiyordu, kalbi lanetlensin.

" ... utangaçtı ve aşkını kendine bile itiraf etmeye cesaret edemiyordu."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

On

Burada yeni bir şey vardı, farklı bir şey. Duke avuçlarını onun ipeksi iç bacaklarına bastırduğında -Tanrım, o kıvrılmış kot şortlara bayılıyordu- alev almak üzere olan kıvılcımlar gibi cızırdadı. Ama bu, seksten daha fazlasını ifade eden bir sıcaklıktı. Daha önce hiç hissetmediği bir şeydi.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadınla sevişmemişti ama buradaki yeniliğin bununla bir ilgisi yoktu. Ve daha önce hiçbir kadının onu böylesine tahrik ettiğinden, böylesine ihtiyaçla doldurduğundan emin değildi ama bu da onunla ilgili değildi. Tenine nüfuz etmiş gibi görünen şeyin *ne* olduğunu bilmiyordu.

-Şu anda tek bildiği, etrafındaki her şeyin *daha fazlasını* hissettirdiğiydi. Odadaki her renk daha zengin, daha doygun hissediliyordu; etraflarındaki her doku, perdeler, oturduğu sandalye, şortunun kotu, bir şekilde daha derin, daha dokunulabilir görünüyordu. Gözlerindeki ışık daha aydınlık, teni daha bronz, daha pürüzsüz, daha yumuşaktı.

Yarım Ay Tepesi'ne gelme sebebi olan yalnızlık birdenbire... şu anda onunla *paylaşabildiği* için daha da değerli hissettiren bir şey olmuştu. Yakınlarda sadece iki kişi olduklarını bilmek hoşuna gitmişti; birlikte yapacakları şeyin her ayrıntısını düşünerek zaman geçirebileceklerini bilmek hoşuna gitmişti. Zamana gelince, Duke için zaman durmuştu; bu andan başka hiçbir şey yoktu. Kötü anılarla dolu bir geçmiş ve

Kayıplar, belirsizliklerle ya da yalnızlıkla dolu bir gelecek yoktu; sadece şimdi, eğer isterse sonsuza dek sürebilecekmiş gibi gelen bir an vardı.

Hiçbir planı yoktu, bunun tam olarak nasıl olmasını istediğine dair belirli bir fikri yoktu - buraya tamamen içgüdüsel olarak gelmişti ve onun mükemmel iç uyluğuna bir öpücük kondurmak için eğildiğinde hâlâ bu içgüdüyle hareket ediyordu. Kız karşılık olarak biraz titrediğinde o da titredi ve aralarındaki arzu o kadar yoğun ve ağırdı ki kızın görüp görmemesi umurunda bile değildi. İlk kez seks yaptıklarında onu terk etmişti çünkü yapılacak en güvenli şey bu gibi görünmüştü ve o zamandan beri kendisini ondan mahrum bırakıyor, bunun önemli olmadığına, iki bedenin birlikte hareket ettiğine, iki insanın birbirini iyi hissettirdiğine, başka bir şey olmadığına kendini ikna etmeye çalışıyordu. Ama Anna Romo'nun narin bedenine daha da nazik öpücükler yağdırırken yüzleştiği gerçek, Anna Romo ile arasındaki çekimin bundan daha fazlası olduğuydu.

Hâlâ ne olduğunu anlamamıştı ve bunun akıllıca olup olmadığından tamamen emin değildi ama bunu umursamayı bırakmıştı. Kendine sorular sormayı bırakmış ve bunun yerine kendini aramaya, ihtiyacı olanı almaya vermişti. Ve kızın şimdiye kadarki tepkisine bakılırsa onun da buna ihtiyacı vardı. Bunu zaten hissediyordu ama bunu görmek, hissetmek aralarındaki neredeyse vahşi kimyayı daha da güçlendirdi.

Ona baktığında ne gördü? Bir canavar mı? Burada, kimsenin göremeyeceği bir yerde saklamak istediği bir şey ya da biri mi? Ama bu son, zor sorular bile, dizlerinin üzerinde doğrulurken, ellerini dış uyluklarından kalçalarına doğru kaydırırken ve onu öpmek için içeri doğru bastırırken ortadan kayboldu.

Temas ettikten sonra öpüşmenin derinliklerine daldı, dilini onun ağzına bastırdı ve kendini onun içinde kaybolmaya bıraktı. Ve daha ne olduğunu anlamadan, onun esnek vücudunu sandalyenin arkasına ve karşısına doğru eğdi ve onunla birlikte sandalyeye tırmandı, dizlerini yumuşak mindere yerleştirdi, öpüşürken ereksiyonunu bacaklarının arasına bastırdı.

Öpücükler arasında ona baktığı ve onun da bunu hissettiğini anladığı anlar oldu, bu şey her neyse, onu yönlendiren bu keskin ihtiyaç. Hiç tanımadığı birine karşı bu kadar yoğun bir şey hissetmek çok garipti ama öte yandan belki de onu kendine itiraf etmek istediğinden daha iyi tanıyordu. Bazı şeyleri paylaşmışlardı; bir süredir birlikte çalışıyorlardı; hatta onun saçını kesmiş ve yüzünü tıraş etmişti. Yani ... belki de buradaki tek tuhaf şey hissin kendisiydi - bu tür bir arzuyu daha önce hiç tanımamış olması.

Düşünmeyi bırak, lanet olsun, sadece dur. Ve bunun tadını çıkar. Bunu hisset. Bunun içinde ol, tüm yol boyunca.

Ve işte o zaman Duke sonunda tüm bunları yaptı -kim olduğunu unuttu, şimdi nasıl görüldüğünü unuttu, o ana daha da fazla gömülmek dışında her şeyi unuttu, tek ses başka bir odada çalan eski seksi şarkıydı.

Kısa süre sonra avuç içleri kadının dolgun göğüslerinin üzerinde gezinmeye başladı ve parmaklarını şortunun düğmesine götürmeden önce, önce kadının sonra da adamın içinde bir ürperti daha yarattı. Adam düğmeyi açıp fermuarı çekerken kadın heyecandan sıcak bir nefes verdi. Sonra yemyeşil alt dudağını ısırды, gözleri şehvetle gölgelendi ve elleri kemeriyle uğraştı, onu çözdü, oradaki *her şeyi çözdü*.

Kadın adamın kot pantolonunun kemerini iterken, adam "Kaldır" diye mırıldandı ve birbirlerinin pantolonlarını ve iç çamaşırlarını aşağı itmeye başladılar.

Bacaklarını ve ayaklarını kullanarak çırpınmaya devam etseler bile, Duke onun atletini yukarı itti ve kadın kollarını kaldırarak çıkarmasına izin verdi. Tişörtü çıkınca, kendi tişörtünü de başının üzerinden çıkarıp bir kenara fırlattı. "Sütyen. Çıkar şunu," dedi. Kulağa mağara adamı gibi gelebilirdi ama şu anda bırakın cümle kurmayı, düşüncelerini bile zar zor oluşturabiliyordu ve sütyen geriye kalan son şeydi ve onun tamamen çıplak olmasını istiyordu.

Hiç tereddüt etmeden arkasına uzanarak sütyenin kancasını çıkardı ve birkaç muhteşem saniye sonra sıcak pembe sütyen fırlatılıp atılmış ve muhteşem göğüsleri adamın önünde dolgun bir şekilde ortaya çıkmıştı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı bu manzara karşısında, özlemi tam da daha fazla gidebileceği bir yer olmadığını düşündüğü anda artmıştı ve sonra ağzını kışkırtıcı derecede gergin bir meme ucuna dayadı. Dudaklarının arasına aldı, sert, tatlı ve kadınsı, kadının çıkardığı seksi küçük çığlık onu körükledi. Onun için eğildiğinde, onu emme şeklinin tüm vücudunu gerdiğini neredeyse hissedebiliyordu.

Ona karşı hareket etti, vücudu onun altında ritmik bir şekilde gıcırdadı - ve belki de devam etmesine izin vermeliydi, ama zaten o kadar yakındılar ki, hafifçe kaldırma, yeniden ayarlama ve olgun vücudunun içine doğru itme dürtüsüne karşı koyamadı.

Sert, pürüzsüz girişte tekrar haykırdı ve Tanrım, ıslak ve sıcaktı. Vücutlarının birbirine mükemmel bir şekilde uyacak şekilde yaratıldığı hiç bu kadar açık olmamıştı.

Ve sonra adam kadının içinde hareket ediyordu, itiyor, sürüyordu ve kadın nefes nefese inliyordu, bakışları utanmadan kilitlenmişti ve Duke onunla düpedüz ilkel bir bağ kurduğunu biliyordu. Lanet olsun, başından beri kadınlarla iyi seks yaptığını düşünmüştü -tabii, bunu *biliyordu*- ama bu... bu şimdiye kadar deneyimlediği her şeyi gölgede bırakmıştı.

Kısa süre sonra onun üzerinde yükseldiğini, daha önce ön odadaki kanepede yaptığı gibi ona bindiğini görmeyi arzuladı - onu boşaltmak istiyordu. Ellerini kızın kıkına sıkıca yerleştirerek, "Bana sıkıca tutun," dedi ve kız kollarını boynuna, bacaklarını da kalçalarına dolayınca, koltuğun üzerinde dönerek kızın üzerine oturdu.

"Oh Tanrım," diye nefes aldı. "Seni bu şekilde çok daha fazla hissediyorum."

Bu hoşuna gitmişti. Onu daha da derinden hissetmesini isteyecek ve ondan yankılanan keskin, tiz iç çekişi sevecek kadar içine doğru itti. Gözleri buluştu, bakışları vahşiydi ve adam, "Sür beni bebeğim," dedi.

Anna bunun hiç beklemediği bir anda gerçekleştiğine inanamıyordu. Ve eğer bunu yakından incelemesine izin verseydi, bunun sadece kalp kırıklığına yol açacağından korktuğu halde bu kadar kolay teslim olduğu için kendini zayıf hissedecekti.

Ama bu yüzden bunu incelemesine izin vermedi. Bu yüzden Duke'un verdiği zevki iliklerine kadar hissediyor, bundan zevk alıyordu. Eğer ondan alabileceği tek şey buysa -onun vücudu, seks- bunu almaya karar vermiş gibi görünüyordu. Ve en azından şu anda, kendini inkâr etmekten çok çok daha iyi hissettiriyordu.

Zaten vücudu artık onun kontrolündeydi - Duke Dawson'ın cazibesine tamamen yenik düşmüştü. *Cazibe*, ormandaki motorcuyla ilgili olarak kullanılması pek mümkün olmayan bir kelime gibi görünse de, kesinlikle cazibeye sahipti. Sert ve seksi bir şekilde.

Kız onun üzerinde hareket ettikçe, içindeki zevk artıyor, gittikçe yükseliyordu ve adam bir göğsünün tepesini tekrar ağzına almak için eğildiğinde, oh Tanrım. Tatlı boşalması sadece birkaç kalp atışı uzaklıktaydı ve bunu saklamaya çalışmadı. Nefesi daha da sığlaştı, gözleri yarı kapalı düştü, tutkusu beyinde olup biten her şeyin önüne geçti. Duygulara kendini kaptırdı, vücudu duygularla doldu, duyuları bu duygulara yenik düştü ve sonra orgazmın kayıtsızlığına doğru yuvarlandı. Kendinden geçerek attığı çığlıklar odayı doldurdu ve yakınlarda çalan plağı kısa süreliğine bastırdı.

Tanrım, bunu onunla bir daha asla hissedemeyeceğimi düşünmüştüm. Ve bu bir şekilde onu daha tatlı, daha ateşli yapıyordu. Ve yine de ... bir dahaki sefere olup olmayacağını da bilmiyordu ve bu basit bilgi onu

doruk noktasını daha da hoşgörüyle karşıladı, ondan alabileceği zevkin her zerresini almasını sağladı.

Ve o anda onun bakışlarıyla karşılaştığında, hissettiklerini onun da görüp göremediğini merak etti: *Kendimi sana verdim*. Bunu daha önce hiç fark etmemişti... belki de şimdiye kadar hiçbir erkekle bunu gerçekten yapmamıştı. Deli gibi aşık olduğu erkeklerle bile. Üniversitedeki erkek arkadaşı ve gerçekten sevdiği tek erkek olan Bryant'la bile. Belki de bu andan önce, seksin en ateşli anında bile, hâlâ güven ve kontrol konusunda endişeliydi. Belki de daha önce, orgazmın ortasında bile kendini hiç bu kadar bırakmamıştı. Tanrım. Vay canına.

Hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Ya da bu kadar açık.

Güven. Tıpkı kardeşleri ve arkadaşları için hissetmeyi öğrendiği gibi, bu gece Duke'a da bunu tartmadan vermişti.

Ve bu korkutucu gerçeğe yüzleşmeye hazır olmadığından, usulca onun üzerine çöktü ve başını onun omzuna yasladı. Gözleri, daha önce bir kez olduğu gibi, onun boynunun yumuşak tenine sabitlendi. *Hepimizin yumuşak noktaları vardır. Her birimizin. Mecazi anlamda ya da gerçek anlamda. Duke Dawson'ın bile. Benim bile.*

Bir süre hareketsiz ve sessiz kaldılar, vücutları hâlâ birbirine bağlıydı, sonunda Duke hafifçe eğilip onun kulağına, "Gelmeni seyretmeye bayılıyorum," dedi.

Nefesini içine çekti. Kendini ona ne kadar açtığını görse de görmese de, ona verdiği şey hoşuna gitmişti. Ve bu onu onu öpmeye itti, sert ve tutkulu - ve sonra o da onu öpüyordu, aynı çılgınca, ve sonra tekrar birlikte hareket ediyorlardı, sert ve ısrarcı, elleri kalçalarında, onu aşağı itiyor, aşağı, aşağı, boğazından küçük zevk çığlıklarını zorluyordu.

Ta ki sonunda onu şaşırtarak, artık birbirlerine bağlı olmadıkları ana kadar kaldırıp üzerinden indirene kadar... Kız kendini hiç bu kadar boşlukta hissetmemişti, bakışlarını şaşkınlıkla karşılayarak "Neden?" diye sordu.

"Şışt" diyerek onu yatıştırdıktan sonra onu üzerinden daha da kaldırdı ve ayağa kalkmak için etrafında manevralar yaparken gözlerinden hâlâ sıcaklık ve istek damlıyordu.

Kadın içgüdüsel olarak ona doğru dönmeye başladı, dizleri hâlâ koltuğa gömülüydü ama adam, "Hayır Daisy, olduğun gibi kal," dedi.

Adamın elleri arkasından kalçalarına geri döndüğünde, sadece pozisyon değiştirdiklerini anladı - ve o zaman adam onun bekleyen bedenine yumuşak bir şekilde geri itti ve bu, daha önce sahip olduğu bir şeyi geri almak gibiydi.

Kaybettiği, onsuz yapamayacağı bir şey, yeniden bir bütün olmak gibi. Yanaklarına sıcaklık yayılırken zevkten nefesi kesildi. Onu *bu* şekilde de daha fazla hissedebiliyordu. Dudağını ısırdı ve kıcını ona doğru kaldırdı, kendini ona daha önce hiç olmadığı kadar vermeye hazırdı.

Ondan sonrası tamamen terk edilmişlikti -kadından olduğu kadar erkekten de geliyordu. Tekrar ve tekrar onun sıcak bedenine girdi, her vuruş tüm vücudunu titretti, hisler el ve ayak parmaklarına kadar uzandı. Her seferinde haykırdı, hâlâ o ana, sıcağa ve Duke'un kendisine tam bir teslimiyet halindeydi.

Bir başka serin gece esintisi sandalyenin hemen arkasındaki pencereden içeri giriyor, oraya astığı ince perdeleri kaldırıyor ve çıplak tenini öpüyormuş gibi görünen saçlarını da kaldırıyor. Yan odada Cathy'nin eski plakları çalmaya devam ederken, Anna pencereden görünen aya bir an göz attı -gecenin karanlığında parlayan ve bir yana doğru eğilmiş mükemmel bir yarım ay- ve aynı anda hiç bu kadar çok şey hissetmediğini düşündü. Ya da belki de şimdiye kadar buna hiç *izin vermemiştir*.

Duke'un ham sıcaklığı ve erkekliği onu örtüyor, gözlerini kapattığında etrafını sarıyor, sadece ondan gelen kısma daha iyi konsantre olmak için duyumun bir kısmını kapatıyordu. Yanaklarındaki kanın yavaşça çekildiğini hissetti, sanki vücudunun geri kalanının şu anda daha çok ihtiyacı varmış gibi, bu kadar güçlü bir şekilde teslim ettiği şeye dayanmak için - her iki kalçasındaki kavrama sıkılaşıp ve mırıldandı, "Tanrım, bebeğim-Tanrım. Şimdi."

Ve sonra onun içine dalışları daha da sertleşti, daha da sertleşti ve dişlerini sıktı ve onun içine geldiğini ve onu oraya götürdüğünü bilmenin her saniyesini sevdi.

Duke bundan sonra ne olacağını sorgulamadı, hatta bu konuda Anna'ya danışmadı bile; işleri bittiğinde Anna'nın elini tuttu ve "Hadi," dedi. Sonra onu, her ikisi de hâlâ çıplakken, yatak odasına giden merdivenlere götürdü.

Güzel kıkırdaması kulağında çınladı. "Ne yani, bu sefer beni taşımayacak mısın?"

"Çok ağırsın," dedi, sonra da şaka yaptığını belli etmek için ona yan yan baktı.

Cılalı ahşap basamakları tırmanırken boşa kalan elini şakacı bir şekilde adamın koluna vurmak için kullandı.

Geceleri yatak odasına girmek, sonra da orada onunla birlikte uzanmak eskisinden farklıydı. Belki de şimdi onunla karanlıkta yorganın altına girmek daha doğal geliyordu - ya da belki de onu geceleri burada, o güzel vücudunu yatağa götürürken hayal ediyordu. Küçük, loş bir lamba odaya gölgeli bir ışık yayıyordu ve ikisinin de lambayı kapatma zahmetine girmemiş olmalarına şükreliyordu; onu yanında görmek hoşuna gidiyordu.

"Uyumak için ne giyiyorsun?" diye sordu tartmadan.

"Genellikle tişört ve pamuklu şort," dedi. "Ya da hava sıcaksa bir bikini."

Yorganın altında ona sarıldı ve bu iyi hissettirdi. "Süslü dantel gecelikler yok mu?" diye sordu.

Ona doğru baktı. "Hayır. Neden?"

Başını kısa bir süre salladı. "Bilmiyorum, sanırım senin öyle bir kıza benzediğini düşünmüştüm. Ya da en azından geçen yaz öyleydin."

"Sanırım eskiden öyleydim, şimdi düşünüyorum da. Bu türden bir sürü eşyam var, sadece bir süredir giymedim." Tekrar onun bakışlarıyla karşılaştı. "Hayal kırıklığına mı uğradın? Her gece dantelli şeyler giymediğim için mi?"

Bir kez daha başını salladı. "Hayır. Eminim tişörtün ve şortunla çok tatlısındır. Ve giymeye karar verdiğinde dantelinle de cehennem kadar *seksisin*. Sanırım *ne* giydiğin pek umurumda değil çünkü her şeyi güzel gösterebilirsin."

Gözlerinden geçen ifadeye bakılırsa, bu iltifatın hoşuna gittiğini düşündü. Yine de yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "O zaman neden sordun?"

Omuz silkip yastığa yaslandı. "Sanırım sadece seni burada hayal edebilmek istedim, gece yatarken nasıl görüneceğini."

Dudağını ısırdı, bir şekilde aynı anda hem utangaç hem de seksi görünüyor ve adam onun da bu dürüstlükten hoşlandığını düşündü. Başını hafifçe arkaya eğerek, gözleri eğlenceyle parlayarak sordu: "Peki *siz* uyumak için ne giyiyorsunuz Bay Dawson?"

"Duruma göre değişir," dedi. "Bazen iç çamaşırı. Bazen de hiçbir şey."

Kadının yanakları pembeleştiğinde ama yüz ifadesi utanmaktan çok tahrik olmuş gibi görüldüğünde, küçük bir kahkaha attı. "Yarın gece uyumak için uzandığında bunu kafanda canlandırarak mısın?"

Gülümsemekle sırtıtmak arasında bir şey yaptı. "Belki." Sonra, "Buraya gelmene sevindim" demeden önce bir süre rahat, arkadaşça bir sessizlik içinde dinlendiler.

Daha öncesini, onu bu geceye getiren zihinsel dolambaçları düşündü. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Ama lanet olsun, seni aklımdan çıkaramadım."

"Bunu bilmek güzel," dedi yine şakacı, seksi bir sırıtışla, "ama kastettiğim bu değildi. Buraya, ormanıma, Half Moon Hill'e gelmene sevindim demek istedim. Bu benim hayatımı daha da zenginleştirdi. Ve eskisinden çok daha ilginç bir hale getirdi." Sözlerini hafif bir kıkırdamayla bitirdi ve bu kıkırdama adamın kasıklarında yumuşak bir sancı yarattı.

"Buraya tekrar nasıl *geldin*?" diye sordu. Bu konuyu daha önce de konuşmuşlardı ama Anna hâlâ cevabı bildiğini düşünmüyordu. Mike'tan uzaklaşmakla ilgili bir şeydi ama bu, Anna gibi hayat dolu bir kızın böylesine uzak bir yere gelmesi için yeterli görünmüyordu.

Bakışlarıyla karşılaşp tereddüt ettiğinde, ona cevabın daha kapsamlı bir versiyonunu vermeyi düşündüğünü biliyordu ama gözlerindeki belirsizliği görebiliyordu.

"Bana anlatabilirsin," dedi. Ve sonra küçük bir sırıtış attı. "Ne de olsa kime anlatacağım ki?"

Buna güldü ama sonra o anın ciddiyeti geri geldi ve sessizce, "*Olduğunu* sandığın kişi olmadığını ve annenin de kesinlikle olduğunu sandığın kişi olmadığını öğrenmek-" dedi. "Birdenbire hiçbir yere ait olmamak gibi bir şey."

"Ama Romolar seni her şeyden çok seviyor. Seni sevmekten asla vazgeçmediler."

Başını salladı, sonra gözle görülür bir şekilde yutkundu ve adam bunun onun için ne kadar duygusal bir konu olduğunu hissetti. "Biliyorum ve onları ben de seviyorum. Ama onların birlikte benim sahip olmadığım *bir* geçmişleri var. Ve onlar için bu kadar çok acının kaynağı olduğumu bilmek bazen dayanılması zor bir şey. Yine de en zor kısmı onlarla ilgili değil."

"Ne o zaman?" diye sordu.

"Annemle ilgili - diğer annem, beni kaçırın." Sonra durdu, başını salladı. "Tanrım, bazen bunu söylemek hala çok garip geliyor. Çünkü onu seviyordum, biliyor musun? Pek çok sorunu vardı ve bu benim için de sorun yaratıyordu ama onu seviyordum ve beni seven annemin aynı zamanda beni çalabilecek biri olmasıyla uzlaşmak çok zor. Beni ait olduğum ailemden aldı. Beni tüm bildiklerimden kopardı. O dönemle ilgili pek bir şey hatırlamadığım için mutluyum - sanırım o dönemi unutmuşum - ama annemin beni ailemden koparmaya istekli olduğunu düşünmek çok zor."

Beni seven, beni doğuran insanlardan beni koparmak için, anlıyor musunuz? Onun yalanının insanlara güvenmemi, onlara güvenmemi zorlaştırdığını daha yeni anladım. Ama bu konuda daha iyiye gidiyorum."

Duke sadece başını salladı, çünkü söyleyecek başka bir şey yok gibiydi. Ne de olsa böylesine tuhaf ve korkunç bir şey için hangi teselli edici söz söylenebilirdi ki?

Yanında, koyu renk saçları yastığın üzerinde ipek gibi dalgalanırken iç çekti. Hüzünlü haliyle bile, muhtemelen şimdiye kadar tanıdığı en güzel kadındı. "Ve bir başka zor kısım da artık kim olduğumu gerçekten bilmemek. Yani, belki kulağa basit geliyor - Romo olduğunu öğrenmek, Romo olmak. Ama Destiny'de Lucky ve Mike'ın yanında büyümüş olsaydım olacağım kişi olmadığımı bilmek garip. Ve kim olmam gerektiğini merak etmek zor. Kaçırılmamış olsaydım muhtemelen daha iyi biri olacağımı bilmek zor."

Bunun üzerine Duke'un içindeki bir şey acıyla gerildi. "Ne demek istiyorsun Daisy? Bu hiç mantıklı değil."

Tekrar yutkundu ve adam onun bu konudan duyduğu rahatsızlığı hissetti. Yine de devam etti ve bunu onunla paylaştı. "Burada büyümüş olsaydım ve hiç ayrılmazaydım ... olurum. Amy olurum. Ya da Jenny. Ya da Sue Ann. Güzel elbiseler giyerdim ve insanlara yardım etmek için elimden geleni yapardım. Yemek yapmayı, hatta belki dikiş dikmeyi bile bilirdim. Aptal kedimin neden sürekli miyavlayarak beni takip ettiğini bilirdim," dedi ve buna gözlerini devirerek ekledi. "Hepsinin beklediği gibi biri olurum. Bunun yerine, gerçekten tanımadıkları, aynı şekilde giyinmeyen ya da aynı şekilde davranmayan biriyim. Ve şu kedi olayını da anlamıyorum," dedi, sesi neredeyse bıkkın çıkıyordu.

Ama kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Kedi olayı mı?"

"Buradaki herkes kedilerini seviyor. Eminim köpekleri de öyledir ama Amy herkese kedi aşıladı ve şimdi hepsi kedilerine bayılıyor. Mike bile. Lucky bile."

Duke hafifçe başını salladı, başı hâlâ yastığın üzerinde, ona dönüktü. "Evet, şimdi sen söyleyince, Lucky o kediye bayağı düşkün görünüyor. Etrafta insanlar varken, özellikle de diğer motorcular varken bunu belli etmemeye çalışıyor ama ne demek istediğini anlıyorum."

"Yani ben sadece onların olmamı istediği kişi değilim. Ve mesele şu ki. Ben kendimi hep sevdim. Belki de kendime *olan* güvenimin bir kısmı cesur olmak ve her şey kontrolüm altındaymış gibi davranmakla ilgiliydi ama bir kısmı da gerçektir. Ve şimdi ... şey, belki

Kendimi her zaman eskisi kadar iyi hissetmiyorum. Destiny'deki diğer herkes kadar mükemmel değilim. Ve asla da olmayacağım."

Duke onun yüzündeki kederli ifadeden nefret ediyor ve duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Bu yüzden ona doğruyu söyledi. "Daisy, bu duyduğum en çılgınca saçmalık."

Çenesi gevşedi, gözleri büyüdü. "Ha?"

Bakışlarını ona dikmiş, ne demek istediğini nasıl açıklayacağını düşünmeye çalışıyordu. "Bak, sen çok güzelsin. Ve inanılmazsın."

Hâlâ kafası karışık görünüyordu. "Öyle miyim?"

"Akıllısın, küstahsın, çok komiksin, kimsenin seni itip kakmasına izin vermiyorsun ve kendine nasıl bakacağını biliyorsun. Turta yapmayı bilmemen kimin umurunda? Turtan oldukça iyiydi ama. Ve şehirdeki diğer piliçlerin karbon kopyası olmaman kimin umurunda? Sen kendi işini yapıyorsun ve ben bunu seviyorum, bebeğim. Herkes gibi olmaya çalışmaman hoşuma gidiyor. Gerçeği bilmek istiyorsan, seninle ilgili hemen hemen her şeyi seviyorum. Bu arada, bir kot şortu çok seksi yapıyorsun."

Yanındaki kızın ifadesi yavaşça değişti ve o muhteşem kahverengi gözlerinde yeniden biraz ışık gördü. İstedikinden biraz daha fazlasını söylemiş olsa da, bu onun olduğu gibi inanılmaz olduğunu ve bunun için kimseden özür dilemesine gerek olmadığını görmesini sağladıysa bundan memnun oldu.

"Teşekkür ederim Duke," derken sesi alışılmadık derecede utangaç çıkıyordu. Bunun benim için anlamı çok büyük." Ama Anna Romo'nun tahmin ettiğinden çok daha farklı yönleri olduğunu öğrendiğini tahmin ediyordu.

"Bir şey değil" diye cevap verdi.

"Her neyse," dedi, "tüm bunlara en büyük çözümüm ... Half Moon Hill'e kaçmaktı. O zamanlar kaçacağımı bilmiyordum, iyi bir fikir gibi gelmişti. Ve burada rahatım. Ama dediğim gibi, sen burayı daha ilginç hale getirdin. Ve daha iyi." Son kısmı utangaç bir fısıltıyla söylediğinde yüreği ağzına geldi.

Duke cevap vermedi, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Muhtemelen çoktan çok fazla şey söylemişti. Ne de olsa, bir saat önce ormanda, ona daha fazla yaklaşmasına izin vermemesi için kendine bir sürü neden saymıştı ve yine de buraya gelmiş olması, birdenbire bu konuda farklı hissettiği anlamına gelmiyordu. Bu konuda *ne* hissettiğini bilmiyordu; her şey çok karmaşıktı.

"Sıra sende," dedi sonra.

Ve midesi daraldı. "Ha?"

"Ormanımda neden bir serseri gibi yaşadığını hâlâ bilmiyorum. Bir açıdan, belki de beni ilgilendirmez. Ama başka bir açıdan da ilgilendiriyor. Ve az önce senin isteğin üzerine sana içimi döktüm. Peki seni bu kadar uçlara sürükleyen nedir Duke?"

Duke ona cevap vermeyebileceğini biliyordu. Ve bu muhtemelen akıllıca olurdu. Ne de olsa ormanı sevmesinin bir nedeni de onu insanlardan uzaklaştırmasıydı. Ona bir şeyler sormak, nasıl olduğunu öğrenmek ve kendisini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışmak isteyen insanlardan. Çünkü tüm bunlar ona sadece olanları düşündürüyordu ve yapmak istemediği şey de buydu.

Ama az önce ona ruhunu açmıştı. Ve gece sessizdi - alt kattaki plaklar bir noktada çalmayı bırakmıştı ve şimdi geriye kalan tek şey dışarıdaki cırcır böceklerinin hafif gürültüsüydü. Ve burada, dünyanın geri kalanından uzakta, yapayalnızdılar. Ve hiçbir zaman en açık adam olmamasına rağmen, açık olmanın güvenli olduğunu hissettiği bir yer ya da zaman varsa, o da burasıydı.

"Başımdan çok kötü şeyler geçti Daisy."

"Biliyorum," dedi ona.

Ama biliyor muydu? Bilebilir miydi? Sadece Lucky'nin muhtemelen ona anlattıklarını bilebilirdi; hepsini ya da Lucky'nin içinde bıraktığı boşluğu bilemezdi.

"Lucky sana Şeytan'ın Suikastçıları hakkında çok şey anlattı mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Sadece Kaliforniya'da birlikte olduğunuz motorcu çetesiydi." Sesini alçalttı. "Ve kötü şeyler yapmak zorunda kaldığını."

Duke da o günleri düşünmekten pek hoşlanmıyordu; Lucky'yle ikisi de hayatlarının o kötü dönemini geride bırakmak için çok çalışmışlardı ama . . . "En azından o zamanlar biraz kontrol sahibi olduğumu hissediyordum. Beni yanlış anlamayın, her gün diken üstünde yaşıyorduk, sonumuzu getirecek yanlış bir hareket yapıp yapmayacağımızı bilmiyorduk. Ama yine de başıma ne gelirse gelsin, bundan nihai olarak benim sorumlu olduğumu biliyordum - öyle ya da böyle bunun olmasına ben sebep olmuştum.

"Ve gurur duymadığım bazı seçimler yaptım, geceleri uyumamı zorlaştıran şeyler yaptım. Ama o zamanlar hayatta kalma modundaydım ve kendimi olabildiğince güvende tutmak ve Lucky'yi de güvende tutmak için her zaman yapmam gerekeni yaptım."

"Bana bir keresinde hayatını kurtardığınızı söyledi."

Duke başını salladı. "Kötü bir geceydi, kaçtığımız ve savcılar toz duman içinde bıraktığımız gece." Ona neler olduğunu anlatmalı mıydı? Emin değildi. Bu büyük bir şeydi -onun kendisini farklı, kötü görmesine neden olabilecek bir şey. Ama bu onun hayatının bir parçasıydı, o yüzden ... lanet olsun, söyleyecekti. "Başka seçeneğimiz yoktu - birinin öldüğü bir bar kavgasından sonra kaçmak zorunda kaldık." Durakladı, yüzünde bir tepki olup olmadığına baktı ama hiçbir tepki görmedi. Sert bir kurabiye, onun Daisy'si. Ve lanet olsun, bu hoşuna gitmişti. "Lucky bu yüzden acı çekti ama ben ne olduğunu anladım. Böyle bir ortamda yaşamayı seçerseniz, hayatta kalamayacağınızı bilirsiniz. Adam Lucky'ye bıçak çekti, ben de *bu* için peşini bırakmayacaktım ve ona bir şişeyle vurdum. Sonra bana döndü ve bu sefer Lucky ona büyük bir bira şişesiyle vurdu. İkimiz de birbirimizi kollayarak yapmamız gerekeni yaptık, hepsi bu."

Yine bir tepki bekledi ve bu kez aldığı tepki onu daha da şaşırttı. "Onu kurtarmak için kendini riske attın, bunun için teşekkür ederim."

"Gözümü kırpmadan tekrar yaparım," dedi ona. "Ve görüyorsun ya, bana her şey garip bir şekilde mantıklı geliyordu. Silahla yaşarsın, silahla ölürsün ve ben de biliyordum, diğer adam da biliyordu, herhangi bir günün o şekilde sona erebileceğini. Yaşamak için çirkin bir yoldu ama en azından kuralları anlamıştım. Ve sonra ..."

Göğsü sıkıştığı için sesi kesildi. Kahretsin, bu hâlâ kolay değildi. Gözlerini kapattı. Kapalı tuttu. Belki de konuşmayı unutup ikisinin de uykuya dalmasına izin vermesini diledi.

Ama bir dakika sonra onları açtığında, kadın oradaydı, hâlâ sabırla devam etmesini bekliyordu.

Derin bir nefes aldı ve dünyada onu gerçekten korkutan tek şeyle yüzleşecek cesareti bulmaya çalıştı. Ve bu da onu gerçekten *yaralamıştı*. Sadece dıştan değil, içten de.

Ona, "O zaman ben orada durup izlerken bir arkadaşımın ölmesine izin verdim" dedi.

" ... ölüm her yerdeydi ..."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

On bir

Bundan sonra onun bakışlarıyla karşılaşmak zordu, ama derinlere inip biraz daha cesaret buldu ve yine de yaptı. Yine de o lanet lambayı şimdi kapatmış olmalarını diledi. Bu karanlıkta daha kolay olurdu. Ormanda olduğu gibi. Karanlıkta kimse seni göremezdi.

Konuştığında sesi yumuşak ve çekingendi; bunun onun için taşıdığı ağırlığı çoktan anladığı belliydi. "Lucky bana arkadaşına ne olduğunu biraz anlattı. Ama . . . Pek bir şey bilmiyorum."

Duke endişeyle yutkundu, zayıflığından nefret ediyordu. Denny Bodkins'in öldüğü güne kadar içinde böyle bir şey olduğunu -zayıflık-bilmiyordu.

"Denny benden daha yaşlıydı, ellili yaşlarındaydı. Büyük gri bir sakalı ve bira göbeğinin başlangıcı vardı. Lucky'nin geçen yıl onun için boyadığı Harley Flathead'e biniyordu." Lucky geçimini sağlamak için motosiklet boyayarak başarılı bir iş yürütüyordu. "Denny, Lucky'ye benzin deposunun üzerine bir çift zar attırdı - zarları attığını ve kazanan tarafta olduğunu söyledi. Bir gece barın karşısında bana gençken bazı kötü işlere bulaştığını ama sonra karısı Linda ile tanıştığını ve onun her şeyi değiştirdiğini söyledi."

Denny ona bu hikâyeyi anlattığında Duke biraz kıskanmıştı; bir kadının aşkının Denny'nin anlattığı kadar büyük bir etkiye nasıl sahip olabileceğini hayal bile edemiyordu ve hiçbir zaman bir yere bağlanmak istememiş olsa da Denny'nin tanıdığı en mutlu adamlardan biri olduğunu inkâr edemezdi.

"O ve Linda kırklı yaşlarına kadar tanışmadılar ve dürüst olmak gerekirse, onun Linda'da ne bulduğunu anlayabildiysem ne olayım. Beni yanlış anlamayın - yeterince hoş bir hanımefendi ... ama onda özel olan şeyi hiç görmedim. Tek bildiğim, Gravediggers'a girdiğinde Denny zaten oradaydı ve gülümsemesi onu daha önce hiç görmediğim kadar aydınlattı. Bir keresinde bana onun dünyasında her şeyi yoluna koyduğunu söylemişti."

Anna'nın ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı ve gözleri yumuşak, hülyalı bir nitelik kazandı. "Bu çok tatlı," dedi.

Ve evet, öyleydi. Ama Duke bu konuda gülümseyemiyordu. Çünkü hikâyenin geri kalanını biliyordu.

Bitirmeye çalışmadan önce derin bir nefes aldı. "Bir Pazar günü öğleden sonra bir grup bisikletçiyle büyük bir gezintiye çıkmıştık. Kışın son günüydü ama birdenbire ortaya çıkan o ılık, güneşli günlerden biriydi ve boşa harcanmayacak kadar güzel görünüyordu, bu yüzden bir grup motorcu birbirimizi aradık ve o gün öğlen Gravediggers'da buluştuk. Portsmouth'ta nehri geçerek Kentucky'ye doğru yola çıktık ve Cave Run Gölü'ne kadar gittik."

Ne kadar güzel bir gün olduğunu hatırlamak Duke'ün yüreğini sızlatıyordu. Güneşli ve neredeyse altmış derece -Ocak ayında ülkenin bu bölgesinde nadir görülen bir sıcaklık- ve barında takılan bazı arkadaşlarla yola çıkmak iyi gelmişti. Onlardan yaklaşık bir düzine kadar vardı -iki çift ve geri kalanı yalnız sürücüler. Ama şimdi kötü kısım, hayatının geri kalanında ona kâbuslar yaşatacağını bildiği kısım geliyordu.

"Geri dönerken çok hızlı sürüyorduk. Yılın bu zamanında havanın ne kadar erken karardığını biliyorsun ve biz gün ışığıyla yarışıyorduk." Durdu ve başını salladı. "Bunun kimin hatası olduğundan emin değilim, sadece eve dönmek için kışımızı yırtmamız gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum, ama bu çok da önemli bir şey gibi görünmüyordu."

"Belki de *kimsenin* suçu değildi," diye önerdi Anna. Adam sessiz kalıp bunu sindirmeye çalışınca da ekledi: "Bazen kötü şeyler olduğunda bile kimse suçlu değildir. Bazen her şey olduğu gibidir. Zaten ben de buna inanmaya başladım."

Onu çalan kadından nefret etmekten daha kolay olduğu için mi? Duke merak etti ama bu düşünceyi kendine sakladı. Hiçbir şeyi düzeltmeyecekse suçlamamanın ne anlama geldiğini anlayabiliyordu ama suçun bir kısmı *kendisinde* olduğunda bu kavramı benimsemekte zorlanıyordu.

O da "Belki" dedi ve devam etti. "Ama 23. yolda bir tepeyi aştığımızda ve diğer tarafta bir kaza olduğunda sürünün başındaydım, çok hızlı gidiyordum." Bunu hatırlamak bile neredeyse nefesini kesiyordu. Ve o

Ormandaki kulübeye, kendi başına dönmek için duyduğu ani dürtünün acısını çekti - ama diğer her şeyden kaçtığı gibi bu andan da kaçamayacağını ve devam etmesi gerektiğini biliyordu.

Yine de artık onun gözlerine bakamıyordu. Sanırım orada belirecek dehşeti, acımayı ya da başka bir tepkiyi görmek istemiyordu. Anının üzerine yığıldığı utanca hâlâ alışamamıştı.

"Birkaç dakika önce bir Camaro ve ağır hizmet tipi bir pikap çarpışmıştı. Yolcular araçlardan inmiş, güvende ve kenarda duruyorlardı ama polisler henüz gelmemişti ve sol şerit tıkalıydı." Duke'un nefesi sığlaştı - sanki ciğerleri aniden doğru çalışmayı bırakmıştı, sanki yeterince hava yoktu. Ama kendini devam etmeye zorladı. Çünkü hâlâ bir şekilde bunu ona borçlu olduğunu hissediyordu. Ya da ... belki de bunu kendine söyletmek, kendini cezalandırmanın bir başka yoluydu.

"Yavaş şeride geçmeyi başardım ama korkuluklara çarptım. Ve yanımdaki herkes de kazadan öyle ya da böyle kurtulmayı başardı. Denny hariç." Nefes almak giderek zorlaştı. "Frene bastı ve yana doğru kaydı; motosikleti yan yattı. Linda kaldırıma çarptı ve motosikletten düştü. Ama Denny üzerinde kaldı." Ağır çekim gibi gelen o sahneyi hâlâ zihninde canlandırabiliyordu. Yine de bir başka açıdan, her şey çok hızlı olmuştu. "Bisiklet kamyonetin altına doğru kaymaya devam etti. Ve sonra kamyonet alevler içinde kaldı, işte böyle." Parmaklarını şıklattı, çünkü gerçekten de her şey o kadar çabuk olmuştu. "Ve Denny kamyonetin altındaydı; motosikletin üzerinde sıkışıp kalmıştı."

"Ama bu senin hatan değildi Duke. Hiçbiri değildi." Yorganın altından onun koluna dokundu.

Gerçi gerisini henüz duymamıştı. Ve bakışlarını tekrar aşağıya çekmeden önce ona sadece kısa bir süre baktı. "Herkesten çok daha yakın durmuştum, Linda'dan bile daha yakın. Benzin deposu patladığında kazaya doğru koşuyordum." Sesi daha da kısıldı - bilerek değil. "Onu gördüm, Anna. Onu alevlerin içinde gördüm. O da beni görmüş olmalı çünkü adımı haykırdığını duydum. Linda da 'Yardım edin!' diye bağııyordu. Yardım edin!" diye bağııyordu. Ona bir el atabilirsem belki onu oradan çıkarabileceğimi düşünüp durdum. Ama orada öylece durdum. Orada öylece durdum ve diri diri yanmasını izledim."

Bir an sessiz kaldı, herhalde her şeyi özömsüyordu. Ve bağırsakları yandı - haftalar sonra olduğu gibi, ona şu hissi veriyordu

İçten dışa doğru parçalanıyordu, tıpkı hiçbir zaman gerçekten alev almayan ama yine de yavaşça siyah küllere dönüşen bir kağıt parçası gibi küçük korlar tarafından yeniliyordu.

Ve sonunda, "Yaşadığın korkunç bir şey, Duke, ama suçlanacak kişi sen değilsin. Yapamazdın-" dediğinde, iki parmağını nazikçe dudaklarına götürerek onu durdurdu.

"Dur," dedi.

"Neden? Gerçek bu. Sıkıştığını bana kendiniz söylediniz."

Ama Duke başını salladı. "*Sanırım öyleydi*, emin değilim. Ve *deneyebilirdim*, denemeliydim. Ama *hiçbir şey* yapmadım."

Anna'nın bu kez daha uzun süre sessiz kalmasına sevindi; onun kendisini temize çıkarmaya çalışmasını istemiyordu; ona bu yüzden söylememiştir. "Ne düşündüğünü biliyorum," diye devam etti. "Oradaki tek kişi olmadığımı, kazaya benim neden olmadığımı, herkesten daha fazla hatalı olmadığımı."

"Doğru," dedi.

"Ama öndeki sürücü bendim, çok hızlı gidiyordum. Ve sonunda ona ulaşmaya çalışacak kadar yakın olan tek kişi bendim. Ama yapamadım çünkü... Alevlerin sıcaklığını hissettim. Ve korktum."

"Sağlıklı bir korku," diye karşı çıktı. "Sen de ölebilirdin."

"Belki bu daha iyi olurdu," dedi ona. "Önce onu kurtarabilseydim. Çünkü ben öldüğümde beni özleyecek kimsem yok - ama Denny'nin Linda'sı vardı ve şimdi o yalnız ve bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor. Ve . . . Ne zaman herhangi bir şeyden korkmaya başladım bilmiyorum. Şeytan'ın Suikastçıları'ndan sonra hiçbir şeyin beni korkutamayacağını düşünmüştüm. Her şeyin üstesinden geldiğimi, kötü kısmı atlattığımı ve artık gerisinin kolay olacağını düşünmüştüm. Sonra hiç beklemediğim bir anda hayat birdenbire anlamsızlaştı."

"Ama-"

"Şşşt," dedi ona çabucak. "Beni daha iyi hissettirmeye çalıştığın için minnettarım bebeğim ama bunu bütün gün yapabilirsin ve ben yine de içimde bir korkak olduğumu bileceğim."

"Ve artık biliyorsunuz," diye sözlerini daha sessiz bir şekilde tamamladı.

Ama şimdi bile Daisy ona doğru gelmeye devam ediyordu. "Hepsi değil. Bilmiyorum. . . nasıl yaralandın."

Duke nefesini içine çekti ve yüzündeki yara izini *hissetti*. Onu şöyle gördü . . . kendi kızıl mektup versiyonu, ya da kader tarafından damgalanmış olması- o gece olanların sürekli fiziksel hatırlatıcısıydı.

asla unutmamasına izin vermeyecek bir şeydi. Belki de ormanda yaşamak için bir neden daha vardı. Sakal, aynaların olmayışı, bunlara bakmak zorunda kalmamıştı. Ama ormandan çıkıp Anna'yla birlikte olmak bunu değiştirmiş, hoşuna gitse de gitmese de yanağındaki o hatırlatıcıyla yüzleşmesini sağlamıştı.

"Evet... o kısmı unutmuşum," dedi sessizce. Denny'nin ölümüyle kıyaslandığında her nasılsa önemli görünmediğini düşündü. "Dediğim gibi, korkuluklara doğru kaydım, frene basmak zorunda kaldım. Motosikletimin aynası yüzümü kesti. O sırada bunun farkında bile değildim; Denny ölene ve acil yardım ekibi gelene kadar da farkında değildim."

Kadın başını salladı, kahverengi gözlerinde temkinli bir sempati vardı ve adam kendini kırılmış hissetmenin tanıdık acısını yaşadı. Tüm dünyanın görebileceği bir şekilde. Ve tabii ki şu anda sadece Anna görebiliyordu ama bu fazlasıyla yeterliydi.

"Yine de neden o kulübede yaşadığını hâlâ anlamış değilim," dedi ona. "Ya da barı neden sattığını. Lucky de Indiana'da ailenle birlikte olduğunu sanıyor."

Yine de içine küçük bir sızı daha saplandı. Tanrım, kız sorularla doluydu.

"Barı sattım çünkü Linda'nın ya da Denny'yi tanıyan ve seven herhangi birinin yüzüne bakamazdım. Hayatı tekrar normalmiş gibi yaşayamazdım. Normal *değildi*. Denny mezardayken ve Linda cenazeye bile zar zor gelebilmişken insanlara içki doldurmak anlamsız geliyordu. Artık bunu yapmak istemiyordum."

"Peki ya ailen? Indiana'ya mı gittin?"

Bunun üzerine içindeki her şey sertleşti. "Bu işe yaramadı."

"Ve sonra ?"

"Sonra sadece sürmeye başladım. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ve kendimi Destiny'de buldum - sanırım bisiklet yolu biliyordu. Ama Gravediggers'ın üst katındaki dairede yaşadığım için buraya geldiğimde gidecek bir yerim yoktu." Kahretsin, kulağa acınası geliyordu.

"Lucky'yi arayabilirdin," diye önerdi çekingen bir tavırla.

Yine de sadece başını salladı. "İçim çok hamdı, *kimseyi* görmeye dayanamıyordum." Ve bu taze hamlık Indiana'da olanlardan kaynaklanıyordu ama zaten çok fazla şey söylemişti ve o konuya girmeyecekti, bu yüzden devam etti. "Sonra Lucky'nin bir keresinde bana buradaki ormanda eski bir kulübe olduğunu söylediğini hatırladım."

Gençken arkadaşlarıyla içki içerdi. Burayı bulduğumda, gece kalmak için yeterince iyi bir yer olduğunu düşündüm. Ertesi gün uyandığımda, sanırım sessizliği hoşuma gitmişti. Gitmeyi planlıyordum ama

. . . bir gün diğerine ve bir diğerine dönüştü. Sanırım denemeye devam edemeyecek kadar içten içe yıkılmıştım." Burada geçirdiği ilk birkaç günü hatırlayınca kalbi yoruldu. Denny'nin ölümü, Indiana'ya yaptığı ziyaret, şu anki görüntüsü... Hepsi bir araya gelince kendisini bir tür canavar gibi hissetmesine neden olmuştu. Ve bu oldukça hareketsizleştiriciydi.

Kız sessiz kaldı ve o da sessiz kaldı ve tüm hikayenin - eve gitme kısmı olmasa bile - onu biraz utandırdığını fark etti. Artık onun da zayıf olduğunu biliyordu. "Umarım başka sorunuz yoktur Daisy, çünkü burada işim bitmek üzere."

"Bir tane daha var."

Kahretsin. Bir ipucu alamaz mıydı? Bakışlarını tekrar onunkilere çevirdiğinde, bu bir uyarı bakışıydı.

Ki işe yaramadı.

"Gerçek adın ne?" diye sordu.

"Ha?" Soru onu hazırlıksız yakaladı, birdenbire ortaya çıkmış gibiydi.

"Eminim annen sen doğduğunda seni kucağına alıp 'Sanırım ona Duke diyeceğiz' dememiştir. Peki gerçek adın ne?"

Tereddüt etti. Ona özellikle söylemek istemiyordu; en son ne zaman *birine* söylediğini hatırlamıyordu. İsminde yanlış bir şey yoktu, sadece artık o kişi gibi hissetmiyordu.

Adam cevap vermeyince, "Peki o zaman Duke ismi nereden geliyor?" diye sordu.

Buna cevap vermek daha kolaydı. "Lisedeyken, hak sahibi gibi davrandığımı söyleyen bir öğretmenle tartışmıştım. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

-Çoğunlukla da baş belası oluyordum. Her neyse, adam bana 'dük' demeye başladı ve sanırım öyle kaldı."

"Mantıklı," dedi kolayca. "Ama bana hâlâ adını söylemedin."

Kahretsin, bunu söylemek onun için neden bu kadar zordu? Belki de o çocuk olalı uzun zaman olmuştu. Normal umutları ve hayalleri olan ve daha hassas bir kalbi olan o çocuk. Sevildiğini hisseden o çocuk.

Ama sonunda fısıldadı, "David. Benim adım David."

Onun gözleriyle bir kez daha karşılaştı, gözlerindeki ışığı görecektik kadar uzun bir süre. "David," diye tekrarladı. "Hoşuma gitti."

Hiçbir şey söylemedi, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ve bir zamanlar adı David Dawson olan küçük çocuğa ne olduğundan emin değildi.

"Yani sabah uyandığımda David," diye fısıldadı, "yalnız mı olacağım?"

"Olmak istiyor musun?"

Çenesini hafifçe aşağı çekti, aynı anda hem savunmasız hem de kendinden emin görünüyordu. "Pek sayılmaz. Ama gitmeyi tercih edersen seni kalmaya zorlamam. Ne anlamı olurdu ki?"

Başını salladı, düşündü ve "Yalnız olmayacaksın Daisy," dedi.

Ve eğer yanılmıyorsa, "İyi geceler David" demeden hemen önce yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi. Sonra gözlerini kapattı.

Ve Duke orada öylece yatıp onu izlerken, onun kendisini korkunç bulmadığını ve itirazlarına rağmen, bir şekilde basitçe anlamasının kendisini biraz daha az korkunç hissettirdiğini yumuşak, sessiz bir şaşkınlıkla fark etti. Ve bu beklediği son şeydi.

"Bir şey daha var," dedi, gözleri hâlâ

kapalıydı. "Nedir o Daisy?"

"Sen gidersen kimsenin seni özlemeyeceğini söylediğinde yanılmıştın. Lucky seni özlerdi. Ve ben de seni özlerdim. Hem de çok."

Duke ertesi sabah Anna'nın mutfak masasında oturmuş, geniş metal bir spatulayla krepleri ızgaradan tabağına alırken biraz tuhaf hissetti. "Krepte iyiyimdir," dedi ona mutlulukla. "En azından bu pansiyon için bir kahvaltı menüsünün başlangıcı oldu."

Kısa bir tereddütten sonra ona "Bunları yaptığın için teşekkürler," dedi.

Onun bakışlarına karşılık verdi. "Bunun için bir sebebin olması güzel. İki kişilik yemek yapmak, bir kişilik yemek yapmaktan çok daha değerli görünüyor."

"Eskiden kendim için yemek yapardım," dedi ona, düşüncesine pek katıldığını söyleyemeyerek. "Barın üstündeki dairemde."

Kendi tabağına birkaç krep koyduktan sonra sırtıttı. "Öyle mi? Ne pişirdin?"

Omuz silkti. "İyi hamburger yaparım. Kışın da güzel bir tencere acı biber pişirebilirim. Süslü bir şey değil, öyle şeyler işte."

Başını salladı, şimdi masada ona katılmadan önce boş ızgarayı ocağa geri indiriyordu. "Belki bir akşam hamburger ızgara yaparız. Geçen sonbaharda indirimdeyken bir gazlı ızgara almıştım, muhtemelen garajda fark etmişsinizdir."

"Elbette," dedi ve başıyla hızlıca bir selam verdi. Söz vermek istediğinden emin değildi -ya da burada evcilik oynarken çok rahat davranmak istediğinden- ama bu fikir ona kötü gelmemişti. Sonra, neredeyse yüksek sesle düşünerek, "Aslında, sanırım hâlâ kendim için yemek yapıyorum. Ormanda."

Kreplerinin üzerine şurup dökerken durdu ve gözlerini ona dikti. "Oh?"

"Balık," dedi, onun sorulmamış sorusuna cevap vererek. "Gölden balık yakalıyorum ve bulduğum eski bir tavada, açık ateşte kızartıyorum. Çoğunlukla levrek ve çinekop."

"Balık severim," dedi gülümseyerek, açıkça ima ederek.

Ve onun çok tatlı olduğunu düşünerek, "Belki bir ara sana da yaparım," demekte bir sakınca görmedi.

"Düşünüyordum da," diye söze başladı ve adam sözünü keserek, "Ah-oh. Bu korkutucu, Daisy."

Ama alaycılığı onu yıldırmadı. "Düşünüyordum da belki birlikte Lucky'yi görmeye gidebiliriz. Ona burada olduğunu söyle. Bilmek isteyeceğini biliyorum. Seni özliyor."

O ve Lucky birbirlerini özlemekten pek söz eden tipler değillerdi ama gerçek şu ki Lucky'yi görmek kulağa ... iyi geliyordu. Yani, bir bakıma. Bir yanı ne yapıyorsa onu yapmaya devam etmek istiyordu - kendi halinde, Anna'nın evinde çalışarak. Yalnız bir hayat yaşamaya alışmıştı. Ve bir şekilde ... ne kadar çok insanla muhatap olursa, Denny'ye olanlarla o kadar çok yüzleşmek zorunda kalacaktı. Yeniden normal bir şekilde nasıl çalışacağından hâlâ tam olarak emin değildi ve ormanda kalmak kulağa daha kolay geliyordu.

Bir de Anna ile ilgili kısım vardı.

"Yani, ikimizin bir süredir ..." olduğunu bilmesine izin vermek gibi mi? Masanın karşısındaki adam şüpheci bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

"Şey, o kadar ilerisini düşünmemiştim ama ... evet, şimdi sen söyleyince aklıma geldi. Yani, bunu ondan saklamak için bir neden göremiyorum."

"Ama sen onun kız kardeşisin." "Ve ... ?"

"Şey, emin değilim. Beni istemeyebilir-" Durdu ve içini çekti. "Ayrıca, her halükarda, bunun genel olarak iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Demek istediğim, yaşadığım yerde yaşamamın bir nedeni var. Çünkü şu anda yalnız olmayı seviyorum, biliyor musun?"

"Ama *benimle* de vakit geçirmeye başladın. Belki de yalnız kalmayı düşündüğün kadar sevmiyorsundur." Şimdi yine küstahça, biraz da üstün bir tavırla bakıyordu. Muhtemelen başka bir kadında olsa hoşuna gitmezdi ama onda hoşuna gitmişti.

Öyle bile olsa. "Neresinden bakarsan bak Daisy, kız kardeşiyle ilişkiye girdiğimi öğrenmekten hoşlanacağından ya da şu anda bulunduğum yeri anlayacağından emin değilim. Belki de bu pek iyi bir fikir değildir."

"Duke, Lucky seni seviyor," dedi.

Kendisine rağmen bu sözler onu çok etkilemişti. Çünkü Lucky'yle oturup birbirlerine söylemedikleri bir şey daha vardı -çoğu erkek bunu yapmazdı- o yüzden belki de kafasında hiç bu şekilde düşünmemişti. Ya da belki *birinin* onu sevdiğini unutmuştu. Ama belki de o haklıydı. Belki de Lucky'yle olan ilişkisi yeterince güçlü, yeterince sağlamdı, Duke'ü neyin uzaklaştırdığını anlayacak ve Duke'ün kız kardeşini görmesini sorun etmeyecekti. Belki de.

O da ona bunu söyledi, sade ve basit tutarak. "Belki." "Hayır,

Lucky seni kesinlikle seviyor, bu konuda bana güven."

Sadece gözlerini devirdi. "Hayır Daisy, belki onu görmeye gideriz demek istedim. Ama sadece belki. O yüzden onu telefonla arayıp bir akşam yemeği randevusu ayarlama, tamam mı?"

Gülümsedi. "Tamam." Yine de kazandığını açıkça biliyordu.

Ve Duke kadınların kendisi adına karar vermesine ya da onu istemediği bir şeye zorlamasına izin verme alışkanlığında değildi. Ama Anna'yla ... kahretsin, belki de bazen onun ne istediğini kendisinden daha iyi biliyordu. Ya da belki de zorlanmaya ihtiyacı vardı ve Anna doğru yolları biliyordu.

Ancak birkaç dakika sonra ayağa kalkıp tabağını lavaboya taşıdıktan sonra koridorun sonundaki banyoya doğru yürürken aynaya baktı ve ... yara izini gördü. Yüzünü boydan boya kesen sivri çizgiyi. Ve kısa bir süreliğine de olsa bunu unutmuş olduğunu fark etti. Onunlayken. Genelde onunla birlikteyken bile, bu bilgi her zaman zihninin bir köşesinde duruyordu. Ya da aklının önünde. Ama dün gece ona bunu unutturmuştu -kaza hakkında konuşmaya başlayana kadar- ve aslında bu sabah, şu ana kadar bunu yine unutmuştu.

Kahretsin, bu nasıl oldu?

Ve ilk kez, onun da bunu unutmasının gerçekten mümkün olup olmadığını merak etmeye başladı.

"Yavaş yavaş ona o kadar güven verdim ki beni yürüyüşe çıkarmaya cesaret etti..."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

On iki

Takip eden hafta içinde iki kez daha seks yaptılar, ikisi de harikaydı. Bazen sonrasında konuştular, bazen de daha sessiz kaldılar ama Duke'ün ormanda yaşamasına neden olan kazadan daha fazla bahsetmediler. Anna daha fazlasını öğrenmek ve belki de bununla başa çıkmasına yardımcı olacak bir yol bulmak istemiyordu - istiyordu ve aslında bu konuyu tekrar açmaya çalışmıştı, ama Duke onu öpmeden hemen önce kızgın bir bakış atıp, "Belki bu seni susturur Daisy," diyerek susturmuştu. Ve eğer onu susturmakta ısrar ediyorsa, en azından seçtiği yöntem hoşuna gitmişti.

Gerçek şu ki, kaza hakkında anlattığı şeyler onu biraz korkutmuştu. Elbette Duke gibi çok sorunlu bir adamla karşı karşıya olduğunu biliyordu ama nedenini öğrenmek, tüm ayrıntılarıyla birlikte, her şeyi daha gerçekçi kılıyordu. Duke korkunç şeyler görmüş ve yaşamıştı ve bunlardan kendini sorumlu tutuyordu. Bir insanın bununla nasıl başa çıkabileceğinden ya da Duke'un başa çıkıp çıkamayacağından emin değildi. İhtiyaç duyduğu her an onun yanında olacağını bilse de, bunun onunla fazla ciddi olmamak ya da ona fazla bağlanmamak için iyi bir neden olduğunu kendine sürekli hatırlatıyordu. İçinde henüz iyileşmeye başlamamış yaraları olan birininkileri üstlenmeye çalışmadan da kendi sorunları vardı - ve yine, iyileşip iyileşmeyeceklerini kim bilebilirdi ki?

Ayrıca ev üzerinde çalışmaya devam ettiler ve kaydedilen ilerleme Anna'yı heyecanlandırmaya başladı. Uzun zamandır, geçen yazdan beri, oda-kahvaltı fikri sadece bir fikir olarak kalmıştı. Ama Duke'ün sıkı çalışması işleri hızlandırınca, sonbaharda açmayı hayal edebiliyordu.

Onları Anna'nın yatağında buldukları gecelerde Duke evde kalıyordu. Ama diğer geceler yine de eski kulübeye geri dönüyordu. Bu fikir Anna'yı şimdi rahatsız ediyordu, ama orada bulunduğu yalnızlığı hâlâ sevdiğini hissediyordu; bu yüzden, harap bir çevrede yaşamaya devam etmesi, akşam yemeği için balık tutması ve dereden aldığı suyla yıkanması ona ne kadar saçma gelse de, ormana doğru koşmaya başladığında itiraz etmedi.

Bazen rahatça sohbet etseler de, çoğu zaman tek bir kelime bile etmeden saatlerce yan yana evde çalışırlardı. Duke'ün seçimi. Her zaman sohbet etmeye çalışırdı ama karşılığında aldığı tek şey ara sıra "Evet", "Hayır" ve "Hı-hı" olursa, Duke'un sohbet edecek havada olmadığını anlardı. Ve bunun sorun olmadığına karar verdi.

Çünkü ona karşı hisler beslemeye devam ederken ve onu sıradan bir sevgiliden fazlası olarak görürken, onun aynı şeyi hissettiğinden emin değildi. Ve bu konuda baskı yapmaya da meyilli değildi. Ve yine, belki de en iyisi buydu - belki de en başından beri ona söylediği gibi bunu sıradan bir ilişki olarak tutmak akıllıcaydı. Ve emin olduğu tek şey Duke Dawson'ın birdenbire erkek arkadaşı olmadığıydı - çünkü erkek arkadaşlar, onlara sunabileceğiniz mükemmel bir eviniz varken gidip ormanda uyumazlardı.

Sonuç olarak, ilişkilerinin ne olduğundan ya da ne olmasını istediğinden emin değildi. Ama şimdilik, bu konuda sakin olmaya, günü gününe yaşamaya, olduğu gibi tadını çıkarmaya ve kanun kaçağı motorcusuna karşı hislerinin kontrolden çıkmasına izin vermemeye çalışıyordu.

Neredeyse sürekli onu düşünse bile. Ona karşı geri alamayacağınız kadar açık ve dürüst olsa bile.

Ve aynı zamanda onun ilerlemesine yardımcı olmak için inisiyatif alacak kadar da cesurdu, en azından biraz, ona açıkça yapmamasını söylediği bir şeyi yaparak. Dün yan yana durmuş, sundurma korkuluklarını bir kat astarla boyarlarken ona haberi vermişti; adam ona renk şemasını seçmesi gerektiği konusunda nutuk çekerken, o da tadilatın en büyük kısmına, kullanmaya karar verdiği fiçı tahtası dış cephe kaplamasına başlayabilecekti.

"Sakin ol," demişti ona. "Söz veriyorum, önümüzdeki birkaç gün içinde bir karar vereceğim."

"Öyle deyip duruyorsun," diye homurdandı, küçük bir boya fırçasını tüm verandayı donattığı yeni millerden birinde aşağı yukarı sallayarak. Sonra eleştirel bakışlarını kızın çalışmasına dikti. "Biraz daha kalın bir kat, Daisy. Bu kadar cimrilik etme."

"Eee..." diye başladı, "Dün astar alırken Home Depot'ta Tessa'ya rastladım."

Kendi işine yeniden odaklanmış bir şekilde hazırlıksız bir şekilde cevap verdi. "Öyle mi?"

Durumu iyi mi?"

Anna başını salladı. "Bazı boya parçaları alıyordu. Şimdi tam zamanlı olarak iç mekan işleriyle uğraştığı için işleri daha da büyüyor."

"Güzel."

"Ve evdeki işlerin nasıl gittiğini sorduğunda, ona bir yardımcım olduğunu itiraf ettim. Ve o da sensin."

Duke resim yapmayı bıraktı ve ona bir bakış attı.

"Kızma," dedi hemen.

"Bu kararı benim de almam gerektiğini düşünmüyor musun?"

Biraz gergin bir şekilde gözlerini kırptırdı, ona yarı katılıyor ama yarı katılmıyordu. "Belki, ama bunu başarabileceğinden emin değilim. Tessa da buraya döndüğünü duyunca çok heyecanlandı. Lucky'nin seni deli gibi özlediğini söyledi."

Çenesini kuşkuyla indirdi. "Bunu ona söyledi, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Sen gittiğinden beri oturup somurttuğunu ve bu yüzden olduğunu bildiğini söyledi." Adam buna yanıt vermeyince devam etmesi gerektiğine karar verdi. "Tessa bir gece gelmeni önerdi. Benimle de, eğer sorun olmazsa."

Hoşnutsuz görünüyordu. "Ona neler yaptığımızı anlattın mı? Evi onarmanın dışında yani."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu kendime sakladım."

"*Senin* işin olduğunda, Daisy," diye homurdandı, "insanlara bu kadar hızlı söylemiyorsun."

"Delirdin mi sen?" Ama o cevap veremedi kadın öne atıldı. "Çünkü kızmamalısn. Çünkü yine seni gördüğüne çok sevinecek. Kendine sakladığını söyledim ve o da Lucky'ye henüz söylemeyeceğini söyledi. Ona sürpriz yapmanın güzel olacağını düşündü. Perşembe akşamı. Gelip onlarla birlikte ızgara yapmamızı istiyor."

Anna bir cevap bekledi ve alamadı; sonunda bunun kötü bir fikir olduğuna ve Duke'un henüz buna hazır olmadığına karar vererek resim yapmaya geri döndü.

Birkaç dakika sonra, ikisinin de paylaştığı boya tepsisini yeniden doldurmak için astarlamayı bıraktı ve beyaz astarı dökerken sessizce, "Sanırım Perşembe günü seninle Lucky ve Tessa'nın evine gidebilirim," dedi. Konuşurken başını kaldırıp bakmadı.

Yine de, Anna gülümsemesini gizlemek için hafifçe başını çevirdi, çok abarttığını düşünmesin diye. Sadece "Güzel. Ona haber veririm" demekle yetindi.

Ve Duke'ün bir dosta her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğu bir zamanda, Duke ile kardeşini bu şekilde bir araya getirdiğini bilmek yüreğini hoplatıyordu.

Ama sonra, Duke'le ilgili herhangi bir konuda o küçük mutlu *heyecanı* her hissettiğinde olduğu gibi, kendine hatırlattı: *Bağlanma. Ciddileşme. Siz ikiniz çok farklısınız. Ve Tanrı biliyor ya, adamın bazı sorunları var. Ayrıca, o yuva kuracak bir tip değil. Ve sen de değilsin, ya da en azından şimdiye kadar olmadın. O yüzden heyecanlanmayı bırak!*

Ama her zamanki gibi, *heyecan devam ediyordu* -özellikle de sonunda Duke'ün yeniden resim yapmaya başlamasını izlemek için ona göz ucuyla bakmasına izin verdiğinde. Çünkü o da aynı anda ona bakmıştı. Ve gözleri buluştu - her ikisi de utangaç bir çift genç gibi bakışlarını kaçırmadan önce sadece kısa bir an için.

Ve erkek arkadaşı olsun olmasın, Duke Dawson'a her geçen gün daha fazla değer verdiğini inkâr edemezdi.

Elbette, Duke'le birlikte evde çalışmanın yanı sıra, Anna hâlâ kitapçıdaki işine alışmaya çalışıyordu. İlk başlarda müşterilerle ilgilenmek duygusal açıdan bazı zorluklar yaratmıştı. İnsanlar Anna Romo'nun yeniden toplum içinde olduğunu fark etmekten kendilerini alamıyorlardı.

Rose Marie Keckley, "Geçen yaz eve ilk geldiğin günden beri seni görmedim," dedi. "Kendini nerede saklıyordun?"

Lettie Hart ona şöyle demişti: "Bunca zamandır her neredeyse oraya geri dönmüş olabileceğini düşünmüştüm. Ama dönmemiş olman çok güzel."

Ve gerçekten de, insanların geçen yıl düşkün oldukları bazı meraklarla hala dolu olsa da, tüm yorumları nazikti - ama toplum içinde ne kadar çok yer alırsa, o kadar az tuhaf *olduğunu fark etti*.

Bugün Under the Covers'ta tek başına çalıştığı ilk gündü -Anna sevgili kedisi Bay Knightley'i pire tedavisi ve birkaç aşı için veterinerine götürecekti ve travmatik olacağını düşünerek Anna'ya muhtemelen bütün gün tek başına olacağını söylemişti.

"Ciddi misin?" Anna biraz şaşırmış bir halde sormuştu. Kitapçıyı tek başına idare etme fikri değil ama bir kedinin veteriner ziyaretinin böyle bir dram gerektirmesi.

Amy ona, "Belki daha da uzun," diye bilgi vermişti. "Aslında, beni birkaç gün görmemen çok olası. Bu yüzden haftanın geri kalanında sana bu kadar çok saat ayırdım. Bay Knightley bu tür şeyleri çok kötü karşılar. Umarım sakıncası yoktur."

Anna başını salladı. Çalışma saatlerinin fazlalığını fark etmişti ama... Duke'ün evle uğraşırken yalnız kalmaktan rahatsız olmadığını biliyordu, o yüzden önümüzdeki birkaç gün daha fazla zaman geçirecekti.

Neyse ki kitapçada çalışmak kolaydı ve Destiny'deki insanlar iyi insanlardı ve Amy kendisini önemsedikleri gerçeğini takdir etmeyi öğreniyordu. Ve güzel bir Haziran günüydü - sıcaklıklar yetmişlerin üzerindeydi - bu yüzden ön kapıyı açtı, Amy'nin satış kitaplarını dışarıda sergilemek için sık sık kullandığı küçük, taşınabilir, tekerlekli ahşap bir kitap rafını kapı desteği olarak kullandı. Herhangi bir sorusu olursa Tessa'yı araması söylenmişti. Her ne kadar Amy'nin kedisi için veterinerine yaptığı bir ziyarete dayanarak tamamen iletişimsiz kalmasının aşırı olduğunu düşünse de, bunun sadece Amy'nin Anna'nın henüz fark ettiğinden biraz daha eksantrik olduğu anlamına geldiğine karar verdi.

Gün oldukça yoğun bir mağaza trafiğiyle kolayca geçti. Ancak kapanış saatinden sadece birkaç dakika önce genç ve güzel bir sarışın içeri girdiğinde işler yavaşlamıştı. Anna onu gülümseyerek ve merhaba diyerek karşıladı. "Bulmanıza yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Yoksa sadece göz mü atıyorsunuz?"

Kız zoraki bir gülümseme takındı ama alttan alta sıkıntılı görünüyordu. "Aslında Amy Bright'ı arıyorum. O burada mı?"

Anna, yirmili yaşlarının başında görünen kızı hayal kırıklığına uğrattığı için üzgün bir şekilde başını eğdi. "Korkarım Amy bugün çalışmıyor. Önümüzdeki birkaç gün de çalışmayabilir. Ona iletebileceğim bir mesaj var mı?"

Kız başını salladı, gözle görülür bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. "Hayır, ben sadece eski bir arkadaşımı ve onunla konuşmayı umuyordum."

Tekrar gülümsemeye çalıştı ama hala

gözlerine ulaşamadı. "Amy'yi ne kadar iyi tanıdığını bilmiyorum ama ... iyi bir dinleyici ve çok iyi bir insan." Sonra içini çekti, artık üzüntüsünü saklamıyordu.

Anna, Jenny Brody'nin özel sıkıntısına rastladığında hissettiği gibi hissetti. Ama içgüdülerini takip etti. "Amy'yi daha yeni tanıdım ama harika biri." Sonra temkinli bir şekilde ekledi: "Yapabileceğim bir şey var mı? Elimden gelirse seve seve yardım ederim."

İşte o zaman kız duygularını belli ettiğinin farkına varır gibi oldu ve kendini toparlayarak birden daha kendinden emin görünmeye başladı. "Çok nazıksınız ama endişelenmeyin." Sonra elini uzattı. "Ben taşındığımdan beri Destiny'de yeni olmalısınız. Ben Christy Knight."

Anna Christy Knight'ın elini tutarken bile gözlerinin büyüdüğünü biliyordu. Çünkü Christy Knight'ın kim olduğunu biliyordu. Ailesi geçen yaz Logan'ı travmaya uğratan yangında ölmüştü. Ve tıpkı Duke ile olduğu gibi onunla da anında bir yakınlık hissetmişti. Bu kız da kayıpları biliyordu. "Ben ... Anna Romo," diye yumuşak bir sesle cevap verdi, Christy'nin de adını bilip bilmediğini merak ediyordu.

"Vay canına," dedi Christy, Anna'ya cevabını verirken.

Ve ikisi bir süre birbirlerine bakarak öylece durdular, ta ki Christy "Kim olduğunu biliyorum" diyene kadar... Aynı anda Anna da "Neler yaşadığını biliyorum" dedi.

Christy devam edene kadar ikisi de güldü, belki biraz gergin bir şekilde. "Sen geçen yaz eve döndüğünde ben çoktan Cincinnati'ye dönmüş, arkadaşlarımla yaşıyordum. Ama olanları duydum ve bunun ne kadar zor olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum." Sonra Anna'ya hızlıca bir göz attı, neredeyse kuşkulu görünüyordu. "Yine de ... harika gidiyor gibi görünüyorsun!"

Anna yumuşak bir gülümseme sundu. "Bu bir süreçti," diye açıkladı. "Hâlâ devam eden bir süreç. Ama evet, sonuçta her şey her geçen gün daha iyiye gidiyor."

"Bu harika," dedi Christy, ancak sesindeki samimiyetin yanı sıra Anna biraz hüzün de duydu.

"Destiny'de kalmak için mi döndün?" Anna merakla sordu.

Ama Christy hemen başını salladı. "Oh-hayır. Hafta sonu Bayan Ellie'nin evindeki bahçe partisi için geldim, onu tanıyor musun?"

Anna başıyla onayladı. Bayan Ellie kasabanın yaşlı ve gayri resmi aile reisiydi ve Anna'ya söylendiğine göre Blue Valley Gölü'ndeki evi açık havada düzenlenen pek çok toplantıya ev sahipliği yapıyordu. Bu hafta sonundaki parti için bir davetiye almıştı,

ve henüz gidip gitmemeye karar vermemişti. "Evet. Onunla bir ya da iki kez karşılaştım."

"Bazı nedenlerden dolayı Amy ve Logan için gelmem önemli görünüyordu. İkisi de bu konuda beni aradı ve Amy de birkaç kez e-posta gönderdi. Sanırım benim de dahil olduğumu hissettirmeye çalışıyorlar - ki bu çok hoş. Ben de yarım kalan işleri tamamlamak için birkaç gün erken geldim."

Son kısımda sesine aynı hüznün tonu geri döndüğünde, Anna'yı sormaya zorladı: "Ya sen? *Sen* nasılsın?"

Zavallı Christy'nin zorlandığı belli olsa da hâlâ gülümsemeye çalıştığını görmek Anna'nın göğsünü sıktı. "Zor bir dönem."

Anne ve babasını bir yıldan uzun bir süre önce kaybettiği düşünöldüğünde, hala bu kadar acı çektiğini düşünmek Anna'yı endişelendiriyordu. "Amy olmadığımı biliyorum," dedi, "ama dinlemeye hazırım. İkimiz de çok şey kaybettiğimiz için birbirimizi anladığımızı hissediyorum."

Bunun üzerine Christy gözlerini cesurca Anna'nın kılere dikti, sanki onları arıyormuş gibi. "Bunu nasıl başardın? Her şeyin üstesinden nasıl bu kadar iyi gelebildiniz? Yani, çok birlikte görünüyorsunuz."

"Öncelikle, düşündüğünüz kadar birlikte olmayabilirim ama bazen rol yapmanın gerçek olmasına yardımcı olduğunu fark ediyorum. İkincisi, her şeyinizi kaybetmiş gibi hissettiğinizde, devam ediyorsunuz. Bir şekilde. Sadece yaparsınız. Çünkü yapılacak tek şey budur. Sizin için neyin işe yaradığını, sizi neyin ayakta tuttuğunu, bunu en iyi nasıl atlatabileceğinizi bulursunuz. Ve bulutların ardında güneş ışığı olduğunu bilirsiniz."

Christy'nin yüzünde bir gülümseme belirdiğinde Anna kendi kendine güldü. "Tanrım, son kısım çok klişeydi, biliyorum."

Yine de Christy başını salladı. "Hayır, hoşuma gitti. Güzel bir fikir. Ve belki de şu ana kadar sadece bir çeşit yuvarlanıyordum. Üzüntümün içinde. Korkumun içinde. Yönsüzlüğümün içinde. Ama ... Söylediklerinizi yapmaya çalışacağım - benim için neyin işe yaradığını bulacağım. Ve güneşe doğru ilerlemeye konsantre olacağım. Teşekkür ederim."

Anna başını salladı. "Gerçekten hiçbir şey yapmadım."

"Evet, söyledin," diye bilgilendirdi Christy onu. "Tam da en ihtiyacım olduğu anda doğru şeyi söyledin. Biliyorsun, Amy'yi ölesiye seviyorum, ama ... belki de bugün onun yerine burada olduğun için mutluyum."

Duke bulunduğu yerden pek memnun değildi. Coğrafi olarak ya da başka bir şekilde.

Tüm bunları açıklamaya ya da biriyle görüşmeye hazır olduğundan emin olmadığı halde neden Lucky'nin evine gitmeyi kabul etmişti ki? Tam olarak kazadan önce söyleyeceğı şeyi söylemeliydi: "*Bunu iptal etmek zorundayım bebeğim, çünkü buna hazır değilim*" gibi bir şey. Ne zamandan beri birilerinin onun yerine karar vermesine izin veriyordu?

Ve neden Anna'yla kasaba meydanındaki kitapçıda buluşmayı kabul etmişti? Evet, işten çıktığında eve dönmek için yolunun dışında olacaktı ama ne olmuş yani? Bu küçük partiyi düzenleyen oydu, o halde neden ona hizmet ediyordu? Oldukça ısrarcı davranmıştı -hatta başından beri oldukça ısrarcıydı- ve eğer adam gelmeseydi bu onun işine gelirdi.

Ama *gelmişti* ve Under the Covers'a doğru yürürken -çiçek kutularıyla süslenmiş ve onun hoşuna gitmeyecek kadar neşeli görünen soluk yeşil bir bina- dikkat çekmemeye çalıştı. Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu, gözlerini önündeki kaldırıma dikti. Birkaç gün önce üzerinde çalışmaya başladığı yeni pencereleri takmak için eve dönmüş olmayı diledi. Bu kadar çok pencereyi tek başına yapmak çok zor bir işti ama istemediğı halde Destiny'nin ortasında olmak bundan daha kolaydı. Kahretsin, kimsenin onu görmemesini umuyordu. Muhtemelen bir noktada keçi sakalını tekrar uzatacak olsa da, şimdilik tıraşsız kaldığına ve saç kesiminin eskisinden çok farklı olduğuna memnun oldu. Destiny'deki çoğu insanı o kadar iyi tanımadığı için, bunun kendisini daha az tanınır hale getirdiğini düşündü.

Bisikletini bankanın önüne park ettiği yerden kitapçıya doğru ilerlerken, kendini geçmişini -romantik geçmişini- düşünürken buldu. Gerçek şu ki, hayatında pek fazla romantizm yaşamamıştı. Kadınlar, evet. Seks, bolca. Ama romantizm... Kimin buna vakti vardı ve kim buna bağlanmak isterdi ki? Onun nadiren vardı. Ve bunu özlememişti.

Lucky Tessa'ya aşık olduğunda bile, geçen yaz düğününden hemen önce Lucky'nin evinde bira içtikleri ve Duke'e hiç aşık olup olmadığını sorduğu zaman bile.

Duke sadece ona baktı. "Hayır ve böyle aptalca sorular sormaya başlamana neden olacaksan olmak istediğimi de söyleyemem."

Lucky, "İstemediğini *düşünüyorsun*," demişti, "Tanrı biliyor ya, ben de istediğimi hiç düşünmemiştim. Yani, bu konuda fazla düşünmedim. Ama bu gerçekleştiğinde, dostum - oraya gittiğinde-" Durdu, başını salladı. "Nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezsin."

"Bir tuzak mı?" Duke alaycı bir tavırla cevap vermekte gecikmedi.

Lucky uzun boyunlu içkisinden bir yudum daha aldı ve "Dünyanın en iyi tuzağı o zaman, dostum" dedi.

Lucky'nin güvertesindeydiler, etrafları ormanla çevriliydi, cırcır böcekleri cıvıldıyordu, uzaktan Fısıltı Şelalesi'nin sabit sesi geliyordu ve Duke kısa bir an için gerçekten kıskanmıştı.

Ama bunu çabuk atlatmıştı. Lucky'nin böyle bir bağa, biriyle böyle bir bağ kurmaya ihtiyacı olabilirdi ama Duke'ün yoktu.

Ama şimdi... kendine sormadan edemiyordu: Anna Romo'ya aşık mı oluyordu? Yürürken bu düşünce karşısında içgüdüsel olarak başını salladı ama bu soruyu ortadan kaldırmadı.

Başka hiçbir kadın ona aynı anda hem bu kadar güçlü hem de bu kadar zayıf hissettirmemişti. Başka hiçbir kadın, ister yatakta ister dışarıda olsun, onunla vakit geçirmek istemesine neden olmamıştı. Ve bunu kendisine, ona, soran herkese inkar etmeye çalışabilirdi ama onunla ilgili her şey onu büyülüyordu. Zihninin çalışma şekli. Çok farklı yönleri olması. Sorunlarıyla yüzleşme biçimi - her şeyden vazgeçip bir yerlere kaçmıyordu. Belki Half Moon Hill'e kaçmıştı ama en azından bunu bir planla, bir hırsla yapmıştı. Elbette, zaman zaman onu biraz delirtiyordu, ama zaman geçtikçe, onun dünyasını düşündüğünü daha çok fark etti.

Ve eğer ona aşıkta, belki de bu, hazır olsun ya da olmasın, bu gece Lucky ve Tessa'yı görmeyi neden kabul ettiğini açıklıyordu. Ve onu sevme fikri onu ölümüne korkutsa da... iyi bir yanını görebiliyordu. Lucky'nin bunun iyi bir tuzak olduğu konusunda ne demek istediğini anlayabiliyordu; her ne kadar tuzağa düşme fikri ona ters gelse de.

Ya da ... belki de bu aşk değildi. Belki de bu konuda acele ediyordu. Belki de en iyisi bunu atlatmak, nereye varacağını görmektir.

Ama aşk olsun ya da olmasın, emin olduğu tek şey onun tanıdığı herkesten farklı olduğuydu ve ona ilham veriyordu. Daha iyi olmak için. Olaylarla yüzleşmek için. Ormandan çıkmak için - sonsuza dek çıkmaya hazır olmasa da, bir şeyler onu oraya geri çekmeye devam etse de, en azından şimdilik.

Saat henüz altı olmamıştı, kitapçının kapanış saatiydi, bu yüzden beklemek için hemen dışarıdaki bir banka kayd. Dışarıda güzel bir gün vardı, öyle bir gündü ki o bile hayatta olduğu için memnun olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı. *Ve bunun Daisy'yle de hiçbir ilgisi yoktu.* Dışarıda durup evin ön tarafına ilk çift pencereyi çiviledikten sonra yalıtımını yaparken, neredeyse kendini onun bugün evde olup kendisine yardım etmesini dilerken bulmuş olsa bile. Muhtemelen bu gece hava karardıktan sonra eve varacakları için yarın ona göstermek için sabırsızlanıyor olsa bile.

Tam o sırada kitapçının içinden gelen seslere kulak kabarttı. Anna ve başka bir kadın konuşuyordu. Diğer kadının kim olduğu ya da neler yaşadığı hakkında hiçbir fikri yoktu - tek bildiği Anna'nın cesaretlendirici şeyler söylediği, devam etmek, işlemek ve güneş ışığı hakkında.

Ve lanet olsun, ona hayran olmak zorundaydı. Hayran olmalıydı. Çünkü o da herkes kadar kötü şeyler yaşamıştı. Belki de daha kötüsünü, çünkü onunki gibi bir durumun insanın kafasını allak bullak ettiğini, muhtemelen öfke ve "ya olursa "cılık için çok cazip olduğunu hayal ediyordu. "Ya öyle olursa?" oyununu oynamayı biliyordu ve bunun faydasız olduğunu ve bazen ikinci kısmı çok az olsa bile, doğru giden şeyler yerine yanlış giden her şeye odaklanmanıza neden olduğunu öğrenmişti. Ama Anna - o sadece ... dışarıdaydı, yaşıyordu, oluyordu, yapıyordu. Tıpkı onun evini yeniden inşa etmesine yardım ettiği gibi, o da hayatını parça parça yeniden inşa ediyordu.

Ve böylece, o anda, onun sözlerini kalbine almaya çalıştı. Her şeyin yeniden normal olabileceği bir zamanı düşünmeye çalıştı. Eskiden olduğu o adamı hatırlamaya çalıştı - her şeyi yoluna koyan ve hiçbir şeyin yoluna çıkmasına ya da onu yıkmasına izin vermeyen o adamı. Ve sonra, sadece birkaç saniyeliğine, kim olabileceğini düşünmeye çalıştı.

Lucky'den kasabadaki herkesin Anna'ya hemen ısınmadığını biliyordu - geçen yaz Destiny'deki çoğu insan kadar sıcak ve samimi olmadığını tahmin ediyordu. Ama belki de hepsi Anna'nın yaşadıklarını unutmuştu, çünkü Anna'nın yanında olmamışlardı. Kimsenin anlamadığı ağır bir yüke sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ve onun yükünü çok iyi taşıdığını düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra genç bir sarışın dükkândan çıktı ve içerisi sessizleşti. İçeri girmeyi düşündü ama dışarıda beklemeye karar verdi.

Günün tadını çıkarıyor ve Anna'nın da aynı şekilde ihtiyacı olması ihtimaline karşı biraz yalnız kalmasına izin veriyordu.

Dışarı çıktığında, siyah kemerli bir atlet ve hayvan desenli uzun bir etekle, daha çok geçen yaz onu gördüğü türden giysiler içinde muhteşem görünüyordu. Onu bankta görünce gülümsedi. "Selam. Uzun zamandır mı buradasın?"

Başını salladı ve onu gördüğü için çok heyecanlı görünmek istememesine rağmen gülümsemek için kendini zor tuttu.

"Arabamla Lucky ve Tessa'ya gideriz, eve dönerken de bisikletini buradan alırsız diye düşündüm."

Evim, demişti. Sanki artık onun da evi olduğunu düşünüyordu. Ama o sadece "Kulağa hoş geliyor." diye cevap verdi. Sonra ekledi, "O Mustang'e binme vaktim gelmişti, kızım."

"Hadi, Amy'nin arka taraftaki yerine park ettim," dedi ona, hâlâ gülümsüyordu ve binanın arkasından dolaşırken onunla birlikte gözden kaybolmaktan çok mutluydu.

"Bugün müşteriler arasındaki zamanımı dış cephe rengine karar vermek için kullandığımı bilmek sizi mutlu edecektir," diye devam etti.

"Ve?" diye sordu, üstü çoktan açılmış olan eski model arabaya doğru giderlerken.

"Mavi, mavi, mavi diye düşünüp durdum. Çünkü sıcaktır. Ve rahat. Ama sonra tekrar sarıya döndüm; hani şu baktığımız tereyağı rengi. Bunu beyaz süslemelerle hayal edin, ama aynı zamanda zencefilli ekmeğin bir kısmı için biraz şeftali karıştırılmış. Bu bana mutlu, neşeli ve davetkar geliyor. Bence insanlar da bunu istiyor, sizce de öyle değil mi? Sadece mutlu hissetmek. Ve hoş karşılanmak."

İkisi de arabaya binmişti ve adam cevap vermek üzereydi ki kadın konuşmaya devam etti. "Ayrıca ön tarafta üzerinde altın bir yarım ay olan bir tabela hayal ettim. Tabelanın geri kalanının neye benzeyeceğinden henüz emin değilim ama ayın bir işaret gibi olacağını düşündüm." Sonunda konuşmayı bıraktı ve başını kısa bir süre salladı. "Tanrım, bekle, kulağa klişe geldiğini biliyorum. Bugün neden bu kadar klişeyim? Her neyse, sarı renkte karar kıldım. Sen ne düşünüyorsun?"

Ve Duke *ne* düşüneceğini bile bilmiyordu. Kızın hâlâ çok güzel görünmesi dışında, onu öpmek istiyordu. Ama öpmedi. Çünkü belki de şu anda ve burada, ortada hiçbir neden yokken ona bu kadar kapılmış görünmek istemiyordu. Ayrıca, belki de hâlâ ona kızgın olmak istiyordu.

onu bu geceye itmek. Gerçi o bu kadar mutluyken bu giderek zorlaşıyordu. "Bence bu iyi bir seçim Daisy," dedi. "Harika görünecek."

Ve gözleri neşeyle parladığında, onayına bu kadar değer verdiğini düşünmek onu hayrete düşürdü. Bu fikir adamın karnında bir sancıya neden oldu. Ve kasıklarında bir başkasına.

"Böyle düşünmenize sevindim, çünkü zor bir seçim oldu ve evi neredeyse benim kadar iyi tanıyorsunuz, bu yüzden fikriniz benim için önemli."

"Seni hiç bu kadar heyecanlı gördüğümü sanmıyorum," dedi ona, çünkü şu anda sesi düpedüz coşkulu geliyordu.

Başını eğdi ve şöyle bir bakış fırlattı: *Oh, hadi ama.*

O da kendini düzeltti. "Peki, tamam. Seni hiç bu kadar geveze görmemiştim." Sonra yine biraz sinirlenmeye çalıştı. "İstesem de bir kelime bile edemem."

Ama o sadece gözlerini devirdi ve güldü. "Sanırım dışarıdaki onarımları görmek sonunda bana gerçekmiş gibi geliyor. Ve heyecanlanmaya başladım. Konuşkan bir şekilde," diye ekledi göz kırparak ve başka bir kıkırdamayla.

Ve o muhteşem kahkahayla nasıl mücadele edebilirdi ki? Bu yüzden pes etti ve onunla birlikte güldü ve binanın arkasından caddeye çıkarken, geç saatlerde güneş üzerlerinde parlarken, birden Lucky ve Tessa'yı görmeye gitmenin kulağa o kadar da kötü gelmediğini fark etti. Hatta -tamamen şaşırmıştı ama- bunu dört gözle bekliyordu.

" ... sizi kendinize rağmen kurtaracağız."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

On üç

Duke sayamayacağı kadar çok kez Lucky'nin evine gitmişti ama bu seferki farklıydı. Anna Mustang'ini garaj yoluna çektiğinde hem Lucky hem de Tessa onu karşılamak için dışarı çıktılar ama Duke Lucky'nin gözlerini kısarak yanında kimin olduğunu anlamaya çalıştığını hemen görebiliyordu. Bir dakikalığına bile olsa burada yabancı gibi hissetmek sarsıcıydı. *Ama bu senin açtığın yol. Uzaklara gitmeyi, insanlardan, hatta en iyi arkadaşından bile uzaklaşmayı seçtin.* Ve o anda, Lucky'nin kurduğu hayata eskisinden daha çok imrendiğini pişmanlıkla fark etti. Bir zamanlar tam olarak aynı başlangıç noktasında olmalarına rağmen bu kadar farklı varış noktalarına ulaşmış olmaları ne tuhaftı.

Üstü açık arabanın kapısını çarpıp eski dostuna doğru birkaç adım attığında bile Lucky onu hâlâ tanıyamamış gibiydi. Sonra Lucky'nin onu hiç keçi sakalsız ya da bu kadar kısa saçlı görmediğini fark etti. Bir de yara izi vardı - Lucky onu daha önce de görmüştü ama iyileştikten beri görmemişti.

"Benim, kardeşim," dedi. Lucky'ye hep böyle seslenirdi -nasıl başladığından emin değildi ama Lucky ondan bu sevgiyi hak eden tek kişiydi.

Lucky irkildi, hafifçe geri çekildi. "Dük mü?" "Bedenen."

Ama anlaşılır bir şekilde kafası daha az karışmış görünmüyordu. "Ne oluyor be?" Sonra arabanın elma şekeri kırmızısı çamurluğunu yuvarlayan Anna'ya ve tekrar Duke'e baktı. "Burada ne işin var dostum? Sakalın nerede? Ve-" Bir kez daha Anna'ya baktı ve sonra tekrar geri döndü. "Kız kardeşimle ne yapıyorsun?" Son kısım için kızgın görünmüyordu ama çok merak ettiği kesindi.

Duke nasıl başlayacağını bile bilmiyordu. O yüzden "Uzun hikaye" ile başladı.

Lucky'nin kaşları çatıldı. "İyi ki biraz zamanımız var o zaman." Sonra sanki Duke'un gerçekten de ön bahçesinde durduğu gerçeğini anlamaya çalışıyormuş gibi başını salladı ve "Kahretsin, kardeşim, gel buraya," dedi. Sonra Duke'u hızlı ama sert bir erkek kucaklamasına çekti ve sırtını tokatladı.

Ve Duke hiçbir zaman diğer erkeklere, hatta Lucky gibi onun için dünyalara bedel olan erkeklere bile fazla sarılmamış olsa da, bunun iyi hissettirdiğini inkâr edemezdi. Birinin onu özlediği, ona değer verdiği için ona sarılmak istemesi.

"Seni görmek çok güzel kardeşim," dediğini duydu planlamadan.

"Sen de." Sonra Lucky Tessa ve Anna'ya baktı, sonra gözlerini tekrar Duke'a çevirdi. "Neden yürüyüşe çıkmıyoruz?"

Tessa hemen, "Evet, arayı kapatmak için biraz zaman ayırın. Anna ve ben ızgarayı yakıp biftekleri hazırlayabiliriz."

Duke onlara doğru bir teşekkür bakışı fırlattıktan sonra Lucky'yle birlikte evin etrafından dolaşıp güvertiyi geçerek ormana doğru ilerledi.

"Nasıl başlayacağımı bilemiyorum," dedi Duke, "sanırım her şeyi söyleyeceğim ve bakalım bizi nereye götürecektir."

Fısıltı Şelalesi'ne giden patikadaki ağaçların koyu gölgesine girdiklerinde Lucky başıyla kısa bir selam verdi.

Burada bile Duke için güvenli bir yer gibi hissetmesi tuhaftı, açıkta olmaktan daha güvenli, bir sığınak, bir barınak gibi. Söyleyeceği şey için uygun bir ortam gibi görünüyordu. "Denny öldükten sonra zor zamanlar geçirdim."

"Biliyorum dostum, Gravediggers'ı satın Indiana'daki evine döndün. Nasıl unutabilirim ki?"

Evet, belki de bunun söylenmesine gerek yoktu. Ama bu konuda iyi değildi - Anna'ya yakın zamanda söyledikten sonra bile, bu hâlâ zordu. Belki de en iyi arkadaşının ne kadar zayıf düştüğünü bilmesine izin vermek zordu -Şanslı güçlüydü ama Duke her zaman daha güçlü olan taraf olmuştu. O her zaman nasıl

Şeytan'ın Suikastçıları'ndan ayrıldıkları o gecede olduğu gibi, duyguların bazen hayatta kalmak için yapmanız gerekenlerin önüne geçmesini engellemek için. Ama sonra, yol boyunca bir yerlerde, bu gücü kaybetmişti.

"İşler," diye başladı, "belki de söylediğimden daha kötüydü."

Lucky yürümeyi bırakıp ona baktı. "Nasıl daha kötü olabilirler ki?"

Duke gururundan geriye kalan azıcık şeyi de yutkunarak, "Indiana'ya gitmedim. Bir zamanlar bana kız kardeşinin evinin yanındaki ormanda bahsettiğin o eski kulübede kaldım."

Lucky ağzını hafifçe aralayarak ona baktı.

Ama Duke basitçe devam etti. "Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylemek dışında bunu açıklayamam. İnsanlarla yüzleşmekte zorlanıyordum. Ya da belki *kendimle* yüzleşmekte zorlanıyordum. Her iki durumda da, var olmadığımı hissettiğim bir yerde olmak daha kolaydı. daha kolaydı."

Lucky hâlâ şaşkın görünüyordu. Ve Duke, Lucky'yi bir şekilde yüzüstü bırakmış gibi hissediyordu; artık güçlü olan o değildi. "Orada nasıl hayatta kalabildin?" Lucky sordu. "Yani, ben gençken orası çok kötü durumdaydı, şimdi daha da kötü olmalı. Yaşamak için uygun olamaz."

Duke omuz silkti. "Gölette balık. Bazı iyi kamp malzemeleri. Arada bir erzak almak için kasabaya gidiyorum. Geçinmek için fazla bir şeye ihtiyacım yok."

"Yapma mı?" Lucky sordu. "Hâlâ orada mı yaşıyorsun?" Bir omuz silkme daha. "Çoğunlukla."

Ve Lucky yine kaşlarını kaldırdı. Ve Duke ayağını sadece hafifçe parmak uçlarına basmayı planladığı bir alana soktuğunu fark etti.

Gerçi şimdi oraya gitmekten başka çaresi yoktu. Kahretsin, keşke ne söyleyeceğini daha fazla düşünseydi. "Bazı geceler Anna'nın evinde kalıyorum."

Lucky konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Yani sen ve Anna diyorsun ki..."

O anda arkadaşının gözleriyle buluşmak zordu ama denedi. "Bana karşı çok iyiydi. Bana *iyi davrandı*. Hiç planlamamıştım. Sadece ev işlerinde ona yardım etmeye başladım ve ... bu oldu." Lucky sadece sessiz kalıp Duke'a sert bir bakış fırlatınca, devam etmesinin daha iyi olacağına karar verdi. "Bak, geçmişte kadınlarla nasıl olduğumu bildiğini biliyorum. Ama ona büyük saygı duyduğumu bilmeni istiyorum, Lucky. Aslında, bence o oldukça harika biri. Ve o ve ben ... Nereye gittiğimizi bilmiyorum ve gerçek şu ki, ikimizin de buna hazır olup olmadığını bilmiyorum."

Ama dediğim gibi, bana çok iyi davrandı ve bunu takdir ediyorum. Umarım onunla ilişkiye girdiğim için hıyarın teki olduğumu düşünmüyorsundur."

Sonra Lucky'nin derin bir nefes verişini ve etraflarındaki havanın bir anda hafifleyişini izledi. "Dostum, rahatlayabilirsin. Ben Mike değilim. Anna'nın hayatına burnumu sokmaya ve ona kiminle görüşüp görüşemeyeceğini söylemeye çalışmayacağım."

Sanki Duke de yeniden nefes alabiliyordu. "Bu çok rahatlatıcı," diye mırıldandı. "Yani, onun adı senin göğsünde, kardeşim." Duke, Lucky'nin Kaliforniya'daki çete günlerinde kayıp kız kardeşinin adını derisine, kalbinin üzerine kalıcı olarak kazımasını izlerken oradaydı.

"Ve onu seviyorum," dedi Lucky. "Ama gerçek şu ki, şimdiye kadar yaptığın her şeyi bilmeme ve kız kardeşimle birlikte olmanın beni korkutması gerekmesine rağmen korkutmuyor. Sen de benim yaptığım her şeyi biliyorsun ve ben Tessa için hâlâ iyiyim. Ve Anna'yla birlikte olsan bile senden daha fazla güvendiğim kimse yok." Sonra yarım bir sırtış attı. "İlk başta beni hazırlıksız yakalamış olsa bile. Tıpkı senin çenenin yaptığı gibi. Keçin hangi cehennemde dostum?"

Duke güldü. Tanrıya şükür Lucky bu konuda çok sakin davranıyordu. Duke ancak o zaman ona Anna'yı anlatırken, ormanda yaşadığını anlatmaktan çok daha gergin olduğunu fark etti. "Anna beni tıraş ettirdi."

Bunun üzerine Lucky tek kaşını kınayarak kaldırdı. Sanki küçük kız kardeşinin Duke tarafından bu kadar hızlı kırbaçlandığını ima eder gibiydi.

"Çünkü saçlarımın uzamasına izin vermiştim ve mağara adamı gibi görünüyordum. Eğer evde çalışacaksam daha az korkutucu görünmemi istiyordu. Sanırım onu pek de suçlamıyorum."

Lucky başını öne eğdi. "Neden onun evinde çalışıyorsun?"

Duke bir kez daha omuz silkti. "Yapılacak bir şey sanırım. Aslında bu tür işleri ne kadar sevdiğimi unutmuşum."

Daha sonra Duke'un ormana çekilme kararı hakkında konuştular.

-Bunu belli etmemeye çalışıyordu ama Lucky'yi endişelendirdiğini biliyordu ve nedenini anlayabiliyordu. "Sadece yapmam gereken bir şey," dedi.

"Bitirmek üzere olduğun bir şey mi?" Lucky önerdi.

Duke soru hakkında düşündü. "Sanırım oraya doğru gidiyorum. Ama bunu kendi yöntemimle, kendi zamanımda yapmalıyım."

Bunun üzerine Lucky başını sallayarak kabul etti ve Duke arkadaşının onu bu konuda zorlamayacak olmasına sevindi.

"Gerçek şu ki, Anna bu gece buraya gelmem için kolumu bükme zorunda kaldı. Artık insanların arasında olmaya alışkın değilim, dostum."

"Ama bu benim. Ve Tessa. Seni seviyoruz."

Tıpkı Anna'nın ona söz verdiği gibi. Lucky'nin ne zaman yumuşayıp böyle şeyler söylemeye başladığını bilmiyordu, hâlâ uzun saçları ve dövmeleri vardı ama Duke, Destiny'nin tatlı insanların onu etkilemiş olması gerektiğine karar verdi. Ne olursa olsun, bunu duymak güzeldi. O da yumuşuyor olmalıydı.

"Biliyorum kardeşim. Ama bu kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra ... bu biraz garip geliyor." Yürümeye devam ettiler ve şelaleye yaklaşırken dostça bir sessizliği paylaştılar. İkisi de tepeden bakarken, su sakin ve dingin bir şekilde aşağıya doğru akarken, Duke, "İyi ki gelmişim," dedi. Hem de nasıl."

Dördü güvertedeki yuvarlak masada oturmuş, güneş ağaçların ardına gömülüp akşam serinliğini getirirken yemek yiyorlardı. Sohbet kolayca akıyordu ve Duke diğerleri kadar konuşkan olmasa bile Anna onun rahat görüldüğünü düşünüyordu. Ve bu onu içten içe mutlu hissettiriyordu. Onu biraz zorlamış olmak. Ve orada onunla birlikte olmak -ve kardeşi ve Tessa'yla da birlikte.

Tessa Anna'ya, "Kitapçıya alışmış gibi görünüyorsun," dedi. Belki de Amy'nin büyük planı işe yarıyordu - belki de Under the Covers'ta vakit geçirmek Anna'yı kabuğundan çıkarıyor ve sosyalleşmeyi yeniden takdir etmesini sağlıyordu.

Başını salladı, gülümsedi. "Sanırım öyleyim. Bu iyi bir karardı, bu yüzden Amy'nin beni buna teşvik etmesine sevindim."

"Bazen Amy'nin dürtüklemeleri," dedi Tessa başını eğerek, "iyi şeylere yol açar. İlişkimizin çok erken dönemlerinde beni Lucky'ye doğru itti. Rachel'ı da kesinlikle Mike'a doğru itti."

Amy, Anna'ya Logan'ı bulduktan sonra kasabanın çöpçatanı olmaktan vazgeçtiğini söylemiş olsa da, Anna kendini Amy'nin Duke'la birliktelikleri hakkında ne düşüneceğini ya da söyleyecek bir fikri olup olmayacağını merak ederken buldu.

"Rachel ve Mike'tan bahsetmişken," dedi Lucky, başını inanmaz bir şekilde sallayarak, "bebekleri olacağına hâlâ inanamıyorum."

Duke gözlerini kırıştırdı, bu haber onu sessizliğinden çıkardı. "Mike baba mı olacak? Kahretsin, zavallı çocuk!" Ve hepsi güldü.

"O gece maçtan sonra söylediğim gibi," diye açıkladı Anna, "eğer bir kız olursa, kesinlikle Anna Teyze kurtarmaya gelecek."

Tessa kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırarak, "Ama en azından belki bu ona *senin* her hareketini izlemek dışında yapacak bir şey verir," dedi.

"Eh, bu da bir avantaj *olurdu*," diye kabul etti Anna. Sonra başka bir arkadaşlarını düşünerek başını öne eğdi. Tessa'ya bakarak, "Bunu söylemeli miyim bilmiyorum ama..." dedi. Jenny'nin bu haberi iyi karşılamadığından endişeleniyorum. Hamile kalmaya çalıştığını ve kalamadığını düşünürsek."

Tessa içini çekti. "Evet, ben de öyle düşünmüyorum. Bu zor bir durum. Rachel için de zor, ama farklı bir şekilde. Şu anda duygusal olarak bebek sahibi olmaya ondan ve Mike'tan daha az hazır iki insan düşünemiyorum. Bu onların tüm hayatını değiştirecek. Doğum kontrolü kullandıklarını biliyorum, bu yüzden neden bu kadar şaşırdıklarını anlıyorum."

Daha sonra Lucky onlara önceki ilişkisinden olan oğlu Johnny'den bahsetti; Johnny şu anda on iki yaşındaydı ve babasına göre aniden on altı yaşına girecekti. "Beni endişelendirmeye başladı," dedi, "çünkü onun da benim gibi olmasını istemiyorum."

Ama Tessa onu susturdu. "Yani onun da *senin* gibi yanlış yollara sapmasını istemiyorsun. Aksi halde, umarım *tıpkı* *senin* gibi olur."

"Muhtemelen ona göz kulak olabileceğin bir şeyle ilgilenmesini sağlamalısın," dedi Duke, konuşmaya katılarak Anna'yı şaşırttı. "Ben çocukken biri benim için bunu yapsaydı - gerçekten ilgi gösterseydi -bir fark yaratabilirdi."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Lucky, "bu yüzden Willie Hargis'ten aldığım eski bir külüstürü onarmamda bana yardım etmesini sağladım - Temmuz ayının son hafta sonu demo derbisinde yarışacağım eski bir Skylark."

"Demo derbi mi?" Anna sordu. "O da ne?"

"Bir yıkım derbisi," diye kocasının yerine cevap verdi Tessa, o anda mutlu olmaktan çok sinirli görünüyordu. "Creekside Park'ta düzenleniyor - Destiny'de ilk kez düzenleniyor ama bunu yıllık bir etkinlik haline getirmeyi umuyorlar." Yemeğini bitiren Anna'nın baldızı kollarını kavuşturdu ve gözlerini devirdi. "Lucky bu işin içinde olmak *zorunda*. Sevmediğimi bilse bile."

"Bak tatlım," dedi, "gerçek şu ki, motosikletle dolaşmak muhtemelen bir gösteri derbisinde araba kullanmaktan çok daha tehlikelidir." Ama sonra durdu ve Duke'a doğru baktı, son zamanlarda neler yaşadığını açıkça hatırlıyordu. "Üzgünüm dostum, düşüncesizlik ettim."

Ama Duke başını kısa bir süre salladı. "Hayır, sadece gerçek bu." Yine de bu hatırlatma karşısında gözleri biraz daldı ve Anna da en az Lucky kadar bunun olmamasını diledi. İkisi birbirlerine baktılar ve Anna kardeşinin onun gözlerinde Duke'un acısından ne kadar nefret ettiğini, onu ortadan kaldırılabilmeyi ne kadar istediğini görüp göremediğini merak etti.

Sonra Lucky bakışlarını tekrar Duke'e çevirdi. "Geceleri bana uğrayıp üzerinde çalışmama yardım etmelisin. Neredeyse çalıştırdım ama aynı anda Johnny'ye motorları öğretmeye çalışmak beni biraz yavaşlatıyor. Yardım işime yarayabilir."

Duke cevap vermekte ağır davrandı. "Bilmiyorum," diye mırıldandı başını usulca sallayarak.

Lucky cevap olarak nazıkçe başını salladı.

Konuyu değiştirmenin zamanı gelmiş gibi görünüyordu ama Anna'nın aklına bir şey gelmiyordu. Bu yüzden Tessa masanın öbür ucundan ona, "Bu hafta sonu Bayan Ellie'ye geliyorsun, değil mi?" dediğinde çok sevindi.

Gerçekten bir cevabı olmasa bile. "Um . . . Kadını çok az tanıyorum."

"Eminim onu küçük bir kızken tanıyordunuz. Ve tahmin edebileceğinizin aksine, onun partileri her zaman eğlencelidir ve bazen orada ilginç şeyler olur."

"Doğru," dedi Lucky.

Anna gözlerini kırıştırdı. "Bu etkinliklere *sen* bile mi gidiyorsun?" "Evet kardeşim, ciddi mi?"

Duke onu azarladı.

Lucky biraz mahcup bir ifadeyle, "Biliyorum bana göre bir şey değil ama ilk kez Tessa için gitmişim ve sorun olmamıştı. Ve tüm kasaba yanlışlıkla onun dövmesini orada öğrendi." Anna bu dövmenin ayak bileğinin etrafındaki papatya zinciri olduğunu biliyordu.

Ve itiraf etmek zorunda kaldı: "Kulağa ilginç geliyor."

"Söylentilere göre," dedi Tessa biraz daha yaklaşarak, "bu özel gecede büyük bir sürpriz olacakmış. Yani bunu hayatta kaçırmazdım. Sen de kaçırmamalısın."

Anna bu fikri kafasında evirip çevirdi. Son zamanlarda yeniden sosyalleşmeye verdiği değer göz önüne alındığında, bu fikir şimdi neredeyse cazip geliyordu. Ve yine de

Lucky ve Tessa gibi bir grup çiftin yanında meşhur üçüncü tekerlek olmak eğlenceli olmazdı -kim bilir, belki Duke'u da gitmeye ikna edebilirdi. Ama şimdilik sadece, "Belki. Göreceğiz bakalım."

Tessa'nın gözleri parladı. "Güzel. Hafta sonundan önce seninle kesinlikle konuşacağım." Sonra gülümsedi. "Seni dışarıda daha fazla görmek gerçekten çok güzel, Anna. Bu gece gelmene sevindim. Seni son zamanlarda kitapçada ve bizimle maça gittiğin gece gördüğümü biliyorum ama geçen kış evini dekore ederken seninle geçirdiğim zamandan sonra seni özlemişim." Bu da Anna'nın kalbini tahmin edebileceğinden çok daha fazla ısıttı. Tessa Duke'a baktığında Anna hâlâ bu duyguyu özömsüyordu. "Ve seni görmek de çok güzel Duke, seni zar zor tanıyor olsam da." Sözlerini göz kırparak bitirdi.

Verdiği yanıtın nadiren görölen, utangaç bir yanıt olması Anna'yı şaşırttı. "Evet, sanırım yine sakal bırakmalıyım, bu şeyi örtmeliyim." Yara izini işaret etti ve Anna'nın kalbi onun için biraz daha kırıldı.

Ama Tessa'nın cevabı mükemmeldi. "Bilmiyorum, bence biraz seksi. Tehlikeli. Motorcuların olması gerektiği gibi."

"Hey şimdi," dedi Lucky gülerek, "seksi olduğunu düşündüğün tek motorcu benim."

Anna o sırada Tessa ve Lucky'nin birbirlerine gıpta ettiği bir bakış atmalarını izledi; emin, bilgili, ... yavaÇ, kalıcı bir tutku bakış. "Merak etme, benim büyük kötü motorcum, kalbimin sana ait olduğunu biliyorsun."

Yine de Anna'nın kalbi aniden daha sert atmaya başladı; hiç beklemediği bir kıskançlık duygusundan, Duke'la sahip oldukları şeyin daha fazlası olmasını dilemekten.

Birkaç dakika sonra iki çift oturmuş konuşmaya devam ederken Lucky başını eğerek, "Bir şey var, planladığın gibi Indiana'ya neden gitmediğini ailene hiç söylemedin," dedi.

Anna, Duke'un yara izinin seğirdiğini gördü, gözlerinin tekrar uzak bir yere kaydığını izledi - "Sadece bu şekilde yürümedi" demeden önce.

Pek bir cevap sayılmazdı ama Lucky konuyu kapattı. Anna da bu sorunun peşine düşmemişti, gerçi bu soru ilk kez aklına geliyordu. Lucky'den Duke'ün genel planının bu olduğunu öğrenmişti ama Duke ormanda ortaya çıktığında ona soracağı çok daha acil sorular vardı.

"Ne yapmalıyız biliyor musun?" Tessa birdenbire söyledi.

"Neymiş o, bebeğim?" Lucky sordu.

"Hadi bir süreliğine Dew Drop'a gidelim."

Dew Drop Inn Destiny'nin tek içki mekânıydı ve Anna geçen yaz birkaç kez oraya gitmişti. "Kulağa hoş geliyor," dedi - tam da Duke, "Um, ben almayayım," diye cevap verirken.

Tessa hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti, Anna ise içini tutmaya çalışıyordu. "Hadi ama," dedi Tessa. "Biraz eğlenme havasındayım."

"Gerçek şu ki, dostum," diye ekledi Lucky, "bu gece orası sessiz olacak. Büyük bir softball turnuvası var, çoğu insan parkta olacak."

Ve bir bakıma Anna onu dürtüklemekten nefret ediyordu -zaten onu pek çok şekilde dürtüklemişti ve bunu sürdürürse belki de tahammülünü kaybedecekti- ama yine de sessizce, "Hadi, gidelim -sadece bir süreliğine. Güzel olacak." Ve masanın altında parmak arası terlik giymiş ayağıyla kot pantolonunun üzerinden ayak bileğini dürttü; bu kadar küçük bir temasın bile ona vücutlarının birbirine değmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatmasına şaşırmıştı.

Duke ona baktı ve gözleri buluştu. Ve şimdi bile, kardeşi ve karısıyla otururken bile, bunu içinde ve altında hissediyordu. Bu bağ fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı. Fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı. Ve o anda bunun sadece güçlü bir kimyadan bile çok daha fazlası olduğunu anladı. Büyümüştü. Bir çiçek gibi, bir tomurcuk gibi açılmış ve bu ilk başladığında öngörebileceğinden çok daha büyük, karmaşık ve güzel bir şeye dönüşmüştü.

Ona aşıktı.

"Eee?" diye fısıldadığını duydu. Ve nedense, onun cevabını beklerken derisi karıncalandı ve midesi bulandı.

Ta ki sessizce, "Elbette Daisy, gitmek istiyorsan gideriz," diyene kadar.

"Bu gece sana ruhumu verdim ..."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

On dört

"Ama sadece birkaç dakikalığına," diye ekledi.

"Tamam," diye mırıldandı cevap olarak, şaşkına dönmüştü. Az önce fark ettiği şey karşısında.

Onu seviyorum. Ona aşığım.

Korkunç bir şeydi. Eski bir kanun kaçağı çete üyesiyle yatmaktan çok daha korkutucuydu. Çünkü şimdi ... şimdi işin içindeydi, derinlerde, içinden çıkamayacağını bildiği bir şekilde. Ve birini sevdiğinizde, bu sizi her şeye açık hale getirirdi. Acı, kalp kırıklığı, ihmal. Ya o asla aynı şekilde hissetmediyse? Ya içinde hala iltihaplanan yaraları asla geçemediyse? Ya ona hiç tamamen açılmadıysa? Ya ormana çekilmeye devam ettiyse, o da dahil her şeyden kaçtıysa?

Ya da ya kaçmayı bırakıp hayatla yüzleştirse ama yine de onu şimdi istediği şekilde istemediyse? Ya onu hiç sevmediyse? Çünkü bunu yapabilecek kapasitesi yoktu? Ya da -belki daha da kötüsü- kendini toparladıktan sonra ondan hoşlanmadığına karar verdiyse?

Sonra hafifçe öne doğru eğildi. "Sen iyi misin? Tuhaf görünüyorsun."

"Çok teşekkürler," dedi ve üç arkadaşının da şimdi onu izlediğini ve biraz endişeli göründüklerini fark ettiğinde gülmeye çalıştı. "Ben ... iyiyim. Sadece biraz eğlenmek gibi çılgınca bir şey yapmayı kabul ettiğine inanamıyorum. Sen böyle biri değilsin."

Tessa ve Lucky onun alaycılığına gülerken, Duke alçak sesle, diğer ikisinin duyamayacağı kadar alçak sesle, "Hadi ama Daisy, sen ve ben birlikte yeterince eğlendik, sen daha iyi bilirsin," dedi.

Bacaklarının arası nemle doldu. Ve neredeyse birkaç saniye nefes alamadı. Bakışları kilitli kaldı.

Her şey korkunç bir korkuya dönüştü: Ya beni sevmese?

Ancak o zaman aklıma başka bir soru geldi. *Ama . . . ya yaparsa?*

Ve muhtemelen az önce anladığı şeyden ölesiye korkmaya devam etmesi gerektiğini biliyordu ama birden aşık olmakla ilgili komik bir şey hatırladı: Mantıklı korkuları bir kenara itmeyi ve sadece tadını çıkarmayı, sadece içinde yaşamayı, sadece takdir etmeyi kolaylaştırıyordu - en azından bir süreliğine.

İşte o anda tadını çıkarmaya ve takdir etmeye başladı. Hayatta bulunduğu yer burasıydı ve ne olursa olsun bunu deneyimlemekten başka yapacak bir şey yoktu. *Güven*. Her şey buna bağlıydı -Duke söz konusu olduğunda tanıdığı herkesten çok daha tehlikeli bir risk gibi gelse de.

Ve belki ... belki o da bunu hissedecekti. Belki onda da kendisinde gördüğü aynı imkânsız sihri, aynı muhteşem ışığı görecekti. Belki de.

Görünüşe göre Duke Dawson ona cesur olmanın ne demek olduğunu her geçen gün daha fazla hatırlatıyordu.

Ayağa kalktı, elini tutmak için uzandı ve "Ben hazırım, gidelim" dedi.

Duke gerçekten de Dew Drop Inn'e gitmek istemiyordu. Ama Anna Mustang'i park yerine çekip Lucky'nin cipini de arkalarına aldıklarında ve çakıl taşlı alanda sadece birkaç araba ve kamyonun olduğunu gördüğünde, içini garip bir rahatlama dalgası kapladı. Garipti çünkü ne zamandan beri insanlardan korkan bir adam olmuştu? *Belalı bir motorcu çetesiyle gezebilir, yasaları çiğneyebilir, kendi motorcu barınızı işletebilir ve ihtiyacı olan birkaç kıçtan fazlasını tekmeleyebilirsiniz ama mideniz çalkalanmadan küçük, ılımlı Dew Drop Inn'e giremezsiniz?*

Bar sahibi Anita Garey'nin birkaç yıl önce satın aldığından beri mekanda yaptığı bazı değişiklikleri fark ettiğinde bu onu neredeyse güldürecekti. Düz, gri, cüruf tuğlalı bina bir süre önce koyu kahverengi süslemeli bej bir kat boya ve yeni bir neon ışık almıştı.

Kapının üzerindeki tabelada elektrik mavisi el yazısıyla barın adı yazıyordu. Neon bira tabelaları ve mini ışık dizileri pencerelerden hâlâ parlıyordu ama altlarında özenle bakılmış çiçekler büyüyordu: kırmızı impatienler. Annesi impatienleri çok severdi.

Söz verildiği gibi, içerisi de otoparkın gösterdiği kadar sessizdi. Ellili yaşlarında çekici bir kadın olan Anita barın arkasında durmuş, barın üstünü siliyor, parlak bluzu loş ışıktaki parlıyordu. Anita'yla Romo ailesinin düğünleri gibi pek çok vesileyle karşılaşmıştı; ilk başta onu tanıyıp kasabadaki herkese geri döndüğünü söyleyeceğinden endişelenmişti. Ama Anita gruba öylesine bir el sallayınca, artık farklı göründüğünü ve muhtemelen Anna'nın tanımadığı birini getirdiğini düşündüğünü hatırladı.

Bir masaya oturdular ve Lucky bara gidip birkaç dakika sonra Tessa için üç longneck ve bir kadeh şarapla döndü. Daha sonra Lucky'nin derbi için tamir ettiği araba hakkında konuştular ve Tessa da Anna'ya önümüzdeki hafta sonu yapılacak partiden bahsetti. Duke birasını içti -son birkaç saat içinde içtiği üçüncü biraydı bu- ve bunu biraz hissetmesine aldırmadı. Hiçbir zaman teselliye bir şişede aramamıştı ama şu anda belki biraz sarhoşluk burada olmayı ve bunu düşünmeyi bırakmayı kolaylaştırıyordu.

Sadece birkaç masa daha doluydu ve yağılı bir çift müzik kutusunun yanında dans etmek için ayağa kalktığı anda, gözler onların üzerine çevrildi. Altmışlı yaşlarında görünüyorlardı ve Duke onları izlemeyi kolay buldu. Mutlu görünüyorlardı. Kabarcıklı bir mutluluk değil, ama ... rahat, hoşnut, hayattan memnun. Bir bakıma Denny ve Linda'yı düşünmesine neden oldular, ama içinden gelen suçluluk duygusunu bir kenara itti ve sadece onlar için mutlu olmaya çalıştı. Herkes mutlu olamazdı, ama en azından bazı insanlar mutluydu ve belki de dünyanın dönmesini, hayatın ilerlemesini sağlayan şeyin bu olduğunu tahmin etti.

Şarkı bittiğinde adam müzik kutusuna doğru yürüdü ve birkaç bozuk para atıp birkaç düğmeye bastı. Duke dans ettikleri müziği tanımıyordu ama ona Anna'nın çoğu gün evde çaldığı eski müzikleri hatırlattı.

Çok geçmeden orta yaşlı bir çift ayağa kalkıp yaşlılara katıldı ve dans hareketlerinde o kadar yetenekli görünmeseler de -Jitterbug'a benzetiyordu- güldüler ve eğlendiler.

"Woohoo-go Caroline!" Tessa seslendi ve kadın gözlerini kocaman açarak ona baktı ama sonra utanmış gibi gülümsemesini eliyle kapattı.

"Bunlar arkadaşım Caroline Meeks ve Dan Lindley, Sue Ann'in Destiny Properties'deki patronu. Amy geçen yaz onları tamir etti."

"Küçük Amy nasıl?" Duke bunu tam olarak planlamadan sorduğunu duydu. Bir zamanlar sevimli olduğunu düşünerek onunla biraz zararsız flört etmişti.

Tessa gülümsedi. "Harika gidiyor."

"Şu Logan denen adamla hiç evlendi mi?" Geçen yıl Lucky ve Tessa'nın düğün resepsiyonunda evlenme teklifi için hazır bulunmuştu.

"Henüz değil, ama bu sonbahar için bir tarih belirleyeceklerini söyleyip duruyorlar."

Başını salladı, Amy'nin Denny ve Linda'da ve şimdi de dans pistinde gördüğü o mutluluğa sahip olduğunu bilmekten memnundu.

Tam o sırada şarkılar değişti ve odayı daha yeni ama eski tınılı bir müzik doldurdu. Anna'nın gözleri parladı ve kocaman oldu, "Bu JD McPherson, bu şarkıya bayılıyorum!" dedi. Sonra Duke'a döndü. "Benimle dans et!"

"Ne?" diye homurdandı içgüdüsel olarak, hafifçe geri çekildi; ama Daisy kolay kolay caymazdı, tepkisini görmezden geldi, elini tuttu ve itiraz edemedi onu ayağa kaldırdı.

Onu diğer iki çiftle birlikte piste çekti, iki elini birden tuttu ve dans etmeye başlarken ritme uyarak ileri geri sallamaya başladı. Duke dans etmezdi. Nokta. Yine de ... kendini hareket etmeye başlarken buldu, vücudu şaşırtıcı bir kolaylıkla Anna'nın yaptıklarını taklit etmeye başladı. En azından öyle sayılırdı.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi ona, müzikten duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

Gülerken gözleri parlıyordu. "Ben de öyle ama birlikte öğreneceğiz." Bu fikri vurgulamak istercesine ellerinden birini bıraktı, sonra dönerek kollarına girdi ve geri çıktı. Sonra da kaşlarını kaldırarak ona şöyle dedi: *Gördün mü, bunu yapabiliriz.*

Yine de muhtemelen gülünç göründüklerini düşünüyordu. "Bence sen sarhoşsun Daisy," dedi ona gülümseyerek. Gülünç olması bile -hatta *onu gülünç* hale getirmesi bile- içinin iyi hissetmesini sağlıyordu.

"Kimin umurunda?" dedi, gözleri hala parlıyordu, ikisi de hala kuzey yakasındaki bir kızla ilgili şarkıya özensiz bir şekilde hareket ediyordu. "Hadi ama. Dans et benimle."

Ve öyle de yaptı, bu sırada ne kadar kötü olduklarını hissediyordu ama yine de ... bir şekilde eğleniyordu. İçinde neredeyse bir rahatlık hissediyordu. Sanki hayatı o kadar da kötü değilmiş gibi.

Esas olarak, onu mutlu etmeyi seviyordu. Ne kadar az zaman aldığını, ne kadar basit olduğunu seviyordu. Ve ne kadar çok şey yaşadığına ve bir şarkı ya da kötü bir dans kadar küçük bir şeyin ondan o güzel kahkaha sesinin yankılanmasına neden olabileceğine inanmak zordu. O anlarda, kahverengi şeker gözleri, yumuşak pembe allığı, etrafına dökülen siyah saçları, görebildiği tek şeydi.

Ve ne kadar zamandır ona hissettiği her şeyi anlatan bir bakış attığından emin değildi - ne kadar şeffaflaştığını ancak onun da bu bakışa *karşılık* verdiğini fark ettiğinde anladı. Gülümsemesi soldu, yerini yavaşça için için yanan bir arzuya bıraktı.

Şarkı bittiğinde, bir başkası çalmaya başladığında bile dans etmeyi bıraktı, ona yaklaştı ve "Buradan gitmeliyiz" dedi.

Kendine rağmen, biraz şakacı hissetti. "Neden? Çok kötü bir dansçı olduğum için mi yoksa benim formuma sıcak baktığın için mi?" Kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı.

Ve boğazından yüksek sesli bir kadın kahkahası koptu.

Ama sonra, seksi bir gülümsemeyle gözlerini yarı kapalı bırakarak daha yakına eğildi, kulağına fısıldarken nefesi adamın teninde ipek kadar yumuşaktı: "İkincisi."

Kasabaya doğru dönerlerken pek konuşmadılar ama Duke parmak uçlarını Anna'nın eteğinin altından kalçasının üst kısmında nazikçe bir daire çizerek gezdirdi. Bu his neredeyse araba kullanmayı zorlaştırıyordu ama Anna ondan durmasını isteme fikrine dayanamıyordu.

Kasaba meydanına geldiklerinde ve Duke bisikletiyle eve dönmek için indiğinde, onsuz kendini biraz terk edilmiş hissetti. Ve muhtemelen eve dönmek için biraz fazla hızlı sürmüştü. Ama arkasındaki tek farın ona ait olduğunu ve onun da en az kendisi kadar eve varmaya hevesli olduğunu bilmek hoşuna gitmişti.

Garaj yoluna girdikten sonra arabadan inerken usulca "Hey," dedi.

"Hey," diye karşılık verdi, sesi her zaman aralarında güçlü bir şekilde hareket ettiğini hissettiği sıcaklıkla çakıllı.

Bu gece onunla çok iyi vakit geçirmişti -konuşmuş, gülmüş, hatta dans etmişti- ama şimdi farklı bir tür eğlence istiyordu.

Ama artık sadece eğlence olmayacaktı. Ve belki de hiçbir zaman sadece eğlence olmamıştı. İlk dokundukları andan itibaren düşünmeden, hissetmeden edememişti.

Duke'la aralarında gerçek bir bağ vardı. Ve şimdi, artık ona aşık olduğunu bildiğine göre, bunu kutlamak, mümkün olan en samimi şekilde tadını çıkarmak istiyordu.

Ön kapının kilidini açarken onun elinin sırtının küçük kısmında olmasını seviyordu. Sadece o küçük dokunuş bile tüm benliğinde yankılanıyordu. Ve en son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğinden emin değildi. *Bu yüzden çok ileriye düşünmeyin ve hiçbir şey için endişelenmeyin - sadece bu anın içinde olun ve güzel olmasına izin verin.*

İçeri girip ışığı yaktığında ilk gördüğü şey, antredeki koltuk masasının üzerinde tüylü, siyah bir heykel gibi oturan Erik oldu. Duke da fark etti ve "İşte kürk topun," dedi.

"Miyav," dedi kedi.

"Merhaba," diye usulca selamladı onu, sonra da sevmek için yanına gitti.

"Kediye karşı genellikle bu kadar nazik değilsin," diye gözlemledi Duke. "Bu da ne demek oluyor?"

Anna dudağını ısırdı. Vay canına, bu aşk meselesi şimdiden üzerinde ciddi bir etki yaratmaya başlamıştı. "Belki de sadece ... mutluyumdur." Çantasını kedinin yanındaki masaya bıraktıktan sonra Duke'a döndü ve neşesinin yerini içinde dönen tutkuya bırakmasına izin verdi. Artık tüm gülümsemeler kaybolmuştu, sesi sadece bir törpü gibi çıkıyordu. "Belki ben de seni mutlu etmek istiyorum. David."

Adam ona alaycı ve azarlayıcı bir bakış atarken bile bakışlarında tanıdık bir arzunun gizlendiğini görebiliyordu. "Bana öyle deme Daisy."

"O zaman bana Daisy deme."

Adam cevap vermeyip gözleri birbirine kilitlenince, "Ayrıca David'den hoşlanıyorum. David sana yakışıyor."

Başını kısa bir süre salladı, gözleri yarı kapalı bir şekilde onun üzerinde kaldı. "Hayır öyle değil," dedi sessizce. "David başka biriydi. O çocuğu artık tanımıyorum."

Başını eğdi, nazikçe ama cesurca konuyu tartıştı. "Annen bunun sana yakıştığını düşündü. Eminim sana Dük demiyordur, değil mi?"

Tereddüt etti. Sonra dedi ki, "Annem öldü."

Tanrım, büyük hata. Ve ruh hali katilinden bahsediyorum. Ona kendini iyi hissettirmeye, onu kendi gördüğü gibi görmesini sağlamaya çalışıyordu. Şimdi kelimeleri geri çağırabilmeyi diliyordu. "Özür dilerim, bilmiyordum."

"Sorun yok," dedi ona.

Ama Anna şok olmaktan kendini alamadı. Nedenini bilmiyordu -insanlar ölüyordu, kendi "öteki annesi" de ölmüştü- ama Lucky, Duke'ün ailesinin yanına dönmesinden söz ederken, laf arasında Duke'ün annesinden bahsettiğini düşünmüştü.

"Ne zaman öldü?" diye sorduğunu duydu. *Ama kapa çeneni, neden onu bu konu üzerinde durmaya zorluyorsun?* Yine de onun hakkında bir şeyler bilmek istiyordu. Onu anlamak istiyordu.

Cevap vermesi bir anını aldı. "Um ... yaklaşık altı ay önce. Noel'de onu gördükten hemen sonra. Kalp krizi geçirdi."

"Özür dilerim," dedi tekrar. Sonra bunun zamanlamasını düşündü. Belki de sessiz kalmalı, konuyu değiştirmeli, onu öpmeli ya da başka bir şey yapmalıydı ama bunun yerine yüksek sesle, "Bu kazadan önce miydi, sonra mı?" diye sordu.

Sesi sessiz kaldı. "Daha önce. Sadece birkaç hafta önce."

Sadece . . . Anna bunu düşündükçe kafasının karıştığını hissediyordu. "Ama Lucky hiç bahsetmedi ..." Durdu, başını hafifçe salladı. "Cenazeye gitmenle ilgili hiçbir şey söylemedi." Kardeşi ve Duke'un son birkaç aya kadar yakın temasta oldukları düşünülürse, bunu duymamış olması garip görünüyordu.

Duke ne kadarını söyleyeceğinden ya da ne kadarını söylemek istediğinden emin değildi. Anna'yla konuşmanın, hatta ona karşı açık olmanın kolay bir yanı vardı ama bu, düşünmek istemediği, aklına her geldiğinde bir kenara ittiği bir şey daha olmuştu. Ve sadece birkaç saniyelik kısa bir konuşmada kedi konusundan annesine nasıl geldiklerinden bile emin değildi ama buna hazırlıklı değildi. Muhtemelen buna *asla hazır olmayacaktı*.

Büyük bir kısmı arkasını dönüp gitmek istiyordu. Bisikletine geri binmek ve gece boyunca sürmek istedi. Karanlıkta ormanın içinden kulübeye doğru yürümek istedi. Her içgüdüğü onu kaçmaya, onu kapatmaya, ondan uzaklaşmaya zorluyordu. Güvende kalmanın tek yolu bu gibi görünüyordu. Bir şeyden. Hayatıyla ilgili gerçeklerden, diye tahmin etti.

Yine de çok güzel bir gece geçirmişlerdi. Kendini çok iyi hissetmişti, neredeyse normaldi. Tanrı aşkına dans etmişti, bu onun için kesinlikle bir ilkti. Birlikte yatağa girmek üzereydiler ve tüm bunların altında hâlâ arzuyla kıvranıyordu.

İşin özü, ona daha çok şey borçluydu. Kaçmaktan daha fazla. Kaçmak kolaydı. Ama bu yanlış bir şey olurdu. Çünkü o

onu önemsiyordu. Ve belki de ... belki de bu, onu bildiğinden daha fazla önemsemeye başladığı anlamına geliyordu, ama nedeni ne olursa olsun, şu anda onu bırakıp gitmeyi kendine yediremiyordu.

Bunun yerine kendini ona anlatmaya zorladı. Sorduğu şey hakkında, annesinin cenazesi hakkında. "Gitmedim," dedi, kendi sesi ona çok uzaklardan gelen bir şey gibi boş geliyordu. Ve sonra en kötü kısmı, nedeni geldi. "Kimse bana haber vermedi. Öldüğünü."

Bu olaydan sonra ona bakmak zordu; burada, hâlâ onun evinde, ayakları cilalı parke zeminde, etrafındaki her şey ona fazla iyi, fazla güzel görünürken burada olmak bile zordu. Ama kendini mümkün olduğunca gözlerini ondan ayırmamaya zorladı, onun gözlerini kırıştırmasını izledi, hâlâ kafası karıştıktı, tam olarak anlayamamıştı. "Anlamıyorum."

Boğazında oluşan büyük yumruyu yutmaya çalıştı, sineklikli kapıdan ve açık pencerelerden süzülen hoş gece havasına rağmen teninde biriken terin farkındaydı. Söylemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. "Bana söylemeye zahmet etmediler. Kazadan sonra eve gittiğimde öğrendim."

Artık ona tam olarak odaklanamıyordu, hiçbir şeye odaklanamıyordu. -Ama belli belirsiz onun başını biraz daha salladığının farkındaydı, belli ki kafası hâlâ karıştıktı. "Neden onlar ?"

Duke uzaklara, en yakındaki pencereye doğru baktı, perdeler esintiyle uçuşuyordu, ormanı düşündü, ağaçların neredeyse onu çağırdığını, ona uzandığını hissetti. Şu anda orada olmalı, onların arasına karışmalı, alıştığı gibi görünmez olmalıydı. Ama zihninde görebildiği tek şey babasının sarp ve gülümsemeyen yüzüydü. Ve geriye kaçmaktan başka bir seçenek kalmadığı için bakışlarını tekrar ona çevirdi ve "Babam benden hep nefret etti ve ben bunu hep biliyordum. Bu yüzden ayrıldım." Sonra biraz yavaşladı, daha sessiz konuştu, sakın kalmaya, onu korkutmamaya çalıştı. "Büyükbabam ben on altı yaşımdayken öldü ve o ... benim için her şeyi aklı başında tuttu. Ama ondan sonra, babam ve kardeşleriyle birlikte inşaat işinde çalışmak ... iyi değildi. Sahip olduğum ve nasıl yapılacağını bildiğim tek şey işti."

Sonra durdu, nasıl devam edeceğini, bir ömür boyu çektiği sıkıntıyı mümkün olan en kısa şekilde nasıl açıklayacağını düşünmeye çalıştı.

"Annem ... yaptığım şeylerden, evden ayrıldıktan sonra bulaştığım kötü şeylerden dolayı incindi. Ama bundan kurtulduğumda, hayatımı temizlediğimde, beni geri aldı. Hayatına. Babam, kız kardeşim, amcalarım, hepsi öyle yaptı."

Bir ara gözleri yere kaydı; ayaklarına baktığını fark etti: adamın iş botları, kadının kırmızı ve kahverengi deriden örülmüş ve ayak tırnaklarındaki kırmızı boyayla uyumlu şık parmak arası terlikleri. Konuşmaya devam etmek için kendini zorladı. "Ben de öyle düşünmüştüm zaten," dedi ona. "Ama birkaç ay önce çiftliğe döndüğümde öldüğünü ve bana haber bile vermediklerini öğrendim-"

Sonra durdu, ellerinin yumruk haline geldiğini ve gözlerinin ıslandığını fark etti; bir dakikalığına gözlerini sımsıkı kapattı ve bu kısmın geçmesini diledi. *Neredeyse vardın, neredeyse bitti - sadece son parçayı çıkar ve sonra bitecek.* "Kazadan sonra geri döndüğümde babam benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi. Kimseye faydası dokunmamış ve asla dokunamayacak bir pislik olduğumu söyledi."

Karşısında durup onu dinlerken Anna'nın derisi dehşetle ürperdi, yüzündeki tüm kan çekildi. Bir babanın kendisine ihtiyacı olan oğluna bunu söyleyebileceğini bilmek. Duke'un bu kadar kötü bir durumdayken bunları duyduğunu bilmek. Eve, annesinin yanına gittiğini ve artık orada olmadığını öğrendiğini düşünmek ve böyle bir soğuklukla dişlerine tekme yemek. Aman Tanrım. Onun neler yaşadığını, nelerle uğraştığını anladığını sanıyordu. Ama bu ... bu, anlaşılan, onun en derin yarası olmalıydı ve bunu hâlâ ondan, Lucky'den saklıyordu.

"İşte o zaman buraya geldim. Ormana," diye devam etti, sesi şimdi daha sakindi ama belki de daha üzgündü. "Sanırım, diğer her şeye ek olarak, benim değersiz olduğumu düşündüğünü öğrenmek devam etmemi zorlaştırdı. Ve kendimi güvende hissettiğim bir yerde kalmak daha kolay geldi."

Anna bunu bir şekilde düzeltme ihtiyacıyla dolup taşıyordu. Keşke yapabilseydi, keşke o güce sahip olsaydı. Olmadığını biliyordu ama yine de denemek zorundaydı. Ona baktı ve kalbinin derinliklerinden gelen bir sesle konuştu. "Ne kadar hatalı olduğunu bilmelisin Duke, bilmelisin."

Sevdiği adamın orada durup kendini toparlamaya çalışmasını izledi. Derin bir nefes aldı, gözleri kısıldı, gözlerini kırıştırdı - ta ki onun bakışlarıyla bir kez daha buluşmak için ne gerekiyorsa bulana kadar. O kadar yorgun görünüyordu ki kız ona sarılmak istedi. "Bazen yapıyorum," dedi, "ama diğer zamanlarda, Anna ..."

Ve o anda Anna bedenini hiç bu kadar öfkenin sardığından emin değildi. Onun üzüntüsünün ağırlığı altında zorlukla nefes alabiliyordu ve başka hiçbir insana karşı Duke'un babasına karşı hissettiği kadar öfkeli olmadığını düşünüyordu. "Diğer annesi" bile

gerçeği öğrendi. Aşkla işlenen bir suç, nefretle işlenen bir suç kadar çirkin değildi. "Beni dinle Duke Dawson. Sen iyisin. Hem de çok iyisin!"

Sonra durdu, bir nefes aldı, içinde daha yumuşak bir şeyin kabardığını hissetti. "Sen benim için iyisin. David. Sen ... uzun zamandır başıma gelen en iyi şeysin. Aslında, bence sen inanılmazsın."

Duke'un gözlerinin inançsızlıkla, belki şüpheyle, belki de merakla dolmasını izledi; bunu anlayamıyordu. Ve ne hissettiği, onu nasıl gördüğü konusunda herhangi bir kafa karışıklığı yaşamak istemiyordu. Bu yüzden ellerini Duke'un yanaklarına götürüp içindeki tüm sevgi ve ihtiyaçla onu öpmek için duyduğu çaresiz dürtünün peşinden gitti.

"Lütfen," diye mırıldandığını duydu öpücükler arasında onun ağzına karşı. "*Lütfen.*" Bir noktada, Duke'un kolları onun etrafını sarmış, ona duyduğu yoğun susuzluğu hem bastırmış hem de körüklemişti.

Öpüşme durduğunda, "Lütfen ne, Anna?" diye fısıldadı.

Ve ancak o zaman bunu duyulacak kadar yüksek sesle söylediğini fark etti. Sözcükler dudaklarından yasaklanmadan sızmıştı ve gerçek şuydu ki ondan ne istediğini bile bilmiyordu. *Lütfen seni sevmeme izin ver. Lütfen senin için orada olmama izin ver. Lütfen benim için orada ol.*

Ve sonra-oh! O anladı.

Ondan her şeyi istiyordu.

Ama bunu ona söyleyemezsiniz. O sarsılmış ve savunmasızken bunu bu tür kelimelerle ifade edemezsiniz. Belki de söylenmesine gerek yoktu. Belki de ona sadece gösterebilirdi.

Onun yerine, "Lütfen beni al. Şu anda içimde olmana hayatımda hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım var."

Tanrım, bunlar da oldukça yoğun kelimelerdi ve planladığından çok daha az kontrollü bir şekilde ortaya çıkmıştı. Ama bunların da kafasındaki diğer düşünceler kadar doğru olduğunu fark etti. Ve artık oradaydılar - onları geri alamazdı. Bu yüzden onun sıcak gri gözlerine özlemle baktı ve bir kez daha "Lütfen" dedi.

"Korkunuz, dehşetiniz, tüm bunlar sadece sevgi ve insanların kendilerine bile itiraf etmedikleri türden en mükemmel türden sevgidir."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

On beş

Ondan sonra işler hızla acil bir hal aldı. Adam kadının eteğindeki kanca ve fermuarla uğraşırken, kadın da adamın mavi kotunu açmaya çabaladı. Gkisi de aceleyle gömleklerini bağlarının üzerinden çekip çıkardılar ve Duke'ün bakığları kısa bir süre için, çılgınca, kırmızı sütyenine kayd, sonra da askılara uzanıp bağparmaklarını içeri sokarak omuzlarından itti. Duke onun çözülmüğ eteğinden tutup eteği ve külotunu kalçalarına doğru çekerken, kadın da onun kotunu ağağı itti.

Sonunda çırılçıplak kaldıklarında, kadın tekrar ona uzandı ama adam kadının omuzlarına yapıştı, onu çevirdi ve merdivenlere doğru itti. Adamın üst kata, yatağına gitmek istediğini düşündü ve şahsen o kadar uzun süre beklemek istemese de, tartışacak havada da değildi, bu yüzden yukarı çıkmaya başladı.

"Hayır," dedi hızla, onu durdurarak. "Dizlerinin üzerine çök." Oh. Tamam. O da beklemek istemiyordu. Güzel.

İkinci basamakta dizlerinin üzerine çökerken, sonra öne doğru eğilip ellerini daha yüksek bir basamağı koyarken ve sırtını kamburlaştırırken, şimdi yüzündeki tüm kanı boşaltan, vücudunun her parçasını karıncalandıran şey saf şehvet ve ihtiyaçtı. Adamın güçlü elleri kıcının her iki yanını kavrayarak ateşli bekleyişi daha da tatlı hale getirdi ve bir kez daha duydu

Planlanmamış bir yalvarış dudaklarından döküldü. "Tanrım, lütfen." Ve bu kez, ne için yalvardığını tam olarak biliyordu.

O da buna en sert yerini kadının en yumuşak yerine sokarak cevap verdi. Sert giriş vücudunu tepeden tırnağa mükemmel bir şekilde sarsarken haykırdı. Ve bu *mükemmeldi*, çünkü Duke'ün ona karşı şefkatli olduğu anları ne kadar sevse de, şu anda onu her yerde, varlığının her molekülünde hissetmek istiyordu ve bu arzuladığı türden bir seksti.

Sertçe, sertçe, sertçe içine girdi, vuruşları acımasızdı. Dudağını ısırdı, her hamlede zevk çığlıkları attı ve tıpkı daha önce duygularıyla ilgili yapmaya karar verdiği gibi, bunun tadını çıkardı.

Bir süre gözlerini kapadı ve her sıcak darbeyi içine çekti. Ama sonra gözlerini açtı ve tam önündeki basamaklara baktı. Nerede olduğunu, bunun aciliyetini, hamlığını hissetmek istedi. Avuçlarını ve dizlerini cilalı ahşaba bastırıldığının, cırcır böceklerinin ve ağaç kurbağalarının yaz gecesini yumuşak bir esintiyle birlikte pencerelerden içeri taşıyan şarkılarının daha fazla farkına vardı. Tüm duyuları devreye girmiş, bir şekilde Duke'u daha da fazla hissetmesine yardımcı olmayı başarmıştı.

Biri hariç hepsi. Tat. Ve onunla birlikte olduğu o anda *her şeyi istedi* - yine, *her şeyi istedi*. Ve aldığı kadarını ona vermek istedi. Belki daha da fazlasını. Onu her şekilde sevmek istiyordu.

Ve kendini şöyle derken duydu: "Bekle. Duke. Dur."

Adam kadının içinde hareketsiz kaldı, elleri kadının kalçalarına yapıştı, nefes alıp verirken çıkardıkları sesler artık gecenin seslerinden daha yüksek geliyordu ona. "Ne-ne?" diye mırıldanmayı başardı. "Seni incittim mi?"

"Hayır," diye nefes aldı. "Sadece ..." Omzunun üzerinden ona baktı. "I ... I ..."

Sonunda adam içinden çıktı ve bu kayıp neredeyse acı vericiydi ama kadın yine de istediği şeyi istiyordu. Ve böylece basamaklardan birine oturmak için döndü ve onun gözlerinin içine baktı. "Seni tatmak istiyorum."

Bu sözler karşısında biraz afallamış, kararsız görünüyordu. Çenesi gevşedi, yanağındaki yara izi de onunla birlikte gevşer gibi oldu. Gözleri şehvetle bulutlanmıştı. Ve sessizce, "Tamam," derken ağzının hafifçe titrediğine yemin edebilirdi.

Anna bunu her erkekle yapmazdı ve uzanıp ereksiyonun taş sütununu eline aldığı anda, hayatında ilk kez bu özel eylemin kendi fikri olabileceğini fark etti. *Böylesi çok daha iyi*. Bunu içgüdüsel olarak zaten biliyordu.

Zekice eğildi ve dilini adamın sert uzunluğunda gezdirdi. Ve tatmanın verdiği zevk, şu anda onunla paylaştığı şeyi tamamlıyordu. Aynı zamanda cesaretiyle birlikte arzusunu da katladı.

Ve sonra dudaklarını ayırdı ve onu dudaklarının arasına aldı. Onun alçak iniltisi ruhunu ısıttı. Daha önce hiç başka birine, Duke'a şu anda hissettiğinden daha yakın hissetmiş miydi? Hiç sanmıyordu. Ve belki de bu tehlikeliydi. *Ama hayır, durmak yok. Bunun tadını çıkar. Şu anda burada ol. Buna inan. Korkmayın.*

Böylece onunla ağzıyla, dudaklarıyla, elleriyle sevişti. Parmakları hafifçe saçlarının arasından geçti. Bir şeyler fısıldadı. "Çok iyi, bebeğim, çok iyi." "Aynen böyle." Ama çoğunlukla, ona en tatlı müzik gibi gelen ateşli iç çekişler ve inlemeler dışında sessiz kaldı.

Bir süre sonra geri çekildi, onu serbest bıraktı ve ona baktı. Gözlerindeki sevgiyi görüp göremediğini ya da belki de onun bakımlarında hissedip hissetmediğini merak etti. Ve fısıldadı, "İçime geri dön, lütfen."

"Ne istersen tatlım," dedi ona. Ve sonra onun oturduğu basamağın altına diz çöktü, kollarını onun bekleyen bedenine doladı ve bir kez daha içine girdi.

Bu muhteşem davetsiz misafir karşısında nefesi kesildi, kolları onun boynuna dolandı. Bu gece ilk kez bunu yapmıştı, ona sarılmıştı ve ona sarılmak, ona biraz olsun tutunmak iyi hissettirmişti. *Seni seviyorum.* Tanrım, bunu söylemeyi çok istiyordu ama *yapma. Şimdi olmaz. Çok erken. Çok erken.*

Ve bu yüzden adam içinde hareket ederken onu tutmaya, vücudunu sallarken onu öpmeye devam etti. Şimdi vuruşları daha yavaş ve daha ritmikti. Ve Anna daha eksiksiz bir zevk hayal edemiyordu.

Ta ki, "Ah bebeğim, boşalacağım. Beni boşaltıyorsun."

Ve ancak daha sonra, kulağına "Üzgünüm Daisy," diye fısıldadığında ve "Ne için?" dediğinde, bu sefer orgazm olmadığını fark etti.

"Henüz bitirmek istememiştim. Ve sen de bitiremedin."

Ama Anna'nın pek umurunda değildi. Seks bazen boşalmakla ilgiliydi ama bazen de değildi ve bu da o zamanlardan biriydi. Yine de, elbette, bir orgazmı geri çeviremezdi. Bu yüzden sadece güldü, başının döndüğünü hissetti, bir doruğun getirebileceğinin çok ötesinde bir şekilde tatmin oldu,

ve ön kapının yanındaki masanın üzerinde duran antika saate bakarak, "Henüz erken. Ve sana güveniyorum."

Duke garajda bulduğu eski ahşap levhayı Anna'nın kütüphane olarak adlandırdığı odaya yerleştirmekte olduğu pencerenin pervazına yerleştirdi. Sabah güneşi yepyeni camdan içeri süzülüyordu. Pencere düz olduğu için yerine çivilemeye başladı.

Dün gece . . . Tanrım, dün geceye hâlâ inanamıyordu. Lucky'lere gitmeye, Lucky'ye başından geçenleri anlatmaya zihnen hazırды, bu yüzden kolay olmasa da iyiydi. Ama Anna'lara geri dönüp annesinin ölümü ve babasının kendisini zaten olduğundan daha fazla bok gibi hissettirmesi hakkında içini dökmek... bunu planlamamıştı.

Şimdi bile, ne kadar duygusallaştığı konusunda biraz utanmasına izin vermek kolaydı. Ve şimdi bildiği gerçeği hakkında. Babası hakkında. Babasının onu etrafında istemediğini. Babasının onu istemediğini. . . . dönem. Şu anda tüm bunları yeniden hatırlamak bile göğsünün sıkışmasına, boğazının düğümlenmesine neden oluyordu. Bir çiviye yerine gerektiğinden biraz daha sert çaktı, kolundaki kasların gerildiğini hissetti.

Sakin ol. Her şey bitti.

Ama yine de başa çıkması gereken çok şey vardı. En büyük utancı, Denny'nin başına gelenlerden bile daha anlatılamaz hissettiren kısmı. Kahretsin, birlikte cehennemden geçtiği arkadaşı Lucky ile konuşurken bile söyleyememişti ve yine de Anna'ya mı söylemişti?

Ve sonra onun inanılmaz olduğunu söyledi.

Gerçekten inanılmaz olanın o olduğunu düşündüğü zaman.

Ama sonra ona kendini inanılmaz *hissettirdi*, *sanki* dünyanın kralı gibi. Daha önce hiç kimse ona kendini bu kadar iyi, bu kadar özel hissettirmiş miydi? Duke hayatının çoğunu *özel olmadığını*, *önemsiz olduğunu* hissederek geçirmişti; yolun bir yerinde hayatın elinden geldiğince üstesinden gelmen gereken bir şey olduğuna, şanslıysan yol boyunca biraz eğlence ya da mutluluk bulabileceğine, ama çoğunlukla sadece . . . idare edilmesi gereken bir zaman dilimi. Ama dün gece, fuayedeki merdivenlerde kısa bir süre için bu durum değişmişti. O özeldi. Ve o bulmuştu

Mucizevi bir şey, mucizevi *biri*, *asla* hak edemeyeceği biri.

Onlar için her zamanki gibi, adımlardan sonra onun yatağına taşınmışlardı. Ve bunu iki kez daha yaptılar. Her seferinde onun boşalmasını sağlamış, ona inandığını hatırlamıştı. Hoşuna gitmişti. Bir bakıma şaka yaptığını biliyordu ama ona kendisini iyi hissettirmek istediğini göstermekten de hoşlanıyordu. Duke her zaman eşit fırsatlara sahip bir aşık olmuştu; eğer biriyle birlikte olacaksa, onun da kendisi kadar iyi vakit geçirmesini isterdi. Ama bu, dün gece, bunun çok ötesine geçmişti. Dün gece ona zevk verme arzusu çok daha derin bir yerden yükselmişti.

Ve bu kısım onun için de zordu. Çünkü bunun nereden geldiğini ya da neyle ilgili olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği burada çok derine indiği, çok fazla şey hissettiği idi. Birkaç hafta önce bu yeterince tehlikeli görünüyordu ama şimdi çok daha kötü görünüyordu. Bunu nasıl yapacağını, biriyle nasıl böyle olacağını bilmiyordu. İhtiyacı olan, hak ettiği türden bir adam değildi. Elbette, zaman zaman daha iyi hissediyordu, hayata geri dönmeye başlamıştı - sanki yeniden nefes almaya başlamasına yardım etmişti. Ama ormanda tanıştıklarında olduğundan daha işlevsel olması, babasının onun hakkında yanıldığı anlamına gelmiyordu. Kendini nasıl daha iyi bir adama dönüştürebileceğini bildiği anlamına da gelmiyordu. Her şey sadece . . . ağır. Ve hayatında zaten yeterince ağır şey vardı.

Belki de daha önce yaptığı gibi geri çekilmeliydi. Onu incitmek için değil, ama . . . şey, sadece durumu kontrol altında tutmak için. "Hey, ben kitapçıya gidiyorum."

Kadının sesindeki gülümsemeyi daha başını kaldırıp kapıda durduğunu görmeden duyabiliyordu. Kahretsin, başka bir dökümlü etekle çok güzel görünüyordu, bu dizlerinin üzerinde duruyordu ve ona altındaki uzun, bronz bacakları ve güzel ayaklarını gösteren şık askılı ayakkabıları gösteriyordu. Kahretsin, ne zamandan beri onun güzel ayakları olduğunu düşünmeye başlamıştı? Bakışlarını tekrar onun gözlerine dikti ve basitçe "Tamam" dedi.

"Uyuyakaldığım ve kahvaltı yapmadığımız için üzgünüm, dün gece beni yordun." Sonra göz kırptı ve adam bunu kasıklarında hissetti. Onun mutlu güven duygusuyla birlikte, aralarında her şeyin harika olduğuna dair güven.

"Sorun değil," dedi ona, kelimeleri sert çıkıyordu. İşte böyle geri çekilmeye başladı - şu anda o duvarı ördüğünü hissedebiliyordu, onun yanında çok rahat, çok açık, çok kolay olmasını engelleyen duvarı. Kızın henüz fark etmeye başlayıp başlamadığını merak ediyordu.

İşte o zaman aralarında kalan boşluğu kapattı, ince kollarını güvenle onun boynuna doladı ve onu öptü. Tamam, fark etmemişti. Ve o da onu geri öptü. Çünkü öpmemesi mümkün değildi. Aslında, bir elinde tuttuğu mezura yumuşak bir *sesle* ayaklarının altındaki halıya düştü çünkü ellerine ihtiyacı vardı; ellerini kadının beline dolaması ve onu kendine çekmesi gerekiyordu. Ve kadın dilini ağzına soktuğunda, adam onu öpmeye kendini tamamen kaptırmıştı.

Öpüşmeleri sona erdiğinde, yumuşak, zevk dolu bir iç çekiş yaptı. Sonra başını eğdi, spekülatif bir gülümseme attı ve "Amy aniden ortaya çıkmazsa muhtemelen yine bütün gün mağazada çalışacağım. Eve döndüğümde hâlâ burada olacak mısın?"

Şüpheli bir şey söyle. Ya da belirsiz. Emin olmadığını söyle. Onun yerine "Olmamı ister misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Hem de çok." "Tamam. O zaman ben olacağım."

"Güzel," dedi kısaca, memnun olduğu belliydi ve sonra arkasını dönüp gitti.

Duke, kadının topuklarının parke üzerinde hafifçe tıkırdayarak kendisinden uzaklaşmasını ve ön kapıdan çıkmasını dinleyerek orada durdu. Bir an sonra Mustang'in çalışıp hızlanarak uzaklaştığını duydu.

Az önce ne halt etmişti? Geri çekilmeye ne oldu?

Ona söylediklerine rağmen, bu gece kulübeye dönmek için iyi bir zaman olabilir. Eve geldiğinde evi boş bulmak onu incitse bile, en iyisi bu olurdu. Her ikisi için de. Ve şu anda yalnızlık kesinlikle cazip geliyor.

Ama . . . belki de Anna'yı bu gece görmek daha cazipti. Kahretsin. Geri çekilmek bu sefer o kadar kolay olmayacaktı.

Tahminine uygun olarak Amy haftanın geri kalanında Under the Covers'a gelmedi. Anna onu birden fazla kez Blue Valley Gölü'nde Logan'la paylaştığı kulübede, ağzında bir termometre ve başında sıcak su şişesiyle bir kanepeye uzanmış olarak hayal ettiği Bay Knightley'i rahatlatırken hayal etti.

Cuma gecesi idi ve Anna, Cathy'nin günlüğüyle birlikte perdeli arka verandada oturarak gevşiyordu. Ve çok şımarık bir başka görüntü olarak

Bay Knightley aklına geldiğinde, kendi kedisinin hasır koltukta kalçasının yanında uzandığını fark etti. Ona doğru baktı. "Bunun seni etkilemesine izin verme ama bence sen Bay K.'den daha dayanıklısın ve bu iyi bir şey çünkü eğer veterinerine gitmen gerekirse, senin için tüm hayatımı üç günlüğüne kapatmayacağım, anladın mı?"

"Miyav," dedi kedi.

Anna bunu kabul olarak algıladı ve kısa, hızlı bir baş selamı verdi. "İyi kedicik."

Duke'un son pencereleri bitirmekte olduğu evin yan tarafından bir çekiç sesi yankılandı. İkisinin de uzun bir hafta boyunca çalışmaktan -farklı türlerde de olsa- ve akıllara durgunluk veren seks yapmaktan yorgun düştüklerini bilen Anna eve pizza getirmişti. Yemekten sonra Duke hava kararmadan son pencereyi de bitirmek istemiş, Anna da Cathy'yle hasret gidermek için iyi bir zaman olduğuna karar vermişti.

Deri ciltli günlüğü açarak yer imli sayfaya geldi.

Robert dün evde çalışmaya gelmeyince bir şeylerin ters gittiğini anladım. Babam ise endişelenmedi bile, sadece Robert'ın tembellik ettiğini söyledi. Sonra, "Ya da bildiğimiz kadarıyla kaçmıştır. Onun gibi insanlar, asla bilemezsiniz ne beklemeniz gerektiğini ya da onlara ne kadar süre güvenebileceğinizi." Robert'ın her zamanki gibi güvenilir biri olduğunu ve son haftalarda babamın ondan hoşlandığını düşünmüştüm, özellikle de beni bazen okula götürüp getirecek kadar ona güvendiği için.

Ve tabii ki Robert için endişeleniyordum, bu yüzden akşam yemeğinden sonra tepenin üzerindeki çayırda kelebek avlamaya gideceğimi söyledim, ama bunun yerine ormandan gizlice geçip kulübeye gittim.

Kapıyı çaldım ve cevap alamayınca kendimi içeri attım. Robert'ı yatağında uzanmış uyurken buldum ama iyi olmadığı belliydi. Bu

Onu uyurken izlemek tuhaftı ve bu bana bir insanın uyurken ne kadar masum olduğunu düşündürdü. Ya da belki de aradığım kelime savunmasız. Her neyse, küçük bir sandalyeye oturup sadece onu izlediğimi, onu neredeyse küçük bir çocuk gibi düşündüğümü itiraf ediyorum.

O anlarda çocuk. Annesi olmadığı için kendimi kötü hissettim. Hastalandığında ona benim baktığım gibi bakmak - çünkü bundan daha iyi bir teselli olabilir mi?

Bir süre sonra uyandı ve doğal olarak beni gördüğüne şaşırdı. Gülümsemeye çalıştı ama bunu tam olarak başaramayınca ne kadar hasta olduğunu o zaman anladım. Ateşi olduğunu düşündüğünü söyledi ve bana gerçek olup olmadığını sormak için şaka yaptı. Dünyanın en güzel kızının onun yatağının yanında oturduğunu sanıyordum. Tam o anda onu tekrar öpmek istedim, inanın bana, ama kendimi bundan alıkoydum.

Cathy hava karardığında eve döndüğünü, ama daha sonra, anne babası uyuduktan sonra Robert için erzak toplayıp gizlice dışarı çıktığını yazmaya devam etti. Bir termometre, babasının geçen kış geçirdiği bronşit nöbetinden sonra bitiremediği yarım şişe antibiyotik ve annesinin önceki gün yaptığı tavuk çorbasından bir termos almıştı.

Ateşi 101,5'ti, ben de lavaboda bir bezi ıslattım ve ateşim çıktığında annemin bana yaptığı gibi alnına koydum. Termosun kapağına biraz çorba koydum. Bir bardak su içirdim ve haplardan birini içmesini izledim. Sonra uykuya daldı ama bana teşekkür etmeden ve Robert'ın o yakışıklı gülümsemelerinden birini vermeden önce değil.

Kulübede onunla birlikte olmanın, onun yaşadığı yerde bulunmanın ne kadar tuhaf olduğunu ancak o zaman fark ettim. Benim evimden ya da tanıdığım herhangi birinin evinden çok farklıydı. Çok az şeyi vardı ve yine de asla acı çekmez. Oysa babamın çok şeyi var ve nadiren gerçekten mutlu görünüyor. Robert'ın eşyaları az olsa da ve babam ona bu kadar seyrek yaşam alanları sağlamış olsa da Mobilya, orada kendimi iyi hissettim. Çünkü onu orada hissettim. Ve henüz tam olarak emin değilim ama orada oturup onu tekrar uyurken izlemek bana belki de ona aşık olabileceğimi düşündürdü.

Paragrafın sonunda Cathy, bir kız çocuğunun defterine çizdiklerini andıran bir kalp çizmişti ve bu Anna'yı gülümsetmişti. İlk aşk, çok büyü, çok masumdu. Ama zaten ne zaman aşık olsan büyü oluyordu, Duke'le birlikte olmak ona bunu hatırlatıyordu. Kendisini birlikte hayal edebileceği herkesten çok farklıydı ama onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdi. Yaralarını bile. Yara izini bile. Evet, onun pek çok yönden bu kadar kötü yaralanmış olmasından nefret ediyordu ama yine de geçmişi

onu hiç beklemediği bir anda sevmeye başladığı bu adama dönüştürmüştü ve aslında onu kendisine getirmişti, o halde bunu nasıl elinden almak isteyebilirdi?

Anna okumaya devam etti ve Cathy'nin sonraki iki gece kulübeye döndüğünü, Robert'ın durumunun iyiye gittiğini gördüğünü öğrendi. Konuşmaya daha çok zaman ayırmışlardı ve Robert ona, babasının gazabını göze alarak onunla ilgilenmesinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlatmıştı.

*O zamana kadar Robert'ın hep çok güçlü olduğunu düşünürdüm.
Ama şimdi anlıyorum ki herkesin bazen bakıma ihtiyacı oluyor.*

Anna durdu ve o satırı tekrar okudu. İliklerine kadar işlemesine izin verdi. Cathy yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahipti.

Günlük bundan sonra, bazen Robert ve Cathy'nin dünyasını -ve bir bakıma Anna'ninkini de- sarsan iki öpücük de dahil olmak üzere devam eden karşılaşmaları hakkında, bazen de aile meseleleri ya da okul hakkında yazmaya devam etti. Ama Anna bu sözcüklerde Cathy'nin büyüdüğünü, masumiyetini sevgi, cesaret, güven ve bilgelikle takas ettiğini görebiliyor, hissedebiliyordu. *Büyüdüğümde Cathy olmak istiyorum.*

Günlükten yaklaşık bir hafta sonra Cathy ailesiyle birlikte kiliseden eve döndüğünde yatağının üzerinde bir kitap buldu ve Anna daha kelimeleri okumadan bunun *Operadaki Hayalet olduğunu anladı.*

Amy'nin hâlâ gelmediği Cumartesi günü Anna Under the Covers'ta saat ikiye kadar çalıştıktan sonra dükkânı kapattı. O sabah geldiğinde mağazanın telesekreterinde Amy'den bir mesaj bulmuş, bütün hafta çalıştığı için teşekkür ettikten sonra bugün erken kapatıp Bayan Ellie'ye gelmesi için ısrar etmişti. "Logan ve ben orada olacağız ve kaçırdığım her şeyi bana anlatman için iyi bir fırsat olacak."

Anna, Amy'nin iş dışında bir araya gelmeyi gerektirecek kadar önemli bir şeyi kaçırdığını düşünmese de, mesajı görmezden geldiği için kendini kötü hissedebilirdi. Ve o sabah Tessa'dan da bahçe partisini hatırlatan bir telefon almıştı. O da bunun iyi olabileceğine karar vermişti.

Ama gün ilerledikçe, Duke'un partiye onunla *birlikte* gitmesinin daha da *güzel olacağına* karar vermişti. Dün akşam bundan bahsetmişti ama

Ancak dükkânın ön kapısını kilitlediği sırada eve gidip onu ikna etmeye karar verdi.

İçeri girdiğinde, onu garaj kapısının üzerinde yeni bir aydınlatma armatürü takan bir şövale merdivenin üzerinde dururken buldu.

"Harika görünüyor," dedi arabadan inerken. Armatür, yakında ön kapının her iki yanına takacağı armatürlerle eşleşiyordu.

"Teşekkürler," dedi, gözleri hâlâ işindeydi. "Neredeyse bitti mi?"

Elindeki tornavidayı çevirmeyi bırakıp aşağıya baktı, bakışları onunla alay ediyordu. "Evet patron, yapmam gereken acil başka bir şey var mı?"

Ve ona gülümsedi. "Aslında evet, istiyorum. Benimle Bayan Ellie'nin bahçe partisine gelin."

Tek kaşını ona doğru kaldırdı ve gülümsemesi soldu. "Hayır teşekkürler Daisy, ben burada iyiyim. Sen git ve eğlenmene bak. Takmam gereken daha çok aydınlatma armatürü var."

Anna ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды, henüz bundan vazgeçmeye hazır değildi. "Benimle gelersen bana daha büyük bir iyilik yapmış olursun. Söz verdim sayılır ama yalnız gitmek istemiyorum. Yani, nasıl olduğunu biliyorsun." Onun sempatisiyle oynamaktan çekinmemeye karar vermişti; çünkü gitmesinin ona da en az kendisi kadar iyi geleceğini düşünüyordu.

"Sanırım o zaman söz vermemeliydin," dedi ve ardından bir vıdayı yerine takmaya devam etti.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti. "Gerçekten fikrini değiştiremez miyim? Onca yolu sırf gideceğini umarak geldim."

Çalışmaya devam etti. "Üzgünüm bebeğim, ama hayır." Sonra durdu ve ona baktı. "Geçen gece Lucky's'de güzel vakit geçirdim. Sonrasındaki Dew Drop da fena değildi. Ama bir sürü insanın olduğu büyük bir parti?" Başını iki yana salladı. "Buna hazır değilim."

Anna onun bu konuda kendisine çoktan hak verdiğini biliyordu. Ama aynı zamanda onun ormanda ilk karşılaştığı adam kadar inatçı olduğunu düşünmeden de edemiyordu. Ve gitmemesinin nedeninin saf inatçılık olmasını istemiyordu. "Duke, bunun kolay olmadığını biliyorum ama onlar iyi insanlar. Ve muhtemelen onlarla hiçbir ortak noktanız olmadığını düşünüyorsunuz, ama benimle de pek ortak noktanız yok ve yine de biz-"

"Bak kadın," diye sözünü kesti. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

Kadın durdu, derin bir nefes aldı, dudaklarını büzdü. "Hayır," dedi sakince.

"O zaman şunu kafana sok. *Ben. Gitmiyorum. Gitmiyorum.* Anladın mı?"

Son sözleri bir soru olsa da, bunu kesinlikle çok nihai bir şekilde sormuştu. Böylece pes etmekten ve sessizce "Anladım" demekten başka çaresi kalmamıştı.

Sonra arabasına doğru birkaç adım attı ve içeri girdi. Duke'a dönüp baktığında, gözleri yine işindeydi. Şimdi bu kadar ısrarcı olduğu için pişmanlık duyuyordu ama ... veda bile etmeyecek miydi?

Arabayı çalıştırıp geri geri gitmeye başladığında, adamın dönüp bakacağını, bir şeyler söyleyeceğini, belki el sallayacağını düşünerek beklemeye devam etti ve bunların hiçbirisi olmadığında ... belki aptalcaydı ama göğsü sıkıştı ve kalbini Duke Dawson'a verdiği için ilk gerçek endişesini yaşadı.

Bayan Ellie'nin partisine tek başına girmek Anna'nın korktuğu kadar garipti. Beyaz kafesli bir kemerden geçerek hoş bir İngiliz bahçesine adım attığında iki şeyi hemen fark etti: Tanıdığı kimseyi görmemişti ve herkes kapalı bir tabak getirmişti. *Bilseydim böğürtlenli turta yapardım.*

Duke'la tartışması da kendine güvenini artırmamıştı. Israrcı davrandığını biliyordu; Duke'un reddinin kendisiyle bir ilgisi olmadığını da biliyordu. Yine de onu terslemesinin anısı, bir hafta öncesine göre daha çok canını yakmıştı. Şimdi ona çok daha yakın hissediyordu. *Ama sorun yok, her şey yolunda. Sadece şunu yap. Kendine en çok güvenen yüzünü takın, kendine en çok güvenen halini takın, sonra birkaç saat içinde mazeretini bildirip Duke'un yanına gidebilirsin ve her şey yoluna girer.*

Bahçeye şöyle bir göz atan Anna, bahçenin güzelliği karşısında şaşkına döndü. Birkaç küçük beyaz ahşap kafe masası ve uyumlu sandalyeler açık alanları süslüyordu, ama asıl merkez beyaz çardaktı. İçinde de Bayan Ellie oturuyordu ve Anna'nın anlayamadığı bir nedenden ötürü çok memnun görünüyordu. O yaşta bu kadar mutlu olmanın gerçek bir hediye olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Hâlâ tanıdık bir yüz görmediği için yaşlı kadını selamlamaya karar verdi. Gölgeyi çardağa doğru adım atarak gülümsedi ve "Merhaba Bayan Ellie, ben Anna Romo. Beni hatırladınız mı?"

Yukarı doğru bakarken yaşlı kadının gözleri sevinçle açıldı. "Sen şu uzun zamandır uzakta olan küçük Romo kızısın," dedi. Ve Anna bunu söyleme şeklini oldukça sevdi - "kayıp", "götürülmüş" ya da "kaybolmuş" olmakla ilgili hiçbir şey yoktu ve sadece "uzakta" olma fikri çok daha hoştu.

"Evet. Sadece merhaba demek ve çiçeklerinizin ne kadar güzel olduğunu söylemek istedim." "Bugün sağanak yağış olacağını sanmıyorum canım."

Anna'nın Bayan Ellie'nin kendisini yanlış anladığını fark etmesi bir anını aldı ve cevap vermekte zorlandı.

Ama Bayan Ellie devam etti. "Anladığım kadarıyla Half Moon Hill'deki o büyük evi satın almışsınız."

Anna yeni bir konu bulduğuna sevinerek başını salladı. "Burayı oda ve kahvaltı olarak açmayı planlıyorum," dedi.

"Kahvaltı için çok geç oldu ama yiyecek çok şey var." Yemek masalarını işaret etti. "Ve eğer uzanmak istersen, içeri girmen yeterli."

Anna kararsızca başını sallamaya başladı ve tam o sırada bir kol onunkine dolandı ve Jenny Brody'nin yanlarına geldiğini gördü. "Bayan Ellie'nin kulakları ağır işitiyor," dedi Anna'ya, "o yüzden bağırman gerekiyor. Sonra da o ne derse kabul et."

"Ah," dedi Anna başını geriye doğru eğerek.

Sonra Jenny yaşlı kadına baktı ve yüksek sesle konuştu. "Anna'yı kaçıracağım, onu bazı insanlarla tanıştıracacağım."

"Pekala Jenny, sen yap," dedi Bayan Ellie. "Belki şu yakışıklı genç savaş kahramanı. İyi bir çift olurlar."

Bunun üzerine Anna, Jenny'ye baktı, o da en az Anna kadar şaşkın görünüyordu ama Bayan Ellie'ye, "Tamam o zaman, biraz sonra geleceğim," dedi.

İkili çardaktan çıkarken Jenny başını salladı. "Bayan Ellie hayatımın büyük bölümünde en yakın komşum oldu ve işitme sorunu dışında genelde çok zeki biridir, o yüzden bu konuda ben bile afalladım."

"Yine de yardımın için teşekkürler," dedi Anna. "Tessa ve Amy bugün gelmem için beni ikna ettiler ama şu ana kadar tanıdığım ilk kişi sensin."

Jenny söz verdiği gibi Anna'yı, aralarında Dew Drop Inn'de dans ederken izledikleri Caroline Meeks'in de bulunduğu, henüz tanışmadığı birkaç Destiny'liyle tanıştırdı. Ama bir süre sonra kendilerini yine yalnız bulduklarında, Anna sormadan edemedi. "Eğer bu bir

Kötü bir konu, bana çenemi kapatmamı söylemekte özgürsün ama sen nasılsın? Yani, en son konuştuğumuzda ..."

Anna bu konuyu açmaması gerektiğine çok geç karar vererek sözünü kesti ama Jenny başını sallayarak, "Hayır, sorun değil. Sorman çok hoş." dedi. Yine de sıkıntılı görünüyordu. "Keşke daha iyi hissettiğimi söyleyebilseydim, ama Hâlâ hamile değilim. Ve Rachel hamile. Ve-" Durdu ve hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Bunun değerini bile bilmiyor, Anna."

"O ve Mike Whippy Dip'te bunu açıkladıklarında seni üzdüğünü biliyordum."

Jenny başını salladı, hâlâ üzgün ve sonra da suçlu görünüyordu. "Ama Tanrım, çok üzgünüm."

-Mike senin kardeşin. Bebeklerinin teyzesi olacaksın. O yüzden söylediklerimi unut. Bu benim hatamdı."

Yine de şimdi kolunu Jenny'nin koluna dolayan Anna'ydı ve onu rahatlatma ihtiyacı hissediyordu. "Sorun değil, eminim aynı durumda kim olsa aynı tepkiyi verirdi."

Gerçi Jenny kuşkulu görünüyordu. "Öyle mi? Çünkü bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum."

Anna ona, "Ne hissediyorsan onu hissedersin, elinde değil," dedi. *Duyguları kapatıp açmak kolay olsaydı, sonuçta hayat basit olurdu. Duke kendini ormanda saklamazdı. Yarım Ay Tepesi'ne çekilmezdim. Duke'a o kadar bağlanmazdım ki, daha önce söylediği sözler hâlâ canımı yakıyor olurdu.*

Jenny sadece başını sallamakla yetinip ikna olmamış gibi görününce Anna, "Sana istemediğin bir tavsiyede bulunabilir miyim?" diye sormaya cesaret etti.

"Elbette," dedi Jenny.

"Rachel söz konusu olduğunda, sadece ... sakın ol ve onun senin istediğin şeye sahip olduğunu çok fazla düşünmemeye çalış. Bunun yerine, senin de istediğin şeye sahip olacağına inanmaya çalış ve belki iyi şeyler olur." Sonra burnunu kıvırdı. "Bu kulağa çok mu saçma geliyor?"

Jenny başını salladı, belli ki gülümsemeye çalışıyordu. "Hayır, aslında kulağa oldukça akıllıca geliyor."

Anna omuz silkti. "O kadar ileri gider miydim bilmiyorum. Ben de bu şekilde yaşamakta her zaman iyi bir iş çıkardığımdan emin değilim. Ama bazen başını öne eğmekten ve diğer tarafta seni bekleyen iyi bir şeyler olduğunu bilmekten başka yapabileceğin pek bir şey olmuyor."

Jenny ve Anna konuşurlarken yürüyorlardı ve tam o sırada takip ettikleri taş patika, beyaz kafesli bir kafesin yanından geçiyordu.

güller ve onun ötesinde küçük bir kalabalık ve nihayet tanıdığı bazı insanlar vardı. Yani Tessa ve Lucky, Mike ve Rachel, Sue Ann ve erkek arkadaşı Adam ve Tessa'nın ailesi. Hepsi gülümsüyor, konuşuyor, gülüyordu, o kadar ki Anna ve Jenny birbirlerine baktılar. "Burada neyi kaçırıyoruz ki?" Anna arkadaşına sordu.

Ama sonra Jenny kısa kesip sessizce konuştu. "Belki de bebek hakkında konuşuyorlardır." Ve eğer öyleyse, Jenny'nin bu konuşmayı duymak istemediği açıktı.

Tam o sırada Tessa onları fark etti, yüzünü onlara döndü ve Anna, düğün günü dışında Tessa'yı hiç bu kadar mutlu görmediğini fark etti. Neredeyse parlıyordu. "Oh, Anna burada! Anna ve Jenny, sizi gördüğüme çok sevindim çocuklar! Buraya gelin, merhaba demenizi istediğim biri var."

Jenny temkinli bir gülümseme takındı. "Kim o?"

Ve Tessa haykırdı, "Kardeşim! İnanılmaz değil mi? Haberimiz bile yoktu! O bize söylemedi bile! Bu sabah ilk iş olarak ailemin evine geldi; Afganistan'dan sağ salim dönmüş!"

Jenny, Anna'nın duyabileceği kadar yüksek sesle, "Bayan Ellie'nin savaş kahramanı," diye mırıldandı.

Ama Tessa kolundan tutup onu küçük kalabalığın içine çekerek, "Anna Romo, kahraman kardeşim Jeremy Sheridan'la tanış!" demeden önce Anna'nın cevap verme şansı yoktu. Ve hiç beklemediği bir anda Anna kendini muhtemelen o güne kadar gördüğü en yakışıklı adamla yüz yüze buldu.

" ... sevimli bir adamdı ve zeka bakımından eksik olmadığını gösterdi."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

On altı

"Merhaba," dedi Anna, adam elini tutmak için uzandığında elini uzatarak.

Uzun boylu, zayıf, açık kahverengi saçlı, güçlü bir çene hattına ve hayal edebileceği en ateşli gözlere sahipti. Ve gülümsediğinde, neredeyse tüm bahçeyi aydınlatıyordu. "Herkesin söylediğinden daha da güzelsin."

Gözlerini kırıştırdı, biraz tedirgindi. Herkes kimdi? Ve onun güzel olduğunu mu söylemişlerdi? Ve o da öyle mi düşünüyordu? Nasıl olmuştu da birdenbire kendini daha önce hiç görmediği bir adam tarafından ve tüm bu gözler onun üzerindeyken oldukça büyülenmiş hissederken bulmuştu? "Teşekkürler." Yine de elini neredeyse samimi bir şekilde sıktığında, muhtemelen geri almak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi.

"Seninle tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum Anna," dedi elini çekerken yumuşak bir güvenle. Utangaç ya da kurnaz değildi.

Tam o sırada Rachel'ın büyükannesi Edna Farris kafesin etrafından dolandı. "Küçük Jeremy Sheridan'ın evde olduğunu ve büyük bir savaş kahramanı olduğunu duydum, o yüzden kendi gözlerimle görmeye geldim." Jeremy bakışlarını Anna'dan Edna'ya çevirdiğinde yaşlı kadın sırtıttı. "Yaşıyor. Artık o kadar da küçük değilsin, değil mi? Buraya gel ve bana bir sarıl."

Anna onun dönüp Edna'ya kocaman bir ayı gibi sarılmasını izledi ve sarılma sona erdiğinde Edna ona doğru, "Bu daha lisedeyken sonbaharda elma hasadında bana yardım ederdi," dedi. Sonra tekrar yakışıklı Jeremy'ye baktı. "Afganistan'da bir grup adamın hayatını kurtarman da neyin nesi?"

"O kadar da büyük bir mesele değildi," dedi Jeremy, başını mütevazı bir şekilde sallarken sırtımaya devam etti. "Sadece doğru zamanda doğru yerdeydim ve yapmak için eğitildiğim şeyi yaptım." Sonra da ABD birliklerinden oluşan büyük bir konvoyun geçmesinden hemen önce bir pusuyu engellediğini anlattı.

Anna, Edna hikâyeyi anlatırken gülümsemesinin ardında bir parça ciddiyet sezdiğini düşündü ama hikâyenin sonunda Edna, "Ben de bir maymunun amcası olacağım, bu da bir şey değil mi?" diyordu ve babası onun sırtını sıvazlıyordu, Edna yine mütevazı ve yakışıklı bir gülümsemeye bürünmüştü.

Bir süre sonra Jeremy Lucky'nin elini sıkarak, "Kız kardeşimin evlenmesini kutlamak için eve dönme vaktim gelmişti. İtiraf etmeliyim ki kiminle evlendiğini duymak beni şaşırttı ama onu ne kadar mutlu ettiğini şimdiden söyleyebilirim."

O günden sonra Jeremy birden fazla kez Anna'nın yanına giderek ona olan ilgisini dile getirdi. "Duyduğuma göre bir pansiyon açıyormuşsun? Senin gibi güzel bir kız neden kendini o tepede saklamak ister ki?" diye sordu göz kırparak. "Indy'de büyüdüğünü duydum. Şehir yerine küçük kasaba hayatını seçmenin sebebi neydi?" "Görünüşe göre Destiny hayatına gayet iyi uyum sağlıyorsun - belki bir süredir uzakta olan bir adama da birkaç ipucu verebilirsin?"

Yine de zaman zaman, özellikle de partiye daha fazla insan geldikçe, bir kişi ya da diğeri tarafından uzaklaştırıldı. Her seferinde kibarca özür diledi ve Anna'nın artık konuşacak bir sürü başka insanı vardı ama adamın tekrar tekrar kendisine dönmeye çalıştığını fark etti. Büyüleyiciydi ve onu ilk gördüğünde düşündüğü kadar yakışıklıydı. Ve ondan bu kadar etkilenmiş görünmesinin gururunu okşadığını inkâr edemezdi.

Ve eğer Duke'e aşık olmasaydı, karşılığında Jeremy Sheridan'a da tutulabilirdi. Ama o Duke'a aşık *olmuştu*. Bu yüzden eve dönen savaş kahramanıyla sohbet etmekten keyif alsa da, bunun sadece sohbet etmek olduğunu biliyordu.

Öğleden sonra bir ara Rachel ve Mike'a yetişmeye çalışırken Mike, "Jeremy Sheridan senin için iyi bir erkek olur, Anna," dedi.

"Mike," diye Rachel ona nasihat ederken, Anna da ona bir bakış fırlattı. Kendini savunmak için ellerini hafifçe havaya kaldırdı. "Sadece dikkatini çekiyorum, Hepsi bu."

Anna bakışlarını ona dikti. "Şu anda kendi hayatında benimkine burnunu sokmadan endişelenecek yeterince şeyin yok mu, babacığım?" Kaşlarını kaldırdı.

Ve yorgun bir iç çekişle omuzları çöktü. "Tanrım, bunu unutup duruyorum." Sonra çaresizce başını salladı. "Bu nasıl oldu böyle?"

Rachel da bu konudan bıkmış görünüyordu ve neredeyse Anna'nın konuyu açtığı için kendini kötü hissetmesine neden olacaktı. "Bugün kaç kişinin bizi tebrik ettiğini biliyor musun? Ve gülümsemenin ne kadar zor olduğunu? Çünkü ..." O da iç çekti. "Bebeklerin çok değerli olduğunu biliyorum ama yine de bu konuda oldukça stresliyiz."

Tam o sırada Anna yolun karşısından kendisine el sallayan birini gördü ve bunun birkaç gün önce Under the Covers'ta tanıştığı genç kadın Christy Knight olduğunu anladı. Rachel ve Mike'ın yanından ayrılıp Christy'nin yanına gitti; Christy bugün tanıştıklarından daha neşeli görünüyordu.

Ve birkaç dakika sonra konuşmaya başladıklarında, geldiğine ne kadar memnun olduğunu fark etti. Buradaki insanları gerçekten tanımaya başlamıştı. Ve onlardan hoşlanmaya da başlamıştı. Artık uzun süredir kayıp olan Anna Romo değildi, kasabanın merak edilen kişisi de değildi. Bu onur artık Jeremy Sheridan'a aitti ve Sheridan bunu ondan çok daha büyük bir zarafetle idare ediyordu. Ama muhtemelen eve bir savaş kahramanı olarak dönmek, kaçırılmış biri olarak dönmekten daha kolaydı. Bu düşüncenin saçmalığına neredeyse gülecekti ve aslında hayal bile edemeyeceği bir şeyde biraz mizah gördüğünü fark etti. Bu pastoral küçük kasabanın bir parçası haline geliyor, rahatlıyor ve sonunda burada kendine bir rol biçiyordu.

Ve eğer bu yeterince şaşırtıcı değilse, o aşıktı. Ve Duke henüz onunla birlikte Kader'i kucaklamaya hazır olmasa bile, bu sorun değildi. *Her şeyin bir zamanı vardı.* Ona inanıyordu -geçen gece bunu söylediğinde orgazmdan çok daha fazlası söz konusuydu- ve şu anda kendini uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu.

Beş dakika sonra Mary Katherine adında bir kadın Anna ile tanıştırıldığında hâlâ Christy Knight ile sohbet ediyordu.

Bayan Ellie'nin kızı olarak, herkesin dikkatini çekmek için bir çatalı şarap kadehine vurmaya başladı.

Sonunda bahçedeki herkes sessizleşip ona doğru bakmaya başladığında, "Destiny'de bugünkü partide büyük bir sürpriz olacağına dair bir söylenti dolaştığını biliyorum ve size bunun sadece bir söylenti olmadığını söylemekten memnuniyet duyuyorum. Sizlere ilk kez Bay ve Bayan Logan Whitaker'ı takdim etmekten büyük mutluluk duyuyorum!"

Amy ve Logan el ele bahçeye açılan beyaz kafesli kemerden hızla geçerken Anna ve Christy ile birlikte tüm kalabalık yüksek sesle soluk soluğa kaldı. Amy, bir kulağının arkasına sıkıştırılmış sarı bir çiçekle, dökümlü beyaz bir sundress içinde ıslık ıslık görünüyordu. Logan her zamanki gibi gıcır gıcır haki kargo pantolonu ve mavi polo tişörtüyle yakışıklı görünüyordu. Amy gülümseyip, kahkahalar atıyor, alkışlar yükselirken Anna'nın ayak parmaklarına kadar hissettiği bir şekilde kesinlikle neşeli görünüyordu.

Anna çifte arkadaşlarının çoğundan daha yakın duruyordu ve Amy onu fark ettiğinde gülümseyip el salladı. Sonra da ona seslendi: "Bay Knightley pire tedavisi ya da aşı yaptırmadı!" Sonra sol elini kaldırarak elmas yüzüğünü gösterdi. "Las Vegas'a kaçtık!"

Öğleden sonra geç saatlerde Rachel kendini sadece kız arkadaşlarıyla baş başa buldu. Tessa, Amy, Jenny ve Sue Ann'le birlikte bahçenin dışında, dalgalanan bir akçaağacın altındaki büyük, beyaz ferforje masada oturuyordu. Belki çoğu insan bu büyüklükteki bir kalabalığı özel ya da "yalnız" olarak görmezdi ama Bayan Ellie'nin evindeki kalabalıkta geçirdiği birkaç saatten sonra, hala uzaktaki Sharon gülü çalılarının hemen diğer tarafında, sadece yakın arkadaşlarından oluşan bir çevrede olmak onu bütün gün olduğundan daha rahat hissettirdi. Mike'ı tüm kalbiyle seviyordu ama birkaç yıl önce Destiny'ye döndüğünden beri arkadaşları onun güvenlik ağı, güvenli yeri olmuştu.

"Anna nerede?" Jenny sordu. "Onu bize katılması için davet etmeliyiz."

Tessa gülerek, "Muhtemelen erkek kardeşimin tekelinde olmak," diye cevap verdi. "Ona küçük bir kız sohbeti için gizlice dışarı çıktığımızı söyleyecektim ama onu hiçbir yerde göremedim."

"Jeremy'nin eve dönmüş olması çok güzel," dedi Amy. "Ne büyük sürpriz, değil mi?"

Hepsi ona baktı. Sue Ann dedi ki, "Bakın kim sürprizlerden bahsediyor! Ne oldu sana, kaçtın mı?"

Rachel da herkes gibi şaşkındı ve Amy'nin cevabını duymak için sabırsızlanıyordu.

Amy güzelce kızarak, "Beklemek istemediğimize ve macera dolu bir şeyler yapmak istediğimize karar verdik. Yani, Destiny dışında dünyanın ne kadar azını gördüğümün farkında mısınız? Ve eğer daha fazla macera yaşamaya başlayacaksam bunu ruh eşimle yapmamın daha mantıklı olacağını düşündüm, değil mi?"

Rachel gülümsedi ve midesindeki hâlâ tam olarak atlatamadığı mide bulantısını görmezden gelmeye çalışarak Amy'nin heyecan verici haberlerinin dikkatini dağıtmasına izin verdi. "Büyük maceraları hak ediyorsun, Ames!" dedi.

Tessa, "Bize her şeyi anlat," diye dürtükledi.

Amy de onlara Bellagio'nun bahçesindeki güzel töreni, oteldeki bir butikten aldığı muhteşem beyaz elbiseyi, yatağın üzerinde gül yaprakları bulunan balayı süitini baştan sona tüm eğlenceli ayrıntılarıyla anlattı. "Ve Logan yolun her adımında çok romantikti." Mutlu bir şekilde iç geçirdi ve Rachel tatlı arkadaşı için daha fazla sevinemezdi.

Ancak o zaman Amy'nin mutlu gülümsemesi Rachel'a doğru bakarken soldu. "Yine de aldatıldın. Baş nedimelikten oldun." Rachel, Amy ve Tessa'nın yaptığı anlaşmaya göre Rachel, Amy'nin baş nedimesi olmak için sıraya girmişti.

Yine de Amy'nin sorun olmadığını bilmesini sağlamak için başını salladı. "Senin mutluluğun ve maceraların benim için nedime olmaktan çok daha önemli, söz veriyorum." Sonra bir mide bulantısı dalgası daha geldi ve avucunu karnına bastırarak yüzünü buruşturdu. "Bugünlerde endişelenmem gereken başka şeyler var gibi görünüyor."

"Hâlâ hastasın, ha?" Sue Ann yüzünde sempati dolu bir ifadeyle sordu.

"Evet."

"Hamile olmanın en kötü yanı kesinlikle bu." Arkadaş gruplarındaki tek anne olarak Rachel, Sue Ann'in bunu bilecek nitelikte olduğunu düşündü. "Biliyor musun," diye devam etti Sue Ann, "sana sataşmak istemiyorum Rachel, ama ... hamile olduğuna dair gerçekten hiçbir fikrin yok muydu?"

"Hey, doğum kontrol hapınız yılda sadece dört kez adet görmenize neden oluyorsa, bu düşündüğünüz kadar açık değildir," diye belirtti. "Ve . . . Eminim ben de inkar ediyordum. Yani, eğer işaretler oradaysa, sanırım bilinçaltımda onları görmemeyi seçtim." Yorgun hissederek derin bir iç çekti. "Hâlâ kafamı tam olarak toparlayamıyorum. Bu çok mu kötü?"

İşte o zaman Jenny "Evet!" dedi ve tüm grup sessizliğe gömüldü.

Rachel, Jenny'nin masanın karşısındaki bakışlarıyla karşılaşınca afalladı. "Ha?" diye mırıldandı.

Jenny, Rachel'ın hayatları boyunca ondan hiç duymadığı sert bir ses tonuyla, "Evet, korkunç," dedi. "Şu anda hamile olmak için her şeyimi verirdim Rachel ve senin tek yapabildiğin bundan şikâyet etmek ve bir yükmüş gibi davranmak. Bu doğru değil. Bu bir bebek Rachel, bir çocuğun olacak! Dünyaya yeni bir hayat getiriyorsun! Bu inanılmaz bir şey! Bu bir mucize! Ama sen ve Mike için bu sadece bir sıkıntı."

Sözlerini bitirdiğinde herkes sessiz kaldı.

Ve Rachel tokat yemiş gibi hissetti. Jenny'nin hamile kalmaya çalıştığını biliyordu, ama . . .

"Bak Jenny," dedi, "henüz gebe kalamadığın için gerçekten üzgünüm. Eminim zaman geçtikçe Mike ve ben buna alışacağız ama şu anda bu bizim seçmediğimiz bir şey ve bunun için uygun olup olmadığımızdan emin değiliz. Yani bir şeyler yaşayan tek kişi sen değilsin. Mick'le hamile kalmakta zorlanmanız benim suçum değil. Ve . . . Şu anda bana iyi bir arkadaş olduğuna sanmıyorum."

Buna karşılık Jenny de Rachel'ın hissettiği kadar kırılmış görünüyordu. "Senin de bana karşı pek iyi bir arkadaş olduğuna sanmıyorum."

Rachel oturmuş, küçüklüklerinden beri sevgili kız arkadaşı olan Jenny'ye bakıyor, bu konuşmayı yaptıklarına inanamıyordu. Ara sıra arkadaşlarıyla anlaşmazlığa düştükleri ya da anlık tartışmalar yaşadıkları olurdu ama böylesi hiç olmamıştı.

Bu onun kalbini kırdı.

Ama hissettiği gibi hissetme hakkına, duygularının geçerli olduğuna ve Jenny'ninki kadar önemli olduğuna inanıyordu.

"Ben ... gidiyorum," dedi Jenny, kaşları çatılmış, gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Sonra ayağa kalktı ve Mavi Vadi Yolu'na doğru yürümeye başladı. Mick'le paylaştığı küçük sarı kulübe bir sonraki evdi ve iki evi ayıran boş çayırılık boyunca görüş alanındaydı.

Sue Ann bir süre sonra, "Ben peşinden giderim," diye gönüllü oldu.

O gittikten sonra Rachel, Tessa ve Amy'ye, "*Bu da* neydi? Gerçekten o kadar korkunç muyum?"

Amy uzandı ve onun elini tuttu. "Tabii ki hayır. Jenny şu anda kötü bir durumda."

Rachel çocukça bir *homurtu* olduğunu bildiği bir ses çıkardı -*çünkü* bunu arkadaşlarıyla da yapabilirdin. Ya da en azından yapabilmeliydiniz. "Ben de pek iyi bir durumda değilim." Amy ve Tessa arasında bir ileri bir geri baktı. "Biliyor musunuz, bu konuda o kadar telaşlıyım ki dün kediyi beslemeyi unuttum. Ya bebeği beslemeyi unutursam?"

İkisi de rahatlatıcı sesler çıkardı ve Tessa, "Birincisi, ağlayacak ve sana haber verecek. Ve bir diğeri, unutmayacaksın. Unutmayacaksın."

"Mike ve benim ebeveyn olmamız konusunda gerçekten endişeleniyorum," diye onlara sırrını açtı. Bazı insanlar bunun için biçilmiş kaftandır, bazıları ise değildir. Ve ikimiz de bu kategoriye *girmedığımız* *konusunda* her zaman hemfikir olduk, en azından şu ana kadar."

Amy şimdi onun elini okşuyordu. "Sadece kategori değiştireceksin, hepsi bu. Merak etme, her şey yoluna girecek. Jenny ile de."

Rachel gözlerini kırıştırdı, hâlâ şoktaydı. "Nasıl olduğunu anlamıyorum. Yani, hayatımız boyunca arkadaşlık ve bu büyük bir şeymiş gibi geliyor. Ya birbirimizi affetmezsek? Ya affedemezsek? Ya bu bebeği doğurursam ve o bebeğin ya da benim etrafımda olmayı kaldıramazsa?"

Duke her gün evdeki işlerini bitirdiğinde yaptığı gibi Anna'nın alt kattaki banyo lavabosunda ellerini yıkadı. Sonra aynaya baktı. Yara izine.

Anna onu bu haliyle kabul etmişti, hatta kabul etmekten de öte. Ona yeniden insan olduğunu hissettirmişti. Ve Lucky de gözünü kırpmamıştı - gerçi o da kazadan hemen sonra bunu görmüştü. Tessa bunu hafife alacak kadar ileri bile gitmişti. Ve Dew Drop'taki hiç kimse bunu fark etmemişti.

Ama Blue Valley Gölü'ndeki yaşlı kadının evindeki süslü bir partiye girseydi insanlar nasıl tepki verirdi? Bu farklı olmaz mıydı? Karanlık bir bar neyse de, yüzünde sivri bir yara izi olan bir adam çok daha fazla göze çarpmaz mıydı, parlak bir yaz öğleden sonrasında punçlarını içip haşlanmış yumurtalarını ve elmalı turtalarını yiyen Destiny'nin güzel insanları arasında çok daha yersiz olmaz mıydı?

Komik, geçen yaz Lucky'nin düğünüyle ilgili birden fazla etkinliğe gitmişti ve Mike'ın düğününe de gitmişti ve kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamamıştı. O zaman bile, yara izinden önce

Muhtemelen kalabalığın içinde göze çarpacaktı ama kim olduğu konusunda iyiydi ve kendisiyle bir sorunu olan varsa siktirip gidebileceğini düşünmüştü.

Peki şimdi hakkınızda ne düşündükleriyle bu kadar ilgileniyorsanız bu ne anlama geliyor?

Artık olduğun kişiyi sevmediğini mi?

Derin bir nefes aldı ve geri verdi. *Tam on ikiden vurdun.*

Sürpriz olduğundan değil. Bir erkek kendini toparladığında böyle adımlar atmazdı. Ama belki de Anna öğleden sonraki partiye gitmesi için baskı yapana ve o da bu konuda sinirli davranana kadar *daha iyiye gittiğini* düşünmüştü.

Şimdi kendini kötü hissediyordu. Çok cesurdu ve ona karşı pek çok yönden çok iyiydi. Ona karşı küstahça davrandığı için üzgündü. Bazen çok ısrarcı olsa da, bunu hak etmiyordu. Onun hak ettiği şey dik duran bir adamdı.

Tekrar aynaya bakarak derin bir nefes daha aldı. Giyecek düzgün bir tişörtü olmasını diledi ama eşyalarının çoğu Crestview'deki depodaydı, bu yüzden temiz bir gri tişört iş görecekti. Anna'nın çamaşırhanesinde bir şeyler yıkadığı ve göl suyu gibi kokmadığı için şükretti.

Yirmi dakika sonra duş almış ve temiz giysiler giymişti.

Aynaya son bir kez bak. *Önemli bir şey değil. Her şey yoluna girecek. Bunu Anna için yap.*

Kapıdan çıkıp bisikletine bindi ve Blue Valley Gölü'ne inen virajlı yollardan ilerledi. On beş dakika sonra oraya varmıştı; köy yolunun her iki yanında sıralanan arabalar nedeniyle partinin yapıldığı evi tespit etmek kolaydı.

Durup park etmek o kadar kolay değildi ama yaptı. Kickstand'i indirirken midesi bulandı ama tereddüt etmedi; bisikletten indi ve şirin küçük evin önüne kadar yürüdü ve insanların konuşup güldüklerini duyabileceği tarafa doğru ilerledi.

Derin bir nefes daha alsa içeri girip onu bulacaktı. Lucky ve Tessa'yı da. Ve söylediği kadar kolay olacaktı. Ve öyle olmasa bile ... şey, yapılacak en doğru şey buymuş gibi hissediyordu. Çünkü onu orada görmenin onu mutlu edeceğinden emindi.

Partiye açılan beyaz kemerli geçide yaklaştı, sonra içeriye bir göz atmak için durakladı. Sadece etrafı tanımak için.

Ve gördüğü şey neredeyse kalbinin durmasına neden oluyordu.

Anna uzun boylu, temiz giyimli, yakışıklı bir adamla konuşuyordu; adamdan çok Anna'nın birlikte olması gereken birine benziyordu. Kız adamın gözlerinin içine bakarak gülümsüyordu ve adam da ona doğru eğilmiş, kulağının dibinde onu güldüren bir şeyler söylüyordu. Duke'un midesi sıkıştı.

"Jeremy Sheridan'ı gördün mü?" diye soran genç bir kız sesi duydu.

-Sonra sağına baktı ve iki gencin konuştuğunu gördü. Onu fark etmemişlerdi. "Afganistan'dan dönmüş ve orada durmuş Anna Romo'yla konuşuyor. O çok şanslı! Annem onun bir çeşit kahraman olduğunu, bir sürü insanın hayatını kurtardığını falan söyledi. Ve aman Tanrım, çok tatlı!"

Bakışlarını tekrar Anna ve "savaş kahramanına" çevirdiğinde Duke'ün midesi bulandı. İlk seferinde haklıydı. Buraya ait değildi ve buraya gelmesi aptalcaydı.

Aslında belki de pek çok konuda aptallık etmişti.

Henüz kimsenin onu görmediğine sevinerek geri döndü, bahçeyi geçip bisikletini park ettiği yere gitti ve Half Moon Hill'e doğru geri dönmeye başladı.

"En azından hangi karanlığa döndüğünüzü sorabilir miyiz?"

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

On yedi

Muhtemelen çok hızlı gidiyordu ama umurunda değildi. Yoldaki virajlar, yüzüne vuran rüzgâr, dikkatini dağıtmak için çok iyiydi. Az önce gördükleri hakkında düşünmediğinden değil. Görüntü beynine kazınmıştı.

Kızgın değildi. Sadece ... belki de doğru kelime *incinmişti*. Hayal kırıklığına uğramıştı. Anna'yla aralarında hiçbir bağ, hiçbir taahhüt yoktu - Anna da tıpkı kendisi gibi istediğini yapmakta özgürdü - ama bunu beklemiyordu. Aralarının iyi olduğunu sanıyordu. Ona içini dökecek, her şeyi anlatacak kadar iyiydi. Belki de bunun biraz özel bir şey olduğunu düşünecek kadar iyiydi. Ve bunun daha uzun süreceğini. Gerçek şu ki, ona bu kadar yakın hissetmesine izin verdiği için kendini hırpalamış olsa bile, belki de bir şekilde onun için daha iyi bir adam olmayı öğrenebileceğine inanmaya başlamıştı.

Kahretsin, aptallık etmişti. Duygusal olarak kendini kaptırmakla aptallık etmişti. Zaten bu konuda gerçek bir şansı olduğunu düşünmek de aptallıktı. Ve onu suçlamıyordu -kasıtlı olarak onu incitecek bir şey yapmayacağını biliyordu- ama lanet olsun, orada birlikte durduğu adam gibi biriyle nasıl rekabet edebilirdi ki?

Sadece ayakta duruyorlardı. Sevişmiyorlardı. Sadece ayakta duruyorlardı. Konuşuyorlardı.

Ama bunun bir önemi yoktu. Romantizmin filizlendiğini görmek kolaydı, savaş kahramanının ondan hoşlandığını ve kızın da ondan hoşlandığını görmek kolaydı.

Jeremy Sheridan. İsmi biliyordu. Tessa'nın kardeşiydi.

Ve bu her şeyi mükemmel yapmaz mıydı? Lucky'nin kız kardeşinin Tessa'nın erkek kardeşiyle birlikte olması? Kulağa büyük, mutlu bir aile gibi geliyordu. Ve böyle bir adam ... başka açılardan da anlamlıydı. Anna'nın daha çok hak ettiği, ona daha uygun bir adamdı. Onun için iyi olacaktı, Duke'un olabileceğinden çok daha iyi olacaktı. Birlikte mükemmel görünüyorlardı. Mükemmel yakışıklı bir adamla mükemmel muhteşem bir kadın. Elllerinde nasır, kalbinde karanlık ya da yüzünde sivri bir yara izi olmayan biri.

Garaj yoluna girdiğinde bile, lastikleri biraz çakıl savurarak, belki de bunu abarttığını biliyordu. Hem de *çok abarttığını*. Ama bu bir uyandırma çağrısı olmuştu.

Sen ve Anna - burada yalnızken, etrafta başka kimse yokken, onunla kendi özel küçük dünyanızdayken kolay. Ama gerçek dünyada, ikisinin birlikte olması mantıklı gelmiyordu.

Bu yüzden, hâlâ yapabiliyorken, acısı daha da kötüleşmeden geri çekilmek en iyisiydi.

Anna'nın günü beklediğinden çok daha iyi geçmişti.

Arabayı eve doğru sürerken, gecenin ılık rüzgârı saçlarını okşarken, Amy'nin büyük sürprizini düşünerek gülümsedi. Ayrıca Amy'nin bazen ne kadar basit bilgeliklerle dolu olduğunu takdir ediyordu, özellikle de küçük Destiny kasabasının dışında fazla zaman geçirmemiş biri için.

Vay canına. Kader'in insanları hayatını gerçekten zenginleştiriyordu. Bir zamanlar bunu hayal bile edemezdi. *İşlerin nasıl değişebildiği komik.*

Jeremy Sheridan'ı da düşündü. Gerçek şu ki, o tam onun tipiydi. Ve harika bir adama benziyordu. Ama bir başka gerçek de, başka bir adama aşık olduğuydu ve artık gerçekten evi gibi hissetmeye başladığı Viktorya döneminden kalma büyük eve vardığında o adamın kollarını açmış onu bekliyor olmasını umuyordu. *Duke'ten beri mi?* Evi biriyle paylaşmak onu bu hale mi getiriyordu? Emin değildi ve bunu çok yakından incelememeye karar verdi. Sadece onunla birlikte olmayı dört gözle bekliyordu.

Garaj yoluna girdiğinde evin tamamen karanlık olduğunu görmek onu hazırlıksız yakaladı. Işıkların açık olmasını, pencerelerden dostça ve sıcak bir ışıltı gelmesini bekliyordu. İşte o zaman, Lucky'nin evine ve ardından Dew Drop'a yaptıkları ziyaretten beri günlerdir kıpırdamadan duran motosikletinin artık garajın yanındaki çalıların arkasına park edilmediğini fark etti. Midesi bulandı.

Yine de eve umutla yaklaştı. Ya da güvenle. İçeride bir açıklama olabilirdi, nereye gittiğini söyleyen bir not. Ya da ... belki de sadece uyuyordu. Bunun için erken bir saatti -henüz on olmamıştı- ama son zamanlarda çok çalışıyordu, belki de yorgun düşmüştü. Ve bisikleti bir yere taşımıştı. . . bir nedenle.

Sessiz evin içine adım atarak antredeki lambayı yaktı, ardından mutfığa doğru ilerledi, yol boyunca ışıkları yaktı ve bir not ya da nerede olduğunu açıklayabilecek başka bir şey var mı diye gözlerini dört açtı. Hiçbir şey bulamayınca, kısa süre önce seviştikleri merdivenleri tırmanarak yatak odasına yöneldi. Kedisi yol boyunca onu takip etti, avazı çıktığı kadar miyavladı, ama o onu görmezden geldi.

Yatağı boştu, dokunulmamıştı.

Misafir odalarını kontrol ederken evdeki her yatağın da öyle olduğunu fark etti.

Son kez baktıktan sonra gölgeli koridora geri adım atarken nefesini içine çekti, geri verdi, terk edilmiş ya da paniklemiş hissetmemeye çalıştı. Yine de onun nerede olması gerektiğini biliyordu. Kulübeye geri dönmüş olmalıydı.

O da oraya giderdi.

Yolu bulmasına yardımcı olması ve bir şeye takılıp düşmemesi ya da bileğini burkmaması için bir el feneri aldı. Karanlıkta orman ürkütücüydü; her ses onu rahatsız ediyor ve göremediği şeyler için endişeleniyordu.

Ama aynı zamanda Cathy'nin Robert hastalandığında ona bakmak için karanlıkta aynı izi takip ettiğini de düşündü. Bu da bir bakıma aynı şey değil miydi? Duke hasta değildi ama evde onu bekleyeceğini söylediği halde buraya gelme ihtiyacı duyduysa, belli ki sıkıntılıydı.

Daha önce buraya geldiğinde uyku tulumunun yanında gördüğü lambanın loş ışığını görmek onu bir şekilde yüreklendirdi. *En azından gitmemişti, en azından hayatından öylece kaybolmamıştı.* O ana kadar bu endişeyi gerçekten taşıdığını fark etmemişti ve içinde bir şeyler vardı

son derece korkutucu. *Bu kadar kolay olabilirdi. Onu burada tutacak hiçbir şeyi yok. Bir sabah uyandığınızda tamamen gitmiş olduğunu ve onu bir daha asla göremeyeceğinizi fark edebilirsiniz.*

İlk korkuları haklıydı, geçerliydi - birini sevmek tehlikeliydi. Kalbiniz üzerinde çok fazla güç sahibi olmalarını sağlardı. Ve Duke Dawson gibi yalnız birini sevmek daha da tehlikeliydi. David Dawson. Her kimse artık. Bazı özel anlarda onu tanıdığını, tamamen anladığını düşünüyordu. Ama şu anda onu hiç tanıyormuş gibi hissetmiyordu.

Böyle düşünmeyin. Sorun değil. Seni gördüğüne sevinecek. Ve onu buraya geri getiren her neyse.. .. olacak .. . Bunu açıklayacaktır. Bir şekilde.

Hareketleri birdenbire ona gürültülü geldi ve Duke'un bir zamanlar bu konuda yaptığı yorumu hatırlayınca, onun geldiğini duyduğunu düşündü - biliyordu-. Ama kulübede hiçbir kısırtı olmadı; kimse onu karşılamak için kapıyı açmadı.

O da kapıyı çalmış. Sonra neşeli görünmek için elinden geleni yaparak "Alo?" dedi. Bir zamanlar kolun olduğu yere bastırarak kapıyı itti ve açtı.

Duke loş ı ışıkta masada oturmuş, bileme taşında bıçağını bileliyordu. Anna bunun ne kadar uğursuz bir görüntü oluşturduğunu ve ilk tanıştıklarında onu böyle bulsaydı dehşete düşeceğini düşünmeden edemedi. Şimdi bunun muhtemelen balıkları pullamak için kullandığı bir bıçak olduğunu düşünüyordu ama onu bu şekilde görmek ona acımasızca onun kim olduğunu hatırlatmıştı. İçinde inkar edilemez bir karanlık vardı. Ve belki de onu terk ettiğini düşünmüştü - hatta onu fethedebileceğini düşünecek kadar kibirliydi - ama şimdi içgüdüsel olarak çok iyimser olduğunu biliyordu.

"Dük?" Dük hâlâ başını kaldırmayınca, "Duke?" diye sordu.

Şimdi bile dikkatini bıçağa vermeden önce ona doğru hızlı bir bakış fırlatmaya tenezzül etti. "Burada ne yapıyorsun Daisy?"

"Ben de *sana* bunu soracaktım." Sesinin ürkek çıkmasından korkuyordu, tıpkı en başta onunla olduğu gibi. Düşündüğü bir şey daha çoktan gitmişti.

Başını hızlıca salladığı zar zor fark ediliyordu. "Sadece biraz temiz hava almak istedim, hepsi bu."

Ama ona karşı çekingen davranmayacaktı - artık değil, paylaştıkları onca şeyden sonra değil. "Evimin pencerelerini çoğu gece yaptığımız gibi açabilirsin."

Konuşurken hâlâ ona bakmıyordu. "Sadece burada uyumak istedim ve . . . kendi başıma biraz zaman geçiriyorum. Bunu bu kadar büyütme."

Suçlama karşısında nefesini tuttu. Bunu büyütmemişti ama bu büyük bir şeydi. "Değilim ama son zamanlarda işler böyle gitmiyor."

Sonunda çelik gibi gri bakışlarını ona çevirdi. "Bak Daisy, eğer senin için de uygunsa bu gece yalnız kalmak istiyorum. O yüzden eve dön, uyu ve sabah görüşürüz. Tamam mı?"

Ses tonu, o anla ilgili her şey, gecenin sıcaklığına rağmen kadının içine bir ürperti gönderdi. "Tamam," diye cevap verdi usulca.

Ve sonra orada durdu, daha fazlası olacağını düşündü. *Çünkü daha fazlası olmalıydı. Olmalıydı işte. Bir iyi geceler. Bir özür. Dikkatli olmak için bir hatırlatma. Herhangi bir şey.*

Ama acı dolu, garip saniyeler geçtikçe, başka bir şeyin gelmeyeceğini fark etti. Hepsi bu kadardı. Sadece soğuk bir kovulma.

Sonunda dönüp kapıyı arkasından çekerek dışarı çıkarken, sanki bir sis bulutunun içinde, kendisinin sadece bir gölgesi gibi hareket ediyormuş gibi hissediyordu.

Anna zar zor uyuyordu. Sadece yatak artık çok boş geldiği için değil, son bir iki haftanın sadece bir rüya olduğunu hissetmeye başladığı için de. Aralarında gelişen yakınlığı hayal mi etmişti? Hepsini uydurmuş muydu? Hayır. Hayır, uydurmadığını biliyordu. *Ama biriniz aniden hiç olmamış gibi davranmaya başlarsa, bu onu gerçek olmaktan çıkarır mı?*

Bu kadar çok düşünmeyi bırak. Bugün her şey daha iyi olacak. Erken kalkıp duş alıp giyinirken kendine böyle söylüyordu. Seni sabah göreceğini söyledi, önemli bir şey olmadığını söyledi. Her şey yoluna girecek.

Çıplak ayakla merdivenleri inip kahvaltıyı düşünmeye hazırlanırken -son zamanlarda birlikte yumurta ya da krep falan yiyorlardı ve bugün ne bekleyeceğinden emin değildi- bir hareket duydu ve Duke'ün burada olduğunu fark etti.

Mutfağa girdiğinde onu elinde bir şişe suyla buzdolabının kapısını kapatırken buldu. İşleri kolaylaştırmak için uzun zaman önce ona bir anahtar vermişti ama adam sanki buraya ait olmadığını düşünecekmiş gibi başını kaldırdı. "Başlamadan önce biraz su alacağım. Fıçı tahtası yarın teslim edilecek ve Lucky birkaç günlüğüne bana yardım etmek için programını boşalttı, ama o zamana kadar bitirmem gereken çok şey var."

Anna'nın içindeki bir şey onun tüm iş tonuyla konuşması karşısında dondu kaldı - ve sesinin altında neredeyse öfkeli bir ifade vardı. Bugün hiçbir şey daha iyi değildi. Nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Dün geceki gibi, "Tamam" diye mırıldandığını duydu.

Sonra hafifçe tökezledi ve bir kedi çığlığı havayı doldurdu -"Mrow!"-ve Duke yere bakarken ayaklarının yere bastığını fark etti, "Çekil yolumdan, kedi."

Anna'nın sırtı dimdik oldu. "Belki de *onun* evinden çıkmalısın. Lanet olsun."

Duke ona daha önceki günlerinde onu korkutabilecek meydan okuyan bir bakış fırlattı. Sonra da, "Dışarıda olacağım," dedi.

Daha nazik olmaya, işleri yumuşatmaya çalıştı. "Yiyecek bir şey istemiyor musun?" *Adam hiç* de nazik davranmamıştı.

"Hayır," diye homurdandı ve arka kapıya doğru yürümeye başladı.

"Duke, sorun ne?" diye sordu. Burada oyun oynamak, bu normal bir şeymiş gibi davranmak istemiyordu; hemen işin özüne inmek istiyordu.

Ama kapıya doğru ilerlerken sadece "İşe gitmem gerek" dedi. "Eğer burayı açacaksanız, benim de bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Şey, açılış için aklımda belirli bir tarih yok," diye yanıtladı, "ve ... belki de bundan daha önemli *bazı* şeyler olduğunu düşünüyorum."

Artık hareket etmiyordu, eli kapı kolundaydı ama bakışları pencereden dışarıdaki bir şeye takılmıştı, "Sonsuza kadar buralarda olmayacağım. Yani hâlâ yardımım varken burayı düzene sokmak istiyorsan çalışmam gerek. Anladın mı?"

Anladığı şey, adamın onu dışladığı, susturduğuydu. Bu kadar basit. Hiç kimseyle yaptığı hiçbir konuşma onu bu kadar kederli hissettirmemişti. "Evet, tabii," dedi. "Anlıyorum."

Ve Duke'ün kapıdan çıkıp verandaya, oradan da dışarıya doğru yürümesini izlerken, sanki ... ondan çok daha büyük bir şekilde uzaklaşıyordu. Ve geri gelmeyeceğinden korkuyordu. Sözleri beyninde yankılanıyordu. *Sonsuza kadar buralarda olmayacağım.*

Öyle olacağını düşünmüş müydüm?

Belki de yaptım.

Ama elbette bunu yapmaması mantıklıydı. Tanrı biliyordu ki ona hiçbir zaman söz vermemiş, onu önemseydiğine dair hiçbir şey söylememişti - ve Tanrım, onu ormanda yaşarken bulmuştu! Belli ki adam bir sonraki günün kendisi için ne getireceğini bilmiyordu; belli ki an be an yolunu buluyordu.

Şu anda her şey şaşırtıcı derecede açık görünüyordu. Onu kulübenin dışında ilk bulduğu zamanki kadar net.

Tüm bunları, ona bu kadar derinden değer vermeye başlamadan önce, tamamen, çaresizce aşık olmaya teslim olmadan önce hatırlaması gerektiğini düşünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Duke, Anna'nın sesini duyunca başını kaldırdı. Kahretsin, neden mesajı alamamıştı ki? Onun içeride kalıp yapacak başka şeyler bulmasını umuyordu. Belki de bu kadar çok iş kaldığını fazla abartmıştı - sadece ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Hiçbir şey hissetmemeye çalışıyordu.

Her zamanki gibi şirin bir şort ve küçük bir yazlık bluz giymiş olan kızı görür görmez, gözlerini önündeki soluk sarı kaplama yığınlarına çevirmek zorunda kaldı. "Bugün kitapçıda iş yok mu?"

Göz ucuyla onun başını salladığını gördü. "Hayır." Lanet olsun.

Gerçek şu ki, yardıma ihtiyacı vardı. Daha büyük projeler arasında, döşeme onarımları üzerinde çalışmaya devam etmiş ve Cuma günü biraz daha ahşap getirmişti. Zımparalanabilecek ve -artık bir renk şeması seçtiklerine göre- boyanabilecek minyatür miller vardı, o ise verandanın ve basamakların etrafındaki bazı son onarımlarla uğraşmaya devam ediyordu. Ama yine de ona bakmadı. Çünkü bu onu sadece incitiyordu. Ve ona karşı olan tüm duygularını bastırmak zorundaydı. Bir şekilde. "Tamam o zaman, evet," diye itiraf etti, "yardım edebilirsin."

"Bana sadece ne yapacağımı söyle," dedi sessizce ve içten içe onun başlangıçta düşündüğü gibi olduğunu hissetti - bir tür canavar.

Ama bunu hissetmeyi bırak. Hiçbir şey hissetme. Düşünmeyi bırakın. Sadece elinizdeki işe odaklanın.

Denny'yi, babasının onu reddetmesini ve annesinin ölümünü unutmak için ormana çekilmişti. Ama burada yaşayan Anna'yı unutmak için nereye gideceğinden emin değildi. Dün gece kulübeye geri dönmüştü ama Anna onu oraya kadar takip etmişti. Yani ev üzerinde çalıştığı sürece, ondan kaçmanın mümkün olmadığını düşünüyordu.

Evi bırakabilirsin. Zaten çok şey yaptın. Gerisini yapması için birini tutabilir - bu fikir hoşuna gitmeyebilir, ama yapmak zorunda kalırsa dünyanın sonu olmaz.

Yine de bunu yapabileceğini düşünmüyordu. Ve nedeninden bile emin değildi. Belki de ona yardım etmeyi kabul ettiği içindir. Ve bu işten zevk alıyordu. Ve son zamanlarda zaten yeterince şeyi geride bırakmıştı - her şeye rağmen bir şekilde *bunu* da geride bırakmak istemiyordu. Belki de bu bir gurur meselesiydi - gerçi gururunun kaldığını görmek de şaşırtıcıydı.

"Şu küçük milleri ve süs parçalarını görüyor musun?" dedi işaret ederek. Dün sabah yeni aydınlatma armatürlerini takmadan önce çeşitli ahşap parçalarını yığınlar ayırmıştı. "Bunların hepsinin zımparalanması gerekiyor." Birkaç hafta önce panjurları zımparalamasına yardım etmişti, bu yüzden bu konuda daha fazla talimata ihtiyacı olmadığını biliyordu.

"Pekâlâ," dedi ve sesinin nazik tonu onu hâlâ bir dev gibi hissettiriyordu. Ama o bunu görmezden geldi, ona yanıt vermesini engelleyen görünmez duvarı destekledi.

O andan itibaren, sadece yapması gerekene odaklandı. Ölçmek, kesmek, çekiçlemek. Mümkün olduğunca ondan farklı bir alanda çalışıyordu ve birbirlerine yakın olduklarında sanki yakın değillermiş gibi davranıyordu. Gerçi bazen aralarındaki sessizlik o kadar gürültülü oluyordu ki, dışarı çıkmadan önce eski plaklardan birini açmasını diliyordu. Hatta bunu önermeyi bile düşündü ama yapmadı. Onunla bu kadar sessiz olmak garipti, ama duyguların içeri girmesine izin verebilecek herhangi bir kapıyı açmaktansa garip olmak daha iyiydi.

Günün çalışmasının birkaç saat sonrasında verandada diz çökmüş, yeni kesilmiş tahtaları yerlerine çıkıyordu. Ve fark etti ki, bu sabah içtiği su şişesini tükettikten çok sonra Anna yanında belirmiş, ona bir şişe daha ikram ediyordu.

Başını kaldırdı, elinden aldı ve kısa bir "Teşekkürler" dedi. Sonra parmaklarının birbirine değdiği gerçeğini ya da bir saniyeliğine gözlerinin içine baktığını ya da ona bol bol içtiğinden emin olmasını söylemek istediğini hissetmemeye çalıştı, çünkü burası sıcak olmaya başlamıştı.

Şişenin kapağını açarak uzun, susuz bir yudum aldı ve ancak şişeyi ağzından indirip kapağını tekrar kapatmaya başladığında kadının hâlâ yanında durup ona baktığını fark etti.

Bir nefes verdi, onu uzaklaştırmaya çalıştı. *Mesafesini korursa, bu işin peşini bırakırsa bunu yapabilirim. Ama ona bakmaya, onu hissetmeye devam edersem olmaz. Kahretsin Daisy, neden bunu ikimiz için de kolaylaştırmıyorsun?*

Sonunda ona bakmaktan başka çaresi olmadığını hissetti. Ama onun gözleriyle karşılaşmadı. Onu gerçekten görmemeye çalıştı. "Ne oldu? Zımparalama bitti mi?"

Başını salladı ve kahretsin, o kahverengi gözlere gerçekten bakmasa bile, oradaki acıyı, kafa karışıklığını hissedebiliyordu. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmedii. Bu onu daha iyi bir adam yapmadı, daha az yaralı yapmadı, Tessa'nın kardeşinin olduğu gibi bir adam yapmadı

-Hak ettiği türden bir adam.

"Hayır," dedi ve onun gergin bir şekilde yutkunduğunu gördü ve ona böyle hissettirdiği için nefret etti. "Sadece yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ettim."

Hay aksi. Basit tut. "Hayır."

"O zaman ... o zaman neden kızgın görünüyorsun?" "Kızgın değilim. Sadece çalışıyorum."

Bakışlarını kızın yüzünden ayırdı ama yine de kızın "Artık ... değil miyiz?" diye sormadan önce alt dudağını ısırırkenki hassas ve incinmiş halini gördü.

Bu soru neredeyse Duke'un nefesini kesiyordu. Çünkü kulağa çok acı verici geliyordu. . . . final. Ve o ... o kadar ilerisini düşünmemişti ve düşünmek de istemiyordu. Ama ... belki de ona bu şekilde söylediğine göre, bu konuda da bir seçeneği yoktu. Bu yüzden ona mantıklı gelen, ondan en kolay şekilde uzaklaşmasını sağlayacak ve umarım onun da bunu yapmasına izin verecek tek cevabı söyledi.

"Bak, birlikte güzel zamanlarımız oldu... ama ciddi bir şey değildi. Ne de olsa birbirimizi çok az tanıyoruz." Kelimeler ağzından çıkarken bile midesi düğümlendi ama yine de en akıllıca yol bu gibi görünüyordu.

"Birbirimizi tanıdığımızı hissediyorum," diye ısrar etti. "Yani, bir şeyler paylaştık."

Tanrım, neden Daisy'nin bu konuda daha az inatçı olmasını bekliyordu ki? *Bu her şeyden daha mı önemli? Her zamanki gibi onu hafife almıştı.*

Ve bunu olması gerekenden daha sert yapıyordu. Bu da onu aynı şeyi yapmaya zorluyordu.

O da omuz silkti. Ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı. "O anın sıcaklığı sanırım." Ve lanet olsun, ona bakmaya devam etmek imkansızdı.

-Bu yüzden bakışlarını, Lucky'yle birlikte yarın yeni tahtalarla kaplayacakları, önündeki tahtaların soyulan boyasına çevirdi. "Kişisel bir şey değil Anna, sadece ciddi bir şeyle ilgilenmiyorum, anlıyor musun? Zaten başımda yeterince dert var, o yüzden biraz sakinleşmemiz gerektiğini düşündüm." Ve Anna hâlâ orada durup hiçbir şey söylemeyince, "Mantıklı mı?" diye eklemek zorunda bile hissetti.

Ve sonunda, ses tonu biraz daha az hassas ve biraz daha kırılmış hale gelerek, "Elbette. Çok mantıklı." dedi.

Yani şimdi kızgındı. Ve onu kendi haline bırakmalıydı. Ama onun anlamasını sağlamak istiyordu. "Ev üzerinde hâlâ birlikte çalışabiliriz. Bitene kadar kalacağım. Ama ondan sonra, muhtemelen hayatıma devam etmeliyim, biliyorsun değil mi?"

Anna ona tam olarak nereye taşınmaya karar verdiğini, tam olarak nerede çok daha mutlu olacağını düşündüğünü sormayı düşündü. Ama dilini tuttu. Sahip oldukları şeyi bu kadar kolay, bu kadar soğuk bir şekilde bir kenara atabiliyorsa, nereye gittiği Anna'nın umurunda mıydı? Ya da neden artık onunla birlikte olmak istemediğini?

Kalbi göğsünün içinde parçalanırken bile, sonunda takınmayı başardığı güçlü yüz ifadesini takınmaya devam etti ve yine "Elbette. Sen nasıl istersen." dedi.

Tam o sırada mutfaktaki eski moda döner telefonun sesi açık olan ön pencereden duyuldu. Anna'nın bir yanı orada durmaya devam etmek, onu bir şekilde sorumlu tutmaya, ona bundan daha fazlasını borçlu olduğunu anlamasını sağlamaya çalışmak istiyordu ama bir yanı da çalan telefonu Tanrı'nın ona artık çekip gitmesini ve bu kadar muhtaç davranmayı bırakmasını söyleme şekli olarak görüyordu. *Sana hiçbir şey için söz vermedi. Hiçbir zaman. O yüzden vermek istemediği belli olan bir şeyi ondan almaya çalışmaktan vazgeç. Zayıf olmayı bırak.*

"Ben ... gidip cevap vereyim." Belli belirsiz sesin geldiği yönü işaret etti ve sonra dönüp uzaklaştı. Her zamanki gibi kendinden emin görünmek, kendinden emin hissetmek için elinden geleni yapıyordu. O zırhı tekrar giymek için. Ama nedense bu ona her zamanki kadar kolay gelmiyordu. Sanki Duke Dawson birkaç hafta gibi kısa bir süre içinde kendini korumak için kullandığı her şeyi bir şekilde yerle bir etmişti.

Telefona yönelip kapının arkasından çarpmasına izin verirken kendi kendini azarladı. *Bunu neden yaptın? Neden orada durdun?*

onu sorgulamak mı? Neden kendini bu şekilde utandırdın?

Ama cevabı biliyordu. Nefes almak kadar kolay geliyordu ona. *Daha fazlasına sahip olduğumuzu sanmıştım. Önemli olduğunu düşünmüştüm. Bundan emindim. Çok emindim. Ve hala bunu olduğundan çok daha az gösterdiğine inanamıyorum.* Birlikte geçirdikleri her anı küçümsüyor, ona olan sevgisini değersizleştiriyordu. Her şeyi bir hiç haline getiriyordu.

Telefonu eline alıp kulağına götürdü ve muhtemelen biraz fazla sert bir şekilde "Alo?" dedi.

"Oh, oradasın. Neredeyse kapatıyordum." Arayan Tessa'ydı.

Sesini yumuşatmaya çalıştı. "Üzgünüm, dışarıdaydım." *Kalbim paramparça oldu.*

"Duke ile ev üzerinde mi çalışıyorsunuz?"

Bu basit soruda ağlama isteği uyandıran bir şey vardı. *Çünkü Tessa aramızdaki her şeyin hâlâ iyi olduğunu varsayıyor ve ben neden olmadığını bilmiyorum.* "Um . . . evet."

"Yani . . . Sana garip bir soru soracağım," diye başladı Tessa, sesi çekingen çıkıyordu.

Ve Anna telefonu kapatmak istedi. Bugün hayatı boyunca yetecek kadar tuhafılık yaşamıştı ve henüz öğle yemeği vakti bile gelmemişti.

"Yaz karnavalı Çarşamba günü başlıyor," diye devam etti Tessa, "kalabalık bir grupta gitmek ister misin diye merak ettim."

Anna'nın kafası karışmıştı. "Bu garip bir soru mu?"

"İşin garip tarafı... Jeremy sana sormamı istedi. Duke'la ne kadar ciddi olduğunuzu bilmiyorum. Eğer birbirinizden çok hoşlanıyorsanız ve aranız çok sıcaksa, sorun yok demekten çekinmeyin. Mesele şu ki, Duke şehirde olduğunu kimsenin bilmesini istemediği için Jeremy'ye biriyle görüşüğünü söyleyemedim. Ben de ona soracağımı söyledim. Sormam gerektiğini düşündüm. Her ihtimale karşı. Çünkü sana sırılsıklam aşık, Anna. Beni yanlış anlama, Duke'ü seviyorum ama Jeremy'yle de iyi anlaşırsanız ne kadar eğlenceli olur diye düşünmeden edemedim."

Anna orada öylece durmuş, durumdan rahatsız olduğu her halinden belli olan Tessa'nın gevezeliklerini dinliyordu. Ve sonunda sözünü bitirdiğinde Anna afallamıştı. Dün Jeremy'nin ondan hoşlandığını biliyordu ama bundan daha ilerisini düşünmemişti. Esas olarak eve, erkeğine dönmeyi düşünüyordu. Artık onu istemeyen adama.

Gerekli bir soru sordu. "Lucky biliyor mu?"

"Jeremy'nin senden hoşlandığını fark etti. Nasıl fark etmesin ki? Ve Duke'ün bir rakibi varmış gibi göründüğünü söyledi. O Mike gibi bir kış değil. Duke onun en iyi arkadaşı *olsa* bile. Bence ne yapmak istersen onun için sorun olmaz."

Anna seçeneklerini çabucak tarttı. Duke onu istemiyordu. Jeremy istiyordu. Cevap oldukça basit görünüyordu.

Sesini Duke'ün açık pencerelerden duyabileceği kadar yükselterek, "O halde, evet, seve seve gelirim," dedi. Jeremy'ye beni davet etmeni istediği için memnun olduğumu ve onu görmek için sabırsızlanacağımı söyle."

"İnsanlar sevdiklerinde bu kadar mutsuz mu oluyorlar?"

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

On sekiz

"Kız kardeşimle aranızda ne var?" Lucky ertesi gün soluk sarı renkli bir fiçı tahtasını Duke yerine çivilerken tutarken sordu. Anna kitapçıdaki vardiyası için yeni çıkmıştı ve Lucky'nin soruyu o gidene kadar sakladığını düşündü.

Duke gözlerini yaptığı işten ayırmadan, "Daha önce olduğundan daha az. Neden?"

"Sadece merak ettim. Çarşamba günü Tessa'nın kardeşiyle birlikte yaz karnavalına gideceği için."

"Hmm," diye yanıtladı Duke. Anna'nın dünkü telefon konuşmasına kulak misafiri olunca bunu hemen hemen anlamıştı ve kendinden başka suçlayacak kimsesi olmadığını biliyordu. Ama öte yandan, bunu kendisini Anna'ya daha fazla ilgi duymaktan kurtarmak olarak da görüyordu. Ona bağlanmaktan. Anna Romo'ya bağlanmayı garip bir şekilde kolay bulmuştu.

Ama şimdi durdu.

Ve kendisi için mantıklı olan, tüm Destiny kasabasının onaylayacağı birine geçebilirdi. Muhtemelen Lucky bile bunun daha iyi bir fikir olduğunu düşünürdü.

Bir sonraki tahtaya ulaştıklarında Lucky'ye, "Senin için sorun olur mu?" diye sordu. "O ve Jeremy ile mi? Eğer istediği buysa, elbette. Jeremy harika bir adam.

Büyük kahraman."

"Ben de öyle duydum," diye mırıldandı Duke nefesinin altından.

Tam o sırada Lucky'nin tek kaşını ona doğru kaldırdığını fark etti. "Kıskandın mı?"

Duke bir an Lucky'nin bakışlarıyla karşılaştı, sonra gözlerini tahtayı yerine yerleştirirken indirdi. "Hayır kardeşim, öyle olduğumu söyleyemem." *Yalancı*. Bu sözcük zihninde yankılandı. Bu da nereden çıkmıştı?

"Onunla aranızda ne olduğunu sormamın sakıncası var mı? Yani, geçen hafta buraya geldiğinizde ikiniz iyi anlaşıyor gibiydiniz." Sonra Lucky ona sert bir bakış fırlattı. "Onunla dans ettin, dostum."

Duke yine arkadaşına kısa bir bakış attı ama alet kemerindeki çekice uzanmak için bakışını geri çekti. Lucky'nin Duke Dawson'ın bir kızla dans etmesini, *bu* tür bir dansı, hızlı müzik eşliğinde yapmasını nasıl karşıladığını çok iyi biliyordu.

. . şey, onu iyi tanıyan biri için muhtemelen evlilik teklifinin bir adım altı gibi görünüyordu. Ama o bunu hafife almaya karar verdi. "Sanırım biraz sarhoştum. Ve onun duygularını incitmek istemedim, hepsi bu."

"Hepsi benim kığım," diye suçladı Lucky.

Duke bakışlarını arkadaşına dikti ve "*Hepsi bu*," diye tekrarladı.

"Tamam, tamam. Eğer Jeremy ile çıkmasının senin için sorun olmadığını söylüyorsan, sanırım sana inanacağım. Sadece bana garip geliyor. Sanki resmin tamamını göremiyorum. Ve ne olursa olsun, sadece Anna'nın iyiliği için endişelenmiyorum. Senin için de endişeleniyorum."

"Pekala," dedi Duke bir çivi çakarken, "*benim* için endişelenmene gerek yok kardeşim. İşleri yavaşlatmak benim fikrimdi."

Bunun üzerine Lucky başıyla kısa bir selam verdi.

Ve Duke ekledi, "Rahatladıysan sorun değil. Kız kardeşini zaten bozduğumdan daha fazla bozmayacağım için yani."

Lucky bir kahkaha patlattı ve Duke bile biraz katıldı.

Ama bir süre sonra, çalışmaya devam ederlerken, Lucky, "Doğrusu, Anna ve senin hakkında ilk başta biraz şaşırmıştım, ama ... sonra bu fikir hoşuma gitti. Yürümemesi çok kötü oldu."

Anna geçen yıl Destiny yaz karnavalına geldiğinde Logan'la buluşmuş, onu dönme dolaba sürüklemiş ve öpmüştü. Sonuç olarak pek iyi gitmemişti ve kendini aptal gibi hissetmişti. Bu yıl kendini farklı biri gibi hissediyordu. Ve Amy ile Logan'ın bu yıl daha iyi göründükleri için minnettardı.

her şeyi unuttu, her ikisi de dönme dolaba tırmanırken ona dostça bir el salladı.

"Binmek ister misin?" Jeremy ona arabayı işaret ederek sordu.

Bu kötü bir fikir gibi görünüyordu, sanki şu anda dönme dolapla ilgili kötü hisleri vardı. "Başka bir gezintiye ne dersin?" diye önerdi. "Tilt-A-Whirl? Scrambler?"

Sırıttı. "Dönme dolap senin için çok mu uysal? Daha fazla aksiyona ihtiyacı olan bir kız mısın?" Göz kırptı.

O da işleri basit tutmak için "Öyle bir şey sanırım" dedi.

Yine de, bazı açılardan, hayatında hiç olmadığı kadar "evcilleşmiş" ve nazik şeylerin değerini bilir hissediyordu. Kader ruhunu sakinleştiriyordu ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Aslında, gerçek ve kalıcı bir mutluluğun eşiğinde olabileceğini düşünüyordu, eğer ...

Eğer fark etmezdi. Hoşuna gitse de gitmese de Duke'la olan aşk ilişkisi sona ermişti. Hayatına devam etme zamanıydı. Jeremy Sheridan'a kalbini çalması için bir şans verme zamanı.

Onlar yürürken dalgın dalgın yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. *Lütfen, lütfen, onu çalmasına izin ver. Bana Duke'le ilgili her şeyi unuttursun. Tüm Duke olayını, Duke'ün dediği gibi, sadece ... güzel zamanlardan ibaretmiş gibi göstermesine izin ver.* Hatırladıkça kalbi sızlıyordu.

"İyi misin?" Jeremy sordu.

"Elbette, neden?"

"Sadece bir dakikalığına kendini iyi hissetmiyor gibiydin. Tilt-A-Whirl'ün iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Başını salladı. "Ben iyiyim." Ölse bile bu gece iyi vakit geçirmeye kararlıydı.

Birkaç tur attılar. Jeremy ona pamuk şeker aldı ve paylaştılar. Bazen Amy ve Logan'la takıldılar. Diğer zamanlarda da Tessa ve Lucky'yle dolaşıyorlardı; Tessa son birkaç gündür fiçı tahtası kaplamasına yardım ettiği için kardeşine sessizce teşekkür ettiğinde bile ona Duke hakkında hiçbir şey söylemediklerini fark etti.

"Bu öğleden sonra bitirdi," dedi. Amy'yle birlikte kitapçıdaki vardiyasından çıkıp parka gitmeden önce Whippy Dip'te diğerleriyle buluşmaya gitmişlerdi, o yüzden bu onun için yeni bir haberdi.

Lucky ve Duke evin etrafında dolanmaya başladıklarından beri, bir taraftan başlayıp arkaya ve diğer tarafa doğru ilerliyorlardı,

Ön tarafı en sona bırakarak, evini bir daha gördüğünde ön tarafın çok farklı görüneceğini düşünmek onu heyecanlandırdı. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

"İyi görünüyor," dedi adam ona başını sallayarak ve aptalca bir şekilde neredeyse ona Duke hakkında soru sormak istiyordu. *Duke benim hakkımda bir şey söyledi mi? Aramızda ne olduğunu biliyor musun? Bunu düzeltmenin bir yolu var mı?* Ama sonra kendini tuttu, hatırladı: *Beni istemeyen bir adamı neden isteyeyim ki?* Ve buraya Jeremy'yle geldiğini hatırladı; Jeremy *harika*, yakışıklı, tatlı bir adamdı ve dikkatini ona vermesinin çok daha mantıklı olacağını düşündü.

Bunun yerine Lucky'nin Mike'a ev üzerinde çalıştığından bahsetmediğini teyit etti, şimdi sadece gezinme faktörü yüzünden değil, Duke'ün varlığını sadece aralarında tutmak için.

"Merak etme," dedi Lucky. "Bu bebek meselesi onu o kadar korkutuyor ki, yapmak isteyeceğim son şey ona homurdanacak başka bir şey vermek olur."

Döndüğünde Jeremy'nin etrafının küçük bir insan kalabalığıyla çevrili olduğunu gördü, hepsi de gülümsüyordu, memleketlerinin çocuğunun tekrar aralarına katılmasından memnun oldukları belliydi. Bu gece defalarca çeşitli Destiny'liler tarafından durdurulmuşlardı, değişiklik olsun diye uzun süredir kayıp olan Anna Romo'ya değil, Jeremy Sheridan'a yaltaklanmak için.

Bu kadar çok insanın sizi önemsemesi, onlarla uzun ve özel bir geçmişe sahip olmak, bir topluluğun bu kadar değerli bir parçası olmak nasıl bir şeydi? Buraya geldiğinde, bu fikir onu çok etkilemişti - çok fazla insan ve çok *fazla* ilgi vardı ve bu bir bakıma yapay gelmişti çünkü hiçbiri onu gerçekten tanıımıyordu; sadece gitmeden önce olduğu küçük kızı tanıyorlardı. Bu yüzden o da Yarım Ay Tepesi'ne çekilmişti - tıpkı Duke gibi, çok farklı nedenlerle de olsa. Ama şimdi onlar onu, o da onları tanımaya başlamıştı ve o da buraya uyum sağlamaktan ve burada iş görebilmekten çok, gerçekten buranın bir parçası olma, buradaki insanlarla anılar biriktirme, Jeremy'nin sahip olduklarına sahip olma fikrini sevmeye başlamıştı.

"Bunun için üzgünüm," dedi gülümseyerek ona tekrar katıldığında. "Lisedeki eski basketbol koçum ve eşi merhaba demek istedi, sonra da ailemin bazı arkadaşları."

Başını iki yana salladı. "Özür dileyecek bir şey yok, bu çok hoş."

Başını eğdi ve ona spekülâtif bir sırıtış attı. "Muhtemelen eve ilk geldiğinde sen de bunlardan çok almışsındır, değil mi?"

Gerçeğin hafif bir versiyonunu söylemeye çalıştı. "Sayılır. Gerçi kimseyi gerçekten tanımıyordum, bu yüzden benim için biraz farklıydı."

Kader'e dönüşünün ne kadar sıra dışı olduğunu fark etmiş gibi başını salladı. Belki de Tessa onu bilgilendirmişti. "Ama artık işler daha kolay, değil mi?"

Başını salladı. "O tarafa gidiyorum."

"Güzel," dedi. "Sen iyi bir insansın ve çok şey yaşadın, bu yüzden şimdi her şeyin kolay olmasını hak ediyorsun." Ve sonra onu öptü. Tam orada, orta yolun ortasında, oyuncakların dönen ışıkları, oyunların çan ve düdük sesleri ve Kader'in çeşitli ve muhtelif sakinlerinin yavaşça geçip gitmeleri arasında.

Uzun, tutkulu bir öpücük değildi ama kısa ve tatlı da değildi. Adamın eli kızın yanağındaydı ve ağzı kızın ağzında sert ama nazikti. Güzel bir öpücüktü.

İşi bittiğinde Jeremy ona hafifçe mahcup bir gülümseme attı, ama gözleri ışıkların altında cam gibi mavi parlıyordu ve Jeremy onun bir şeyler hissettiğini, onu istediğini anlayabiliyordu. "Bunun için de özür dilerim," dedi. "Ama bunun için benden başka kimseyi suçlayamam. Genelde tanımadığım kızları kalabalığın ortasında öpmem ama sanırım o an kendimi kaptırışım."

Anna güçlükle başını sallayabildi, çünkü bu onu o kadar şaşırtmıştı ki hâlâ sindirmeye çalışıyordu. Tam o sırada kendi yaşlarında bir grup erkek yaklaştı, içlerinden biri "Hey Sheridan, şehre döndüğünü duydum!" derken bir diğeri de "JerSher, eve döndün!" dedi.

Jeremy gülerek başını kaldırdı ve onları gördüğüne sevindiğini belli etti. -Muhtemelen eski lise arkadaşları. Bir grup "erkek kucaklaşmasının" ve sırt sıvazlamanın başlamasını izledi ve tam o sırada bir el koluna dokundu ve Mike'ı görmek için döndü.

"Hey," dedi gülümseyerek.

O da geri verdi. "Demek sen ve Jeremy Sheridan, ha?"

Ve eski bir alışkanlık gibi, savunması yükseldi. "Senin bir sorunun var Şimdi mi?"

Ama başını hafifçe sallarken aslında gülüyordu. "Sakin ol, çünkü hayır, onun hâlâ harika bir adam olduğunu düşünüyorum. Hem kiminle görüştüğün beni ilgilendirmez, değil mi?" Şaşırtıcı derecede kendini küçümseyen bir ses tonuyla

Mike. "Ama gerçekten onayladığım biriyle görüşüyorsan, bunu sır olarak saklamayabilirim diye düşündüm."

Ne kadar rahatladım. Ve hoş bir sürpriz. Aşırı korumacı ağabeyi bile Jeremy'yle görüşmesinden hoşlanmıştı. Aslında bu gece onları birlikte gören *herkesin* Jeremy ile birlikte olma fikrinden hoşlandığını söylemek kolaydı. Destiny'nin en sevdiği oğlu, savaş kahramanı ve Destiny'nin uzun zamandır kayıp olan çocuğu, prensesi... Muhtemelen bir peri masalı gibi görünüyordu. Gerçekten inanabileceği bir masal. "Onun kızı" olmak güzel olurdu. Ona bir kraliçe gibi davranacaktı; bunu zaten biliyordu. Onun kolunda, en az onun kadar toplumun içine gömülmüş olacaktı. Destiny halkını sevmeye başlamıştı ve Jeremy'yle birlikte olursa, doğal olarak onların da seveceği biri haline gelecekti. Ve onu sadece küçük bir kız olarak hatırlamayı ya da olmasını istedikleri kişi olarak görmeyi sevmeyeceklerdi, *onu* gerçekten seveceklerdi. Ve bu, yıllar önce beş yaşında bir çocukken kaçırılmasıyla başlayan trajik kâbus için mükemmel bir mutlu son olacaktı.

Kulağına çok hoş geliyordu.

Sadece öpücüğünün, Duke'ün penceresinin önünden geçerken bir anlık bakışıyla yaşadığı *heyecanın* aynısını hissettirmesini diledi.

Tek dileği, vahşi adamının düşüncesinin, onu kimin ve neden sevdiğini düşünmeden kollarına geri dönmek için can atmasına neden olmamasıydı. Orada kendini çok güvende hissetmişti. Özünde tam olarak kim olduğu için takdir edildiğini ve arzulandığını hissetmişti, çabalamaya gerek yoktu, yaşamaya çalıştığı belirli bir anı ya da imaj yoktu.

Ama son birkaç gündür kendine sürekli hatırlatmak zorunda kaldığı şey şimdi de aklına geliyordu. *Duke artık seni istemiyor. Ve belli ki hiçbir zaman senin kadar önemsememişti. Bu yüzden nasıl görünürse görünsün, bunu unutmalsın, hayatına devam etmelisin.*

"Eğlence evi mi?"

Başını kaldırdığında Jeremy'nin tekrar yanında olduğunu gördü. Ve Tanrım, adam yakışıklıydı. Sarı saçlı, mavi gözlü, zayıf ama kaslı bir vücut, mükemmel bir gülümseme. Ama şu anda en önemli görünen şey, onu takdir etmesiydi. Onu hayatında istiyordu. O da ona gülümsedi ve "Elbette." dedi.

Gecenin geri kalanı Anna için tam bir kasırgaydı. **Çok** fazla şey oluyor, çok fazla insan, çok fazla eğlence. Ve gerçekten de *eğlenceliydi* - kendini bıraktığında,

Duke'ü düşünmeyi bıraktığında.

Elbette, grubun Jenny Brody ve kocası Mick ile karşılaşması gibi daha ciddi anlar da vardı. Mick, Lucky ve diğerleriyle konuşurken Anna Jenny'ye işlerin nasıl gittiğini sordu ve Jenny de "Partide Rachel'la aramızda olanları duydun mu?" dedi.

Anna yapmamıştı ve Jenny'ye göre, "Ona korkunç şeyler söyledim. Hamile kalmak istememesi hakkında. Ve en kötüsü de, söylediklerimde ciddiydim. Onları kastetmek *istemedim*, ama ... onun bu konuda şikayet ettiğini duymak çok zordu. Sonra da bir bebek gibi hışımlla çekip gittim." Durdu, ironi karşısında iç geçirdi. "Korkarım arkadaşlığımızı sonsuza dek mahvettim."

Anna ona, "O anda nasıl hissettiğine engel olamazsın," dedi. "Ve nasıl tepki verdiğini de geri alamazsın. Ama biraz zaman tanı... belki her şey yoluna girer."

Yine de Jenny'yi ikna etmek zordu. "Gerçekten korkunç davrandım, Anna. Yani, duygularıma hak verebilirim ama ... kıskançlık çok korkunç bir şey. Bu konuda bu kadar çirkin olduğuma inanamıyorum."

"Belki Rachel da bu işin peşini bırakmak ister," diye önerdi.

Ama Jenny yine de başını salladı. "Onu bu gece gördüm, kısa bir süre önce. Ona gülümsemeye çalıştım ama gözlerini kaçırdı. *Gözlerini kaçırdı*. Korkunçtu."

Gerçek şu ki, Jenny'nin sorunlarını duymak en azından Anna'nın kendi sorunlarından uzaklaşmasına yardımcı oluyordu. Yine de Jenny'ye daha fazla yardım ettiğini hissetmek istiyordu, sonuçta ona sadece sabırlı olmasını ve bu konuda kendini hırpalamamasını öğütlemişti. "Hepimiz insanız," diye hatırlattı Anna ona. "Hepimiz hata yaparız." Tanrı biliyordu ki o da birkaç tane yapmıştı. Ve muhtemelen birkaç tane daha yapacaktı. Ama elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve çoğu insanın da *öyle olduğu* sonucuna varmıştı.

Daha sonra, Jeremy dönme dolabı tekrar önerdiğinde ve Anna bu sefer kabul ettiğinde, onu biraz daha öptü. Bu sefer daha uzun. Ve . . . romantik. Sıcak bir yaz gecesi. Büyüleyici, yakışıklı bir adam. Genç kızların hayalini kurduğu ve yaşlı kadınların hüznünlü iç çekişlerle hatırladığı türden bir andı.

Sadece yanlış adamla.

Bu sinir bozucu düşünce aklına geldiğinde, onu görmezden geldi ve onu öpmeye devam etti. Bu düşünceyi susturdu. Bunu mahvetmek istemiyordu. Bir gün geriye dönüp baktığında iç geçiren yaşlı bir kadın olmak istiyordu.

Her şeye sahip olabilirim. Mükemmel Destiny erkeğiyle mükemmel Destiny aşkını yaşayabilirim. Mike'ı mutlu edebilirim, tüm kasabayı mutlu edebilirim. Tanrım, Florida'daki ailesi - onlar duyana kadar bekleyin, çünkü Jeremy Sheridan'la birlikte olmasının onların da hoşuna gideceğinden zaten emindi.

Öpüşmeler sona erdiğinde Jeremy ona seksi, hülyalı bir bakış attı, gözleri yarı kapalı bir şekilde, "Eve dönmenin güzel olacağını biliyordum ama *bu kadar* güzel olacağını bilmiyordum. Burada olduğun için çok mutluyum, Anna."

Rahatlamaya çalıştı, kendine mutlu hissetmesini söyledi.

Bazı kelimeleri zorla çıkardığını duydu. "Ben de."

Ama birkaç dakika sonra yepyeni savaş kahramanı ile el ele dönme dolaptan indiğinde, Daisy diye çağrılmayı ilk kez özlediğini fark etti.

O gece eve döndüğünde ev hareketsiz ve karanlıktı. Buna neredeyse yeniden alışmıştı -boşluğa, Duke'un onunla olmaktansa ormanda uyumayı tercih edeceğini bilmeye.

O son yürek parçalayıcı konuşmadan beri birbirlerinden uzak durmak için çok çalışmışlardı ve o zamandan beri her gün Under the Covers'ta çalışacak olması ve Lucky'nin her gün erkenden gelip evini sarının tereyağı tonuna boyamasına yardım etmesi de buna yardımcı olmuştu.

Ne yazık ki karanlıkta göremedi. *Oh neyse, sabah görürüm.*

Uyumak için uzandığında, kendini Duke'la geçirdiği zamanları hatırlarken buldu -özel gibi görünen belirli anları.

Ama onun için özel değillerse, benim için neden özel olsunlar ki?

Ertesi sabah, kendini daha iyi hissetmeye kararlı bir şekilde kalktı - sadece birkaç dakika için değil, tamamen iyi hissetmek için. Ne de olsa hayatı harikaydı. Maddi açıdan rahattı, bu herkesin sahip olmadığı bir güvenceydi. Artık kendine ait sevgi dolu bir ailesi vardı. Güçlü dostluklar kuruyor ve burada bir yuva ediniyordu. Yakında kendi işini açacaktı. Ve artık bir ayakkabıcı bile yapabiliyordu!

Ve hayatında büyük bir yer edinmeye hazır ve istekli yakışıklı bir memleket çocuğu vardı - bunu hissedebiliyordu. Ve birden fazla çift fark etmişti.

Dün gece kıskanç kadın gözleri onun üzerindeydi.

Her şeyim var. Ve ben iyiyim. İyiden de öteyim. Muhteşemim!

Şimdi dışarı çıkıp yeni fiçı tahtası kaplamalarımı göreceğim.

Mutfak masasından kalkarak mısır gevreği kâsesini lavaboya koydu ve ön kapıya yöneldi. Merdivenlerden inerek evin tamamını görebileceği bahçeye çıktı. Ve vay canına, sarı renk umduğu gibiydi. Güneşli, mutlu ve neşeli! Yeni boyanmış beyaz panjurlar da yerine takılmıştı, ilk kez evin bittiğinde neye benzeyeceğini hayal edebiliyordu. Yakında nihayet yatak ve kahvaltısını açmaya hazır olacaktı!

O anda gözleri sol tarafa kaydı, Duke ormandan yeni gelmişti, yeni bir iş günü için hazır. Kot pantolonu ve tişörtüyle o kadar seksi görünüyordu ki... çenesindeki hafif, tıraşsız sakal, ona verdiği saç kesimi biraz uzamaya başlamıştı. Tekrar sert görünmeye başlamıştı. İyi anlamda. Ve onu görünce biraz eridi, her yeri eridi.

Ama onu şimdi görmek fiziksel tepkisinin ötesinde onu başka bir şekilde de etkiledi. Bir anlamda, o hep burada olacaktı. Her zaman. Çünkü evini baştan aşağı yeniliyordu. Burayı eski, sıkıcı bir evden aydınlık, rahat, samimi bir eve dönüştürmek için her gün çok çalışıyordu. Ve evet, ona ödeme yapmayı kabul etmişti, ama

. . . bunu yapmasının nedeninin bu olmadığını biliyordu; paraya ihtiyacı olmadığını biliyordu. Bu da onu kiralık bir müteahhitten çok daha fazlası yapıyordu. Buradaki işinin bir sevgi işi olduğunu biliyordu. *Bir* çeşit. Ve onu ne kadar incitmiş olursa olsun, buna her zaman sahip olacaktı.

Adamın onu görüp görmediğini bilmiyordu ama garajın önündeki araba yolundan geçip evin arka tarafına doğru yöneldi ve onu fark etmedi.

Tartmak için zaman ayırmadan ona seslendi: "Harika görünüyor!"

Durdu, avluya baktı.

Bir süre sonra yönünü değiştirdi ve ona doğru yürüdü.

Adam yaklaştıkça, ona tekrar söyleme ihtiyacı hissetti. "Harika görünüyor, Duke. Gerçekten bayıldım."

Onun bakışlarıyla sadece kısa bir süre karşılaştı, sonra ikisi de eve dönüp baktılar. "Lucky'nin yardımı olmadan bunu yapamazdım," dedi sessizce.

"Bence sarı doğru seçimdi, sizce de öyle değil mi?"

Başıyla kısa bir selam verdi. "Evet, güzel." Göz ucuyla onun ağırlığını bir iş botundan diğerine verdiğini gördü ve ekledi: "Gerçi daha yapılacak çok şey var. Değiştirilecek ve boyanacak daha çok döşeme var. Sonra da çatı. Bunun için Lucky'yi buraya geri getirmem gerekecek."

"Ama ... şu ana kadar, gerçekten harika," dedi ona ve bu sonraki kısım için ona tekrar baktı. Yüzünü bu kadar yakından görmek -öptüğü ağzı, baktığı gözleri, etrafını dikkatle tıraş ettiği yara izini- içinde taze duyguların kabarmasına neden olsa bile. "Bu yüzden sana teşekkür etmek istedim. Yaptığın her şey için. Siz olmasaydınız ne yapardım gerçekten bilmiyorum."

Şimdi o da kızın bakışlarını karşıladı ama kız bunun biraz çaba gerektirdiğini ve hâlâ gülümsemediğini söyleyebilirdi. "İyi idare ederdin. Bir yolunu bulurdun."

Başını salladı, bunun doğru olup olmadığından tamamen emin değildi. "Ne olurdu bilmiyorum."

Güneşte gözlerini kısarak başını hafifçe eğdi. "Hadi ama Daisy, hiçbir şeyin seni uzun süre engellemesine izin vermeyecek kadar alıngansın. Bir yolunu bulurdun."

Adamın ona içten bir iltifat ettiğini fark etti. "Olabilir. Ama buna gerek kalmadığına sevindim. Sen bunu kolaylaştırdın."

Gözlerini indirdi, neredeyse şok edici derecede utangaç görünüyordu. Ve Duke başparmağıyla belli belirsiz evi işaret edene kadar ikisi de başka bir şey söylemedi. "Ben işe koyulayım."

Başını salladı. "Tamam. Birazdan kitapçıya gideceğim."

"İyi günler Daisy," dedi yumuşak bir sesle, hâlâ gülümsemedi.

"Teşekkürler. Sana da."

Bir süre daha aynı yerde durdu, hâlâ evi inceliyormuş gibi yapıyordu ama aslında Duke'un uzaklaşmasını izliyordu. Ve bir anlığına da olsa ve hiçbir şeyi değiştirmese bile, yeniden onun Daisy'si olmanın güzel olduğunu düşünüyordu.

"Kalplerle diğerk çocukların topla oynadığı gibi oynuyorlardı; sadece, sağa sola fırlattıkları gerçekten iki kalpleri olduğu için, her seferinde onları incitmeden yakalamak için çok ama çok becerikli olmaları gerekiyordu."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

On dokuz

Anna, en az seksen yaşında olması gereken, bastonuna dayanarak kambur kambur yürüyen yaşlı Bayan Lampley için iki aşk romanı aldı. Bayan Lampley yaşındaki bir kadının bile hâlâ tutkunun sonsuza dek mutlu bir sona götürdüğü bir yere kaçmak istemesi fikri hoşuna gitmişti. Bayan Lampley'nin hayatında böyle şeyler olup olmadığını belli belirsiz merak etti -tutku ya da sonsuza dek mutluluk-.

Rachel, Tessa ve Amy ellerinde büyük, renkli kahve fincanlarıyla kitapçının kapısının yanındaki rahat koltuklarda oturuyorlardı. Müşteriler dükkâna girdiğinde seslerini alçaltmalarına rağmen, ne hakkında konuştuklarını kolayca tahmin edebiliyordu: Rachel'ın hamileliği.

Bayan Lampley yavaşça dışarı çıkarken Amy zıplayarak kapıyı açtı, Anna da tezgâhın arkasından dolaşarak diğer kızlara katıldı. Kısa bir süre önce bunu yapmazdı ama şimdi bu hareketin doğal olduğunu fark etti ve kendini kabul edilmiş, yakın çevrelerinde hoş karşılanmış hissetti.

Anna kendini Tessa'nın sandalyesinin koluna bırakırken Rachel, "Ve Jenny konusunda hâlâ çok üzgünüm," diyordu.

"Eminim söylediği şeyleri kastetmemiştir," diye hemen araya girdi Amy. "Ama mesele de bu," dedi Rachel. "Bence öyle yaptı."

Tessa ona, "Onu affetmen gerekecek, hepsi bu," dedi.

Yine de Rachel sadece burnunu kıvırdı. "Affetme konusunda pek iyi değilimdir. Özellikle de birinin beni affetmek *istediğinden* bile emin değilsem. Benim bir tür dev falan olduğumu düşünüyor gibi."

"Eminim istemiyordur," diye ısrar etti Amy. "Sadece ... öyle görünüyordu." "Şu anda gerçekten acı çekiyor, Rach," diye hatırlattı Tessa ona.

Anna bir şey söylemesi gerektiğinden emin olmasa da, bunun herkesin yararına olacağına karar verdi ve tereddütle konuştu. "Ne olursa olsun, Jenny de bu konuda gerçekten üzgün. Karnavalda bana anlattı. Söyledikleri için kendini çok kötü hissediyor ve o gülümsediğinde senin gözlerini kaçırman onu gerçekten incitmiş."

Hem Tessa hem de Amy'nin nefesi kesildi. "Başka tarafa mı baktın?" Tessa açık bir şok içinde sordu.

Ve Amy onu azarladı. "Rachel. . ."

Rachel suratını astı ama biraz da utanmış gibiydi. "Şey, ben kızgıyım. Ve kendimi incittim. Ve sen kim oluyorsun da konuşuyorsun, Ames - geçen yaz herkesin önünde Anna'ya çok kötü davrandın."

Anna tatsız bir anının gündeme getirilmesinden dolayı içten içe ürperdi.

Ama Amy etkilenmemiş görünüyordu ve cesurca şöyle dedi: "Ve şimdi bize bir bakın - biz arkadaşız, birlikte çalışıyoruz ve geçmişî geçmişte bıraktık. Değil mi, Anna?" Anna'ya doğru hızlı bir bakış fırlattı.

"Evet," diye yanıtladı Anna çabucak. Amy'nin bir yüzme partisinde kendisine kaba davrandığı olayın Amy'nin hayal kırıklığının bir sonucu olduğunu biliyordu ve sonuçta Anna ikisinin de biraz sorumluluk taşıdığını hissetmişti.

Amy, Rachel'a, "Tıpkı Jenny'yle birlikte *olman* gerektiği gibi," dedi.

Yine de Rachel'ın yüz ifadesi değişmedi. "Belki kendimi daha iyi hissedersen," dedi elini karnına bastırarak. "Ve eğer karar veririm ..."

"Neye karar vereceğiz?" Rachel kararsız, hatta belki biraz da kaybolmuş bir ifadeyle sözünü kesince Tessa sordu.

Cevap vermeden önce bir nefes verdi. "En kötüsü ne biliyor musunuz?" diye sordu onlara. "Ya haklıysa? Belki de haklıdır. Çünkü Mike ve ben bundan heyecan duymayacak kadar kötü, berbat insanlarız."

Tıpkı Jenny'de olduğu gibi Anna da "Nasıl hissettiğin senin hakkın. Herkes öyle."

"Ama belki de bunu kendime saklamakla çok daha akıllıca davranmış olurum. Sadece arkadaşlarıma karşı dürüst olabileceğimi düşündüm. Herkesin beni anlayacağını ve destek olacağını düşündüm. Sizin olduğunuz gibi."

"Her şey söylendiğinde ve yapıldığında," dedi Tessa, "sen ve Mike iyi olacaksınız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ama ikna olmamış görünen Rachel iç geçirdi. "Sana bir hikâye anlatayım. Geçen gün Edna'nın evindeydik." Anna, Rachel'ın büyükannesine ilk adıyla hitap etmesine alışmıştı; ilişkilerinin doğası böyleydi. "Ve bize almak istediği antika bir alt değiştirme masası gördüğünü söyledi."

"Ben de 'Neye dönüşüyor?' diye sordum. Edna güldü ve şaka yaptığımı umduğunu söyledi. Mike da 'Ama gerçekten neye dönüşüyor?' dedi. Sonra bize ne olduğunu söyledi, birbirimize baktık ve Mike 'Bu bir felaket olacak' dedi. Ben de 'Haklısın. Mahvolduk' dedim. Edna da bize bebek sahibi olma konusunda bir çift bebek gibi davrandığımızı söyledi. Belki de öyleyizdir." Durdu, iç çekti. "Biz ... sadece biraz korkuyoruz."

Kızlar Rachel'a rahatlatıcı şeyler söylemeye devam ettiler ve birkaç dakika sonra konuşma yeni evlilere, Amy ve Logan'a döndü. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor, Bayan Whitaker?" Rachel konunun değişmesinden memnun görünerek sordu.

Amy de rüya gibi bir gülümsemeyle gülümsedi. "Daha iyisi olamazdı." "Kaçtığın için pişman mısın?" Tessa sordu.

Amy buna başını hızlıca sallayarak cevap verdi. "Bir tane bile yok. Her zaman büyük, geleneksel bir düğün hayal ettiğimi biliyorum, ama ... *Geleneksel olmayan* bir şey yapmamız hoşuma gitti. Kendimi şeytana pabucunu ters giydirmiş gibi hissediyorum."

Ve Anna kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. *Devil-may-care ormanda bir kulübede yaşayan kanun kaçağı bir motorcuyla çılgın bir ilişki yaşıyor.*

"Ve heyecan verici romantik maceralardan bahsetmişken," dedi Rachel, bakışlarını Anna'ya çevirerek, "sen ve Jeremy, ha?"

Oh, kahretsin. Şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Garip bir şekilde, Duke'la yaşadığı ateşli, riskli ve acılı ilişkiyi düşünmek daha kolay geliyordu. Bu pek mantıklı gelmese bile. "Evet, belki, yani. Daha yeni tanıştık. Ama şimdiye kadar çok iyi." Son kısmı daha çok Tessa'nın hatırı için eklemişti, kimsenin hayal kırıklığına uğramaması için ilgileniyormuş gibi görünme ihtiyacı hissediyordu. Ve ilgilenmek *istiyordu*. Hayır, ilgileniyordu. Jeremy'nin ona ilgi duyduğu kadar o da Jeremy'ye ilgi duymaya kararlıydı.

"Mike çok sevindi," dedi Rachel.

Anna da, "Biliyorum, bana söylemeden duramadı," diye cevap verdi. Ve hepsi gülerken, Mike'ın onun Duke'la ne yaptığını bilse ne kadar *hoşnutsuz olacağını* düşündü - en azından yakın zamana kadar. Bu düşünce bile onu ürpertti. Ve tam o anda fark etti ki, Tanrım, bu arada bir yerlerde Mike'ı memnun etmeyi de biraz önemsemeye başlamıştı. Ve

. . bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildi. "Evle ilgili çalışmalar iyi gidiyor mu?" Amy sordu.

Anna bunun daha güvenli bir konu olduğundan tam olarak emin değildi ama "Evet, aslında harika gidiyor" dedi.

"Peki sen ve Erik birbirinize alışıyor musunuz?"

Ve Anna'ya çarptı ... "Sana hep onunla ilgili bir şey sormak istiyordum, bunca zamandır sormadığıma inanamıyorum."

"Ne bilmek istiyorsunuz?" Amy neşeyle sordu.

"Miyavlamak ve beni takip etmek için çok fazla zaman harcıyor gibi görünüyor. Ve hayatım boyunca, nedenini bilmiyorum. Ne istiyor ki? Yemin ederim aç da değil, onu susturmak için sürekli besliyorum."

Amy başını düşünceli bir şekilde eğdi ve "Peki, onu okşarken ya da ona sarılırken de yapıyor mu?" diye sordu.

Anna bunun hakkında düşündü. "Hayır, şimdi sen söyleyince aklıma geldi. Ama ... şey, ben çok fazla kaçıyorum, bu yüzden sanırım çok fazla olmadı."

"O zaman ... muhtemelen senden biraz daha fazla ilgi istiyordur. Muhtemelen kendisini özel hissettirmeni, ona değer verdiğini hissettirmeni istiyor, hepsi bu."

Ve Anna kendini tam anlamıyla kalın kafalı hissetti. Çok basitti. Çok da mantıklı gelmişti. Ve şimdi ona ne kadar iyi davranırsa, o kadar az şikayet miyavlaması duyduğunu fark etti. "Sanırım bunu hiç düşünmemiştim."

Bu duygu onu hazırlıksız yakalamış olsa da, kedinin ona ihtiyacı olduğunu düşünmek onu gerçekten etkilemişti. Şimdiye kadar onları aynı mekanı paylaşan ve birbirlerine tahammül eden bir çift dışlanmış gibi, birlikte var olan bir şey olarak düşünmüştü. Ama bu her şeyi değiştirdi. Ve Erik'in şu anda burada olup onu kollarına almasını dilemesine neden oldu.

Belki de Amy haklıydı ve bir hanın kediye ihtiyacı vardı. Belki Anna'nın da bir kediye ihtiyacı vardı.

Anna'nın Destiny'ye gelmeden önce hiç fark etmediği pek çok şeye ihtiyacı olduğu ortaya çıkıyordu.

Takip eden hafta içinde Anna için hayat garip bir şekilde normalleşti -ya da belki de daha çok rahat ettiği öngörülebilir bir rutin gibiydi. Kitapçada iki öğlen vardiyasında çalışıyordu ama çoğunlukla evde kalıyordu. Kedisıyla düzenli olarak daha fazla ilgileniyor ve Duke'la ev üzerinde çalışarak da çok zaman geçiriyordu. Çoğunlukla çalışırken konuşmuyorlardı ya da sadece pratik şeyler hakkında konuşuyorlardı - işin kendisi ve nasıl yapılması gerektiği gibi - ama bu sorun değildi.

Bunun ikinci gününde, dışarıda ona katıldığında, eline bir boya fırçası aldı ve "Döşeme parçalarının geri kalanına astar sürmeye devam edeyim mi yoksa dün astarladığım bazı parçaları boyamaya başlayayım mı?" diye sordu.

Duke verandaya açılan kapının çerçevesini ölçerek durduğu yerden baktı ve neredeyse kibarca, "Yardım etmek zorunda değilsin Daisy. Son zamanlarda kitapçada çok çalıştığın için yorulmuşsundur."

Ama o, "Hayır, istiyorum. Eve bakabilmek ve en azından bir kısmını benim yaptığımı bilmek istiyorum."

"Yine de içeride her şeyi yaptın, değil mi?"

"Çoğunlukla, evet - Sue Ann ve Tessa'nın biraz yardımıyla. Ama bu farklı. Ben sadece ..." Evi daha iyi görebilmek için arkasına yaslandı. "Garaj yoluna girdiğimde onu görebilmek ve ona bağlı ya da onun gibi bir şey hissetmek istiyorum." Sonra durdu, başını salladı. Çok fazla şey söylüyor, çok açık konuşuyordu; Duke'un eski bir alışkanlığıydı bu. Yine de resmen bırakması gereken bir alışkanlıktı bu. "Ama bunu söylediğimi unut - muhtemelen aptalca geldi."

Gerçi Duke o zaman da başını salladı ve "Hayır, anladım" dedi. Sonra da ona boyamaya başlamadan önce süs parçalarını ve milleri astarlamayı bitirmesini söyledi. "Boyaya ihtiyacım olmadan önce yapmam gereken başka işler var ve böylece her şeyin katlar arasında kuruması için zamanım olur."

Gerçek şu ki, dış cephenin bitirilmesinde bir parmağı olmasını istemesinin yanı sıra, onunla birlikte çalışmayı da seviyor ve yapmadığı zaman özlüyordu. Bunu gerçekten anlamadığı bir düzeyde rahatlatıcı bulmaya başlamıştı.

Çok konuşmalar da, bu arkadaşça bir sessizlikti. Ormana döndükten sonraki ilk zamanlardaki gibi gergin değildi. Ya da son zamanlarda "ayrılıkları" olarak düşündüğü şeyden sonra. Gerçi bu terimin pek de doğru olmadığını biliyordu. Hiç birlikte olmadığını birinden ayıramazdın.

gerçekten resmi olarak birlikte. Ve en büyük hatasını da burada yapmıştı; bir şekilde birlikte olduklarını düşünmek.

Ve içinde çok fazla acı kalmıştı. Ve bunun için ağladığı zamanlar oldu - ama bunun geceleri, o gittikten çok sonra olmasına dikkat etmeye çalıştı. Ve tercihen yatağında, ışıklar sönükken - çünkü üzerine ışık tutmazsa, bu daha az önemli bir şeymiş gibi görünmesini sağlıyordu. Günün geriye kalan tek kısmı uykuya dalmaksa, duygular üzerinde durmamak daha kolaydı.

Ama ona karşı hissettiği öfkeyi de yavaş yavaş geride bırakıyordu. Çünkü onun şu anda hayatında karanlık bir yerde olduğunu hatırlamak zorundaydı ve bunu biliyordu. Belki de derinlerde bir yerde bunu değiştirebileceğini düşünmüştü. Belki de birbirlerini iyileştirebilecek iki yaralı ruh olduklarını düşünerek bunu romantikleştirmişti. Ama anladığı şey, iyileşme yolunda ondan çok daha ileride olduğuydu. Bu kadar basitti.

Çok fazla kayıp yaşamış olsa da, hayatının ondan çalındığını hissetmiş olsa da, barışması gereken çok şey olsa da ... hiç sevilmediğini hissetmemişti. Kendini hiç birinin ölümünden sorumlu hissetmemişti. Ve Duke bunların her ikisiyle de mücadele ediyordu ve şimdi biraz perspektif kazandığına göre, onu kurtarabileceğini düşünmenin düpedüz küstahlık olduğunu düşünüyordu. Belki de kimse kurtaramazdı. Belki o da bunu biliyordu. Belki de onu ormana getiren ilk şey buydu.

Duke'un çektiği acılar onu üzüyordu. Duke'un onun duygularına karşı dikkatsiz davranmış olması canını yakıyordu. Ama tek yapabildiği ilerlemeye devam etmek ve onu unutmaya çalışmaktı. Jeremy Sheridan'ın karşısına çıkması da... ona bayılmasa bile, iyi bir başlangıçtı. Belki *yakında bayılmaya* başlardı. İşinden başını kaldırıp Duke'un beyaz bir kapı çerçevesini çekiçe yerine oturttuğu yere bakmak bile kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu.

Cuma öğleden sonra, ikisi de yeni astarlanmış ve her zamankinden çok daha büyük görünmeye başlamış olan sundurmayı boyamaya devam ettiler. Ve nedense bugün onunla daha fazla sohbet ettiğini fark etti - yakın zamana kadar hep olduğu gibi soğukkanlı, kendinden emin, etkilenmemiş bir hatun olarak. Bunun bir tür kendini koruma eylemi mi yoksa sadece daha neşeli bir ruh haline geri döndüğü anlamına mı geldiğinden emin olmasa da, bunu olduğu gibi takdir etmeyi ve çok fazla sorgulamamayı seçti.

Günün geç saatleriydi ve El Dorados "Forever Loving You" şarkısını söylüyordu, müzik pencereden üzerlerine dökülüyordu, "Sanırım akşam yemeği için bir güvec hazırlayacağım" dedi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi ona doğru hafif bir bakış atarak.

"Hazır olmadan birkaç dakika önce sana haber veririm, böylece temizlenebilirsin." Cevap olarak kısa bir baş sallama hareketi yaptı.

Bu, içine düştükleri rutinin bir parçasıydı; o evdeyken öğle ve akşam yemeklerini birlikte yemeye devam etmişlerdi; yemek saatlerinde orada çalıştığı için bu çok mantıklıydı. Yapmak üzere olduğu tavuk güveci basit bir yemektir, tarifi Anna'dan daha fazla yemek yapamayacak kadar meşgul olan Tessa'dan almıştı. Tıpkı birlikte çalışırken olduğu gibi, Duke'la yemek sırasında da pek konuşmuyorlardı ama Duke her zaman ona teşekkür ediyordu ve Anna onun büyük bir çocuk olduğunu ve kendi başının çaresine bakabileceğini bilse de, gölde yakalayıp kamp ateşinde pişirmek zorunda kalmadığı bir şeyi yediğini bilmek yine de ona iyi hissettiriyordu.

Hızlı bir duştan sonra Anna güveci hazırladı, fırına koydu ve pişerken kendine bir ziyafet çekmeye karar verdi. Son birkaç haftadır o kadar meşguldü ki Cathy'nin günlüğünü okumaya bile fırsat bulamamıştı. Aslında en son durduğunda ilk cildi bitirmişti ve şimdi ikincisini alıp verandaya taşıdı ve hasır kanepeye oturup okumaya başladı.

Bu gece annem ve babam akşam kilise ayinine katılırken ben hasta numarası yaparak evde kaldım. Yalan söylemekten nefret ederim, özellikle de Tanrı'nın gününde, ama tek bildiğim Yanlış. Ve kalbimin sesini dinlemem gerektiğini, ne de olsa Tanrı'nın bana verdiği kalbin bu olduğunu.

Onlar gittikten sonra Robert'la ormanda buluştuk. Göle yürüdü ve babamın balık tutmak için tuttuğu ama sadece George Amca'nın ziyarete geldiği nadir zamanlarda kullandığı küçük kırmızı kayıkla gezintiye çıktı.

Tekneleri hiç sevmem ama Robert'la bir kere gezdikten sonra bunu değiştirdi. Dürüstçe söyleyebilirim ki gölün bu kadar güzel olduğunu hiç fark etmemiştim. Söğütlerin güney kıyısından aşağıya doğru nasıl sarktığını, neredeyse suya nasıl daldığını hiç fark etmemiştim. Uzak taraftaki ormanın arkasından batan güneşin ağaçları parlatabileceğini hiç bilmezdim. turuncu ve pembe.

Robert merkeze doğru kürek çektiğinde bana o şeytani gülümsemelerinden birini takındı ve tüm bu sıkı çalışmasının karşılığında ne aldığını sordu. Ben de ona ne istediğini sordum. O da bana bir öpücüğün iyi olacağını söyledi. Şimdiye kadar her zaman olduğu gibi gergindim ama aynı zamanda o parlak, ışıltılı gün batımının renkleri bir şekilde damarlarımda dolaşıyormuş gibi hissediyordum. Ve böylece onu öpmek için eğildim, kendimi çok cesur, çok hazır hissediyordum. Ama sonra kendimi kaybettim.

dengemi kaybedip tahta koltuktan kaydım ve kendimi Dizlerim teknenin zeminindeydi ve Robert'ın kollarındaydım, çünkü öne düştüğümde beni yakalamıştı.

Yüzüm ona çok yakındı. Ve bu yakınlık belki de şimdiye kadar hissettiğim en muhteşem şeydi. Utanarak, bunu bilerek yapmadığımı fısıldadım. O da sırttı ve benimle alay etti, "Tabii ki yapmadın." dedi. Ve sonra çok uzun bir süre öpüştük. Bir süre, o kadar uzun süre ki içinde kayboldum ve asla bulunmak istemedim.

Geçen yıl okulda şimdiye kadar gittiğimiz en harika yer hakkında bir kompozisyon yazmamız gerekiyordu. Ben Cincinnati şehrini seçtim.

Çünkü her Aralık ayında gökdelenleri, oyuncak trenleri ve mağaza vitrinlerini görmek için oraya gideriz. Hepsi ışıltılı taklit kar ve kafaları mekanik olarak hareket eden ren geyikleriyle süslenmiştir.

Ama o yazıyı şimdi yazmak zorunda olsaydım ... ve bu konuda dürüst olabilseydim ... Bir kayıkta yüzmek hakkında yazardım Robert ile ormanda saklı gölün karşısında. Ben yazardım. Onu orada, uzun yaz ağaçları, ağaç kurbağaları ve baykuş sesleri arasında öpmeyi. O gölde Robert'ın kollarında olmanın kesinlikle en harikası olduğunu yazardım, olabileceğim en güzel, en heyecan verici yer.

Günlüğü kucağında ters çeviren Anna içini çekti. Hayatın ve aşkın ne kadar harikulade ve aynı zamanda ne kadar geçici olduğunu hissetti. Keşke böyle mükemmel anları zamanda dondurabilseydik ve orada kalabilseydik, sadece onları saklayabilseydik. Benim mükemmel anlarım ne olurdu?

Cevap geldiğinde nefesini içine çekti. Çünkü hepsi Duke'le ilgiliydi. Onunla merdivenlerde ve yatağında sevişmek. Dew Drop Inn'de onunla dans etmek. Rüzgâr saçlarını okşarken, yıldızlar gökyüzünde parıldarken, elinin kalçasını nazikçe okşamayı eşliğinde araba sürmek.

Ve gerçek şu ki, daha önceki anlar bile -onun tarafından ormanda taşınmak, merdivenden geri geri indiğinde kollarında esir alındığını hissetmek

-Belli bir büyüsü vardı. Çünkü tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, sadece *bir şeyler* olduğunu biliyordu. şimdi o anların önemli olduğunu fark etmiş olmayı diliyordu, böylece onları daha fazla takdir edebilir, bir şekilde tadını çıkarabilirdi.

Ama sonra dudağını ısırdı. *şu anda Jeremy Sheridan'a konsantre olman gerekmiyor muydu? Yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğuna karar vermedin mi?*

Yine de i geçirdi ve gerçekle yüzleşti. *Duke'u seviyorum.*

O da beni sevmeyebilir ve evi bitirene kadar hayatımda olmayabilir ama ben yine de onu seviyorum. Ve belki Jeremy'yle yoluma devam edeceğim ama şu an için duygularıma sahip çıkacağım ve onları inkr etmeyeceğim. Hoşuma gitse de gitmese de Duke Dawson'a aşığım. Belki de David'e aşıktı. Belki de David, nasıl yapılacağını bilmediği halde onunla dans eden, ona ailesi ve geçmişi hakkında içini açan adamdı. Ve belki de Duke, kendisine çok ağır geldiğinde tüm bunlardan kaçan kişi ydi.

Cathy'nin günlüğünü tekrar eline alan Anna okumaya devam etti. Her zamanki gibi bir kısmı Destiny'deki gündelik yaşamla ilgiliydi, ama yazdıklarının giderek daha fazlası Robert'a odaklanıyordu. Daha çok gizli buluşmalar, gölde kayık gezintileri, ormanda yürüyüşler, kır çiçekleriyle dolu çayırdaki piknikler vardı.

Kulağımın arkasına bir papatya sıkıştırdı. Sonra da küçük mor çiçeklerden bir zincir yaptı -statice, sanırım- ve onları bir kolye gibi omuzlarıma taktı.

Cathy'nin baş ağrısı numarası yaptığı bir başka pazar akşamı, Robert onu büyük akçaağaç ağacından sarkan salıncağa bindirdi ve Anna, Cathy'nin kelebekleri arkadaşı sayacak kadar yalnız olduğu günlerden ne kadar uzaklaştığını düşünmeden edemedi.

Ve gl boyunca yapılan bir başka yolculukta Cathy babasının fotoğraf makinesini getirdi.

Karşımdaki Robert'ın bir fotoğrafını çektim, o da benim bir fotoğrafımı çekti. Sonra yüzlerimizi birbirine yaklaştırdık ve Robert

*fotoğraf makinesini olabildiğince uzağa götürdü ve birlikte bir fotoğrafımızı çekti. Yakında doğum günü var ve ben de gizlice fotoğraflarını çekeceğim.
kasabadaki eczaneden alıp onun için çerçeveletmek.*

Ve sonra Anna günlüğün daha da heyecan verici bir bölümüne ulaştı.

*Güneşin altında battaniyenin üzerine uzanmış öpüşüyorduk ve onun bedenini benimkine karşı hissetmek bana neredeyse boğulma hissi veriyordu. Ama iyi anlamda, eğer bir anlamı varsa. Ve elleri sürüklendiğinde
Göğüslerimin üzerine, onları hareket ettirmedim. Hareket ettiremedim. Tanrı yardımcım olsun, oraya dokunmasını çok istemiştim ve dokunduğunda her yerime dokunulmuş gibi hissettim.*

Bluzumun düğmelerini açtığında, ona izin verdim. İkimiz de konuşmadık. Çekirge civıltılarını ve bir yerlerden gelen kuş seslerini duyduğumu hatırlıyorum. Kendimi ona vermek için yanıp tutuşuyordum. Bunun yanlış olup olmadığını merak ettim, endişelendim ve hep aynı cevaba geri döndüm: Tanrı'nın içime koyduğu kalbi takip etmek.

Bu yüzden bluzumu ve hatta sütyenimi çıkardığında itiraz etmedim. Hatta -yukarıdaki cennetlerde- kendimi eğilirken buldum, bir şekilde göğüslerimi ellerine daha iyice itmeye çalışıyordum.

Dokunuşu tüm vücudumu sıvı ve erimiş hissettirdi, bunu ancak bu şekilde tarif edebilirim. Ve beni oradan öptüğünde. . . Böyle bir zevki hayal bile edemezdim.

Bana aşık olduğunu söyledi. Ben de onu sevdiğimi itiraf ettim.

Ve o anda onu hiçbir şeyden mahrum bırakmazdım, bundan eminim - ama o orada durdu, bana bunun en iyisi olduğunu söyledi, bana şunu hatırlattı

Ne kadar genç olduğumu. On altı yaşında olduğumu ve on sekiz yaşında olmasının onu o kadar da büyük yapmadığını belirttim. O da bana

Ben on altı yaşında bir genç, o ise on sekiz yaşında bir ihtiyar sanıyordum.

Bunda bir şey canımı yaktı, kendimi aptal ve saf hissetmeme neden oldu. Ve ona ne söylediğini sordum. Beni sevdiğini söyleyip sonra da sıcak bir Eylül gününde kalbimi kırmaya mı hazırlanıyordu?

Ama sonra yavaş gitmenin en iyisi olduğunu düşündüğünü,

*sonradan pişman olabileceğim bir şey yapmamı istemediğini
söyledi. Ve bence bu tür bir kısıtlama gösterecek kadar
önemsemesi çok iyi.*

*Ve yine de . . . Korkarım onun kendini tutamamasını istiyorum.
Bana olan arzusundan deliye dönmesini istiyorum. Çünkü o
zaman
İkimizin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum ve bundan sonra ...
pişman olacağım hiçbir şey olamaz.*

Kitap ayracı olarak kullandığı kurdeleyi günlüğün sayfaları arasına sıkıştıran Anna kitabı kapadı. Güvecinin kokusunu alabiliyordu ve muhtemelen hazır olduğunu biliyordu, üstelik Duke'u temizlemesi için uyarmamıştı bile. Cathy'nin ilk aşkına kendini fazla kaptırmıştı. O duyguları, o arzuyu biliyordu. Ve bundan sonra ne olacağını, Cathy'nin Robert'ıyla olan aşk ilişkisinin nasıl sonuçlanacağını umutsuzca merak ediyordu.

Ama aynı zamanda, belki de bilmek *istemiyordu*. Çünkü Robert Cathy'nin kalbini kırarsa... şu anda kendi kırık kalbiyle gayet olgun ve becerikli bir şekilde başa çıktığını düşünüyordu, ama bir de Cathy'nin kalbi kırılırsa, bunun kendisini paramparça edeceğinden, gerçek ve kalıcı aşk diye bir şey olmadığına karar vereceğinden ve kalbini bir daha riske atmaktan korkacağından korkuyordu.

Ama belki Robert onun kalbini hiç kırmaz. Belki mutlu olmanın bir yolunu bulurlar. Belki Cathy'nin babası onu kabullenir. Belki de Robert ölmeden ve Cathy burada yalnız kalmadan önce evlendiklerini ve bu evde birlikte mutlu yıllar geçirdiklerini keşfederim.

Ama her halükarda Anna günlüğü bir kenara bırakıp güvecini fırından çıkarmanın tam zamanı olduğunu düşündü. Sonra kalp kırıklığıyla sakin bir yemek daha yiyecek, yarının ne getireceğini görmek için bekleyecekti.

Duke ertesi sabah Anna'nın bugün kitapçıda çalışmadığını ve herhangi bir planı olmadığını öğrenince neredeyse üzülecekti. Cumartesi günüydü ve günün en azından bir kısmında evde olmayacağını düşünmüştü.

Gerçek şu ki, son zamanlarda oldukça yardımcı oluyordu. Ve yalnız çalışmaktansa biriyle çalışmayı daha iyi bulduğu zamanlar oluyordu. Bu da ona kendi kendine uyguladığı izolasyonun sonsuza dek sürmeyeceğini söylüyordu. Anna'yla, sonra da Lucky'yle vakit geçirmek, onlarla ve Tessa'yla geçirdiği bir gece, ona belki de insanlarla birlikte olmayı gerçekten özlemeye başladığını göstermişti. Ve belki de bu kadar yalnız kalmak istemiyordu.

artık görünmezdi. Belki de var olmamaya çalışmakla işi bitmişti. Zaten işe yaramadığı da kesindi.

Ama aynı zamanda biraz yalnız kalmaya da değer vermeye devam etti.

Ve dahası, Anna'nın etrafında ne kadar uzun süre kalırsa ve Anna ona ne kadar iyi davranırsa ... o kadar zorlaşıyordu. Onu istememek.

Onu arzulamaktan *hiç* vazgeçmemiştir ama bu korkunç derecede güçlü dürtüleri bir kenara itmek giderek zorlaşıyordu.

Onu Tessa'nın kardeşiyle gördüğünde, kafasının üzerinde bir ampul yanmış gibi olmuştu: *Onun için doğru kişi değilsin. Onun için iyi değilsin. Bunu fark etsen iyi olur ve şu lanet olası konuşmaları ve paylaşımları bıraksan iyi olur. Aslında, bu iş daha da ağırlaşmadan hemen gitmelisin. Şu anda bile onunla nasıl bu kadar ağır yerlere düştüğünden emin değildi. Ne zamandan beri lanet ruhunu insanlara açıyordu ki? Birkaç ay boyunca ormanda tek başına yaşamının insanı çenesini kapama ve bir şeyleri kendine saklama konusunda daha iyi hale getireceğini düşünürdünüz.*

Ama lanet olsun, gerçek şu ki... onu hâlâ istiyordu. Kendine karşı dürüst olursa, onun için yanıp tutuşuyordu. Sessizlik içinde bile olsa onunla çalışmak ve vücudunun acı verici bir şekilde farkında olmamak zordu. Göğüsleri giydiği küçük atletleri fazlasıyla iyi dolduruyordu ve ilk günden beri o kısa kot şortlara karşı bir şeyler hissettiği ne onun için ne de onun için bir sırdı. Çivi çakmak yerine onu yeni sarı dış cephe kaplamasına ya da yeni onarılmış verandaya çivilemeyi ne kadar çok istediğini düşünürken, ereksiyon halinde çalıştığı zamanlar olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu.

Ve merak etmeye başlamıştı... eğer aralarının tekrar bozulmasına izin vermezse, her şeyi hafif ve sıcak tutarlarsa, eğlence ve seks hakkında, buna geri dönüp dönemeyeceklerini.

Hayır, asla işe yaramaz. Bir kere oraya gittiniz mi, artık geri dönemezsiniz.

Ama yeni sundurma parmaklıklarını boyamak için durduğu yerde ona bakarken, onu o kadar çok istiyordu ki, parmakları ona dokunmak için özlemle kaşınıyor ve siki onun sıkı sıcaklığına geri dalmak için kaba bir ihtiyaçla seğiriyordu. Kahretsin, yatakta çok iyidiler. Ve kanepede. Ve merdivenlerde. Ve şu anda, eğer yapabilseydi, onu burada, güpegündüz ön verandada mutlu bir şekilde alırdı.

Ama sonra Tessa'nın kardeşini hatırladı.

Belki Anna *ona* çoktan aşık olmuştu. Evet, Duke ona sırtını döndüğü için oldukça üzgün görünüyordu ama şimdi her şeye daha iyi bakıyor gibiydi, belki de savaş kahramanıyla işleri gerçekten yoluna girmişti. Belki de Duke yine de ona asılırsa onunla hiçbir şey yapmak istemeyecekti.

Pencereden Skylines'ın "Since I Don't Have You" şarkısı yankılanıyordu; Anna son günlerde tavan arasında bulduğu eski plakları yeniden çalmaya başlamıştı ve aralarındaki sessiz boşluğu doldurması hoşuna gidiyordu. Bu yüzden Anna'nın birdenbire artık sessiz kalmamaya karar vermesi - muhtemelen Anna için olduğu kadar- onun için de sürpriz olmuştu.

"Tessa'nın kardeşiyle görüştüğünü duydum." Tessa'ya doğru hızlı bir bakış fırlattı ama Tessa ona bakana kadar Tessa bakışlarını beyaz astarlı yeni ahşabın üzerinde ileri geri hareket ettirdiği boya fırçasına çevirmişti.

"Olmamam için bir neden var mı?" diye sordu.

Kadının sert bakışlarını hissedince, elinden geldiğince kayıtsız bir şekilde "Hayır," dedi. Sonra fırçasını boya tepsisine daldırdı ve verandanın üzerine biraz daha beyaz boya sürdü.

Birkaç dakika geçti - ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. El Dorado'ların ahenkli sesleri solundaki pencereden içeri yayılıyordu. Sonra ona gerçekten bilmek istediği şeyi sorduğunu duydu. "Bu ciddi mi? O adamla mı?"

Şimdi cevap verirken gözlerini işinden ayırmayan oydu, sesi öncekinden çok daha rahattı. Hatta belki de biraz ... soğuk. "Onunla yeni tanıştım."

Evet, işler başladığında sen de benimle yeni tanışmıştın ve bu konuda ne söylersem söyleyeyim hâlâ oldukça ciddi görünüyorlardı. "Bu evet mi hayır mı?"

"Hayır, aslında," dedi, şimdi bu konuda neredeyse kibirli görünüyordu. "En azından henüz değil. Neden?"

Başını kısa bir süre salladı, umursamaz görünmeye çalıştı. "Sadece merak ettim." Ama... kahretsin, aynı anda hem mutlu hem de üzgündü. Eğer ciddi olduğunu söyleseydi, onunla tekrar birlikte olma fikrini kendi haline bırakmak çok daha kolay olurdu. Bu da kulağa akıllıca ve güvenli geliyordu. Ama aynı zamanda, kızın o adama sırılsıklam aşık olmadığı için rahatladığını da inkâr edemiyordu.

Ama hala bir hamle yapamıyorsun.

Ne kadar iyi görünürse görünsün, ne kadar iyi hissederse hissetsin.

İkiniz arasında her şeyi başlatan o tuhaf elektriği hâlâ ne kadar hissediyor olursanız olun.

Yani yapmazdı. Bunu aklından çıkarır ve evle uğraşmaya devam ederdi. Ve dürtülerini elinden geldiğince görmezden geldi.

Sadece bir bakış bile kasıklarını sıkılaştırmıştı.

Sorun değil. Çalışmaya devam edin. Bunca zaman bunu yaptınız, sadece yapmaya devam edin.

Anna beklemeye başladı, işine odaklandı ve sonunda Duke'a gizlice bakmaya cesaret etti. Bu sorular da neyin nesiydi? Araları iyi olduğundan beri yaptıkları en uzun konuşmalardan biriydi bu. Ve bunu sorması bile yüzüzlüktü! Ciddiyim! *Beni terk etti ve sonra başka bir adamla görüştüğüm için beni sorguladı? Kim yaptı bunu?*

Ama belki de başka biriyle görüştüğüm için memnundur, rahatlamıştır. Belki de beni terk etmediği için kendini daha iyi hissetmek istiyordur. Her neyse. Pislik.

Tekrar boya fırçasına baktı, tahtadaki derin bir çentiği kapatmaya odaklanmıştı.

Ve sonra tekrar ona bakmasına izin verdi. Ona Jeremy'den kim bahsetmişti? Lucky mi? Öyle olmalı.

Ve neden bu kadar seksi görünmek zorundaydı, lanet olsun? Neden bu kadar kaslı olmak zorundaydı? Kişisel olarak hiçbir zaman dövme seven bir kız olmamıştı, ama bir yerlerde adamın kolundaki mürekkepli motosiklet çekici gelmeye başlamıştı. *Vroom, vroom.*

Saçmalık. Sahip olamayacağın şeyleri arzulamayı bırak ve işinin başına dön.

Anna resim yapmaya devam ederken, Duke'e kendisiyle böyle bir tartışmaya girdiği için, onu önemseyebileceğini düşündüğü için, doğrudan olmasa bile yakın geçmişte daha yakın bir ilişkileri olduğunu hatırlattığı için neredeyse kızacaktı. Ama artık yakın değillerdi.

Ve tam da çok iyi gittiği bir zamanda. Ya da öyle sayılırdı. Tam da onunla sessizce de olsa vakit geçirmenin değerini anladığı, ama bundan daha fazlası olmayacağına kendini ikna ettiği sırada. Onu istemekten, aralarındaki o derin çekimi, o güçlü kimyayı hissetmekten asla vazgeçecek gibi değildi. Ama en azından bununla biraz barışmayı ve ilişkilerinin iyi kısmının, muhteşem kısmının bittiğini kabul etmeyi başarmıştı.

Evet, öyle. Sadece bunu kafana sok. Ne de olsa bunu fazlasıyla açık bir şekilde ifade etti.

Zaten şimdi onu istemezdim. Duygusal olarak altımdan halıyı çekip aldıktan sonra olmaz. Kimya ya da değil.

Aralarındaki verandada duran boya tepsisinin neredeyse boş olduğunu gören Anna fırçasını kenara indirdi, sonra boya kutusunu alıp yeniden doldurmak için ayağa kalktı. Duke'ün yanından geçmeye başlamıştı ki, Duke'ün eli ayak bileğini sıkıca kavradı.

İrkildi ve hareketsiz kaldı. Bir sorun olduğunu düşünerek, "Ne oldu?" diye sordu.

Adamın yakışıklı yüzüne baktı - tam o sırada adamın tutuşu yumuşadı ve adam işlenmiş avucunu bacağından yukarı, dizinin üzerinden iç uyluğuna doğru sıyırdı.

Nefesini içine çekti, adamın gözlerindeki saf şehveti okurken külotundaki dokunuşu hissetti.

Aman Tanrım. Şimdi neden sorduğunu biliyordu.

"Bunun hislerimin bir sapması, çılgın bir rüya olduğunu

düşündüm." Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

Yirmi

"Duke," dedi, sesi çok fısıltılı çıkıyordu ve hissettiklerini hissetmemek için kendini zor tutuyordu, "ne yapıyorsun?"

"Sana dokunmak." Ve Tanrım, o gri gözleri hiç bu kadar sıcak ya da baştan çıkarıcı bakmamıştı.

"Ama, um-" Durdu, yutkundu. *Kendine hakim ol. Elini it. şimdi böyle bir şeyin olmasına izin vereceğini düşünüyorsan deli olduğunu söyle.* Yine de bunları tam olarak başaramamış gibi görünüyordu. Belki de onun kendisini ne kadar iyi hissettirme gücüne sahip olduğunu unutmuştu. Sadece küçük bir dokunuşla. Ve bu dokunuşun vaat ettiklerinin yanında hiçbir şey olduğunu hatırlamak zorunda kalmıştı. "Artık bunu yapmadığımızı sanıyordum."

"Dokunmak mı?" diye homurdandı.

Ve sadece bu kelimedeki bir şey, hl kalçasında duran eliyle birleşince, neredeyse onu gömüyordu.

Ama burada güçlü ol. "Evet, dokun," dedi. "Ya da başka bir şey. Mesela pşmek. Ya da seks yapmak." *Kahretsin, sesim böyle soluk soluğa çıkmasa gerçekten iyi olurdu. Baştan çıkarılmanın eşiğindeki bir kadın gibi. Ben de öyle hissetmesem çok iyi olurdu.* "Bu benim için adil değil," demeyi başardı. "Bir varsın, bir yoksun ve bununla ilgili tüm kararları sen mi veriyorsun?"

"I . . . Sanırım düşünüyordum," diye başladı ve sonra parmak uçları hareket etmeye, okşamaya başladı ve kadın bunun nefesini nasıl birdenbire daralttığını gizlemeye çalışıyordu. "Düşünüyordum da belki başlangıçta konuştuğumuz şeyi yapabiliriz. Sadece hafif olsun."

Bir nefes verdi, bacaklarının arasındaki nokta çılgınca karıncalanıyordu.

Bir yanı bunun olduğuna, hatta gerçek olduğuna inanamıyordu. Birdenbire ortaya çıkmıştı. Diğer bir yanı ise az önce kendine söylediği şeyi hatırlıyordu; onu incittikten sonra aralarında daha fazla bir şey olmasına asla izin veremezdi. Yine de *başka bir yanı daha vardı* ve bu yanı çoğunlukla arzuyla çarpan yanıydı. İhtiyaç. Açlık. Ve *bu kısım* ... şey, bu kısım etkilenmeye istekli görünüyordu. Kimya çok güçlü bir şey olabilirdi.

"Mesele şu ki..." diye başladı ama adamın ona dokunma şeklinden dolayı doğru düşünmek zordu.

"Mesele şu ki ... büyük, ağır bir ilişkiye girmek için doğru zaman değil - bunu biliyorsunuz. Bunu konuşmuştuk. Ama bu yine de birlikte iyi vakit geçiremeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Nefesini içine çekti. Adamın söylediklerini, en azından açıklamaya çalışmasını takdir ediyordu ama ... "Duke, ben Bilmiyorum..."

"Evet istiyorsun," diye mırıldandı derinden. "Bunu en az benim kadar istediğini biliyorsun." Ve sonra elini daha yukarı, daha yukarı, şortunun kenarına kaydırды, parmakları kenarlarla flört etti, sonra hemen içeri kaydı.

Neredeyse utanç içinde, küçük bir nefes verdi. Buna değer miydi? Onun hissettiklerini hissetmediğini bilmeye değer miydi? Duygusal olarak kayalık olan o yola tekrar girmeye değer miydi? Bir yanı onu itmek ve hayır demek istiyordu. Ama gözleri tüm zaman boyunca kilitli kalmıştı ve onunkilerin kendisini ele verdiğini biliyordu - belki de sadece bir nefesin önemi yoktu.

İşte o zaman o da ayağa kalktı. Sonra boya tepsisini onun elinden alıp verandaya indirdi. Sonra elleri kızın kalçalarındaydı, vücudu kızınkine yapışmıştı ve ağızları bir santimden daha az açıkken şöyle dedi: "Seni çok fena istiyorum Daisy. İkimize de acı çektirme."

Ve sonra adam onu öptü. Ve kızın bir karar vermesi için bir saniyesi vardı - en azından öpücük hakkında. Ve onu geri öptü. Çünkü bu çok lezzetliydi. Adamın elleri onun üzerinde çok sıcak ve emindi. Ve onu itemeyecek kadar çok seviyordu.

Muhtemelen bunun olmasına izin vermemesi gerektiğini, sonunda daha da kötü incineceğini biliyordu, ama ... en azından gözleri açık bir şekilde gidiyorsa, bu bilinçli bir karar verdiği anlamına geliyordu. Ve bu sefer ona bu işin bir yere varmasını istemediğini baştan söylüyordu, yani bunu baştan bilmesi daha iyi idare etmesine yardımcı olmaz mıydı? Ayrıca... aşık olduğu adama nasıl karşı koyabilirdi ki?

Sonra, Duke onları hareket ettiriyor, vücudunu verandanın tentesini tutan kalın, yuvarlak direklerden birine doğru geri manevra yapıyordu. Ve farkında olmadan bir bacağını onunkinin etrafında kıvrıyor, pelvislerini birbirine kilitliyordu, çünkü adam kalçalarının en uç noktasına bir kaya kadar sertti ve bu, son kez birlikte olduklarından beri hissettiği en iyi şeydi ve daha fazlasını istiyordu.

Duke'un elleri kışına indiğinde ve onu yukarı kaldırıp dudaklarına, "Bacaklarını belime dola," diye mırıldandığında vücudu kontrolü ele aldı. Onun dediğini yaptı, şimdi onun tarafından tamamen destekleniyordu, sırtı hâlâ direğe dayanıyordu.

Ve sonra ona karşı hareket ediyordu, sıcak bir şekilde sürtünüyordu, duramayacak kadar heyecanlıydı, nefesi ağır ve hızlıydı. Bir noktada öpüşmeyi bırakmışlardı ve gözleri kapanmıştı ama vücutlarının birleştiği her yeri hissediyordu. Adamın baş döndürücü, misk kokulu, hâlâ odunsu kokusunu içine çekti ve "Benim için gel Anna," dediğinde, kelimeler sanki parmakları sırtında geziniyormuş gibi omurgasından aşağı süzüldü ve kollarında zevkten patladı. Kendini tutmadı çünkü tutamazdı ve Duke zaten onun her samimi tepkisini ve davranışını görmüştü, bu yüzden ona karşı kendini tutma *dürtüsü yoktu*. Öğleden hemen önce ön verandada, karanlıkta yatak odasında olduğu kadar güçlü bir şekilde doruğa ulaştığını haykırdı.

Bildiği bir sonraki şey, onu biraz daha öpüyordu ve onu taşıyordu. -Tahta basamaklardan inip, Robert'in bir zamanlar Cathy'yi salıncakta salladığı akçaağacın altındaki serin, yeşil çimenlere girdi. Onu yere yatırıp soydu, çimen halı sırtına yumuşak bir şekilde değiyordu. Fermuarıyla uğraştı, tişörtünü başının üzerinden çıkana kadar itti. Komşuları olmadığı için iyi bir zamandı ve ağaç gövdesi, nadiren geçen bir trafik olursa onları görmelerini engelleyecek kadar kalındı.

Bacaklarını onun altından isteyerek, sevgiyle ayırdı, onu karşılamaya hazırdı. Ve adam sertleşmiş uzunluğunu onun içine itti, onu doldurdu, yeniden bütün hissetmesini sağladı. İkisi de girişte yumuşak sesler çıkardılar ve kadın

nefes alışlarını duyabiliyordum. Fats Domino uzaklarda bir yerde "I Want to Walk You Home" şarkısını söylüyordu.

Adam göğsünü emerken Anna istemeden de olsa tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi. Ona doğru eğildi. Hiç bitmesini istemiyordu. Sadece o anın içinde olmaya, onu olduğu gibi takdir etmeye ve onun bunun bir anlamı olmasını istemediğini hatırlamanın acı verebileceği sonrasını düşünmemeye çalıştı. *Sadece şu anın tadını çıkar, hepsi bu.*

Bir noktada müzik kesildi; belli ki yığındaki son plak da düşmüştü. Üzerlerindeki yaprakların arasından süzülen ılık bir yaz esintisi, hafif inlemelerinden başka tek sestti.

Ve sonunda "Bebeğim, geliyorum, geliyorum" diye mırıldanması onu bir bakıma üzdü çünkü son, korkularıyla, duygularıyla yüzleşmek anlamına geliyordu.

Onları dışarıda bırak. Kendine güvenen, havalı kız olmak. Nasıl olacağını biliyordu ya da en azından Duke'tan önce hep biliyordu. Bunda kendini korumanın da payı vardı ve şu anda bu iyi bir fikir gibi görünüyordu. Eski sen ol, olayların üstesinden gelebilen sen ol, sırtından atmalarına izin ver ve sana ağırlık yapmalarına izin verme.

Ve böylece adam yavaşça ona doğru yığılırken, ona sarıldı, kalp atışlarını hissetti ve şefkatle boynunu öptü - ama sonra yapması gerekeni yaptı, görünmez bir zırh giydi ve bu sıradan bir şeymiş gibi davrandı.

Bir an sonra, onun gözlerinin içine bakarak seksi bir şekilde gülümsüyordu. "Mmm, Daisy, bu harikaydı."

Ve zırhını denedi, gülümseyerek ve basitçe "Evet öyleydi" diyerek test etti.

Hâlâ onun üzerindeyken hafifçe geri çekildi, gözlerini biraz kısarak daha spekülâtif baktı. "Yani söylediklerim senin için sorun değil mi? Sadece ... hafif tutalım."

Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama o sesi susturdu ve tekrar "Evet" dedi. Gerçi daha fazlasını söylemesi gerekiyordu. İkisini de ciddi olduğuna ikna etmek için. "Geleceğinizin belirsiz olduğunu biliyorum. O yüzden şimdilik birbirimizin tadını çıkaracağız, söz vermiyoruz." Evet, kulağa hoş geliyordu. Ve kendinden emin Anna neredeyse o noktaya bile gelebilirdi. Her iki kişi de bu konuda uyum içindeyse ve aynı şekilde hissediyorsa, böyle bir ilişkide yanlış bir şey yoktu. Böyle hissedebilirim. Böyle hissedeceğim. Öyle hissediyorum. Çünkü o kaçırılmayacak kadar iyi biri.

"Güzel," dedi ve göğsünün sırtına şakacı bir öpücük bıraktı. Sonra yavaşça üzerinden yuvarlanarak çimlerin üzerinde yanına uzandı ve başını bir dirseğinin üzerine koyarak ona baktı. Adamın küçük bir kahkaha atması bile onu şaşırttı. "Düşünebiliyor musun," diye sordu, "Mike seninle neler yaptığımızı bilseydi?"

Daha önce de endişelenmişti. Ama şimdi, daha önceki umutlarına rağmen bunun farkına vardı. "Eminim çılgına dönerdi ama geçici bir durum olduğu için muhtemelen bu konuda endişelenmemize gerek kalmayacak."

Bundan sonra Duke ile çalışmak daha kolay ve çok daha eğlenceliydi. Çünkü her şey çabucak normale dönmüştü. Onunla tekrar konuşmaya başladı. Daha fazla kahkaha ve alay vardı. Ve ilk gece kalmamış olsa da, sonraki gece kaldı. Daha kolay olduğunu söyledi.

"Ama ağır şeyler yok Daisy, tamam mı?" diye sormuştu.

Adam yataktan bunu söylediğinde yatak odasına bağlı banyoda dişlerini fırçalıyordu. Durulandıktan sonra, seksten sonra giydiği tişört ve külotla dışarı çıkmış, ellerini şakacı bir savunmayla havaya kaldırmıştı. "Tek bir ağır söz söylemedim. Ve ne olursa olsun," dedi ona, yatağa onun yanına kayarak, "Daha önce hiçbir şeyi ağırlaştırmak için yola çıkmadım. Sadece seninle ilgileniyordum. Yani, ormanında yaşayan bir adam buluyorsun, nedenini bilmek istiyorsun. Anlıyor musun?"

Adam yumuşak bir kahkaha attı ve kız bunun, çenesindeki hafif, seksi, tıraşsız kılların arasından bile yara izini nasıl kırıştırdığını fark etti. "Sanırım bunu anlayabilirim. Sadece o zaman anlamamıştım, hepsi bu."

"Ama şimdi ... şey, şimdi tüm cevapları biliyorum. O yüzden başka soru yok. İstemiyorsan dünyaya geri dönmen için daha fazla baskı yok - bu beni ilgilendirmez. Şu andan itibaren sadece ... yolculuğun tadını çıkarıyorum."

"Seni bir gezintiye çıkaracağım, tamam mı?" dedi, bir elini kızın kalçasının üzerinden geçirirken gözleri bir anda baştan çıkarıcı bir hal aldı.

"Zaten yaptın," diye hatırlattı ona mutlulukla.

Ve birkaç dakika sonra uyumak için yuvarlandığında, adam onun etrafında kıvrıldı. Tıpkı eski günlerdeki gibi. *Ama bunlar yeni zamanlar, bunu unutma. Bu geçici bir durum. Ve sorun değil. Çünkü o sizin dünyanızı sarsıyor ve dünyanızın biraz daha sarsılması gerekiyor. Ve o ne vermeyi seçerse ondan almaktan son derece mutlu olabilirsin.*

Ve Duke'un güçlü kollarında kendinden geçerken, sonunda buna inanmıştı. Bir gün boyunca iç konuşmalar yapmıştı ama şimdi gerçekten hissediyordu - anı yaşıyordu, büyük endişeleri ya da bağılılıkları olmadan eğlenceli, çılgın, sıradan bir ilişki yaşamaya geri dönmüştü. Yeniden kendinden emin, havalı bir Anna'ydı. Ve bu çok iyi hissettiriyordu.

Duke gece uyandığında onun kollarında yattığını fark etti. Ona baktı, oda ay ışığıyla loş bir şekilde aydınlanmıştı ve onun ne kadar harika, ne kadar güzel olduğunu düşündü ve bunların sadece bilgisi bile tüm kaslarını ve kemiklerine kadar gerdi ve ona daha sıkı sarılmak istemesine neden oldu.

Ta ki kendi kurallarına uymayı ve bunları hissetmemeyi hatırlayana kadar. Hissetmemek zor olsa da. Hiçbir uyarıda bulunmadan, ona böyle olması gerektiğini söyleyerek aralarındaki ilişkiyi yeniden başlatmasının pek adil olmadığını bilse de -büyük bir mesele değil, sadece sıradan.

Gündüzleri ve hatta akşamları, sadece birlikte vakit geçirmek, yatakta eğlenmek kolaydı. Ama gecenin bir yarısı uyandığında, zihnini o kadar kontrol edemediğinde, daha zor geliyordu. *Yine de en iyisi buydu.* Hâlâ bunu yapabilmesinin tek yolu buydu, bunun ağırlığının onu ezmesine izin vermeden onunla birlikte olabilmesinin tek yolu buydu. Ve bu ağırlık her neyse, onu düşünmemeyi ve öyle ya da böyle onu üzerinden atma içgüdüsünü takip etmeyi seçti. Yani yaptığı şey buydu. Bu durumu şimdilik uygulanabilir hale getirmek. Ve kendini güvende tutuyordu. Ve onu da güvende tutuyordu çünkü günün birinde onun zaten bildiği şeyi, yani ondan daha iyi bir adamı hak ettiğini anlayacaktı.

Sonuç olarak, oldukça iyi gittiğini düşünüyordu. Çoğu zaman.

Yani odaklandığı şey buydu. Kendini iyi, basit ve kolay hissettiği zamanlara. Ve şu anda nasıl hissettiğine gelince... şey, sadece tekrar uykuya dalacak ve onu tekrar itecekti.

Birkaç gün sonra, Anna akşamın erken saatlerinde Under the Covers'tan eve döndüğünde mutfak tezgahının üzerinde Duke'tan bir not buldu:

Balığa gidiyorum. Hava kararana kadar dönerim. Sandviç aldım, akşam yemeğine gerek yok.

Ve gülümsemekten kendini alamadı. Sanki ... normaldi. Sanki normal bir ilişkileri varmış gibi.

Ama bekle, kendini kandırma, Anna. Bu gerçek bir ilişki değil, ya da en azından bağlı bir ilişki değil. Ve artık bu fikre tamamen alışmıştı. Yine de adamın yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunda, bunu ona haber vermesinin hoş olduğunu düşünüyordu. Ve ona geri döneceğini söylemişti.

Anna duş aldı, bir tişört ve pamuklu bir şort giydi -kendisi için pijama- ve Duke'le bir gece önce yaptıkları salatadan arta kalanları yedikten sonra tekrar Cathy'nin günlüğüne sarıldı. Serin bir akşam esintisi perdeli verandaya doğru süzülüyordu.

Ve sonunda, Anna'nın kesinlikle yapacağını bildiği, ama yine de okumanın tüylerini ürperttiği kısım geldi.

Bu kesinlikle hayatımın en muhteşem günü. Kendimi bir bütün hissediyorum. Sanki bunca zamandır bir parçam eksikmiş de ben bunu bilmiyormuşum gibi. Ve şimdi her zaman bu bütünlüğü isteyeceğim. Her zaman.

Okuldan sonra anneme yürüyüşe çıkacağımı söyledim çünkü sonbahar renkleri şu anda çok güzel ve aldığım küçük siyah çerçevelerdeki resimleri Robert'a vermek için kulübeye götürdüm.

Dün kilisedeki Pazar okulu partisinden sırf onun için saklamak üzere bilerek eve getirdiğim bir kekle birlikte doğum günü.

Çok duygulandığı belliydi ve muhtemelen hayatında pek çok insanın onu özel hissettirecek şeyler yapmadığını fark ettim. Yaptığım için mutluydum.

Ama şaşırtıcı olan bu değildi. Hayır, o kısım küçük yatağına oturmamı istediğinde ve beni öpmeye başladığında geldi.

Öpücükleri benim için cennet gibiydi ve son görüşmemizden beri onları arzuluyordum. Ve çok geçmeden birlikte yatağa uzandık, tüm uzuvlarımız vahşi hayvanlar gibi birbirine karıştı. büyüyen asmalar.

Tıpkı o gün çayırda olduğu gibi, Robert beni soymaya başladı, ama bu sefer durmadı. Ben de ondan durmasını istemedim. Bir noktada ona biraz utandığımı söyledim ve böylece bir battaniyenin altına girdik ve bu utangaçlığımı aldı. Tüm zaman boyunca çok tatlıydı.

emin olup olmadığımı sordu. Ona hiçbir şeyden bu kadar emin olmadığımı söyledim.

Beni sevdiğini söyledi ve ben de tekrar karşılık verdim. Kelimeler artık dudaklarımdan o kadar kolay dökülüyor ki, onunla olduğum her an aklımdaki tek düşünce neredeyse onlar. Ya da şimdi ondan uzaktayken bile. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Dedikleri gibi, ben artık bir kadınum. Ve gerçekten de kendimi daha yaşlı hissediyorum, Daha önce de söylediğim gibi daha bilgeyim, daha bütünümlü. Ama kendimi kadın gibi hissetmiyorum. Ben bir oğlana aşık bir kıyım. Ben de hayata aşık bir kıyım. Robert'a kadar bu kadar tatlı ve neşeli olabileceğini hiç bilmiyordum.

İlk başta canım acıdı ama acıyacağı konusunda beni uyardı ve acıyı öpücükle dindirdi. Ve ondan sonra, sadece ... nasıl yapabilirim tarif edebilir misiniz? Başka hiçbir şeye benzemeyen bir bağ. İki bedenimizin birleşmesiydi, aynı zamanda ruhlarımızın da birleşmesiydi. Hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir fikrim yoktu. Ondan ayrılmak zordu. Ama uyku tatlı olacak. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Arka kapı açıldığında Anna gözlerinde yaşlarla başını kaldırdı.

Duke, "İstersen yarın akşam yemekte ızgara yapabilecek kadar mavidil yakaladım," dedi. Sonra Daisy'nin ağladığını fark etti ve telaşla baktı. "Tanrım, Daisy, sana bir not bırakmışım, döneceğimi söylemişim."

Gözyaşlarının arasından bir kahkaha attı ve parmaklarını uzatıp gözyaşlarını sildi. "Bunu biliyorum ve bu yüzden ağlamıyorum, aptal," dedi ona. Sonra burnunu çekti ve biraz daha sofistike olmaya çalıştı. "Ayrıca, biz sıradan insanlarız, unuttun mu? Not için minnettarım ama 'söz vermeme' meselesi benim için sorun değil - gerçekten."

Çenesini indirdi, temkinli görünüyordu. "O zaman neden ağlıyorsun?"

Başını hızlıca salladı. "Sadece okuduğum bir şey için."

"Ne?"

Ona söylemenin bir zararı olmayacağını düşündü ve günlüğü kaldırdı. "Bu, ellili yıllarda burada yaşayan kıza aitti," dedi.

"Bana bahsettiğin kayıtları ve diğer şeyleri bırakan kişi."

Başıyla onayladı. "Bu Cathy'nin günlüğü ve ..." *Tamam, ilk aşk gibi duygusal şeylerden bahsederek her şeyi mahvetme. "Ve bazen beni duyulandırıyor."*

"Başına kötü şeyler mi geldi?" Kaşları çatıldı.

Hâlâ ağlama hissini üzerinden atamamış olsa da gülümsedi. "Hayır, çoğunlukla iyi şeyler. Hayatın ne kadar geçici olabileceğini fark etmemi sağlıyor. Her şeyin ne kadar çabuk geçip gittiğini. Ve o zamanlar hayatı gerçekten yeni başlayan ama şimdi ölmüş olan biri tarafından yazılmış bir şeyi okumak çok garip."

Başını salladı, bunu anlıyormuş gibi görünüyordu. Ama sonra dedi ki, "Bu biraz derin, Daisy."

Güldü, gözlerini devirdi. "Sen sordun. Eğer bu senin için çok derinse, bana balığından bahset."

"Şey, onlar küçük ve maviydiler ve duygusal hissediyorum çünkü hayatları gerçekten yeni başlıyordu ama şimdi öldüler."

Anna onun esprileri karşısında nefesini tuttu, sonra günlüğü bir kenara bıraktı, ayağa fırladı ve kendisiyle dalga geçtiği için koluna vurmak üzere yanına koştu. Ama çok geçmeden kollarını Anna'ya doladı ve öpüşmeye başladılar, sonra da el ele yatak odasına doğru koşmaya başladılar.

Kapı açılıp Jeremy Sheridan içeri girdiğinde Anna Under the Covers'ta tek başına çalışıyordu. Hatırladığından daha mı yakışıklı görünüyordu? Ama öyle olsa bile, içi burkuldu - çünkü onun varlığını o kadar çabuk unutmuştu ki.

"Hey, güzelim," dedi kazanan bir gülümsemeyle.

"Selam." O da gülümsedi ama korkarım tahta gibi görünüyordu.

"Son zamanlarda buralarda olmadığım için üzgünüm; ailem beni son dakikada Florida'ya gidip aileni ziyaret etmem için kışkırttı."

İrkildi. Annesi telesekreterine araması için mesaj bırakmıştı ama o zamandan beri telefonda kovalamaca oynuyorlardı. "Neden?" diye ağzından kaçırdı.

Ve Jeremy güldü. "Panik yapacak bir şey yok, Anna. Annemle babam ve seninkiler arkadaş, hatta onların yaşadığı bölgede Destiny'den nakledilmiş birkaç kişi daha var. Bir ara oraya gitmelisin- annen henüz ziyarete gelmediğinden bahsetmişti."

Anna başını salladı. "Biliyorum. Geleceğimi söyleyip duruyorum ama hanı yeniden düzenlemek zaman ayırmama engel oluyor."

"Küçük şirin bir sahil kasabası," dedi. Fotoğraflarını görmüştü ve harika görünüyordu. Bronzluğu da hatırladığından daha yakışıklı olduğunu açıklıyordu. "Birkaç günlüğüne gevşemek ve rahatlamak güzeldi. Ama ben

Eve döndüğüm için mutluyum ve benimle birlikte Ed ve Betty'nin çiftliğindeki büyük 4 Temmuz pikniğine geleceğini umuyorum."

Anna uyuşmuştu. Burada çalışmaya başladığı ilk gün Betty'yle tanışması dışında Fisher'ları neredeyse hiç tanıımıyordu ama geçen yaz aynı etkinlik için onların evine gitmişti, çünkü herkes gitmişti. Ve şimdi Jeremy ondan yine gitmesini istiyordu, yarın. Kitapçı son zamanlarda sessizdi ve Tessa ile Lucky'yi görmemişti, yoksa muhtemelen Jeremy'nin gezisini duyacaktı ve ayrıca Dört Temmuz pikniğini de hatırlayacaktı. Ama duymadığı için, her şey onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Vay canına," dedi ne yapacağını şaşırılmış bir halde. Çünkü Dük olayı geçiciydi, değil mi? Ve Duke olayı yeniden başlamadan önce Jeremy'den hoşlanmaya kararlıydı. Çünkü o harika bir adamdı. Ve her şey çok mantıklıydı. Ve bunu düşünmek istemese bile, Duke bir gün hayatından tamamen ya da sadece yatağından çıkıp gidecekti ve o zaman ne olacaktı? "Ben, şey ..." Ama kahretsin, hâlâ ne diyeceğini bilmiyordu.

Jeremy iyi huylu bir şekilde güldü. Bu şartlar altında bunun nazik bir davranış olduğunu düşündü - ona çıkma teklif etmişti ve o da aptal gibi davranıyordu. "Bak ne diyeceğim," dedi. "Planların havada kalmış gibi görünüyor, o zaman şuna ne dersin? Gitmek istediğine karar verirsen yarın beni arayabilirsin. Ya da benimle orada buluş. Ben esnek bir adamım. Ne dersin?"

Çok, çok iyi. O kadar iyi bir adamdı ki. "Kulağa harika geliyor," dedi. "Ve dediğin gibi çok ... havada kaldığım için üzgünüm."

"Sorun değil, Anna," diye cevap verdi bir başka muhteşem gülümsemeyle.

Kapıdaki küçük zil başının üzerinde şingirdayarak dışarı çıktıktan sonra kendine bir soru sormadan edemedi. *Akıllıca mı davranıyorum yoksa deli miyim?* Jeremy kesin bir şeydi -en azından şu an için. Duke ise bir jokerdi. Ve sonunda, oynadıkları oyunu kazanma şansının çok az olduğunu biliyordu. Ne de olsa bütün kartlar onun elindeydi.

Bir süre sonra eve dönerken düşünmeye devam etti. *Seni tekrar terk edeceğini biliyorsun. Yarın, gelecek hafta ya da gelecek ay. Ve şu anda her şey oldukça mükemmel.* Ve hatta işleri hafif tutmak için bu kadar uğraşmaları bile iyiydi, gerçekten iyiydi. O da herkes kadar hafif ve eğlenceli şeyleri seviyordu ve açıkçası hafif ve eğlenceli şeyler şimdi daha kolaydı çünkü sanki tüm zor kısımları birlikte atlatmışlar gibi hissediyordu. *Ama yine de seni terk edecek. Çünkü o sorunlu bir adam. Ve birini düzeltemezsin ya da iyileştiremezsin. Onların yanında olabilirsin.*

mutluluklarına katkıda bulunabilirsiniz ama onları içeriden düzeltemezsiniz; bunu Duke'un kendisinin yapması gerekir. Ve şu anda her şey ne kadar iyi görünürse görünsün, Anna bunu yapabileceğini bilmiyordu. Çünkü sorunları çok derindi.

Bu kadar yaralı bir adama kendinizden ne kadar vermeye hazırsınız? Kendinizden ne kadarını feda etmeye hazırsınız? Ve ne kadar havalı ve kendinden emin olursan ol, şu anda her şey ne kadar hafif ve eğlenceli olursa olsun, gittiğinde kalbinin ne kadarını yanında götüreceksin?

Bu yüzden aptal olma. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Aslında yarın akşam Jeremy ile pikniğe ve havai fişek gösterisine gitmek iyi bir mola olur ve Duke Dawson'ın ötesinde de bir hayat olduğunu hatırlatır. Zaten artık onunla bu kadar çok yalnız zaman geçirmen pek sağlıklı değil. Gittiğinde ona bağlı olacaksın. Ama biraz dışarı çıkarsanız, seçeneklerinizi açık tutarsanız, bir sabah uyandığınızda yatağı boş bulmanız ya da bir gece eve geldiğinizde evi karanlık bulmanız çok daha kolay olacaktır.

Anna, Jeremy'yi arayıp yarın gece onunla Ed ve Betty'lere gitmek istediğini söylemeye karar vererek Half Moon Hill'e yaklaştı.

Sonra arabayı garaj yoluna çekti ve Duke'ün akça ağacının altında durup ona gülümsediğini gördü. Cathy'nin eski salıncağının yanında, belli ki tavan arasında bulmuş ve asmıştı.

"Ve ben bekledim ve bir tür kendinden geçmiş rüya

içinde yaşadım." Gaston Leroux, *Operadaki*

Hayalet

Yirmi bir

Anna onu karşılamak için yazlık elbisesi ve sandaletleriyle avluyu geçerken kendini güneşten sıırıslıklam olmuş gibi hissediyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, hâlâ sıırılarak. Ve Tanrım, adam hiç çaba göstermeden bile seksiydi.

"Bence bu harika."

Bu onu hafifçe tereddüt ettirdi. "Ben olsam *o kadar* ileri gitmezdim. Sadece üzerine bir kat boya sürdüm ve sağlam yeni bir halat taktım, hepsi bu."

Nasıl açıklayabilirdi ki? "Bu Cathy'nin" dedi. "Burada yaşayan kızın. Günlüğünde bu konuda yazmış."

Duke'ün çenesi düştü ve onun bile bu haberden biraz etkilendiğini görebiliyordu. "Pencerelerle uğraşırken tavan arasında bulmuştum ama nereden geldiğini hiç düşünmemiştim. Demek o kadar eski, ha? Ellili yıllardan beri burada mı?"

Başını salladı. "Erkek arkadaşı onu üzerine itti. Tam da bu ağaçtan sarkıyordu."

İkisi de kalın yeşil yapraklara baktı. "Muhtemelen aynı daldan," diye tahmin yürüttü.

O da başını salladı. "Ben de hep böyle hayal etmişim. Tam olarak böyle asılı."

Anna salıncağın bir tarafında, Duke diğer tarafında durdu ve iki kalın ipin arasından birbirlerine baktılar. Ve Duke'un da bu tesadüfte kendisiyle aynı büyüüyü hissettiğini biliyordu. Anna'nın teni karıncalanırken, bunun mucizesi aralarında sözsüz bir şekilde geçti.

"Teşekkür ederim," dedi. Sonra salıncağın üzerine eğildi ve onu öptü. "Onu astığın için. Bahçe için mükemmel bir dokunuş."

Bunun onlara getirdiği taze bağlantının ortasında gözleri tekrar buluştu. Ve tıpkı bahçede, neredeyse tam da bu noktada seviştikleri zamanki gibiydi; o anın bitmesini istemiyordu. Çünkü Cathy'nin de ona gösterdiği gibi, her şey çok geçiciydi.

Sonra Duke, "Otur Daisy," dedi ve altlarındaki salıncağı işaret etti.

Hiçbir şey söylemedi, sadece arkasını döndü ve Cathy'nin salıncağına oturdu. Sonra ayaklarını yukarı kaldırdı ve Duke onu itmeye başladı. Ağacın altından altın bir kelebek kanat çırparak geçerken, akşam havası evin yanındaki güllerin kokusuyla mis gibi kokuyordu. Ve Duke'ün elleri Cathy'nin sırtına her dokunduğunda kendini sağlam ve güçlü hissediyordu. Ve Anna, Cathy'nin yıllar önce tam da bu noktada, sevdiği çocuk arkasında durup onu daha da yükseğe kaldırırken yaşadığı mutluluğu hayal etti.

Hayat geçiciydi ama belki de bazı şeyler pek değişmiyordu.

Ertesi gün, Anna'nın özenle boyadığı yeni döşeme parçalarını yerleştirmek için birlikte çalıştılar. Erik'in dışarı çıkmasına izin verdi ve ara sıra Duke'a döşeme parçaları taşırken onu sevmek için uzanarak sevgi dolu miyavlamasına duyarlı olmaya çalıştı. Gerçi bir ara neredeyse kediye takılıp düşecekken, yere bakıp şöyle dedi: "Seni çok sevmeye başladım ama cidden çok muhtaçsın. Bunun üzerinde çalışabilirsin."

Anna'nın en çok sevdiği türden bir gündü; sıcak, güneşli ve masmavi bir gündü, ama ne zaman havanın *çok* sıcak olabileceğini düşünmeye başlasa, bir bulut güneşin önüne geçerek biraz gölge sağlıyordu. İçeride Cathy'nin plakları çalıyor, onlar çalışırken açık pencerelerden müzik yayılıyordu.

Daha sonra, güneş ağaç sınırına doğru alçalmaya başladığında, Duke dondurucudan hamburger ızgara yaparken, Anna elini kuru fasulyede denedi ve

Ayrıca haşlanmış yumurta da yaptı. Birkaç gün önce yol kenarındaki bir tezgahdan aldığı karpuzu kestiler ve kısa süre sonra arka bahçede bir battaniyenin üzerine oturup yaz ziyafetlerini yediler.

Biraz daha karpuz ve Anna'nın kasabadaki fırından aldığı kurabiyeler için geri dönerek acele etmediler ve kısa sürede kendilerini karanlığın çöktüğü ama yine de etrafınızdaki her şeyi görebildiğiniz o uhrevi alanda buldular. Cırcır böceklerinin hafif cıvıltıları havayı doldurdu ve şimşek böcekleri uzakta yanıp sönmeye başladı.

Gazlı ızgarayı pansiyon misafirleri için güzel bir seçenek olacağını düşünerek almıştı ama -az önce bitirdiği yemeği düşününce- Anna yemek yiyebileceği bir iki piknik masası olmadan ızgara sunmanın aptalca olduğuna karar verdi. "Biraz çim mobilyası almalıyım," diye düşündü, geniş ama çoğunlukla boş olan arka bahçeye bakarak. "Masa ve sandalyeler, belki bir ya da iki şezlong. Bahse girerim sonbahar geldiğinde ucuza alabilirim. Tıpkı geçen yılki ızgara gibi."

"Evet, muhtemelen yiyebilirim, ama ..." Duke bir karpuz diliminin son sulu lokmasını alırken ona tam olarak yorumlayamadığı bir bakış attı, sonra yeşil kabuğunu tabağına bırakıp bir kenara koydu.

"Sence yapmamalı mıyım?"

Cevap olarak başını inkar edilemez derecede seksi bir şekilde eğdi. "Hayır, ondan değil. Sanırım sadece düşünüyordum ... battaniye şimdilik güzel." Ve böylece onu şakacı bir şekilde sırtına doğru itti, bakışlarını baştan çıkarıcı gri gözleriyle buluşturdu ve sonra onu öptü.

Tamam, kesinlikle haklıydı, battaniyenin de kendine göre avantajları vardı.

Onun tatlı, sıcak öpücüklerine gömülmeye başladı, kollarını boynuna doladı, o sırada uzaktan gelen patlama sesleri onları böldü, uzakta pembe ve yeşil havai fişeklerin parlak patlamasını görmek için tam zamanında oturmalarını sağladı.

Ve hafifçe nefes aldı, Jeremy'yi hatırladı. Ve onu hiç aramamıştı. Hatta bu gece gitmeyi bile düşünmemişti. Gerçek şu ki, dün Cathy'nin salıncağını gördüğü anda piknik davetiyesini de, onu nazikçe veren adamı da unutmuştu.

Kilometrelerce ötedeki gökyüzünü daha fazla havai fişek aydınlatırken Duke, "Herkesin 4 Temmuz'da gittiği çiftlikten olmalı," dedi.

"Betty ve Ed'in," diye mırıldandı. "Bugünün hangi gün olduğunu neredeyse unutuyordum." O ve Duke dışarıda yemek pişirmişler, piknik yapmışlardı ama bir kez olsun tatil olduğundan söz etmemişlerdi.

"Büyük kutlamada orada olmamana şaşırdım," dedi. "Davet edildim." Hâlâ bunun farkına varmanın şaşkınlığını yaşıyordu.

"Neden gitmedin?"

İkisi de havai fişekleri izlemeye devam etmişti ama Anna şimdi sevgilisine baktı ve içinde bir utanç hissetti. "Unutmuşum."

Yanındaki adam kaşlarını kaldırdı, yüz ifadesi onunla alay ediyordu. "Unuttun mu?"

Sonra da her ikisine de gerçeği itiraf etti. "Sanırım yapacak daha iyi işlerim vardı."

"Burada benimle mi takılıyorsun?"

Başını salladı. "Tamam mı?" Sonra gözlerini tekrar neon ışıklı gökyüzüne çevirdi. "Yoksa bu sizin için çok mu derin Bay Dawson?"

Yanında, "Yok, sorun değil Daisy," diyen adamın omuz silkişini görmekten çok hissetti. Sonra elini tutmak için uzandı. "Bu çok hoş."

Ve orada oturup o anın tadını çıkarırken, Duke ile uzaktan atılan havai fişeklerin onu Jeremy ile yakından atılacaklardan çok daha fazla heyecanlandığını inkar edemezdi. Kalbi lanetlenmişti.

Birkaç gün sonra bir öğleden sonra Amy ve Tessa 4 Temmuz pikniği hakkında konuşmak üzere içeri girdiklerinde Anna kitapçıda çalışıyordu. Amy, gözünün önünde yeni gizem romanlarını rafa kaldıran Anna'ya bağırdı: "O gün *neredeydin*? Orada olacağını düşünmüştüm yoksa birinin seni davet ettiğinden emin olmak için kontrol ederdim."

Anna daha cevap veremedi, Tessa elinde kahve ve Rachel'a vermek için aldığı ebeveynlik kitabıyla oturduğu koltuklardan birinden söze karıştı. "Merak etme, onu davet eden birini *tanıyorum*, ağabeyimi."

"Oh!" Amy mutlulukla söyledi. Ama sonra Anna'nın gelmediğini yeniden hatırlamış olmalıydı. "Ama sonra ..."

Anna iki uzun rafın arasından çıkmadan önce kendini korkunç bir insan gibi hissederek kısa bir süre gözlerini kapadı. Tessa'ya baktı. "Jeremy'yi hayal kırıklığına uğrattıysam çok özür dilerim. Onunla temasa geçmek istemiştım. Ben sadece ..."

Amy ve Tessa ona baktılar - gözlerinde herhangi bir suçlama yoktu ama yine de kendini biraz zor durumda hissetti.

"Uyuyakalmışım."

Amy tereddüt etti. "O kadar erken mi? Dört Temmuz'da mı?" Yine de Anna'yı rahat bırakarak devam etti. "Ama burası ve senin evin arasında o kadar çok çalışıyorsun ki, sanırım bu anlaşılabilir bir şey."

Tam o sırada kitapçının kapısı açıldı ve Amy'nin arkadaş olduğu genç bir kız olan Cara Collins içeri girdi, bu yüzden dikkatini ona çevirdi. "Cara-hi! Sipariş ettiğin kitaplar dün geldi, onları senin için getireyim." Amy ve Cara tezgâhın yanında sohbet ederken, Anna'ya da Tessa ile özel olarak konuşma fırsatı doğdu.

Sesini alçaltarak, "Tekrar çok özür dilerim ve Gerçekten uykuya dalmadım. Duke'tü. Duke. Yeniden başladık diyebiliriz. En azından şimdilik."

Ve Tessa onu şaşırtarak gülümsedi ve başını salladı. "Sorun değil. Jeremy büyük bir çocuk ve ikinizin birlikte olması fikri hoşuma gitse de ... buraya geldiğin gece seni Duke'la gördüğümde, şey ..."

Anna gözlerinin biraz daha açılmasına izin verdi. "Peki ne?"

Tessa'nın yüzü rüya gibi, romantik bir görünüm aldı. "Sadece orada özel bir şey gördüğümü sandım, hepsi bu. Belki de olması gereken budur. Bilirsiniz, Kader'deki kader."

Ve Anna mutlu mu üzgün mü olacağını bilemiyordu. Duke'un onun kaderi olmasını istiyordu ama onun aynı şekilde hissetmediğini ya da buna izin vermeyeceğini biliyordu.

Ya da . . . yapar mıydı?

Çünkü aralarında her şey daha iyiye gitmiyor muydu? Ve daha çok kendini kontrol eden, şeytanlarını yenen bir adam gibi görünmüyor muydu?

Anna bunların hiçbiri hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştı -her zaman- çünkü tekrar incinmek istemiyordu. Ama sadece bir an için, Tessa'nın sözlerinin kalbini kaldırmasına izin verdi ve kendini inanmaya bıraktı: *Belki o da beni sever.*

O gece eve dönerken pizza yapmak için malzeme almak üzere durdu ve Duke'la akşam yemeği için eğlenceli bir değişiklik olacağını düşündü. Eve vardığında tezgâhın üzerinde balık tutmakla ilgili başka bir not buldu ve akşam yemeğinin bekleyebileceğini düşündü. Harika ılık bir yaz akşamıydı, bu yüzden şortunu giyip göl kenarında Duke'a katılmaya karar verdi.

Belki balık tutmayı bile öğrenebilirdi. Balık tutmaya pek ilgi duymuyordu ama Duke'la birlikte yaparsa bundan zevk alacağından emindi.

Duke göle giden patikanın doğrudan kulübeye çıktığını söylemişti, o da ormanın içinden aynı eski patikayı takip etti, yürüyüşün tadını çıkardı - manzaraların, kokuların. Ormanın kendisi ona Duke'la tanıştığı ilk günden çok daha farklı gelmişti, daha dostça bir yer, gerçekten bağ kurduğu bir yer gibi. Onun sayesinde.

Kulübeye ulaştığında, içeride olmadığından emin olmak için kapıyı çaldı. Beklediği gibi cevap gelmedi. Ama buraya en son geldiğinde hava karanlıktı ve üzgündü; şimdi de tekrar içeri girme isteği duyuyordu. Belki de Cathy ve Robert yüzündendi; onların seviştiği yerde olmak, kendini onlara daha bağlı hissetmesini sağlayacaktı. Tıpkı geçen gece salıncakta olduğu gibi. Ya da belki Duke'le de ilgiliydi. Belki de bir süreliğine yaşamayı seçtiği yeri tekrar görmek istiyordu.

Kalın kapıyı iterek açtı, loş içeriye adım attı, eski ahşap kokusunu içine çekti, etrafına bakındı ve burada gerçekten yaşadığını hayal etmeye çalıştı. Duke burayı derli toplu tutuyordu; uyku tulumu düzgünce yerleştirilmişti, birkaç tabağı temizdi ve yontulmuş beyaz porselen lavabonun yanındaki küçük bir bulaşık havlusunun üzerinde duruyordu.

İşte o zaman duvardaki resmi gördü; yaklaşık iki ay önce burkulan bileğiyle Duke ilgilenirken gördüğü soluk resmin aynısıydı. Ama şimdi çok daha fazla ilgisini çekiyordu, bu yüzden ona doğru bir adım attı.

Yakından bakıp ne olduğunu anladığında nefesi kesildi.
Robert.

Tıpkı Cathy'nin tarif ettiği gibi, küçük bir teknede oturuyor, arkasında ağaçlar dalgalanıyordu. Zaman fotoğrafa çok zarar vermiş olsa da, orta boy saçlarını, kendinden emin gözlerini ve kırılğan bir gülümsemeyi seçebiliyordu. Gömleğinin yakası açıktı, saçları o dönem için beklediğinden biraz daha uzundu. Cathy'nin ona nasıl aşık olduğunu hemen anladı. Hatta kendini elini uzatıp resmin üstündeki cama dokunurken buldu; hâlâ onlara yakın olmak için bir çaba.

Sonra ilk ziyaretinde fark etmediği bir şeyi fark etti. Doğru yükseklikte ve eşit uzaklıkta duran iki çivi daha... Cathy'nin ona verdiği üç resmin de bir zamanlar burada asılı olduğunu düşündü. Ama diğer ikisi

Gitmiş. Ve bu geride mi bırakılmıştı? Bununla ilgili bir şey midisini bulandırdı.

Tam o sırada kulübenin kapısı açıldı ve başını kaldırdığında Duke'un içeri girdiğini gördü. "Whoa-Daisy," dedi, açıkça şaşırmıştı.

Ona bakarken bile resim çerçevesine dokunmaya devam etti. "Özür dilerim. -Seni görmeye geldim ve ..."

"O eski resme ne bakıyorsun? O adamı merak etmiştim." "Sana onu anlatabilirim," dedi, hâlâ duygularına yenik düşmüştü.

İşte o zaman o kısmı fark etti. "İyi misin, bebeğim?"

Başını salladı. Ama sonra eski mutfak sandalyelerinden birine oturdu. Adam diğerini çekip ona katıldı. Sonra ona Cathy ve Robert'la ilgili her şeyi, Cathy'nin günlüğünden hatırlayabildiği her şeyi anlattı.

Sözlerini şöyle bitirdi: "Ve henüz nasıl biteceğini bilmiyorum. Acele edip geri kalanını da okuyabilirim, elbette, ama ... bir şey var ki onu uzatmak ve sadece ... onunla birlikte bu zamanın tadını çıkarmak, sürmesini sağlamak istiyorum. Olur da sürmezse diye." Sonra durdu, başını salladı. Muhtemelen aptalca görünüyordu. "Cevabı çok uzun zaman önce öğrenmiş ve artık hayatta bile olmayan biri için endişelenmek ne kadar çılgınca?"

"Bu çılgınlık değil," dedi. "Kesinlikle." Ona sırtıttı, hızlıca göz kırptı.

"Ben sadece onun mutlu bir hayatı olduğunu öğrenmek istiyorum, hepsi bu."

Ama sonra Duke *çoğu* insandan bekleyeceği gibi tepki verdi. "Yine de seni bu kadar etkilemesine izin vermemelisin. Bu sadece eski bir günlük - o zamanlar ne olduğunun artık bir önemi yok."

Bu varsayım onun gözlerini biraz daha açmasına neden oldu. "Öyle değil mi? Yani ... hayat hayattır. Ne zaman olduğu önemli değil, yine de önemlidir. En azından benim için." Durdu ve içini çekti. "Benim aptal olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır, aslında bunun sende gerçekten hoş bir özellik olduğunu düşünüyorum." Gözlerini kırptırdı. "Aptal olmam mı?"

Bir kahkaha attı. "Hayır, sende empati kurma yeteneğiniz var... neydi o kelime-empati kurmak? İnsanlarla empati kuruyorsun. Bence onların neler yaşadığını çoğu insandan daha iyi anlıyorsun. Ve bu güzel bir şey."

Hafifçe indirdiği göz kapaklarının altından ona baktı, kendisinde bunu gördüğünü öğrenince hem şaşırdı hem de memnun oldu.

"Şimdi buraya ne için geldin?" diye sordu ona. "O kısmı kaçırdım."

"Ben de tam seni balık tutarken falan izleyecektim. Madem bu kadar güzel bir gece." Başını nazikçe, kendini küçümseyen bir şekilde salladı. Birden kendini Robert'ın gülümsemesinin resimde görüldüğü kadar savunmasız hissetti.

"İşim çoktan bitti ve eşyalarımı yukarı taşıdım. Birkaç tane de yakaladım. Zaten hava da kararıyor." Kadın başını salladı ve adam "Eve dönmeye hazır mısın?" diye sordu.

Ve gülümsedi. Duke'un yeniden onunla birlikte evde kaldığını hatırlamak için. Ve ... belki de uzun bir süre daha kalacaktı. Tessa'nın sözleri kulağında yankılandı. *Orada özel bir şey gördüğümü sanmıştım.*

Duke bir elinde dört balıktan oluşan bir ip taşımasına rağmen, yürürken diğer eliyle Anna'nın elini tutuyordu. Belki de Robert'ın resmini gördüğü için hâlâ duygusaldı ama kendini her anın, her adımın tadını çıkarırken buldu. Biriyle geçirdiğin zaman sınırlı olsun ya da olmasın, bunu yapmalısın diye düşündü; her gün, her saat tadını çıkarmalısın. Ve bu yüzden onun elinin sıcaklığı gibi küçük şeylere odaklandı. Bu akşam pizza yapmaya ve yarın balık ızgara yapmaya karar verdiklerinde onu yanında hissetmek hoşuna gidiyordu. Ve gece çökerken yemyeşil, koyu yeşil ormanda yaptığı yürüyüşün, onunla paylaştığı için nasıl daha tatlı olduğunu.

Yolun yarısına geldiklerinde Anna onu öpmek için güçlü bir dürtü hissetti. Bu yüzden yürümeyi bıraktı, adamın elini bıraktı, parmaklarını adamın omuzlarına doladı ve ağzını tutkuyla onun ağzına götürdü.

İkisi de konuşmuyordu, sadece sıcaklık vardı.

Bir ara Duke taşıdığı balığı düşürdü. Ve sonra elleri onun kıkırda, şortunun *içinde* ve sonra da şortun *içindeydi*. Ve kadının tek bildiği, tıpkı şu anda dilinin ağzının içinde olduğu gibi, onun içinde olmasına ihtiyacı olduğuydu. Her endişesini, her korkusunu unutturmasını istiyordu -herhangi biri için. O an dışında her şeyi ve her şeyi alıp götürmesini istiyordu.

Kıyafetlerini çıkarmaya çabaladılar, zorlukla aldıkları nefeslerin gürültüsü etraflarında oluşan gece seslerinin kakofonisine eklendi. Karanlık hızla çökmüştü ama ağaçların arasından süzülen bir tutam ay ışığı onun güzel, sert kaslı vücudunu görmesine yardımcı oluyordu. Avuçlarını adamın göğsünde, karnında gezdirdi, sonra da en sert yerini avuçlarının içine aldı.

Bir inilti onu terk etti ama onu öptüğü ensesine gömmeye çalıştı. Ve sonra ağzı göğsündeydi-öpüyor, emiyordu-ve

Sonra da onu kendisiyle birlikte yere indiriyordu.

Geçmişte bir şehir kızı olarak yaşamış olmasına rağmen, Duke güçlü elleriyle bacaklarını ayırıp doğrudan kalçalarının arasına ağzı açık bir dil öpücüğü kondururken Anna karanlıkta altında ya da çevresinde neler olabileceğini düşünmedi bile. Zevk ona saldırırken gözlerini kapadı, vücudunun istediği ritimde hareket etmesine izin verdi ve kendini ormandaki bir tür vahşi canavar gibi hissetti. Tıpkı bir zamanlar onu düşündüğü gibi.

Ama sonra gözlerini açtı, dalların arasından ayı gördü, sonra bakışlarını kendisini çok iyi hissettiren adama indirdi. Onun adını, *gerçek* adını fısıldadı. "David. . . oh Tanrım, David." Tekrar bir araya geldiklerinden beri ona ilk kez böyle seslenmeye cesaret etmişti ve bu bilinçli bir karar değildi; bir anda oluvermişti.

Bunun üzerine adam ona baktı ve karanlıkta birbirlerinin gözlerini görmek zor olsa da aralarındaki bağı hissetti. Parmaklarının kığında biraz daha derine indiğini hissetti, onun bakımlarının da daha derine indiğini hissetti. Haykırdı ve kendini tamamen hislere bıraktı - ve bir sonraki bildiği şey, güçlü bir orgazm onu tepeden tırnağa sarsarken inliyor ve hıçkırıyordu.

Vücudunun üzerinde hafifçe yükselip göğsünü, boynunu, ağzını öperken, bu kez dudaklarındaki şefkatin kalıntılarını tattı ve parmaklarını saçlarının arasına sokup onu var gücüyle öptü. Adam onu vahşi, özgür ve her maceraya aç hissettiriyordu.

Sonra Daisy'nin vücudunu ters çevirerek, "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök Daisy," diye mırıldandı ve Daisy de buna seve seve uydu, dizleri hayal edebileceği en iyi nedenden ötürü sert toprağa gömüldü.

"Seni sertçe alacağım," diye homurdandı sonra, elleri kadının sırtını, kalçalarını, arkasını, hepsini arkadan keşfediyordu.

"Lütfen," demeyi başardı, içinde şimdi daha da çılgınca yayılan sert ihtiyaçtan dolayı. "Lütfen acele et."

Bu sözler onun alçak sesle inlemesine neden oldu - tam da mükemmel ereksiyonunu kadının içine sokmadan hemen önce. Onun da boğazından bir çığlık daha kaçtı. Ve adam onun içinde bu şekilde hareket ederken, cenneti deneyimlemeye en çok yaklaştığı anın bu olduğunu düşündü. Gece muhteşemdi, hava tatlıydı, orman onları tutuyor, kucaklıyor, çevreliyor gibiydi. Ve adam ... mükemmeldi. Duke Dawson'ın onun için mükemmel bir erkek olabileceğini asla hayal edemezdi, ama daha önce pek çok kez öğrendiği gibi, hayat pek çok sürpriz barındırıyordu ve Tanrı'ya şükür bu iyi olanlardan biriydi.

İçine boşaldığında, *bunun* cennet olduğunu fark etti. O anı onunla paylaşmak, onu oraya götürdüğünü bilmek. Yavaşça ormanın zeminine yığıldıklarında, kolları onun beline dolandı ve öpücüğü omzuna kondu.

Ona onu sevdiğini söylemek istiyordu; neredeyse bunu bilmesine ihtiyacı vardı. Ama şimdi bile bunun Duke'ün kaçmasına neden olabilecek türden bir şey olduğunu anlıyordu ve ... şey, doğru zaman değildi. Doğru zamanın ne zaman *olacağından* emin değildi ama şimdi değildi. Şu an her şeyin cenneti sayılırdı.

Giysilerini giyerlerken, uzaktan gelen bir ses duydu; bir çalının ya da ağaç dallarının çıkardığı bir ses. Şortunun fermuarını çekerken Duke, "Şşşt, duydun mu?" diyene kadar bunun bir geyik olduğunu sanmıştı. Ses tekrar geldi. Ormanda büyük bir şey vardı. Ve şimdi öncekinden daha yakındı.

Kıpırdamadan durdular, oldukları yerde donup kaldılar - ve sonra bir el fenerinin ışını yanlarından geçti ve en büyük ağabeyinin sesini duydu. "Arkada biri mi var?"

Nefesini tutmaya çalışarak Duke'a baktı ve "Mike!" diye fısıldadı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Sonra nefesi kulağındaydı, sesi zar zor duyulabilir. "Bizi öğrenmesini istemiyorsun, değil mi?"

Anna'nın kalbi dakikada bir mil hızla atıyordu. Duke'ün hâlâ buradaki varlığının bir sır olarak kalmasını istediğini biliyordu. Ve eğer Mike onları öğrenecek olursa, bu hiç de ideal bir yol olmayacaktı. "Bu şekilde değil," diye cevap verdi.

Sonra Anna'nın elini kendi eliyle sardı ve "Hadi gidelim buradan Daisy" dedi. Ve karanlıkta ormanda koşmaya başladılar, Anna'nın nereye gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu ama umurunda bile değildi.

"Kendimizi mümkün olduğunca görünmez kılmalıyız."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

Yirmi -iki

Duke, Anna'yı şu anda kardeşinden uzaklaşmak için düşünebildiği tek yere doğru götürdü; el ele gölün kenarına doğru koştular. Ağaçların arasından kıyıdaki açıklığa çıktıklarında, çimenlerin üzerinde yüzüstü duran eski sandalı ters çevirip suya itti.

"Bu şeyin denize uygun olduğundan emin misin?" diye sordu, sesi alçaktı.

"Evet, bir iki kez girmişliğim var," dedi ve içeri girip elini ona uzattı. "Hadi Daisy."

Kadın tekneye girdiğinde sallanmaya başladı ama hemen oturarak Duke'ün kürek çekerek kıyıdan uzaklaşmasına izin verdi. Ve onun muhtemelen düşündüğünü düşündüğü şeyi söyledi. "Bu senin günlüğündekiyle aynı olamaz. Eski ama *o kadar da* eski değil."

"Ve alüminyum," dedi Anna. "Cathy ve Robert'inki ahşaptı."

"İlk bulduğumda bunu örten eski bir muşamba bile vardı. Cathy'niz bir ara yeni bir tane almış olmalı."

Bu spekülasyonun Anna'yı gülümsetmesine şaşırmıştı. "Belki de bu evde yalnız olmadığı, Robert'ın onunla birlikte olduğu ve tekneyi paylaştıkları anlamına geliyordur."

Sadece gülümsedi. Tıpkı Daisy'nin başkasının macerasına kendini kaptırması gibi.

Ama sonra biraz güldü - ve sonra ağzını kapattı, belli ki sesin taşınacağından endişeleniyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Bu biraz eğlenceliydi," dedi. "Ormanda yarışmak. Bir bakıma kendimi kötü hissettim, tabii ki - o benim kardeşim ve hepsi bu. Ama heyecan vericiydi. Ve biraz da yasak."

Duke de aynı şekilde hissettiğini inkâr edemezdi. Belki Anna kadar olmasa da, birinden kaçtığı onca zaman içinde, hayatında muhtemelen Anna'nın söylediği gibi eğlenceli olan tek olayın bu olduğu aklına geldi. Bu yüzden ona sıırttı ve "Evet, öyleydi" dedi.

Sonra kendini geceye kaptırarak başını eğdi, kürek çekmeyi bıraktı - çünkü artık yeterince uzaklaşmışlardı ve Mike kıyıya gelse bile onları gözden uzak tutacak küçük bir dönemeçten dönmüşlerdi

"-Bu gece seni heyecanlandıran başka bir şey var mı Daisy?" diye sordu.

Yumuşak ay ışığı, nefes nefese "Ormanda ne yaptık?" diyen kadının gözlerindeki seksi bakışı görmesini sağladı.

Duke bunu da hâlâ hissediyordu ve anısı kasıklarının yeniden hafifçe gerilmesine neden oldu. "Çok ateşliydi, değil mi?" Ve aslında, sıcaktan daha fazlasıydı.

-Ama şimdi *daha fazla* kısmını düşünmek ya da etiketlemeye başlamak istemiyordu, bu yüzden öylece bıraktı.

"Muhtemelen hayatımın en ateşli seksiydi," dedi. Sonra ekledi, "Belki seninle olan diğer zamanlar hariç. Seninle sadece ... her zaman ateşli."

İşte o zaman Duke kürekleri tamamen bıraktı ve onu öpmek için eğildi. Anna'yı öpmeyi her zaman sevmişti ama şu anda farklı bir şey hissediyordu. Daha güçlü, daha yoğun. Ve daha ne olduğunu anlamadan onu tekneye yatırmıştı, ikisi de yan yana uzanmış, o şekilde öpüşmeye devam ediyorlardı.

Onlar öpüşürken, Anna'nın elleri onun kollarında, göğsünde ve yüzünde dolaşıyordu. Ve sonra bir parmak ucunun yanağındaki sivri yara izini kasıtlı olarak takip ettiğini hissetti.

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Ve yine de dokunuşundaki bir şey çok şefkatliydi. Onu öpmeyi bıraktı ve gözleri buluştu ve kadın tekrar yaptı - yavaşça, yukarıdan aşağıya doğru yara izini takip etti.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sorduğunu duydu. "Rahatsız ediyorsa sorun değil, dürüst olabilirsiniz. Çirkin olduğunu biliyorum."

Gözlerindeki bakış gecenin karanlığında bile güneşin sıcaklığını hissettiriyordu. "Tanrım, hayır," diye fısıldadı. "Sadece sen."

Senin bir paran. Artık onu düşünmüyorum ya da gerçekten görmüyorum. Sadece parmak uçlarımla altında hissettim, hepsi bu. Ve kendimi ona sahip olma nedenini ortadan kaldırmayı dilerken buldum ... böylece daha mutlu olabilirdin."

"Belki de ... belki de o yöne doğru gidiyorum," dedi ona.

Ve üzerlerinde parlayan yarım ayın altında süzölürken, sadece öpüşölüler, öpüşölüler ve öpüşölüler.

Ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra, Duke onları kıyıya geri götördü ve ormanda her şeyin sessiz olduğundan emin olmak için dinledi, kısa süre sonra Mike'ın çoktan pes ettiğine karar verdi ve eve doğru yola çıktı.

Anna'yı eve götördü ve bir el feneri alarak düşölrdölğöl balıkları aramak için geri döndöl. Hayvanlar muhtemelen onları şimdiye kadar almışlardı ama o üç büyük levrek ve bir enekop yakalama şansına sahipti ve kontrol etmeye değöl olduğuna karar verdi. Çocukken büyükbabasıyla sık sık balığa giderdi ve büyükbabasının çiftliğindeki gölette büyük levrek yakalamak en güzel çocukluk anılarından biriydi - büyükannesinin akşam yemeğöl için onları tavada kızartmasını izlemekle birlikte.

Yürölren ışığı patıkaya ve her iki tarafa tuttu, ama bir şey bulamadı. Lanet olsun. Ve ne olduğunu anlamadan kulübeye geri dönmüşöl.

Tam geri dönecekti ki aklına içerideki kayıktaki çocuğun resmi geldi. Ona çok şey ifade ettiğöl için Anna'nın bunu almak isteyip istemeyeceğöl merak etti. Belki de onu kızın günlükleri ve diğöl eşyalarıyla birlikte saklamak isterdi.

Kapıyı açtı, ona yolu göstermek için el fenerini kullandı; o sırada yüzöl gelen bir başka parlak ışın onu neredeyse kör etti. "Orada dur bakalım," dedi Mike Romo.

Lanet olsun. Duke emredildiğöl gibi hareketsiz kaldı.

"Ben bir polis memuruyum," dedi Mike, "ve burası özel möl, bu yüzden burada ne yaptığınızı sormak zorundayım."

Duke hâlâ hiçbir şey göremiyordu, hatta şimdi bile sert ıığöl engellemek için kolunu önünde tutuyordu. "Kahretsin Mike, benim," dedi. "Duke Dawson."

Mike'ın irkildiğöl hissetti. "Duke?" Sonra Mike'ın başını salladığöl fark etti. "Kendin gibi görünmölörsün, dostum."

"Saçımı kestirdim. Sakalımı kestim." *Ve şimdi kötü bir yara izi vardı.* Ama Anna bunu görmediyse, gerçekten görmediyse... belki de düşündüğü kadar önemli değildi.

Mike daha yakından baktı ama Duke, "Şu ışığı gözlerimden çeker misin?" dediğinde Mike el fenerini indirdi ve Duke'un propan lambasına doğru yürüyüp onu yakmasına izin verdi. İşte, bu daha iyiydi.

Arkasını döndüğünde Mike'ı polis üniformasıyla mutfak masasında rahatça otururken buldu, bunca zamandır sessizce bekliyor olmalıydı. İnatçılık hakkında konuşun.

Şimdi işin zor kısmı.

"Peki ormanda ne yapıyorsun Duke?"

Bu çok iyi bir soruydu. Anna'nın ona ilk sorduğu zamanki kadar iyiydi - sadece Mike'ın gerçek bir cevap vermeden onu bırakmayacağını biliyordu. Mike'la birbirlerine karşı sessiz bir saygı duyuyorlardı ve hatta birkaç yıl önce Lucky'nin de karıştığı oldukça zorlu bir süreci birlikte atlatmışlardı ama bu Mike'ın ona güvendiği ya da onu rahat bırakacağı anlamına gelmiyordu.

"Ben burada kalıyordum."

"Dışarıda bisikleti gördüm." Kahretsin, bunu unutmuştu; geçenlerde bisikleti eskiden yaptığı gibi kulübenin arkasına park etmişti, sırf Anna'nın evinden uzak olsun diye. Yol fazla trafik almıyordu ama iyi bir fikir gibi gelmişti. "Indiana'ya gittiğini sanıyordum."

Lucky sorduğunda, Duke sadece "İşler yolunda gitmedi. Ben de geri döndüm."

Mike kaşlarını kaldırdı, yüzünde şüphe dolu bir ifade vardı. "Ve hiçliğin ortasında köhne bir yerde yaşamaya mı karar verdin?"

"Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı," dedi Duke ona. "Biraz temiz hava."

Mike, "Akan su bile yok," diye dikkat çekti.

"Seçici değilim."

"Buranın özel mülk olduğunu biliyor muydunuz?"

Duke, Mike'ın buranın *Anna'nın* mülkü olduğunu söylemediğini fark etti. Muhtemelen Duke'ün bunu bilmesini istemiyordu. Duke'ün tecavüz ve yağma havasına girmesi ihtimaline karşı, diye tahmin etti. "Hayır," dedi. Aslında burayı ilk seçtiğinde bilmiyordu, o zamanlar bunu merak edecek bir ruh halinde bile *değildi*.

Mike, "Komşular burada birinin gizlendiğini ihbar etti," diye açıkladı.

"Bu kadar yakın komşular olduğunu bilmiyordum." En başta burada mahremiyeti olacağını düşünmesinin bir nedeni de buydu. Ama Anna birkaç ay önce bu konuda yanlış olduğunu kanıtlamıştı.

"Yolun yukarısında yaşlı bir kadın. Ara sıra ormanda yürüyüşe çıkmayı ve kuş gözlemciliği yapmayı seviyor."

Duke yanıt olarak hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı. "Daha önce kiminleydin?"

Duke hafifçe irkildi ama bunu belli etmemeyi umuyordu. "Burada benden ve kuşlardan başka kimse yok. Neden?"

"Yaklaşık bir buçuk saat önce buraya ilk geldiğimde sesler duyduğuma yemin edebilirim. Kiminle konuşuyordun?"

"Dediğim gibi, hiç kimse."

Mike orada öylece oturmuş ona bakıyordu, belli ki ona inanmıyordu. Ama Anna'yı ele vermeyecekti. Mike, Anna'nın Duke'le görüşüğünü öğrenirse kesinlikle çıldırırdı ama karanlıkta ormanda birlikte koşturduklarını öğrenirse daha da kötü olurdu ve Mike'ın onları sevişirken duymuş olmasının da mümkün olduğunu düşündü.

Sonunda Mike, "Burada yapmaman gereken bir şey mi yapıyorsun Duke?" dedi.

Duke başını yana eğdi. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum, senin geçmişine sahip bir adam her şeye bulaşmış olabilir. Uyuşturucu ya da silah kaçakçılığı belki?"

Kendisine rağmen, bu Duke'u kızdırmıştı. Karşılıklı saygıları ve Lucky'yle olan bağları düşünüldüğünde, Mike'ın Duke'ün uzun geçmişini gündeme getirip bu şekilde kullanması onu şaşırtmıştı. "Hiç silah gördün mü? Uyuşturucu?" Duke ellerini kaldırarak etrafını işaret etti. "Henüz yapmadıysanız burayı aramaktan çekinmeyin."

"Bulдум," diye onayladı Mike. "Ve hiçbir şey bulamadım ama hâlâ burada neyin peşinde olduğunuzu tam olarak bilmiyorum."

"Çoğunlukla balık tutmak ve uyumak," dedi ama Mike'ın suçlaması karşısında yüz ifadesinin sertleştiğini biliyordu.

Sonunda Mike ayağa kalktı, açıkça gitmeye hazırlanıyordu. Zamanı gelmişti. "Sanırım şimdilik paçayı kurtardın ve henüz seni buradan çıkarmayacağım, ama uyarayım, burada her *ne* yapıyorsan, yoluna devam etmeyi düşünmelisin."

Duke durmuş Mike'ın gitmesini bekliyordu, sonunda kapı arkasından kapandığında sevindi.

Lanet olsun. Mike artık kasabada olduğunu biliyordu - bu da artık bir sır olmadığı anlamına geliyordu. Ve Mike muhtemelen bundan sonra burayı sıkı bir şekilde izleyecekti, özellikle de kulübenin Anna'nın evine ne kadar yakın olduğunu düşünürsek. *Dostum, kız kardeşine ne kadar yakın olduğumu bir* bilsen. *Muhtemelen beni tutuklatırdın.* Birden kendini saklayacağı yer -sadece kulübe değil, Anna'nın evi de- çok daha az özel hissettirdi.

Lambayı söndürerek geceye geri döndü, kapıyı arkasından kapattı ve yol yönünden gelen bir araba kapısının çarpma sesini duyana kadar arkasına yaslandı, sonra Mike'ın uzaklaşmasını dinledi.

Şimdiye kadar yüzüyordu. Tıpkı daha önce Anna'yla teknede olduğu gibi. Yüzüyor, zamanın geçmesine izin veriyor, yüzmenin onu nereye götürdüğünü görüyordu. Yol boyunca bir yerlerde, uzun zamandır hissettiği en kolay şey haline gelmişti. Çok fazla endişelenmeyi bırakmıştı -herhangi bir şey hakkında. İçinin bu kadar çok acıması sona ermişti. Hepsi hâlâ oradaydı -Denny'nin ölümü, Linda'nın kaybı, babasının reddi- ama sadece daha uzakta görünmeye başlamıştı. Gece gündüz her şeyi bu kadar yoğun hissetmeyi bırakmıştı. Daisy'nin ona düşünecek çok daha iyi şeyler verdiğini düşünüyordu; gündüzleri eviyle, geceleri de vücuduyla uğraşıyordu. Onunla ormanda ilk karşılaştığında hayatında bu kadar büyük bir fark yaratacağını hayal bile edemezdi.

Ama şimdi... şimdi yüzmek o kadar kolay olmayacaktı. Elinde fenerle Anna'nın evine doğru yola koyulurken, Duke bundan sonra ne olacağı konusunda ciddi ciddi düşünmesi gerektiğini biliyordu.

Anna Duke'la birlikte ilk seviştikleri kanepede oturup pizza yerken, Duke ona Mike'ın ormanda kendisine söylediği her şeyi anlattı. Kahretsin, Mike'ın onca zaman oturup birinin kulübeye dönmesini beklediğine inanamıyordu. Bu, daha sonra eve döndüğünde yaşadığı baş dönmesi hissinin parlaklığını azaltmıştı. Belki aptalcaydı ama bir şekilde Cathy'nin günlüğünün sayfalarında Duke'le karanlıkta gizlice dolaştığını, sonra da gölde bir kayıkta onunla öpüştüğünü hissetmişti. Ama şimdi bunun sonuçları olduğu için, o kadar da büyülü görünmüyordu.

"Beni bu işin dışında tuttuğun için sana minnettarım," dedi, "ama ona söyleyebilirdin."

"Ama onu istemediğini sanıyordum-"

"Bu seni uyuşturucu satmakla suçlamadan önceydi." Mutfaktaki eski döner telefona doğru belli belirsiz bir bakış attı. "Aklımın bir köşesinde onu arayıp *benimle* birlikte olduğunu söylemek var. O zaman her şey yoluna girerdi."

Ama Duke kuşkulu görünüyordu. "Öyle mi, Daisy?"

Gözlerini kırptırdı, biraz kafası karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Onun yanında, tabağını sehpaıa indirdi ve gözlerinin içine baktı. "İkimizin de Mike'ın bizi öğrenmesini istememesinin iyi bir nedeni var."

"Hangisi?"

"Senin için yeterince iyi olmadığımı düşüncecek ve bunun için ikimizin de hayatını cehenneme çevirecek."

İç çekti. "Ama bu yasadışı bir şey yaptığınızı düşünmesinden daha iyi olmaz mı? Ve ... belki de saklanmayı bırakmanın zamanı gelmiştir, Duke. En azından benim için."

"Anladığım kadarıyla tatlım, son zamanlarda kimseden saklanmıyorsun."

"Aslında hayır. Ama eğer Mike'tan hala büyük bir sır saklıyorsam.

Eski ben bunu yapmazdı. Bu sadece buraya taşındıktan sonra edindiğim bir alışkanlık -kendime saklamak, hayatımı daha özel tutmak. Ama eski ben seni Mike'tan saklamazdı - eski ben ona bununla başa çıkmasını ve hayatına devam etmesini söylerdi. Belki de bu parçamı geri kazanmanın zamanı gelmiştir."

Yine de şimdi Duke uzun, yorgun bir iç çekiş yaptı. Ve Anna onun düşüncelerini hemen hemen okuyabiliyordu. Şu anda tamamen açık olmaya hazır olması, *onun* da hazır olduğu anlamına gelmiyordu. "Gerçek şu ki Daisy, bu konuda Mike'la uğraşmaya hazır olduğumdan emin *değilim*. Ağabeyini severim ama biliyorsun çok sert biri olabiliyor ve ..."

"Ve seninle benim ilişkimiz hakkında da böyle düşünceğini söylemek yanlış olmaz," diyerek sözlerini tamamladı.

Ama bu onu üzüyordu. Şu anda bile Duke için kardeşine karşı koyacak kadar değerli olmadığını düşünmek.

Ve yine de ... ona tek bir söz bile vermemişti. Teknik olarak konuşursak, ilişkileri hâlâ "hafif ve eğlenceliydi." Sadece kendine bir şeylerin değiştiğini *söylemişti*. Aptalca bir şekilde buna inanmasına izin vermişti. *Ne kadar aptalsın*.

Tam o sırada Duke şakacı bir tavırla elini kızın dizine hafifçe vurarak, "Bak ne diyeceğim Daisy. Şimdilik bu işin peşini bırakmaya ne dersin? Bir ya da iki gece uyumaya ne dersin? Yorgunum ve ... Bugünlük yeterince ağır şeyler yaşadım. Senin için de uygun mu?"

Başıyla onayladı. Ve adamın sözleri ona temkinli bir umut aşıladı. Aniden içine kapanmıyor, mesafeli davranmıyor, ilişkilerini "kapatmıyordu". Belki her şey yoluna girecekti. Belki de sabah uyandığında "ağır şeylerle" yüzleşmeye hazır olacaktı.

Ama dur. Neden güvenmeye devam ediyorsun? Neden inanmaya devam ediyorsunuz?

Gerçi soruları sorar sormaz cevabı biliyordu. Çünkü aptalca da olsa inanmaya devam etmek onu, ondan vazgeçip başından beri onun hakkında yanıldığını karar vermekten daha çok mutlu ediyordu.

Bu olaydan sonra aralarındaki ilişkinin şaşırtıcı derecede normalleşmesi Anna'yı şaşırtmıştı.

Lucky'nin çalışmadığı günler olduğu için yeni döşemelerin montajını durdurdular ve Lucky ile Duke evin üzerine yeni bir siyah çatı yaptılar. Anna yerde kaldı, çoğunlukla aşağıya attıkları eski kiremitleri topladı.

Kendini sık sık yola doğru bakarken buluyordu, Mike'ın şu anda devriye gezdiğinden ve Duke'u çalışırken gördüğünden emindi ama Mike'ın arabasının geçtiğini sadece iki kez görebilmişti. Bir kez sabahın erken saatlerinde, onlar dışarı çıkmadan önce, bir kez de Lucky gittikten ve Duke üst katta duş aldıktan sonra, akşam karanlığına yakın bir saatte.

O sırada pencerenin önünden geçiyordu, yani o da içerideydi ve bugünlerde evinin birdenbire ne kadar mucizevi görüldüğünü kardeşine açıklamak zorunda kalmadığı için mutluydu. Kitapçıdaki kızları tüm işleri kendisinin yaptığına inandırmak bir şeydi, ama gerçekten gördüğünüzde buna inanmak muhtemelen daha zordu. Bunu nasıl halledeceğini bulması gerekiyordu -özellikle de Duke'u onlar hakkında gerçeği söylemesine izin vermeye ikna edemezse, ki bu fikir ona her geçen gün daha çekici geliyordu.

Kitapçıdaki vardiyası sırasında Rachel, Amy ile öğle yemeğinde buluşmak için uğradı ve Mike'ın Edna ile birlikte işlettikleri meyve bahçesinde çok fazla iş yaptığından bahsetti ve Anna, bu ve baba olacağını öğrenmenin duygusal karmaşası arasında, muhtemelen

Mike'ın Duke'u neden daha yakından izlemediğini açıklıyordu. Sonra belli belirsiz gökyüzüne baktı ve bu özel zamanlama için şükretti. Mike'ın bir polis olarak oyununu bozmak için çok şey gerekiyordu, bu yüzden ormanda yaşayan bir adam hakkında endişelenmeye devam edemeyecek kadar meşgul ve telaşlı olduğu tek zamanın şu an olması neredeyse kader gibi görünüyordu.

Mike'la yaşadıkları olaydan yaklaşık bir hafta sonra güneşli bir günde Duke ve Anna evin yeni döşeme işlerini yapmaya geri döndüler. İşlerin çoğu yüksek saçaklara ya da çatının kenarına çakılıyordu, bu da Anna'nın çoğunlukla merdiveni tutma görevini üstlendiği anlamına geliyordu. Gerçi Duke merdiveni hareket ettirme zamanının geldiğini bildiği için onunla dalga geçiyor, neredeyse merdivenden düşmek üzere olduğu ve onun yerine kollarında son bulduğu günü hatırlatıyordu.

O gece Duke'un önceki akşam yakaladığı balıkları ızgarada pişirdiler. -Ve sonra birbirlerinin kollarında uykuya dalmadan önce Anna'nın yatağında seviştiler. Hayat güzeldi, düzene girmişti. Aşık olmuştu. Ve adam hâlâ "hafif ve eğlenceli "den başka bir şey söylememiş olsa da, kalbinin derinliklerinde onun da kendisini sevdiğini biliyordu.

Bu yüzden, ertesi sabah Duke'ün yatakta onun yanına yuvarlanması, güneşin tül perdelerden içeri süzülmesi ve sanki hava durumuyla ilgili bir tartışmadan daha önemli değilmiş gibi, "Evde yapılacak fazla bir şey kalmadı Daisy, bittiğinde muhtemelen taşınacağım. Bil diye söylüyorum."

Anna'nın boğazı neredeyse kapanıyordu. Kendini garip bir bulanıklığın içinde hissediyordu. Bir dakika önce her şey yolundaydı. Ve şimdi, hiçbir uyarı olmadan, her şey değişmişti.

"Oh" diye mırıldandığını duydu.

Ayağa kalkıp "Bana katılmak istersen duşa gireceğim" dediğinde hâlâ kızın gözlerinin içine bakmıyordu. Sonra dönüp ona sıırttı. Sanki az önce onun dünyasını yıkmamıştı. *Aman Tanrım. Hâlâ bizim sadece hafif ve eğlenceli olduğumuzu düşünüyor. Onun için her şey bundan ibaret, şimdi bile.*

"Um, teşekkürler, ama hayır."

Yılmamış görünüyordu. "Pekâlâ, parti bozan. Ondan sonra Crestview'e gideceğim, neredeyse bittiği için biraz daha tırnak keseceğim. Gitmek ister misin, yoksa bisikleti mi alayım?"

"Bisikleti al. Sanırım uyuyacağım."

"Uykucu," diye takıldı ona, banyoya doğru yürürken.

Gülümsemeye çalıştı. Sonra yatağa geri yuvarlandı. Ve ağlamayı reddederek gözlerini kapattı. *Bu bir şok olmamalıydı. Söylediği şey buydu.*

Onun istediği, senin kabul ettiğin şeyi. Buna degeceğine karar verdin. Onunla sıradan bir ilişkiyi kaldırabileceğine karar verdin. Ama yine de onun daha fazlasına degmeyeceğini düşündüğünü bilmek acı veriyordu.

Adam duştan çıktığında uyuyormuş gibi yaptı ve adam giyinip gidene kadar sessizce bekledi.

Bu konuda zayıf olmak istemiyordu. Kendinden emin olmak istiyordu, birlikte Anna. *Şu anda beni mutlu edecek bir şeye ihtiyacım var, beni bundan uzaklaştıracak bir şeye. Ve aklına Cathy'nin günlüğü geldi, Robert'ın resmini gördüğü o son kulübeye gidişinden beri okumamıştı.*

Banyo kapısındaki kancadan kısa kırmızı bir bornoz kaptı, uyurken giydiği tişört ve külotun üzerine geçirdi, sonra da yol boyunca kedisini ayaklarının altına alarak aşağıya indi. "Zaten gergin hissediyorum, bu yüzden beni rahatsız etmen için kötü bir zaman," diye Erik'i azarladı. Ama sonra durdu, derin bir nefes aldı ve kedisini kucağına almak için eğildi.

Günlüğü kütüphanede sakladığı yerden alarak doğruca perdeli verandaya yöneldi. Yumuşak bir sabah sisi arka bahçedeki çalıların ve ağaçların üzerinde asılı duruyor, her şeyi birden gizemli ve mistik bir havaya büründürüyordu. Kedisini yanındaki kanepeye yatırıp günlüğü açtı, Cathy'nin Robert'la mutlu olup olmadığını öğrenmeye kararlıydı. Kendisi ve Duke'ün sonu öyle olmayacak olsa bile, Cathy burada mutlu olduysa, belki bu onu da eninde sonunda mutlu olacağına ikna edebilirdi. Bir şekilde. Bir gün.

Hayat çok keyifli olduğu için yazmaya pek vakit bulamadım. Okulla meşgulüm ama aynı zamanda Robert'ımı sevmekle de meşgulüm. Mümkün olan her saniyeyi birlikte geçiriyoruz ve son zamanlarda bu her zamankinden daha kolay oldu. Babam bankada uzun saatler çalışıyor ve annem de Okul Aile Birliği'ne dahil oldu ve birçok öğleden sonra onu evden uzaklaştırdı. O günlerde okul otobüsünden indiğimde Robert'ın öpücüklerine doğru yöneliyorum. Orman, kulübesi, göl, hepsi bizim özel dünyamız gibi oldu. Böyle bir şey bilmiyordum. mutluluk vardı.

Anna sayfayı çevirdi, kalbi okuduğu ilk yazıdan etkilenmişti ve daha fazlası için sabırsızlanıyordu. Ancak sadece üç sayfa sonra, sanki biri kalbindeki yaşamı sıkamak için göğsüne bir yumruk uzatmış gibi hissetti.

Buna inanamıyorum. En kötüsü oldu. Akla hayale gelmeyecek bir şey.

Sanırım çok dikkatsiz büyüdük. Fazla kaygısız. Gerçekliği, ormanda kendimiz için inşa ettiğimiz dünyanın dışındaki dünyayı unuttuk.

Ve her şey çok hızlı oldu.

Yatağında Robert'ın kollarında yatıyordum; öpüşüyorduk. Tanrıya şükür tamamen giyiniktim ama sonuçta belki de bunun bir önemi yoktu. Babam kulübenin kapısından içeri daldı ve ona gerçeği, aşık olduğumuzu söylemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Bana eve dönmemi emretti ve Tanrım, gözlerindeki zehir, kalbimde yanlışı bir şey yapmadığımı bilmeme rağmen beni çok utandırды.

Ve bir de baktım ki, birkaç dakika sonra eve yeni dönmüştüm ki, Robert ön bahçede durmuş bana sesleniyordu.

Babam tam o sırada arka kapıdan girdi ve içeride kalmamı emretti ama beni durduramadan ön kapıdan çıkıp verandaya koştu. Robert'ım ön tarafta durmuş bana babamın ona aramızdan çıkmasını emrettiğini söylüyordu. Ve "Benimle gel Cathy." dedi.

Elini uzattı, benimkine uzandı. Kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Çok şaşırmıştım, kafam karışmıştı. Bir saat önce bile aniden böyle bir taleple, böyle korkunç bir seçimle karşılaşacağımı nereden bilebilirdim? Orada öylece durdum, bir cevap bulamadım.

Ama Robert sabırlı ve anlayışlıydı. "Bunun çok büyük olduğunu biliyorum, Cathy," dedi. "Ama sana bakabilirim. Seni mutlu edebilirim. Eğer bana izin verirsen."

Babam tüm bunlar olurken ona bağılıyor, kanunu aramakla, gidip tüfeğini almakla tehdit ediyordu. Ve bana da bağılıyordu. Ama tek görebildiğim Robert'ın yalvaran gözleri ve hâlâ uzattığı, tutmamı bekleyen eliydi.

Nasıl seçim yapabilirdim? Kalbim gitmemi, aklım ise güvenli olduğunu bildiğim yerde kalmamı söylüyordu. Nasıl karar vermem gerekiyordu? Ev ve güvenlik mi? Yoksa tutku ve macera mı?

"Artık bir kamyonum var," diye hatırlattı bana. Maaşını biriktirmiş ve daha geçen hafta kasabadaki bir adamdan eski bir çiftlik kamyonu satın almıştı. Bunun beni ikna etmek için yeterli olacağını düşündüğünü bilmek beni üzdü. Ve olmadığını bilmek de üzücü.

En uzun süre elini uzattı ve ben çaresizce onu tutmak istedim. Kalbimin her atışıyla.

Ama öyle bir zaman geldi ki, sanırım ikimiz de yapmayacağımı biliyorduk.

Tanrım, gözlerindeki kalp kırıklığı. Benden nelerden vazgeçmemi istediğini nereden bilebilirdi ki? Daha önce hiç Sahip olduğum şey - güvenli bir yer, iyi bir hayat. Ve sadece o anda güvenli hayatımın ne kadar iyi olduğunu fark etmek zorunda kaldım.

Gerçekten de öyle. Beni seven ebeveynler. Bol bol yemek, her sonbahar yeni okul kıyafetleri. Beni her zaman ağırlayan büyük, sıcak, kuru bir ev.

Neredeyse tüm bunları fark etmeyecek kadar aptal olmayı dileyecektim; keşke her şeyi hafife alan aptal bir kız olsaydım. Ama ben çok akıllıydım. Çok mantıklı. Çok temkinliydim Bilinmiyor.

Ve sonunda babamın bağırmayı bıraktığı o sessiz an geldi, hiç ses yoktu, sadece

Robert bana son bir kez umutsuzca baktı, gözleri elini tutup verandadan aşağı inmem ve onunla birlikte uzaklaşmam için yalvarıyordu. Bir yerlere.

Ama sonra nihayet elini bıraktı. Yemin ederim kalbimin de onunla birlikte düştüğünü hissettim; sanki kalbim bedenimi terk etmişti ve geride sadece boş bir alan bırakmıştı.

Kamyonetine binip uzaklaşmasını izlerken hissiz ve neredeyse inanmaz bir halde duruyordum. Ve büyük bir parçam o anda koşmak, verandadan aşağı inmek ve adını söyleyip onu bekletmek istedi. İçimden geçen sevinci neredeyse hissedebiliyordum. Onun yanına tırmandığımı, birbirimize gülümsediğimizi, onun bana dünyaları vaat ettiğini, benim ona inandığımı gördüm. Çünkü bunu çok istiyordum.

Ama olan bu değildi. Hiç de öyle olmadı.

Anna nefesi kesilmiş, elleri titreyerek sayfayı çevirdi.
Ama bir sonraki sayfa boştu.

Onun arkasındaki ve onun arkasındaki gibi.

Tanrım, kalan tüm sayfalar boştu!

Bu nasıl olabilir? Bu son olamaz. Olamaz.

Hasır koltuktan kalkan Anna aceleyle içeri girdi ve merdivenleri tırmandı. Sonra aceleyle tavan arasına çıkan katlanır merdivenleri indirdi ve onlara da çıktı. Sandığa koştu, kapağı kaldırdı, dizlerinin üzerine çöktü ve içinde kalan her şeyi karıştırdı. Başka günlük yoktu.

Ama sonra kurdeleyle bağlanmış mektup yığınlarına döndü. Kurdeleleri çekerek hepsini teker teker inceledi -Erik hep yanındaydı, onu takip etmişti- hepsinin Cathy'nin büyükannesinden ve bazı kuzenlerinden gelen mektuplar olduğunu ve hiçbirinde Robert'la ilgili bir şey olmadığını gördü.

Anna, Cathy'nin sonunda mutlu olduğunu bilmeyi her zamankinden daha çok istiyordu. Bu Robert'la değil de başka bir adamla olsa bile. Cathy'nin mutluluğunun tam olarak nasıl geldiği umurunda değildi; sadece Robert'ı unuttuğunu ve bulması gerektiği ortaya çıkan bir adama geçtiğini ya da bir şekilde Robert'ın geri döndüğünü bilmek istiyordu.

Ama sandığın içindekilere kaç kez bakarsa baksın, hiçbir yerde Robert'la ya da başka bir aşkla ilgili tek bir kelime bile bulamadı.

Sonunda ahşap çatı katının zeminine sırt üstü düştü.

Cathy Robert'ı kaybetmişti. Ve Duke'ü de kaybedecekti. Ve bir süredir onun için çok ihtiyaç duyduğu bir sığınak olan bu büyük ev artık boş ve yalnız olacaktı.

"Miyav."

Aşağı baktığında Erik'in kalçasına sürtündüğünü gördü. Bunda birkaç ay önce hayal edebileceğinden çok daha rahatlatıcı bir şey vardı. Siyah kediciği kucağına çekti, ona sarıldı ve onu gerçekten sevmeye başladığını fark etti. Herkesin sevgiye ihtiyacı vardı ve o sadece sevginin peşinden gitme konusunda diğerlerinden daha açık bir şekilde ısrarcıydı. "En azından *sen* varsın," dedi. "Ve sen de bana sahipsin. Seni asla terk etmeyeceğim, söz veriyorum."

Ve kedi ona sokularak mırlamaya başladı.

"Birbirimizi bir daha göremeyeceğimizi düşünüyorum..."

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

Yirmi üç

Duke Anna'yı bu sabah üzgün olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Ama bunu geçiştirmeye, her şeyi normal ve sakin tutmaya çalışmıştı. Ve umarım o eve dönene kadar Anna bunu atlatmış olur ve huzur içinde süslemeye devam edebilirlerdi.

Ve onu deliler gibi özlemeyeceğinden değildi - uzaklaşmak da onun için kolay olmayacaktı. Ama bunların hiçbirinin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu - ormana çekilmesi, ev üzerindeki çalışmaları, Anna ile ilişkisi. Henüz farkında olsa da olmasa da, uzun vadede onun için en iyisi ayrılmak olacaktı. İkisinin de iyiliği için yapılacak en akıllıca şey de buydu.

Crestview'den dönerken Logan Whitaker'ın arabasının arkasında olduğunu fark edince, Logan hakkında Mike Romo'nun en iyi arkadaşı olması ve şimdi Amy ile evli olması dışında ne bildiğini hatırladı. Lucky'den Logan'ın da kendisi gibi kötü bir şey yaşadığını biliyordu. Geçen bahar itfaiyeci olarak çalışırken, hayatı boyunca tanıdığı iki aile dostunun ölümünden kendini sorumlu tutmuştu.

Ve Duke, birden fazla şekilde yoluna devam etme düşüncesiyle bir anlık bir karar verdi. Yavaşladı, yolun kenarında durdu ve durmasını umarak Logan'a el salladı.

Logan yanına yaklaşıp Charger'ının yolcu camını indirirken kaskını çıkardı. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu, gözlerini hafifçe kısarak, kendisini durduran kişiyi tanımaya çalıştığı belliydi.

"Ben Duke Dawson," diye kendini tanıttı.

Logan da çoğu insan gibi tepki verdi, hafifçe tereddüt etti. "Lanet olsun, seni tanıyamazdım Duke."

Duke şimdilik açıklama yapmakla uğraşmadı, bunun yerine sadece "Seninle bir şey konuşmamın sakıncası var mı?" dedi.

Logan biraz temkinli görünüyordu ve Duke bunun nedenini anlıyordu. O ve Logan hiç anlaşılamamışlardı. Ama yine de, "Elbette," diyecek kadar iyi bir adamdı. Sonra ileriye işaret etti. "Blue Valley Yolu'ndan sağa dönerseniz, yarım mil kadar ileride bir sapak var."

Birkaç dakika sonra yan yana durmuş, tepedeki gölden çok daha büyük olan Blue Valley Gölü'ne bakıyorlardı. Böylesine güzel bir yaz gününde böylesine çirkin bir konuyu açmak moral bozucu gibi görünüyordu ama Duke Logan'a ne hakkında ve neden konuşmak istediğini anlatmaya başladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Kendini toparlamış gibisin, iyi bir hayatın var gibi. Peki böyle bir şeyi nasıl atlattın?"

Logan bir dakika boyunca cevap vermedi ve Duke onun gözlerinin bulutlandığını gördü. "Üzgünüm dostum, eğer bu konuda konuşmamayı tercih ediyorsan, sorun değil. Anlıyorum."

Ama Logan başını salladı ve "Hayır, ben sadece cevabı düşünüyordum. Ama işin zor kısmı, tek bir şey değil. Bir kısmı zaman ve mesafe. Bir kısmı da unutmayı öğrenmek, özellikle de suçluluk duygusu kısmını. Ve bir kısmı da, bize mantıklı gelmese bile, hayatta her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu kabul etmek. Ve bunun bir parçası da ... benim için Amy'ydi. O beni bu durumdan kurtardı, zihnimde yeniden güçlenmeme yardımcı oldu." Logan ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. "Sana yardım edecek böyle bir kız arkadaşın olduğunu sanmıyorum. . daha iyi şeylere odaklanmana?"

Ama Duke başını salladı. "Aslında, öyle sayılır. Benim için muhtemelen bildiğinden çok daha fazlasını yaptı."

"Bu iyi bir şey," dedi Logan. "Suçluluk duygunuzla baş başa kalmamanıza yardımcı oluyor. Ve sanırım en önemli kısmı da bunun daha kolay olacağına inanmak. Hiçbir zaman tamamen geçmez, ama daha iyi hissettiğin zamanlar gelir. Ve bunun geleceğini bilir ve buna odaklanmaya devam ederseniz, oraya ulaşırsınız."

Duke ve Logan birkaç dakika sonra yollarını ayırmaya hazırlanırken Logan, "Bu konuda daha fazla konuşmak istersen bana haber ver," dedi.

Duke bunun çok iyi bir teklif olduğunu düşündü ve bunun için Logan'a teşekkür etti. Ama . . . "Yakında şehirden ayrılıyorum."

Logan ona kısa bir baş selamı verdi. "Peki, nereye gidersen git sana iyi şanslar."

Duke bir umut duygusuyla yola koyuldu. Bir süredir Denny konusunda kendini çok daha iyi hissediyordu ama Logan'ın bunun devam edeceğini söylemesi moralini daha da yükseltti. Ve Anna ona kesinlikle düşünecek daha iyi şeyler vermişti. Vedalaşmadan önce bunun için ona teşekkür etmeliydi.

Ve neden tekrar veda ediyorsun?

Sorunun nereden geldiğinden emin değildi ama işin özü komplikasyonlara dayanıyordu. Bağlılıklar. İkisine de hazır olduğundan emin değildi ve ev bittikten sonra onunla kalmak hayatını bu iki şeyle dolduracak gibi görünüyordu. Anna'yı unutmak, tüm bunları aşmak ve yeni bir yerde yeni bir başlangıç yapmak daha akıllıca olacaktı.

Blue Valley Yolu'nun sonundaki dur işaretine gelmiş, Half Moon Hill'e doğru dönmeye hazırlanıyordu ki Mike Romo'nun aracı yanından geçti ve sonra lanet otoyolun tam ortasında durup geri geri gitti. Daha iyi bir zamanda olsa Duke ona ceza kesmekle ilgili bir şaka yapmak isterdi ama Mike Blue Valley Yolu'na dönüp yanına yanaştığında sessiz kaldı.

"Dawson, sen misin?"

Kaskını çıkarmaya zahmet etmedi. "Evet."

"Hâlâ ormanda kendi halinde misin?"

"Evet." *Kız kardeşinle birlikte olduğum zamanlar hariç.* "Ama merak etme, yakında yola çıkacağım."

Mike başıyla kısa bir selam verdikten sonra yola doğru baktı. "Blue Valley Gölü kıyısında ne aradığınızı sorabilir miyim?"

Duke sadece ata bindiğini söyleyebilirdi ama bunun yerine gerçeği söylemeyi tercih etti. Şu anda hiçbir şeyin sahtesini yapacak havada değildi. "Arkadaşın Logan'la konuşuyordum. Bana biraz tavsiye verebileceğini düşündüm."

Mike şaşırmış görünüyordu. "Açık mı?"

Duke sesini sabit, güçlü ama mesafeli tuttu. "Sanırım buna . . . hayatta kalanların suçluluğu."

İşte o zaman Mike'ın gözlerinin değiştiğini gördü. Duke'un neler yaşadığını hatırladığını düşündü. Belki de şimdiye kadar unutmuştu? Her iki durumda da, verdiği yanıt Mike'ın tüm bu durumu yeni bir ışık altında görmesini sağlamıştı - o kadar hızlı. "Olanlar için üzgünüm Duke. Kötü olduğunu biliyorum."

Mike'ın yüzünde herhangi bir tepki görememesi için kaskını ve güneş gözlüklerini hâlâ taktığına sevinen adam sadece "Teşekkürler" dedi.

"Ve dinle, o gece ormanda sana sert çıktıysam özür dilerim. Sanırım nefes almak için bir odaya ihtiyaç duymuş olabileceğin herhangi bir meşru nedeni düşünmek için durmadım."

Duke kendini tutamayarak, "Tavrınızda büyük bir değişiklik var, Memur Romo. Senin iyi tarafına geçmek için ne yaptım?"

Mike cevap verirken hiç de kızgın görünmüyordu. "Belki de kardeşimin en iyi arkadaşı olmanın bir nedeni olduğunu hatırladım. Ve herkesin zaman zaman kötü şeyler yaşadığını ve belki de sana karşı biraz daha nazik olabileceğimi."

Kaskının altında Duke'un çenesi düştü. Ama sadece, "Minnettarım Mike," demekle yetindi. Sonra başını eğdi, burada neyi kaçırdığını merak ediyordu. "Daha iyi bilmesem, belki de bir şeyler yaşadığını düşünürdüm."

"Öyleyim," diye itiraf etti. "Yaklaşık altı ay sonra bir bebeğim olacak ve çok korkuyorum."

"Vay canına," dedi Duke. Sadece bu kadar. Bu haberi daha önce duymuş olmasına rağmen, Mike Romo'nun baba olmaya en az *kendisi* kadar hazır olduğunu düşünüyordu ve bu da pek bir şey ifade etmiyordu.

"Evet, vay canına," diye tekrarladı Mike.

"Eminim her şey yoluna girecektir," dedi Duke. *Bir şeyler* söylemek zorunda olduğunu için.

Mike başını salladı, bir dakikalığına olduğundan daha katı bir polis gibi görünüyordu. "Evet, olacak. Çünkü öyle olmak zorunda. Bazen hayatta her şeyin üstesinden gelmek gerekir ve sanırım benim zamanım geldi."

Rachel, Crestview'deki bir doktor muayenehanesinde, beyaz bir çarşafın altında belden aşağısı çıplak bir şekilde masaya uzanmış, kocasının hangi cehennemde olduğunu merak ediyordu. Tam o sırada kapıdan içeri girdi, tanıştıkları gün giydiği üniformasıyla son derece yakışıklı görünüyordu. "Kusura bakmayın geciktim."

"Beni strese sokmanın zamanı değil, biliyorsun." Kendi sesindeki gerginliği duyabiliyordu.

"Biliyorum tatlım," dedi. "Özür dilerim." Sonra yanına gitti, eğildi ve onu alnından öptü.

Ve Mike Romo'nun daha önce hiç bu kadar pişmanlık duyduğunu gördüğünü hatırlamıyordu. "Sen kimsin ve kocama ne yaptın?"

Ağzının bir köşesi gülümsemeye benzer bir şekilde yukarı kalktı. "Sanırım bu konuda kendimizi toparlamamız gerektiğini fark ediyorum. Bir bebeğimiz olacak ve bununla başa çıkabiliriz. Çok daha kötü sorunları olan insanlar var."

Rachel hâlâ gerçek Memur Romo'nun nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu ki kapı tekrar açıldı ve bu kez bir ultrason teknisyeni içeri girdi. "Hazır mıyız?"

"Olabileceğimiz kadar," diye espri yaptı Rachel.

Ve bir an sonra, ... şey, en olağanüstü şeyi gördü - bir ekranda, kadın teknisyenin ona bebekleri olduğunu söylediği karmaşık bir dizi nokta. Ona baktı, diğer kadın konuşurken yakından inceledi - başını ve diğer vücut parçalarını göstererek - ve onun için o ana kadar olduğundan daha *gerçek*, daha *canlı* hale geldi.

Ve sonra *hiç* beklenmedik bir şey oldu; kalbi şişmeye başladı.

Çünkü bu onların bebeği idi. *Onların* bebeği. Onun ve Mike'ın!

Adam onun elini tutmuş, sıkıca sıkıyordu. Nefes almak biraz zorlaşmıştı, çünkü bu onu tamamen etkilemişti. Ve kendi kendine şöyle dediğini duydu: "Aman Tanrım, Mike, bak! Bak birlikte ne yaptık! Bu bir bebek." Bunu başından beri biliyordu elbette, ama onu bu şekilde görmek bile farklıydı. Onun içindeydi. Hareket ediyor, oluşuyor, büyüyordu. Küçük bir insana dönüşüyordu!

Yakışıklı kocasının yüzüne baktığında onun da benzer bir aydınlanma yaşadığını gördü. "Tanrım... bu inanılmaz, değil mi?" diye mırıldandı.

Boğazındaki yumruyu yutarken, heyecanı beklenmedik bir huzur duygusuyla karıştı. Hiç beklemediği bir anda bir battaniye gibi üzerine çöktü. Ve dikkatini yeniden ekrandaki bebeklerine odaklamış olsa da, şimdi Mike'a baktı ve "Aslında her şey yoluna girecek, değil mi?" dedi.

"İyiden de öte tatlım," dedi sıcak bir sesle. "İnanılmaz olacağını düşünmeye başlıyorum."

Sonra Rachel güldü. "Umarım bebeği, kediye sevdiğinden daha çok seversin."

Mike da "Bebek tezgahıdan uzak durduğu ve mısır gevreğine saç bulaştırmadığı sürece sorun yok" dedi.

"Lucky'nin yıkım derbisinde araba kullanması seni endişelendirmiyor mu?" Amy Tessa'ya sordu. Anna tezgâhın arkasında dururken onlar Under the Covers'taki rahat koltuklara oturdular.

"Sayılır," dedi Tessa. "Ama ondan daha yetenekli birini hayal etmek zor, bu yüzden iyi olacağından eminim." Sonra dikkatini Anna'ya yöneltti. "Cumartesi gecesi Lucky'nin sürüşünü görmek için derbiye geliyor musun, Anna?"

Anna biraz sersemlemiş bir halde başını kaldırıp baktı. "Bugünün Cumartesi olduğunu fark etmemiştim ama evet, elbette."

Şimdi Amy de başını Anna'ya doğru çevirmiş, endişeli bir bakış fırlatmıştı. "Sen iyi misin? Bugün üzgün görünüyorsun. Ya da öyle bir şey."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Anna. Ve gülümsemeye çalıştı. Ama bunu yüzüne tam olarak yansıtamadığını söyleyebilirdi.

Birkaç dakika sonra Amy bir müşteriyle konuşurken Tessa ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Neler oluyor? Seni bu kadar üzen ne? Duke'la ilgili bir şey mi?"

Anna Tessa'yla paylaşmaktan çekinmiyordu ve eğer Amy Duke'un şehirde olduğunu bilseydi, o da Amy'ye karşı dürüst olurdu. "O sadece ... şey, yakında gitmeyi planlıyor. Ve ben bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Tessa bu durum karşısında Anna'dan bile daha fazla şaşırmış görünüyor. "Nereye gidiyor?"

Anna başını salladı. "Kim bilir? Ve bunun bir önemi de yok. Sonuç olarak, belli ki benimle *gerçek bir* şeyler yaşamak istemiyor. Özünde yalnız biri olduğu için mi yoksa beni yeterince önemsemediği için mi bilmiyorum ama gitmeye hazır. Ve ..." Tamam, bu kısmı paylaşmak birden o kadar kolay olmadı. Özellikle de hayatının çoğunu gerçekten öyle *olabilmek için güçlüymiş gibi* davranarak geçirdiği düşünüldüğünde. Ama görünen o ki, bir kez o duvarı yıktığında, tekrar yerine koymak o kadar da kolay olmuyordu. Ve bu yüzden Tessa'ya fısıldadığını duydu - çünkü sesinin çatlamasını istemiyordu, "Sadece ... gerçekten acıtıyor."

Tessa'nın gözleri anlayışla açıldı. "Tanrım, tabii ki acıyor. Bunu yaşadığın için çok üzgünüm. Ve ..." Başını kederli bir şekilde salladı. "Adam *sana* sahip olabiliyor ve gidiyor mu? Duke'u seviyorum ama ne aptal ama."

"Teşekkürler," dedi Anna usulca. Doğrusu o da Tessa'ya katılıyordu. Kendisinin de oldukça iyi bir av olduğunu düşünüyordu ve Duke'la birlikte olduklarında ve Duke tüm duvarlarını indirdiğinde, paylaştıkları şeyin inanılmaz olduğunu biliyordu. Ve Tessa'nın onları birlikte gördükten sonra söylediği gibi özeldi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Tessa onun eline dokunmak için uzanarak sordu. Ama Anna başını salladı. "Ben iyi olacağım." *Eninde sonunda. Bir şekilde.*

Tessa ikna olmuş görünmese de, "O zaman yarın akşam derbide bizimle takıl, en azından bir süreliğine aklını ondan uzaklaştırmış olursun," dedi.

Anna başını salladı ama başka bir şey söylemedi çünkü durum hakkında konuşmak bile onu zayıf hissettiriyordu. *Savunmanızı düşürmenin sorunu buydu - bir kez düşürdünüz mü, savunmasız ve çıplaksınızdır ve geri dönüşü yoktur.* Şimdiye kadar hayatında hep daha sert, daha güçlü yanını göstermeye özen göstermesinin bir nedeni olduğunu düşündü. Bu çok daha güvenliydi.

Yine de, eğer yapabilseydiniz onu sevmeyi geri alır mıydınız? Bunun mucizesini bilmeyi, bir süreliğine getirdiği baş döndürücü neşeyi geri alır mıydınız? Ona açıldığınızda ve o size açıldığında hissettiğiniz yakınlığı geri alır mıydınız? Bunlar zor sorulardı, ama gerçek şu ki, hiçbir şeyi değiştireceğinden emin olamazdı. Hikayenin sonu dışında. Çünkü bir süreliğine onu mutlu ettiğini ve yaralarının biraz olsun iyileşmesine yardımcı olduğunu biliyordu ve şimdi bile bunun çok değerli olduğunu hissediyordu.

Duke dün yaptığı açıklamadan sonra eve geldiğinde Anna samimi ama sessizdi. Tasarlayarak değil, yapabileceğinin en iyisi buydu. Yine de neşesini kaybetmemiş, hatta bir ara ona göz kırparak, "Neşelen Daisy, o kadar da iyi değilim," demişti.

Bu konuyu tekrar gündeme getirmesi ya da haberlerinin ruh halinden sorumlu olabileceğini kabul etmesi bile onu şaşırtmıştı. Sadece, "Haklısın, değilsin. Yani iyi olacağım."

O da gülmüştü. Ama aslında hiçbir şeyin çok komik olduğunu düşünmemişti. Ve daha önce onunla çalışmak eğlenceli ve hatta tatmin ediciyken, şimdi her an, her küçük zencefilli çörek parçası

yerine koymak, onun gidişine bir adım daha yaklaşmak gibiydi ve üzerine çöken ağırlıktan kaçmak zordu.

Dün de Cathy ve Robert hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışarak zaman geçirmiş, tavan arasından vazgeçip bilgisayara geçmişti. Google'da Cathy'nin adını aratmış ama işe yarar bir şey bulamamıştı. Robert'ın soyadını bile bilmiyordu, bu yüzden Cathy'nin sevdiği çocuk hakkında herhangi bir bilgi bulmak imkânsızdı.

Tam o sırada kitapçının camı çalındı ve hepsi başlarını kaldırıp Sue Ann'in gülümseyerek el salladığını gördüler; mavi puantiyeli hoş bir elbise giymişti ve Anna onun kasaba meydanının hemen dışındaki Destiny Properties'deki işine gittiğinden şüpheleniyordu.

Anna, Amy ve Tessa'ya "Hemen döneceğim," dedi ve Sue Ann'i durdurmak için kaldırırma fırladı.

"Dur bakalım kızım, ateş nerede?" Anna onu neredeyse biçerken Sue Ann gülerek sordu.

Ama Anna kıkırdama numarası bile yapamayacak kadar gergin hissediyordu. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

Sue Ann'in kaşları hoş bir beklentiyle kalktı. "Elbette. Ateş et."

"Cathy hakkında, eskiden evimin sahibi olan kadın. Onun hakkında ne biliyorsun? Hiç evlendi mi biliyor musun? Ya da çocuğu oldu mu? Evlendiyse, kocasının adını biliyor musunuz? Ondan önce mi öldü? Ölmeden önce uzun yıllar evde yalnız mıydı?"

Sue Ann ellerini kaldırıp "Dur" dediğinde Anna saçmaladığını, aynı anda çok fazla soru sorduğunu fark etti. Sue Ann'in "Ailesi hakkında pek bir şey bilmiyorum Anna, ama öldüğünü sana kim söyledi?" dediğini duyunca sustu.

Anna irkildi, kafası karışmıştı. "Ha?"

"O ölmedi," dedi Sue Ann.

Anna'nın sırtı dimdik oldu. "Öyle değil mi?"

Sue Ann başını salladı. "Hayır. Crestview'de bir destekli yaşam tesisine yeni taşındı. Sanırım on yıl kadar önce. Belindeki rahatsızlık nedeniyle bakımını yapamayınca evi terk etti. Ama onun dışında, bildiğim kadarıyla iyi durumda."

Anna neredeyse bayılıyordu. Bunca zaman boyunca, evin eski sahibinin yıllar önce öldüğünü düşünmüştü; çünkü ev o kadar harap durumdaydı ki. Ve evi satın almak için evrakları imzaladığında, diğer imza Florida'da yaşadığı söylenen bir adama aitti, bu yüzden

Evin sahibinin bir akrabası olduğunu ya da mirası idare ettiğini düşündü. "Ama ... evi bana kim sattı? O zamanlar pek umursamadım ya da dikkat etmedim ve her şey o kadar hızlı gelişti ki ..."

"Sanırım kuzenlerinden biriydi, emlak avukatıydı ve kendisi taşındığında evi ona sattı. Adam evi onarıp yeniden satmayı planlıyordu ama bir türlü onarma kısmına geçemedi ve sonra da taşındı." Sue Ann o anda durdu ve başını sivri bir şekilde eğdi. "Ama neden birdenbire bu konuyu bu kadar önemsiyorsun?"

Anna iç çekti. Nasıl açıklayabilirdi ki? *Basit tut.* "Ben sadece ... onun eski eşyalarını buldum. Bu da beni onun hakkında meraklandırdı." Cathy'nin hayatta olduğuna hâlâ inanamıyordu! Ama şimdi gerçekten durup hesap yapınca, Tanrım, mantıklı gelmişti. Cathy sadece yetmiş yaşlarındaydı. Elbette bir hastalıktan falan ölmüş olabilirdi, ama ne olursa olsun ölmemişti ve bu da Anna'nın kafasında Cathy'nin evde yaşlandığına dair taşıdığı resmin doğru olmadığı anlamına geliyordu. "Yaşadığı tesisin adını biliyor musun acaba?" Anna sordu.

"Tabii. Adı Shady Acres Village. Crestview'e giden Morningview Otoyolu'nun hemen çıkışında. Muhtemelen yüzlerce kez önünden geçmişsinizdir."

Anna bunu hâlâ atlatamamıştı, Cathy bunca zamandır ona bu kadar yakındı! Ama önemli olan onunla tanışacak olmasıydı! Ve hikâyenin nasıl sona erdiğini öğrenecekti.

O gece, ızgara tavuk salatasıyla yenilen akşam yemeğinde Anna Duke'a Cathy'nin hayatta ve iyi olduğunu, Crestview'de yaşadığını ve sabah gidip onu ziyaret etmeyi planladığını söyledi.

"Bu harika bebeğim," dedi, sanki bunun onun için ne kadar büyük bir olay olduğunu gerçekten anlamış gibi bakarak. *O aslında bir pislik değil. Sadece seni sevmiyor, hepsi bu. Bununla barışmalı ve hayatına devam etmelisin.*

"Ona günlükleri, Robert'ın ona verdiği bir romanı ve belki de kulübedeki fotoğrafını götüreceğimi düşündüm."

Duke başıyla onayladı. "Aslında resmi sana daha önce getirecektim. Mike'ın orada olduğu gece getirecektim ama bu beni oyaladı. Yemekten sonra sana getiririm," diye teklif etti.

Bunun kendisine dokunmasına izin vermemeye çalıştı ve sadece teşekkür etti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, günlükleri, kitabı ve fotoğrafı küçük bir alışveriş çantasına koyup ön kapının yanındaki masaya yerleştirdikten sonra, Duke arkasından yaklaştı, ellerini beline doladı ve boynuna bir öpücük indirdi. Bu iyi hissettirmişti -çok, çok iyi- o da geri çekildi.

İlk başta hiçbir şey söylemedi ve aralarında garip bir an yaşandı - sonunda sordu, "Gidip kulübede uyuyayım mı? Beni artık burada istemiyorsan anlarım."

Ve Anna tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. Tanrım, bu çok zordu. "Hayır, bu aptalca olur. Seni burada istiyorum. Ben sadece . . ." Başını salladı, adamın gözleriyle buluşmaya çalıştı ama bunu tam olarak başaramadı. "Seninle böyle birlikte olmak benim için bir anlam ifade ediyor. Ve yakında gideceğini bildiğim için kendimi biraz korumam gerekiyor, anlıyor musun?"

Onun gerçekten anlayıp anlamadığını bilemiyordu, özellikle de erkeklerin seksu bu kadar rahat karşılayabildikleri düşünüldüğünde. Onunla da bunu yapabileceğini düşünmüştü ama yanıldığı ortaya çıktı. "Tamam," dedi adam. "Sen nasıl istersen Daisy." Ve yan yana yattılar ama birbirlerine dokunmadan. Gerçi bir bakıma bu da diğer seçenek kadar zordu.

Ertesi sabah saat on sularında Anna, ona tek katlı apartman dairelerinden oluşan bir kompleksi hatırlatan çekici bir emekliler topluluğu olan Shady Acres Köyü'ne vardı. Güzel olmasına rağmen Cathy'yi bu kadar modern bir yerde hayal etmek zordu; Cathy'nin bütün hayatını Half Moon Hill'de geçirdiğini düşünmeye o kadar alışmıştı ki.

Ana ofise gittikten sonra resepsiyon görevlisine, "Cathy Worth'u görmek istiyorum - gerçi bu onun kızlık soyadı olabilir," dedi. Resepsiyondaki kadın onu daha fazla sorgulamadı, sessiz bir telefon görüşmesi yaptı ve ardından Anna'ya piknik masaları ve sandalyelerin yanı sıra bir shuffleboard sahasının bulunduğu bir bahçe alanını gösterdi.

Sandıktaki fotoğraf albümlerinde Cathy'nin küçüklük resimlerini görmüştü ama şimdi onu asla tanıyamazdı. Yine de, kır saçlı, bastonlu kadın kırılmış pantolonu ve sade bluzuyla bahçeye girdiğinde yüreği ağzına geldi.

Anna onu karşılamak için ayağa kalkıp "Cathy?" diye sorduğunda anlaşılır bir şekilde temkinli görünüyordu.

"Evet," diye yanıtladı yaşlı kadın.

"Adım Anna ve kısa süre önce büyüdüğünüz eve taşındım."

Bunun üzerine Cathy'nin nefesi kesildi ve o andan itibaren sanki ortak bir eve sahip olmaları Cathy'nin ona güvenmesini sağlayan bir bağ oluşturdu.

Oradan Cathy'yle birlikte bir masaya oturdular ve Anna eski eşyalarını bulduğunu açıkladı. "Günlüklerini getirdim," dedi küçük çantayı masanın üzerinden ona doğru iterek. "Onları isteyebileceğini düşündüm." "Çok düşüncelisin canım," dedi Cathy. "Ama onları eve bıraktım. çünkü . . . oraya ait olduklarını hissettim, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Ancak o zaman çantanın içine baktı ve Robert'ın resmini çıkardı. Dudaklarından bir iç çekiş çıkarken gözleri değişti, yumuşadı. Ve çok kısa bir an için Anna on altı yaşındaki o kızı gördü. "Bunu nereden buldun?"

"Kulübede," dedi Anna. "Diğer iki resim gitmişti, geriye bir tek bu kalmıştı."

Cathy'nin gözleri elinde tuttuğu çerçeveden Anna'nın yüzüne kaydı. "Günlükleri okumuşsun," dedi. Sesinde kötü niyet ya da utanç yoktu.

-Sadece Anna'nın bildiğini kabul etti. Her şeyi.

"Yaptım," diye onayladı Anna. "İzinsiz girmek istememiştim. Ve tanışacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Ama sonra, daha dün burada olduğunu öğrendiğimde . . . Gelmek zorundaydım." Cathy hemen yanıt vermeyince Anna söze girdi: "Kitap da orada, çantanın içinde. *Operadaki Hayalet*."

Anna konuşurken Cathy'nin bakışları tekrar soluk fotoğrafa kaymıştı, ama şimdi elini alışveriş çantasına daldırıp Leroux romanını çıkardı. "Aman Tanrım," dedi, sesi titreyerek. "Bu şeyler anıları geri getiriyor." Kapağı inceleyerek bir kez daha iç geçirdi. "Biliyorsun, bu kitaptaki gerçek aşk Christine ve Raoul arasındaydı. Ama hayaletle ilgili, aşkı hiç tatmamış biriyle ilgili üzücü derecede sürükleyici bir şey var, değil mi?"

Ve Anna nefesini içine çekti, düşünceleri Duke'a doğru uçtu. Aşkı biliyordu; annesinden, Lucky ve Tessa gibi arkadaşlarından. Ama *romantik* aşkta, *onun* kendisini sevme biçiminde farklı bir şeyler vardı, öyle değil mi? Ve *ondan* bu tür bir sevgi istemese bile, bir gün bunu başka bir yerde bulacağını umuyordu.

Cathy'nin dikkati tekrar fotoğrafa kayınca Anna'nın midesi bulandı. Cathy'nin eşyalarını getirerek doğru şeyi mi yapmıştı? "Umarım anılar güzeldir," dedi.

Cathy hâlâ elindeki resme bakarken gülümsemedi ama sonunda, "Çok iyiler," diye cevap verdi.

Anna sessiz kalıp Cathy'nin her şeyi özümsemesine izin verdi, sonunda yaşlı kadın, "Sakıncası yoksa bu resim bende *kalacak*. Ama kitabı ve günlükleri seninle birlikte eve göndereceğim."

Anna başını salladı. "Onları hep orada tutacağım ve değerini bileceğim." Cathy'nin parmak uçlarıyla Robert'ın resmine dokunuşunu izlerken çekingen bir tavırla sordu: "Ne oldu? Robert'la mı? Geri döndü mü?"

Cathy gözlerini çerçeveden ayırmadan hüzünle, "Hayır, hayır, görmedi. Korkarım onu bir daha hiç görmedim."

Ve Anna'nın kalbi neredeyse bir kez daha göğsünde parçalara ayrılıyordu. Belki de cevabı içten içe zaten biliyordu ama yanıldığını öğrenmeyi umutsuzca bekliyordu. Boğazında yükselen yumruyu yutarak sordu: "O zaman başka birini mi buldun? Daha sonra mı? Yaşlandığında mı?"

Cathy başını düşünceli bir şekilde yana eğdi, sonra Anna'ya, "Hayır, hiç evlenmedim," dedi.

Ve Anna ağlamak istedi. Cathy'nin kendi isteğiyle yalnız kaldığını, başka yollarla tatmin olduğunu düşünseydi durum farklı olurdu ama buna inanmıyordu.

Cathy net ve sakın konuşsa da Anna onun sesindeki hüzünlü gerçeği duyabiliyordu. "Hep başka birinin geleceğini düşünmüştüm ama gelmedi. Belki de bir ömürde iki kez böyle bir aşkı ummak çok fazlaydı. Ya da belki de kendimi o eski eve kapatarak aşkın beni bulmasını çok zorlaştırdım."

"Robert'ın nereye gittiği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Bilgisayarlar moda olduğunda onu aradım - Knoxville, Tennessee'de ona ait olduğuna inandığım bir ölüm ilanı buldum. Kanserden 1992'de öldüğü ve bir oğlu olduğu yazıyordu. Tüm bildiğim bu."

Anna başını salladı. Her şey o kadar kasvetliydi ki ne diyeceğini bilemiyordu.

Sonra Cathy ona, "O gece Robert'la gitmemek hayattaki en büyük pişmanlığım. Belki pervasızca, çılgınca görünebilirdi ama bazen risk almak gerekir. Yapsaydım ne olurdu diye hep merak etmişimdir. Belki korkunç bir şey. Ama belki de harika bir şey. Ve her iki durumda da, *yaşamak olurdu* ve o zamandan beri kendime 'ya olsaydı' diye sormaktan daha iyi olurdu."

Anna içgüdüsel bir hareketle uzanıp Cathy'nin elini kendi eliyle kapattı. "Bana karşı bu kadar açık olduğun için teşekkür ederim. Hikâyelerini okumak benim için çok şey ifade etti, kendimi hem sana hem de eve bağlı hissetmemi sağladı. Evi onarıyorum ve yakında oda-kahvaltı olarak açmayı planlıyorum" diye açıkladı.

Bu haber Cathy'nin ruh halini düzeltmiş, dikkatini başka yöne çekmiş gibiydi. "Bunu duymak güzel. Orada yaşayan çok az insan için her zaman çok büyük bir ev olmuştur. Daha fazla insanın keyfini çıkarması güzel olacak."

"Bu fikri beğenmenize sevindim."

"Sence bir ara gelip görebilir miyim?" Cathy sordu. "Bittiği zaman mı? Buraya ne yaptığını görmek isterim."

Anna derin bir memnuniyetle başını salladı. "Kesinlikle. İlk misafirim olmanı çok isterim."

Sonra Cathy gözlerini hafifçe kısararak başını bir yana eğdi. "Ama bütün bu işleri tek başına yapmadın değil mi? Çok büyük bir ev."

Anna başını salladı. "Birkaç arkadaşım içeride bana biraz yardım etti. Ayrıca dışarıdan da yardım aldım. Bir erkek ... arkadaştan," diye bitirdi, sesi hoşlandığından daha utangaç çıkıyordu.

Bu da onu ele vermişti, çünkü Cathy en ufak bir tereddüt göstermeden, "Bir arkadaştan daha fazlası. Onu seviyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Anna gözlerini kırıpıştırdı. "Bu kadar açık mı?" Sonra içini çekti. "Eskiden çok daha havalıydım."

Ama Cathy sadece güldü. "Havalı olmaktansa aşık olmayı tercih ederim."

Anna gerçeği inkâr edebilmeyi isterdi ama gerçeği bir yerlerde değişmişti, bu yüzden "Ben de" demekten başka çaresi yoktu.

"Daha önce onu sevdiğini hiç itiraf etmemişti." Gaston

Leroux, *Operadaki Hayalet*

Yirmi dört

Anna Cathy'nin yanından karışık duygularla ayrıldı. Tanıştıkları için mutluydu, Cathy'nin hayatına beklenmedik bir ışık kattığını düşündüğü için mutluydu. Ama Cathy'nin hayatını yalnız geçirmesine de üzülmekten kendini alamıyordu, öyle görünüyordu ki bu kendi seçimi değildi.

Doğruca eve gitmek yerine, Creekside Park'ta durdu - top sahalarını ve her yıl karnavalın düzenlendiği, şu anda yıkım derbisi için derme çatma bir arenaya dönüştürülen alanı atladi. Bunun yerine Sugar Creek boyunca uzanan güzel alana gitti; yabani papatyalarla kaplı taş döşeli yol, Bayan Ellie'nin bahçesindeki benzer küçük beyaz bir çardağa çıkıyordu. Half Moon Hill'de olmayan huzurlu bir yerde biraz düşünmek istiyordu.

Cathy'nin on altı yaşında neden ailesiyle birlikte kalmayı seçtiğini çok iyi anlıyordu. Robert'ın ona sevgisinden başka verebileceği hiçbir şey yoktu ve o zamana kadar rahat, güvenli bir hayat yaşamış bir kız için bunun yeterli olup olmayacağını kim söyleyebilirdi? Yine de Cathy'nin bu karardan pişmanlık duymasından nefret ediyordu. Anna'ya öyle geliyordu ki, Cathy'nin katı yürekli babası sayesinde bu durum kazanani olmayan bir durumdu.

Ama Cathy'nin Anna'ya söyledikleri hâlâ aklında yankılanıyordu. *Şansını denemek zorundasın. O zamandan beri kendime "ya olursa?" diye sormaktan daha iyi olurdu.* "O zamandan beri" çok uzun bir süreydi.

Ama ne yazık ki... Anna cevabı bildiğinden oldukça emindi. Eğer Duke de onu sevseydi, gitmeyi planlamazdı.

Ve hala *ona nasıl hissettiğini söylemedin.*

Ve şimdi yapmalı mı diye merak ediyordu.

Eğer tedbiri elden bırakıp bunu yaparsa.

Ve bu şekilde, eğer hala devam etmeyi seçerse ... şey, asla bir "ya olursa?" olmayacaktı. Kendini onun önünde duygusal olarak çırılçıplak bırakarak daha da aşağılanmış ve kalbi kırılmış olabilirdi ama ... en azından bunun bir şekilde bir fark yaratıp yaratmayacağını asla merak etmek zorunda kalmazdı.

Kendini zaten kalbi kırık, kırılğan ve savunmasız hissettiği bir zamanda bu fikir çok korkutucuydu. Sanki ona şöyle diyecekmiş gibi hissediyordu: *Devam et, beni biraz daha incit, düştüğümde beni tekmele.* Ve belki de bu berbat bir fikirdi çünkü belki de içi o kadar kırılmış olacaktı ki bir daha asla bir erkeğin karşısına çıkamayacaktı.

İşte soru buydu: Her şansı denemek, son kartını oynamak, göğsüne uzanıp kalbini onun önünde masaya koymak daha mı iyiydi? Yoksa yenilgiyi kabul etmek, kayıplarını azaltmak, yaralarını sarmak ve tamamen yok olmamak için onurundan geriye kalan azıcık şeyi korumak mı daha akıllıydı?

Güneşi içine çekti, kuşların şarkılarını dinledi, bir kral kelebeğinin tembel tembel uçuşunu izledi ve sonra Tanrı'dan biraz rehberlik istedi. Daha sonra arabasına binip eve geri döndü - Duke'un ön verandaya yaslanmış küçük bir merdivenden indiğini görmek için tam zamanında gelmişti. Ona döndüğünde, kalbinin daha hızlı atmasına neden olan kocaman bir gülümseme takınmıştı.

Dışarı çıkıp adamın durduğu yere doğru yürürken bu görüntü ona gülümseme ilhamı verdi. "Neden gülümsüyorsun?" diye sordu. *Belki de kalmak istediğini fark etmiştir. Belki de tam burada bana açılacak ve bunu bana söyleyecek. Belki o da beni seviyordur.*

"Bitti," dedi. "Ha?"

"Ev." Eliyle evi işaret etti. "Yerine koymam gereken birkaç son rötuş var ama az önce son süs parçasını da çaktım Daisy. Ve bana kalırsa oldukça güzel görünüyor."

Aman Tanrım. Şimdiden mi? Bitti mi? Tamamen mi?

Evine baktı. Çok güzeldi. Yumuşak, tereyağı sarısı, üzerine vuran güneş kadar mutlu görünüyordu ve şeftali ile beyaz süslemeler ona umduğu sıcak, davetkâr masal kitabı hissini veriyordu. Bunun Duke'la birlikte sadece birkaç ay önce üzerinde çalışmaya başladıkları eski ev olduğuna inanmak zordu.

"Mükemmel," dedi ona.

Bu konuda mükemmel *olmayan* tek şey, bunun sona işaret ettiğini bilmektir.

O gece, içinde tek bir soru yandı. *Ne zaman gidiyorsun?*

Ama sormadı. Çünkü sormaya dayanamadı.

Duke hava karardıktan sonra içeri girdiğinde -sadece garajda son rötuşları yaptığını söylemişti- ona başka bir şey sordu. "Yarın akşam benimle yıkım derbisine gelmek ister misin?"

Birinci kattaki banyonun lavabosunda ellerini yıkıyordu. Ve ona baktığında, cevabı o söylemeden önce biliyordu. "Üzgünüm Daisy, ama mümkün değil."

Derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Eminim Lucky senin orada olmanı çok isterdi. Ve ... ve ben de isterim." Ve adam cevap olarak başka bir şey söylemeyip ellerini yıkamaya devam edince ekledi: "Sence de biraz insan içine çıkmanın zamanı gelmedi mi?"

Musluğu kapattı, ellerini bir havlunun üzerinde kuruladı.

"Hayır." "Neden hayır?"

Yorgun ve sinirli görünüyordu. "Bir sürü sebep var." "Ne gibi?"

"Kahretsin kadın, bazen hâlâ çok küstah oluyorsun." Sanki inanmıyormuş gibi başını salladı. "Ama başlangıç olarak, çok fazla insan var. Diğer kardeşin Mike gibi, onu hatırladın mı?"

Anna derin bir nefes aldı ve geri verdi. Ve Duke'a bugün parkta kendisini daha da derinden etkileyen bir şey söyledi. "Belki de sana daha önce söylediğim gibi, bizi bilip bilmemesi umurumda değil. Belki sen de umursamamalısın. Belki de karanlıktan çıkmanın, gerçek olmanın, dürüst olmanın zamanı gelmiştir."

Orada durup birbirlerine baktılar. Kadın ona meydan okuyordu ve adam da bunu açıkça hissediyordu. Ama sonunda dedi ki, "*Sana karşı* dürüst *olacağım*. Ben gitmiyorum. Dediğim gibi, birçok nedenden dolayı."

Öfkeli bir of çekti. "Başka hangi sebepler?"

İşte o zaman ellerini hüsrarla yumruk yaptı ve gözleri büyüdü. "Tanrım, Daisy, bir düşünsene! Bir sürü araba birbirine çarpıyor. Bunu görmek istediğimi mi sanıyorsun? O sesleri duymak? Onları en son duyduğum zamanı hatırlamak istediğimi mi sanıyorsun?"

Aman Tanrım. Anna nefesini içine çekti. Hiç düşünmemişti bile.

Ve şimdi kendini yaşayan en duyarsız insan gibi hissediyordu. Dudaklarını büzdü, gözlerini tekrar onunkilere dikti. Sesi amaçladığından daha yumuşak çıktı. "Özür dilerim Duke, unutmuşum. Böyle bir şey olabileceğini..."

"Sorun değil," dedi sessizce, sonra başını çevirdi, ifadesi artık karanlıktı, gözleri daha boş bakıyordu.

Ve bunun hiç de iyi bir şey olduğundan emin değildi. Aslında, belki de gitmeye hazır olmasının bir nedeni de buydu. Çünkü kadın ona karşı çok ısrarcıydı ve o da zorlanmaktan hoşlanan bir adam değildi. Gitmek istemediği yerlere gitmeye. Ya da belki de hissetmek istemediği bir şeyi hissetmeye.

Bir yanı tedbiri elden bırakıp onu sevdiğini hemen şimdi ve burada söylemek istiyordu. Ona, kendisini inciten her şeyi ortadan kaldıracak kadar sevdiğini, eğer izin verirse her şeyi yoluna koyacak kadar sevdiğini söylemek istiyordu.

Ama yapamadı. Çünkü ya yanılıyorsa? Çünkü onun sevgisinin her şeyi yoluna koyması için, karşılığında onun da onu sevmesi gerekecekti. Ve bu da her seferinde daha şüpheli görünüyordu.

Anna ertesi günün büyük bölümünü evin içinde bir şeyler yaparak geçirdi. Çünkü yakında iş yerini açma zamanı gelecekti. Oda oda dolaşıp her birinin ihtiyacı olan eşyaların listesini çıkarırken, sonra da birinci katta ofise dönüştüreceği odayı düzenlemeye başlarken Cathy'yi düşündü ve Anna'nın evde yaptıklarını begeneceğini umdu.

Duke yine garajda çalışıyordu ama ne üzerinde çalıştığını bilmiyordu. Esas olarak onu düşünmemeye çalışıyordu. Bu işe yaramadığında da, burada hiçbir şeyin değişmeyeceğini kabullenmeye çalışıyordu. Gerçekten de gidecekti, muhtemelen her an gidebilirdi. Tek bildiği, bu gece yıkım derbisinden eve döndüğünde onu gitmiş bulabileceğiydi.

Ne yapacağı belli olmayan bir adama aşık olursan olacağı budur. Ve sevmesine izin veremeyecek kadar çok açıdan incinmiş birine. Ve bir

Bunu deęiřtirebileceęini dūřünecek kadar cūretkârdı ama sonunda kendini kandırmayı bırakmıřtı.

Gūn ilerledikęe dıřarıdan, evin ōnūnden gelen ęekię sesleri duydu, bu yūzden adamın garajda her ne yapıyorsa bitirdięini ve belki de posta kutusunu deęiřtirdięini dūřūndū. Birkaę hafta ōnce yeni bir tane almıřtı - mat gūmūř metalden sade, basit bir tane. Ve eęer haklıysa, bunun onun ięin yapması gereken son iř olabileceęini dūřūndū. Ve kalbi biraz daha kırıldı.

Ama duygularını bir kenara itmeye ęalıřtı. Onun yerine, kendisine yardım etmek için yaptığı her şey ve ihtiyaçı olduğu bir zamanda hayatına getirdiği beklenmedik neşe için minnettar olmaya ęalıřtı. Evet, bu her şeyi gōrmek için onun gitmekte olduğu geręeęine odaklanmaktan ęok daha iyi bir yoldu. Ve onsuz kendini boşlukta hissedecekti. Ve her zaman, eğer o sadece ... olsaydı ne olabileceğini merak edecekti. *Oh, kes şunu artık.*

Bu gece dıřarı ęıkıyorsun. Eęleneceksin. Ya da elinden gelenin en iyisini yapmaya ęalıřacaktı. Sadece ięindeki acıyı dindirebilmeyi diliyordu. Ne de olsa o daha gitmemiřti bile. Eęer řimdi bu kadar kōtūyse, o geręekten gittięinde ne kadar kōtū hissedecekti?

Creekside Park'a gitmek için neredeyse hazırđı ki Duke içeri girdi ve onu fuayede bulup, "Daisy, dışarı gelebilir misin? Sana gōstermem gereken bir şey var."

Durduğu yerden başını kaldırıp anahtarlarını bulmak için ęantasını karıştırdı. "Posta kutusu mu? Toprağa yeni bir direk ęakarken duyduğumu sandım."

Eęer yanılmıyorsa, adam gūlūmsemesini tutmaya ęalıřıyordu. "Sadece dıřarı gel ve gōr." Bu yūz ifadesiyle inanılmaz derecede sevimli gōrūnūyordu ama kız bunu fark etmemek ięin elinden geleni yaptı.

İęeri adımıını atarken ōn kapıyı ona aęık tuttu ve sonra kısa bir sūre ięin geri ęekildi, verandada durdu ve araba yolunun yanında gōrdūklerini inceledi. Geręekten de yeni posta kutusu eskisinin yerinde duruyordu ve ōzerinde, uzatılmıř ahřap bir direkte bir tabela asılıydı: *Half Moon Bed & Breakfast*. Tabelanın altında da ōzerinde "*Vacancy*" (*Boř*) yazan kūęūk bir pankart ve ōnūnde de ęıkarılabilir kūęūk bir ahřap "*No*" asılı duruyordu. Kalın direk doęal ahřap olsa da, hem posta kutusu hem de tabela koyu mavi bir renge boyanmıř, altın sarısı yazılar yazılmıř ve her biri bir dizi kūęūk sarı boyalı yıldız ve yarım ay ile vurgulanmıřtı. Yazılar profesyonel ve stilize gōrūnūyordu. Hayal ettięi gibiydi ama ęok daha iyiydi.

"Umarım maviden nefret etmiyorsundur," dedi Duke. "Evde hiç mavi olmadığını biliyorum ama ay ve yıldızlarla birlikte çok mantıklı geldi."

Anna orada neredeyse nutku tutulmuş bir şekilde durdu, sersemlemiş ve ne kadar muhteşem olduğuna hayret etmişti. Ama sonra birkaç kelime bulmayı başardı. "Hayır. Bayıldım. Bu mükemmel."

"Gerçekten mi? Emin misiniz? Çünkü bunu değiştirebiliriz."

Verandadaki adama bakmak için döndü. "Şaka mı yapıyorsun? Bu konuda hiçbir şeyi değiştirmezdin. Bu inanılmaz."

"O zaman umarım bu, senin de hoşuna gider."

O bakışlarını az önce geçtikleri kapıya doğru çevirdiğinde Anna da çevirdi ve ön kapının yanına monte edilmiş, aynı tasarım ve yazıya sahip daha küçük bir tabela gördü: *Half Moon Bed & Breakfast*. Onun altında da daha küçük harflerle: *Anna Romo, Mal Sahibi*.

Ağlamamak için elinden gelen tek şey buydu. Çünkü bu ona her şeyi çok gerçekçi hissettirmiş ve yaklaşık bir yıl önce eski evi satın aldığından beri ne kadar yol kat ettiğini fark etmesini sağlamıştı. Ve Destiny'ye döndüğünden beri ne kadar yol kat ettiğini de.

-O zamanlar ona çok yabancı gelen ama şimdi evi gibi hissetmeye çok yaklaştığı bir yer. Ayrıca Duke'un bunu onun için yaptığını bilmek de onu ölçemeyeceği kadar etkilemişti. "Bayıldım," dedi, sonra bakışlarını Duke'unkilere kaydırды. "Bunları kendin mi yaptın?"

Başını salladı, birden şaşırtıcı derecede çocuksu ve utangaç görünmeye başladı. "Sanatçı olduğunu bilmiyordum."

Başını kısa, kendini küçümseyen bir şekilde salladı. "Aslında değilim. Çocukken annem için biraz çizim ve resim yapardım. Ama ilk kez böyle bir şey yapıyorum."

Onun içinde böyle yeteneklerin saklı olduğunu keşfettiğinde hayrete düşmüştü. Ama Duke Dawson'da görüldüğünden çok daha fazlası, çoğu insanın görmesine izin verdiğinden çok daha fazla katman vardı ve bunu onunla paylaşmayı seçtiği için neredeyse onur duyuyordu. "Bayıldım," dedi ona. "Ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezsin."

Ve o anda, eğer gitmiş olsaydı ve bundan hiç haberi olmasaydı bundan nefret edeceğini düşündü. Ve başka neleri kaçıracağını, onun hakkında neleri asla bilemeyeceğini merak etmeye başladı. Ve bu düşüncenin içindeki bir şey, ondan gelen bu hediye ne kadar etkilendiğiyle birleşti ve ellerini yüzüne kaldırıp damarlarında dolaşan tüm sevgiyle onu öpme dürtüsünü takip etti.

Kolları onun etrafında kıvrıldı, güçlü elleri sırtını ısıttı ve dili onunkine dolandı ve Anna bunun paylaştıkları son öpücük olabileceğini bildiği için daha da derine daldı. Ya bu gece hiçbir uyarıda bulunmadan gittiği için ya da son birkaç gündür kendini koruma çabasıyla ona karşı kendini tuttuğu için. Ve bu davranışını bundan sonra da sürdürecekti -çünkü onun için kendisi kadar bir şey ifade etmediğini bilerek kendini ona bırakmak zordu- ama şu anda, bu anda kendini tamamen teslim etmişti.

Birkaç dakika sonra öpüşme durduğunda, zar zor nefes alabiliyordu. Hâlâ adamın kucağındayken gözlerinin içine bakarak fısıldadı: "Teşekkür ederim. İşaretler için." Ve sonra geri çekildi. Kendini *daha fazla* teslim etmeden önce. "Gitmem gerek. Geç kalmak istemiyorum."

Adam anlayışla başını salladı ve kadın antredeki masadan çantasını almak için aceleyle eve geri döndü. Aynaya son bir kez baktı ve üstünü düzeltti. Kısa bir süre önce sürdüğü ruju öpücükle sildiğini gördü ama bunu daha sonra düzeltebilirdi. Şimdi gitmesi gerekiyordu - birden fazla nedenden ötürü.

Dışarı çıktığında Duke artık verandada durmuyordu ve aslında görünürde hiçbir yerde yoktu. Bu yüzden kapının yanına astığı harika tabelaya bakmak için durakladı ve araba yoluna giderken, yolun yanındaki daha büyük tabelayı incelemek için arabasının yanından geçti. Gerçekten mükemmeldi -mükemmel bir son dokunuş- ve ona gülümsemeden bakmak çok zordu.

Yine de aynı zamanda, bunun Duke'un gidişini gerçek ve somut bir şekilde ima ettiğini düşünmeden edemiyordu. Ve onun gidişi en azından ona çok yanlış gelmişti. Cathy'nin dediğini yapmaz ve şansını denemezse belki de Cathy gibi olacak ve sonsuza dek pişmanlık duyacaktı.

Çünkü ya o da onun gibi hissediyorsa? Bu şekilde görünmese ya da bu noktada olası görünmese bile, ya içten içe öyle hissediyorsa? Ya bir şekilde o da aynı şekilde hissediyorsa ama birbirlerine hiç söylemedilerse ve birlikte kesinlikle harika, coşkulu ve mutlu bir hayatı kaçırdılarsa?

Mustang'e binip motoru çalıştırdığında, Duke'ün açık garajın gölgeli karanlığından çıkıp arabasının hemen önündeki güneş ışığına doğru yürüdüğünü görmek için başını kaldırdı. Ona veda etmek için elini kaldırdı. Hoşça kal. Ya bu gerçekten bir *vedaysa*?

"Duke," diye seslendi. Adam arabasının kapısına doğru yürürken bir planı yoktu ama içinde üç kelime çınladı. *Ya şimdi ya da asla.*

"İyi eğlenceler Daisy," dedi kolayca.

Derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Bu gece benimle gelmeni istememin nedeni Tüm Destiny'nin beni senin kolunda görmesinden gurur duyarım. Çünkü sana aşığım. Ve gitmeni istemiyorum. Belki bir şey değişir diye söylüyorum.

"Çünkü ... derinlerde bir yerde beni önemseydiğine inanmak zorundayım. Ama sadece korkuyorsun. Ona güvenmekten ya da bana güvenmekten.

"Mesele şu ki, bu benim için de kolay değil, Duke. Neredeyse yirmi beş yıl boyunca hayatımın her günü bana olabilecek en büyük yalanı söyleyen bir kadınla yaşadım. Ve yine de, kendimi seninle birden fazla kez ortaya koydum, çünkü güvenmekten çok korkmama rağmen Sanırım bu riske değer. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmese bile, yine de bilmeni istedim. Seni deli gibi sevdiğimi."

Sonra Mustang'i geri vitese taktı, geri geri gitti ve kalbi boğazında uzaklaştı.

"Korkuyorsun ... ama beni seviyor musun?"

Gaston Leroux, *Operadaki Hayalet*

Yirmi beş

Anna geldiğinde derme çatma arenanın etrafındaki alan hareketliydi. Kamyonlara bağlanmış römorklar, tüm camları sökülmüş ve yanlarına spreyle boyanmış numaralar ve sponsor isimleri yazılmış eski arabaları taşıyordu. Ayrıca, bazıları yedek parçalardan bir araya getirilmiş gibi görünen parlak boyalı çim biçme makinelerini gördü ve tüm bu hareketliliğin arasında Tessa'ya rastladığında, derbinin ilk iki etabında aslında arabalar yerine çim biçme makinelerinin yarışacağını öğrendi.

"Ne?" diye sordu Tessa, bu saçmalık karşısında oldukça şaşırılmıştı.

Tessa sadece başını salladı ve "Beni doğru duydun, çim biçme makinesi yıkım derbisi. Hatta Lucky Edna'dan eski bir çim biçme makinesi aldı ve Johnny'nin kullanması için tamir etti."

"Şaka yapıyorsun."

"Keşke. Bu demo derbi takıntısının evimizde biraz kontrolden çıktığını söylemeliyim. Kedinin kullanması için bir araç bulmamasına biraz şaşırdım."

Tessa'yla konuşarak yürüyorlardı ve şimdi Anna'nın eski bir Buick Skylark olduğunu fark ettiği cıvıltı, kireç yeşili bir arabaya yaklaşıyorlardı. Arabanın her iki yanında kırmızı renkte on bir rakamı ve *Lucky's Custom Bike Painting (Lucky'nin Özel Bisiklet Boyası)* yazısı vardı ama bu yazı, ağabeyi geçimini sağlamak için motosiklet boyadığından beri gördüğü diğer arabalardan çok daha şık bir şekilde yapılmıştı.

Ve açık kaputun üzerine eğilmişti. "Güzel numaralandırma, ama bu kireç yeşili de ne?" Anna sordu.

Yukarı baktı. "İndirimde olanı aldım," dedi ve sonra başını tekrar kaputun altına eğdi.

İşte o zaman Anna yakındaki kireç yeşili çim biçme makinesini gördü - Johnny koşarak gelmeden hemen önce, gece için açıkça heyecanlıydı ve Anna'ya yeğenini selamlama ve ona şans dileme şansı verdi.

Birkaç dakika sonra Tessa'yla birlikte tribüne gitmeye hazırlanırken Anna, Tessa'nın Lucky'ye sarılıp veda öpücüğü vermesini bekledi. Ve Duke ile bir gün aynı sahneyi oynayacaklarını hayal ederek biraz özlem duymaktan kendini alamadı.

Sadece o bunun olmayacağını biliyordu.

Ayrılmadan önce aşk ilanına cevap vermesi için ona fazla fırsat vermemişti ama belki de gözlerindeki bakıştan kaynaklanmıştı. Orada üzgün bir şeyler vardı. Adamın tam olarak neye üzüldüğünden bile emin değildi -kendisi için üzüldüğünden mi yoksa gidişini daha da garipleştirdiğinden mi? Tek bildiği, söylediklerinin hiçbir fark yaratmadığından emin olduğu ve kendini ortaya atıp boş yere riske girdiğiydi.

Hiçbir şey değildi. Artık sevildiğini biliyor. Bu önemli. Ve artık Cathy gibi "ya olsaydı?" diye düşünmek zorunda değilsiniz. Artık kalması için yapabileceğin başka bir şey olmadığını biliyorsun. En azından bu da bir şeydir. O anda soğuk bir teselli gibi gelse bile.

Tessa'yla birlikte nihayet tribünlere doğru ilerlerken Tessa iç tasarım müşterilerinden birini gördü ve Anna'ya, "Sen git Amy'yi bul. Ben sana yetişirim."

Ve bir an sonra Jeremy Sheridan'ı elinde bir kaskla, sarı ve mor renklere boyanmış ve görünüşe göre yerel kuaför salonu Snip and Clip'in sponsorluğunu yaptığı başka bir aracın yanında dururken gördü. Devam edebileceğini biliyordu - Sheridan onu fark etmemişti bile - ama onunla arasını düzeltme ve o kapıyı kapatma ihtiyacı hissetti.

"Sakın bana sen de kardeşim kadar delisin ve bu şeyi sürüyorsun deme?" dedi, yürüyerek.

Gülümseyerek baktı. "Elbette öyle. Ve bu hem çılgınlık kısmı hem de bu şeyi sürme kısmı için geçerli."

"Tessa bundan bahsetmedi."

Kaşlarını komplocu bir tavırla kaldırdı. "Kimse bilmiyor. Birkaç saat önce liseden bir arkadaşım aradı, araba kullanacakmış ama öğleden sonra basketbol oynarken ayak parmağını kırmış."

"Jeremy, ben, uh ..." Buna, kısa bir süre önce Duke'a yaptığı açıklamadan daha hazırlıklı değildi ama içinden geldiği gibi konuşmaya karar verdi. "Dört Temmuz için özür dilemek istedim. Seni askıda bıraktıysam özür dilerim."

Jeremy her zamanki gibi rahattı. "Endişelenme, orada bir sürü arkadaşım vardı. Ama senin onlardan biri olmaman beni hayal kırıklığına uğrattı. Ve yakında bir gece bunu telafi edebilirsin," diye ekledi göz kırparak. "Ne dersin? Dolly's'de akşam yemeği, sonrasında Whippy Dip'ten bir külah? Herhangi bir randevum için sadece Destiny'nin en iyisi."

Gülmek zorunda kaldı. Ve onun ne kadar iyi bir erkek arkadaş olacağını düşünmeden edemedi ... eğer ona karşı bu duyguları hissetseydi. "Teşekkürler, keşke yapabilseydim, ama ... Biriyle görüşüyorum ve sana haber vermem gerektiğini düşündüm."

"Kahretsin, bu kesinlikle benim kaybım" derken bile ikisi de gülümsemeye devam etti.

Ve elbette Duke'ün yakında gideceğini biliyordu -bir bakıma, zaten bitmiş sayılırlardı- ama yine de ormandaki vahşi adamının uzun bir süre daha aklında ve kalbinde olacağını hissediyordu.

Rachel ve Mike arenanın bir ucuna yakın bir yerde yollarını ayırdılar -bu gece, çarpışmalardan herhangi birinin bir arabanın alev almasına neden olması durumunda DFD'den bir kamyonla hazır bulunan birkaç itfaiyeciden biri olarak görev yapan Logan ile takılmayı planlıyordu.

Rachel, Jenny ve Sue Ann'i tribünün ön sıralarında otururken gördüğünde, Mike'la birlikte bebeklerini ultrasonda gördüklerinden beri beklediği fırsatın bu olduğunu anladı. Jenny de şu anda mutlu görünüyordu, bu da ona yardımcı olabilirdi. Rachel mutlu bir şekilde onun yanındaki boş yere kaydı ve eski arkadaşına şakacı bir şekilde eğildi. "Selam," dedi gülümseyerek.

Jenny başını kaldırdı, gülümsüyordu ama bu selam karşısında şok olduğu belliydi. "Selam," dedi karşılığında.

"Mick nerede?" Rachel sordu.

"Anita için Dew Drop Inn arabalarından birini kullanıyor."

"Ah," diye cevap verdi Rachel başını hafifçe arkaya eğerek. "İki tanesine sponsor olduğunu ve birini kendisinin kullandığını duymuştum ama diğerini kimin kullandığını bilmiyordum." Gerçi Jenny'nin babası son birkaç yıldır Anita Garey'yle çıktığı için Mick olması mantıklıydı.

"Yani ..." Jenny hala kararsız görünerek başladı, "sen ve ben ... bu tekrar iyi olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"İyiden de öte," dedi Rachel ona. "Eğer bu kadar duyarsız olduğum için beni bağışlarsanız."

Jenny başını salladı, güzel gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Sanırım ikimiz de öyleydik. Ve söylediğim şeyler için özür dilerim. Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin ve bu benim için korkunçtu."

Rachel kaçınılması mümkünse fazla duygusal davranan biri değildi, bu yüzden Jenny'ye asıl söylemek ya da sormak istediği şeye geçmeye karar verdi. "Jen, bebeğimin vaftiz annesi olup olamayacağını merak ediyordum."

Jenny gözlerini kırıştırdı, gözle görülür bir şekilde şaşırmıştı. "Ama Tessa ya da Amy ne olacak?" Rachel, "Hiç kimse bebeğimi senin kadar sevemez," dedi.

onu. Ve gerçek de buydu. Tessa ve Amy'nin çocuğu için çıldıracaklarını biliyordu ama Jenny için bu daha derin bir şey olacaktı. "Ve onun sen olmasını istiyorum. Eğer . . . şey, eğer bunun seni üzeceğini düşünmüyorsan. Ama üzülmemeyi tercih edersen, sorun değil. Ben sadece-"

"Bu beni üzmez," diye araya girdi Jenny. "Çok hoşuma giderdi! Ve onur duyardım."

Rachel içini bir rahatlama duygusu kaplarken kendi gülümsemesinin de genişlemesine izin verdi. "Bu harika," dedi Jenny'ye ve ona sarıldı. Sonra Jenny'ye daha fazlasını anlatmak için acele etti. "Ultrasonu gördük ve bu her şeyi değiştirdi. Ve ne kadar şanslı olduğumu anladım. Hâlâ ölesiye korkuyorum ama şimdi çok daha mutlu bir şekilde."

Sohbet ilerledikçe Jenny'nin de onun adına gerçekten mutlu olduğunu anlayabildi ve ona yakında ultrason fotoğraflarını göstereceğine söz verdi ve daha ne olduğunu anlamadan bebek partileri ve beşikler hakkında konuşmaya başladılar.

Yine de tüm bu süre boyunca, Jenny'nin bu koşullar altında biraz fazla neşeli görüldüğünü düşünmeden edememişti - daha yeni barışmış olsalar bile. Rachel, Mick'le aralarının nasıl olduğunu sorduğunda Jenny dudaklarını ısırdı, bir o yana bir bu yana gizlice baktı.

Rachel ve Sue Ann, "Henüz kimseye söylemeyecektim, çünkü Mick'in haberi bile yok, ama ..." dedi. Sonra çantasını açtı ve bir hamilelik testi çubuğu çıkardı; sonuç pozitif! "

Sue Ann, "Kutsal Meryem Ana," diye fısıldayınca Rachel'ın nefesi kesildi.

Sonra üçü birden kahkahalara ve kucaklaşmalara başladılar; ta ki Rachel, davranışlarını açıkça fark etmiş olan Caroline Meeks ve Dan Lindley'i görene kadar. "Sakin olun, sakın olun," dedi Sue Ann. "Doğal davranın yoksa kendimizi ele veririz."

"Biri sorarsa," diye belirtti Rachel, "bunun benimle ilgili olduğunu söyleyebiliriz - sonunda annelik konusunda aklım başıma geldi." Ama Jenny'ye bir kez daha kocaman gülümsemekten kendini alamadı. "Aman Tanrım, senin adına çok mutluyum Jen!"

"Ben de," dedi, şimdi düpedüz sersemlemiş görünüyordu. Ardından Jenny bebeklerinin birlikte büyüyeceğini, Rachel da muhtemelen çok iyi arkadaş olacaklarını söyledi ve her ikisi de bunun ne kadar inanılmaz olacağı konusunda hemfikir oldular.

"Duyarsız biri gibi davranmak istemem," diye araya girdi Sue Ann, "ama siz ikiniz gevezelik etmeyi bitirdiyseniz, çim biçme makinesi sürücülerini anons etmeye başlamak üzereler ve Adam'ın adını kaçırmak istemiyorum."

Rachel şaşkınlıkla burnunu kıvırdı. "Adam çim biçme makinesi yarışında mı?"

"Bu benim fikrimdi," dedi Sue Ann savunmaya geçerek. "Peyzaj işi yaptığı için eski, yıpranmış çim biçme makinelerinden oluşan bir filosu var. Bunu her yıl yapabilir ve ben de onun *gerçek* derbide araba kullanması konusunda endişelenmek zorunda kalmam." Sonra sanki söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi hafifçe yüzünü buruşturdu. "Yine de tamamen güvenli olduğuna eminim. Eminim Mick, Lucky ve arabayı kullanan diğer herkes için sorun olmayacaktır."

"Rachel dikkatini tekrar Jenny'ye çevirerek, "İyi ki *buradayız*," dedi. yine iyiyim."

"Şimdi de Genç Biçiciler Bölümündeki yarışmacılar geliyor." Mikrofondan konuşan yaşlı adamın sesi belirgin bir country tınısıyla geliyordu. "Genç Johnny Romo arenaya geliyor ve şu çim biçme makinesine bakar mısınız, eminim babası onun için çok güzel boyamıştır. Onu mahvetmek utanç verici olacak."

Anna oturduğu yerden yarışmanın ilerleyişini izliyor -çoğunlukla birbirlerinin etrafında daireler çizen ve zaman zaman birbirlerine çarpan altı çim biçme makinesi- ve kalabalığın geri kalanıyla birlikte yeğenine tezahürat yapıyordu. Ve Johnny gerçekten kazandığında, Tessa çılgına döndü.

Ardından Yetişkinler Biçme Makinesi Bölümü yarışması başladı ve Anna, Sue Ann'in erkek arkadaşı Adam için de tezahürat yapmayı ihmal etmedi. Ne yazık ki çim biçme makinesi birkaç dakika sonra durdu ve tribünlerden biri "Gelecek hafta bahçemi biçmek için bunu getirme Becker!" diye bağırdı ve herkes güldü.

Çim biçme makinelerinin ardından, Dew Drop Inn'in sahibi Anita Garey'nin pembe Honda Civic'ini kullandığı mini bir araba yarışı başladı. Anna, Anita'nın kendine güvenini ve hayatla yüzleşme şeklini çok sevdiği için en çok onun için tezahürat yaptı.

Tüm bunlara rağmen, hava kir ve dumanla dolup taşarken ve yüksek sesli motorların gürültüsü kulaklarında çınlarken bile, Duke'u düşünmeye devam etti, şu anda nerede olduğunu, birkaç eşyasını toplayıp toplamadığını, eve gidip bu kez sonsuza dek sessiz, boş bir ev bulup bulamayacağını merak ediyordu. Nerede olduğuna ve birlikte olduğu eğlenceli arkadaşlarına odaklanmak için elinden geleni yapsa bile. *O gittiğinde tüm bunlara sahip olacağım. Dünyanın sonu olmayacak.* Sadece öyle hissettirecek.

Anita kendi yarışında ikinci olmuştu ve bir forklift ve bir çekici çamurlu arenayı tanınmaz hale gelmiş engelli arabalarından temizlemeye çalışırken, spiker hoparlörden imtiyazlar hakkında bilgi veriyordu. "Bu ezilmiş arabaları yoldan kaldırmak biraz zaman alacak, millet, bu yüzden imtiyaz standına gelmek için çok zamanınız var. Hamburgerinizi alın, kızartmanızı alın, elmalı turtanızı alın - burada sizin için her şeyimiz var. Merak edenler için söylüyorum, turtayı Edna yaptı ve burada kendisi satıyor, gelin bir merhaba deyin ve turtadan alın."

Ama Anna turtayı, hatta Edna'nınki kadar güzel bir turtayı bile düşünemiyordu. Onun yerine böğürtlenleri ve öğleden sonra vahşi bir adamla karşılaştığını düşündü.

Duke kulübenin etrafında dolaştı, yanında götürmek istediği birkaç şeyi topladı. Ne de olsa yapmak üzere yola çıktığı şeyi başarmıştı; Anna'nın otelini açabilmesi için burayı bitirmesine yardım etmişti. Ve bugün

Gizlice üzerinde çalıştığı posta kutusu ve tabelaları bitirmiş ve ona vermişti. Artık kalması için bir neden kalmamıştı.

Nereye gittiğini bildiğinden değil.

Belki 32'den batıya doğru gider ve Cincinnati'ye yaklaştığında geceyi geçirecek bir motel bulur, bir sonraki hamlesine yarın sabah karar verirdi. Ya da güneye, Kentucky'ye doğru gidebilirdi ama Denny'nin öldüğü yoldan gitmek anlamına geleceği için bu düşünceyi hemen kafasından sildi. Belki de arka yollardan gider, bu gece kamp yapacak bir yer bulur ve zamanı nereye gidebileceği konusunda daha fazla düşünmek için kullanırdı.

Sorun şu ki ... hiçbir fikri yoktu. Bisikletiyle buradan Batı Yakası'na kadar tüm ülkeyi dolaşmış ve çok şey görmüştü ama şu anda daha fazlasını görmek istemiyordu. Zaten uzun mesafeli yolculuklar için kendini çok yorgun hissediyordu. Ve Indiana'daki evine de dönemezdi - oradaydı, bunu yapmıştı ve bu her şeyi daha da kötüleştirmişti. Aslında Indiana'da artık gidilecek bir ev olmadığını tahmin ediyordu; bununla yüzleşmeli ve geçmişi geride bırakmalıydı. Motorcu camiasında pek çok arkadaşı olmasına rağmen, hepsi buralıydı ve eğer buralı *kalacaksa...* o zaman neden zaten olduğu yerde *kalmasındı ki?*

Ve lanet olsun, yine neden gidiyordu?

Ben sana aşışım. Seni deli gibi seviyorum.

Onun bu sözleri söylediğini hâlâ duyabiliyordu. Ve bir bakıma, bu sözler hiç de sürpriz olmamıştı. Onu sevdiğini *biliyordu*. Bunu bir süredir biliyordu. Ama başka bir açıdan ... şey, onun bunu söylediğini duymak içini dışına çıkarmıştı. Hayatında hiçbir şey onu bu kadar iyi, bu kadar özel hissettirmemiş, aynı zamanda da ölesiye korkutmamıştı. Sanırım *bu yüzden gidiyordu*. O söylemeden önce bile, her şey buna bağlıydı.

Bir kadını nasıl seveceğini bilmiyordu. Onun ihtiyaç duyduğu erkek nasıl olunur bilmiyordu. Ve kendini kasabanın dışlanmış gibi hissederken ve zaten bir dizi şeytanla savaşırken bunu nasıl yapacağını kesinlikle bilmiyordu.

Şu anda Destiny'nin kalbinde, Creekside Park'ta neler olduğunu hayal etti. Gerçek şu ki, zamanında birkaç yıkım derbisine katılmış ve bunlardan keyif almıştı. Sadece *şimdi* bundan keyif alacağını düşünmemişti.

-Denny'nin kazasının onu nasıl etkilediğini düşününce. Anna'nın bunu anladığını, bu gece neden gitmediğini anladığını umuyordu. Ayrıca, zaten toparlanıp gitmeye hazırlanıyorsa, Mike Romo'nun ilişkilerinden haberdar olmasından bahsetmeye bile gerek yok, bütün kasabanın karşısına çıkmanın pek bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

Ve bu yüzden devam etmek, şimdi ayrılmak, yapılması gereken şey gibi görünüyordu.

Yine de Harley'ine binmek, omzunun üzerinden kulübeye bakmak ve bunun son kez olduğunu bilmek garip hissettiriyordu. Ve ormandan çıkıp, o kadar ter döktüğü güneşli sarı evi görüp, *onu bir* daha göremeyeceğini bilmek de garipti. Kahretsin, bir yerlere bağlanmak ona göre değildi. *Bu da* neydi böyle?

Ama son bir kez daha baktı, sonra hızlandı ve önündeki yola odaklandı; gitmenin tek yolu bunu yapmaktı. *Sadece yap ve arkana bakma.*

İşin garibi, ata bindiği yönün bu olduğunu fark edene kadar neredeyse şehrin merkezine varmıştı. Ama belki Destiny'ye de son bir kez bakmak istiyordu. Gitmeden önce Lucky'ye veda etmeliydi ama onu bir iki gün içinde bir yerlerden arayacak, neden yapmadığını açıklayacak ve bunu mantıklı bir şeymiş gibi anlatmaya çalışacaktı.

Kasabanın içinden geçerken, meydanı, liseyi ve geçen yıl Mike Romo'nun evlenmesini izlediği büyük kiliseyi geçerken şöyle hissetti . . . boş. *Bu yaz sende pek bir şey değişmedi, değil mi?* Öyle olduğunu düşünmüştü; Anna'nın ormanına ilk çekildiğinden beri epey yol kat ettiğini sanmıştı. *Ama sen hâlâ kaçırıyorsun. Hâlâ saklanmaya çalışıyorsun.* O lanet kazadan beri kime dönüşmüştü?

İşte o zaman solunda Creekside Park'a rastladı. Yanından geçerken motor seslerini kendi sesinden bile duyabiliyordu. Ve içinde garip bir kıpırdanma hissetti. *Hayatın orada.* Hissettiği buydu. Ormanda değildi. Evde bile değildi. İnsanlardı. Lucky ve Tessa oradaydı. Lucky'nin oğlu oradaydı. Tam olarak uyum sağlayamadığı ama yine de sevdiği tüm o iyi insanlar -Amy, Logan, Mike- onlar da oradaydı. Ve Anna. Daisy Dukes'daki Daisy'si de oradaydı.

Ve onun yanında olmasını diliyordu.

Olması *gerektiği* gibi.

Parkın girişi tam karşıda duruyordu ve içeri döndü.

Ne halt ediyorsun sen?

Ama o biliyordu.

Artık hiçbir şeyden kaçmıyorum, olan bu. Lanet hayatımı geri alıyorum. Eskiden olduğum adam olacağım. Ya da . . . daha iyi bir adam. Daha cesur bir adam. Ona gerçekten layık olabilecek bir adam.

Anna ondan gerçekten de çok az şey istemişti ve eğer bu gece onu yanında istiyorsa, lanet olsun, gitmeliydi. Ve Lucky'ye destek olmak için orada olmalıydı. Ve eğer Mike'ın Anna'yı onunla görmekle ilgili bir sorunu varsa.

-Onunla ilgilenirdi, bu kadar basit.

Ve sonra onu yeniden vurdu. Anna Romo ona aşıktı. Bu lanet olası bir mucizeydi. Ve o bundan vazgeçmek üzere miydi? Bu en çılgınca şey gibi görünüyordu.

Bunu yapabilirim. Onun hak ettiği adam olabilirim. Buna güvenebilirim. Ona güvenebilirim.

Görünüşe göre artık giriş ücreti almıyorlardı, bu yüzden Duke içeri girdi, derbi arenasına ve seslere yaklaştı. Bisikletini bir sıra arabanın sonuna park etti ve yürümeye başladı ama yavaşça yaklaştı. Dikdörtgen şeklindeki arenanın iki yanında tribünler sıralanmıştı; bir araba tekerleklerini döndürerek yerinde debelenirken çamurlar uçuşuyordu. Şanzımanı kaybetmiş olmalı.

Birazdan kalabalığın içinde Anna'yı bulacaktı ama önce ... şey, sadece bir dakika izlemek, birbirlerine çarpan arabaların seslerine bu kadar yakın olmaya alışmak istiyordu. Sadece birkaç seyircinin durduğu bir uca doğru ilerledi ve kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

Hepsi kask taktığı için sürücülerin çoğunu tanıyamadı ama Lucky'nin motosiklet kaskını tanıdı; daha sonra canına okuması gereken parlak yeşil, saçma sapan bir canavar. Şimdi Lucky'nin iş yerinin adını taşıdığını gördüğü araba, Duke'ün durduğu arenanın aynı ucundaydı ve geri geri giderken, kenarlarındaki kötü spreyle boyalı dondurma külahlarının sayısına bakarak Whippy Dip'in sponsor olduğunu tahmin ettiği, tepeler kadar eski bir Impala'nın çamurluğuna çarptı.

Çarpışma Duke'ün irkilmesine ve nefesinin kesilmesine neden olacak kadar yakındı. *Kahretsin. Ama her şey yolunda. Sorun yok. Bu sadece bir gösteri derbisi. Sakin ol.*

Derbi devam ediyordu, bir düzine kadar araba birbirine çarpıp duruyordu ve gerçek şu ki bu onu rahatsız ediyordu. Sinirleri geriliyor, göğsü sıkışıyor. *Ama bununla başa çıkacaksın. Ve bunu atlatacaksın.*

Kenarları panellerle kaplı eski bir steysin vagon karşı uçtaki Chrysler'a sertçe arkadan çarptığında, tamponları çarpışmanın etkisiyle birbirine yapışmış olduğundan çekip gidemiyordu. Duke iki arabanın birbirlerini ileri geri çekerek ayrılmaya çalışmasını izlerken gülmek zorunda kaldı ve çok geçmeden bir düdük sesi duyuldu,

Sürücülere durmalarını işaret etti ve country tınlı bir adam anons yaptı: "Elenen arkadaşlara arabalarından inmeleri için bir şans vereceğiz. Bu arada, Larry, oraya git ve şu ikisini çözüp çözemeyeceğine bak."

Bir dakika sonra aksiyon yeniden başladığında -bir hakeme en yakın şey gibi görünen Larry sayesinde iki araba birbirinden kurtulmuştu- Duke gidip kız arkadaşını bulmaya karar verdi. Kalabalığı incelerken Tessa ve Amy'yi bulduğunu düşündü; bu da yanlarındaki esmer güzeli Papatyası yapıyordu. O tarafa doğru yürümeye başladığında, onun geldiğini fark ettiğinde güzel yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Ancak kalabalığın soluk soluğa kalması adımlarını durdurdu ve geriye dönüp baktığında arenanın en ucundaki Chrysler'in motorundan gri bir duman yükseldiğini gördü. İtfaiye aracı da o uçta duruyordu ve Logan Whitaker'ın tam teçhizatlı iki itfaiyeciyle birlikte, ellerinde yangın hortumuyla Chrysler'a doğru koşmasını izledi. Yanındaki biri bunun Jeremy Sheridan'ın kullandığı araba olduğunu söyledi.

İşte o anda solunda beliren parlak bir ışık bakışlarını Lucky'nin kireç yeşili arabasına çevirdi. Motorun altından ateş çıkıyordu. Tribünlerde ya da spiker locasında kimsenin henüz göremediği bir yerden. Kahretsin.

Tamamen içgüdüsel olarak hareket eden Duke, onu alandan ayıran beton bariyeri atladi ve arabaya doğru koşarak bağırdı, "Lucky, ateş! Arabadan çık! Arabanın altına ateş et! Çık dışarı!"

Lucky ona baktı ve Duke kaskın içinden yüzünü göremese de, anlamış gibi göründü ve emniyet kemerine uzandı. Ama dışarı çıkmıyordu. Neden çıkmıyordu? *Defol git, dostum.* Ama sonra Duke fark etti ki -Lucky'nin emniyet kemeri sıkışmıştı ve onunla mücadele ediyordu.

Şimdi kaputun altından dumanlar yükseliyordu ve sonra kaputun her iki yanından da turuncu alevler fişkırdı. Kalabalıktaki insanlar tepki vermeye başlarken, Duke Tessa'nın "Lucky! Şanslı!"

İtfaiyecilerin yolda olduğunu hissediyordu ama onları beklemiyordu, bekleyemezdi. Duke arabaya doğru koşup kapıyı açtı, iki yumruğunu emniyet kemerinin tabanına doladı ve kemeri harap olmuş eski zeminden söküp çıkardı. Sonra Lucky'yi gömleğinden yakalayıp arabadan öyle bir çekti ki, ikisi de birkaç metre ötede yere yığıldılar; tam o sırada gösterge panelinin altından alevler çıkıp ön koltuğu sardı.

İtfaiyeciler Skylark'ı hortumla yıkamak için geldiklerinde ikisi de kendilerini yukarı itip uzaklaştılar. Alevlerin sönmesi sadece bir dakika sürdü ve Duke bir patlamaya hazırlandığı halde patlama olmadı.

Bir de ne görsün, Tessa ve Anna beton bölmelerin üzerinden atlayıp kalın, nemli toprakta onlara doğru hızla ilerliyorlardı. Tessa gözyaşları içinde babasına sarıldığında Lucky'nin kaskı çıkmıştı bile. Sonra küçük Johnny'nin de babasına doğru koştuğunu gördü.

Tam o sırada Anna'nın *ona* doğru koştuğunu fark etti.

Nedense Lucky'nin peşinde olduğunu düşünmüştü ama sonra Lucky'nin ona o kadar sert vurduğunu ve ikisinin de çamura düştüğünü hatırladı -beni *seviyordu*-. "Duke, Tanrım! Tanrı'ya şükür iyisin! Ve Tanrı'ya şükür Lucky'yi çıkardın! Tanrı'ya şükür buradaydın!"

Sonra hafifçe geri çekildi, onun üzerine uzanarak, "Buradasın. Sen geldin." Sanki bu kısım ona yeni çarpmış gibi.

Başını salladı. "Çünkü ben de seni seviyorum."

Gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. "Sen ne?"

"Ben de seni seviyorum Daisy. Seni terk etmekle aptallık ettim. Yani ... bir erkeğin isteyebileceği her şeye burada sahipken ne arıyorum ki?"

Anna orada öylece yatıyor, gözlerini kırıştırtarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Duman, ateş, çamur, tehlike, Duke ve hayallerinin otuz saniye içinde gerçekleşmesi kavranması gereken çok şeydi. "Tanrım," diye mırıldandığını duydu ve sonra onu öptü, tam orada, tüm Destiny'nin önünde.

Gerçi tüm bu gürültü patırtı arasında kimsenin fark edip etmediğini söylemek zordu. İtfaiyeciler birbirlerine bağıyor ve herkesin iyi olduğundan emin olmak için daha fazla insan arenaya akın ediyordu.

O ve Duke ayağa kalktıklarında, Mike'ın Lucky'yi sertçe kucakladığını gördü. Bundan birkaç saniye sonra Lucky Duke'un kolunu tutarak, "İkinci kez dostum. İkinci kez." Duke'un hayatını ikinci kez kurtardığını kastettiğini biliyordu.

"Burada olduğum için mutluyum kardeşim," dedi Duke ona.

Yüzü hâlâ gözyaşlarıyla kaplı olan ama gülümseyen Tessa, "Umalım da bu sefer ikincisi uğurlu gelsin," dedi. Sonra da Lucky'nin göğsüne bir şaplak attı,

Diğer koluyla ona sarılırken bile, "Ve kendini tehlikeli durumlara sokmaktan vazgeç" diye ekledi.

İşte o zaman Anna Mike'ın sesini duydu. "Siz ikiniz mi? Birlikte misiniz? Gerçekten mi?"

Döndüğünde onu, tabii ki kendisine ve Duke'a bakarken buldu. Her ne kadar onu takdir etmeye başlamış olsa da, kesinlikle onun işine karışacak durumda değildi, bu yüzden tehditkâr bir parmağını ona doğru doğrultarak, "Dinle, bununla ilgili bir sorun yaşamayı aklından bile geçirme, çünkü-" dedi.

"Dur," dedi, iki elini de sakinleştirici bir hareketle uzatarak. "Çok şaşırdım ama kızgın değilim."

Tamam, işler artık düpedüz gerçeküstü olmaya başlamıştı. "Ha?" diye mırıldanırken çenesi düştü.

"Kahretsin, az önce Lucky'nin hayatını kurtardı, hem de yeniden. İsterse seninle evlenebilir."

Tanrım, gerçekten böyle mi söyledi? Cevap vermek için acele ederken yanaklarına sıcaklık tırmandı. "Biraz acele ediyor olabilirsin. Onu korkutmayın."

Ama sonra Duke ona göz kırptı. "Korkmuyorum Daisy," dedi ona. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Ve Anna işe dönme zamanının geldiğine karar verdi. Lucky güvendeydi, Mike alışılmadık bir şekilde kabulleniciydi, ailesiyle her şey yolundaydı; bu yüzden ellerini Duke'un göğsüne bastırıp onu yavaşça birkaç adım geriye, kalabalıktan ve yanmış arabadan uzağa itme fırsatını değerlendirdi.

Gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Peki bu ne anlama geliyor? Yani, sen . . . gerçekten gitmiyor musun?"

"Gerçekten değilim. Seninle olmak istiyorum. Seninle birlikte eve bakmak istiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum, Anna. Eğer yapabilirsem."

Kalbi göğsünde açan bir çiçek gibi hissetti, sanki geriliyor, ardına kadar açılıyordu. "Az önce yaptın."

Ona sevdiği seksi sırtışını verdi ve şimdi yara izini bile sevdiğini fark etti çünkü bu, hayran olduğu adamın bir parçasıydı. "Şey, seni bilmem ama... Bu gece yeterince sosyalleştim, başka bir zaman tekrar denerim. Şu anda sadece eve gitmek ve

. . . seni o salıncakta itmek, böğürtlenli pastanı yemek, lanet kedine çelme takmak ve ... yıldızların altında seninle sevişmek."

Anna gözlerini kırptırdı. Peki, *kimdi* bu maskeli adam? "Daha önce buna sevişmek dediğini hiç duymamıştım."

Parmak eklemlerini kızın kolunda gezdirdi. "Sanırım sen . . . pürüzlerimi biraz yumuşattın, Daisy."

"Beni de yumuşattın. David. Hadi bana verdiğin listeye başlayalım. Önce sonuncusunu yapmak istiyorum."

" ... ve şimdi herkes gibi yaşamak istiyorum." Gaston

Leroux, *Operadaki Hayalet*

Sonsöz

Anna en son yaptığı böğürtlenli turtayı fırından çıkarmış, üstünden fışkıran morumsu, sıcak kabarcıklardan memnun kalmıştı. Serin bir sonbahar günü için mükemmel bir tatlı olacaktı.

Tabağı Amy'den aldığı pötikareli tutacaklardan birine yerleştirirken bir araba kapısı sesi duydu ve burada olduklarını anladı. Erik'le birlikte ön kapıya doğru yürürken Duke'ün Cathy'nin Mustang'den inmesine yardım ettiğini gördü, sonra da yaşlı kadının eve bakıp gülümsemesini izledi. "Ah, harika, tek kelimeyle harika," dediğini duydu Anna.

Sevgi dolu kedisini kucağına almak için eğildi, sonra ön verandaya çıktı. Ama Cathy onu henüz görmemişti, çünkü Duke ona bazı ayrıntıları göstermekle meşguldü. "Bu tabelayı ben yaptım, posta kutusunu da ben boyadım." Sonra şu anda parlak, canlı bir turuncuya bürünmüş olan akçaağacı işaret etti. "Ve şurada asılı duran da senin eski salıncağın," dedi.

Cathy'nin gözleri sevinçle parladı ve Anna yaşlı kadının bazı değerli anılarını yeniden yaşadığını neredeyse görebiliyordu. Cathy'nin kaybettiklerini düşünmek onu hâlâ üzüyordu ama tavsiyesine uyduğu için minnettardı, ayrıca gelişen dostlukları sayesinde Cathy'nin hayatına biraz daha mutluluk getirebildiği ve şimdi onu ilk resmi konuğu olarak ağırladığı için de memnundu.

Gelecek hafta Half Moon Bed & Breakfast işletmeye açılacaktı. *Destiny Gazette*'ye bir ilan vermişti ve ailesi Florida'dan gelecekti, ilk müşterileri olmak için ısrar etmişlerdi. Duke, annesi ve babası buradayken büyük bir piknik yapmalarını önermiş ve arka bahçe için garajda kendi yaptığı yeni ve güzel çim mobilyalarıyla ona sürpriz yapmıştı!

Şimdi Amy ve Logan'ın yanı sıra Jenny ve Mick de kendi çim takımları için sipariş vermişlerdi. Rachel da ona bir beşik yapıp yapamayacağını sormuştu. Amy de kitapçının kapısı için el boyaması bir tabela yaptırmıştı. Ve Duke, Anna'ya eski evlerin tadilatıyla ilgili bir iş kurmak istediğini söylemiş olsa da, dün Mick'le telefonu kapattıktan sonra ona dönüp, "Ama sanırım şimdilik mobilya ve tabela üreticisiyim," demişti.

Anna, Duke'ün yeteneklerini kullanmaya hevesli olduğunu görmekten hoşlanıyor ve bunları bunca zamandır sakladığına inanamıyordu. Kalmaya ilk karar verdiğinde, Gravediggers'ı geri almayı ya da eve daha yakın yeni bir bar açmayı düşünebileceğini düşünmüş olsa da, "Hayır Daisy, daha sakın bir hayat bana uygun görünüyor." dedi.

Anna ve Duke artık kendilerini Destiny'de dışlanmış gibi hissetmiyorlardı ama Anna ikisinin de bir zamanlar dışlanmış olmalarının onları bir araya getirmede büyük bir rol oynadığını, Duke'ün aşka olan güveni biraz daha yavaş olsa da birbirlerine güvenmelerine yardımcı olduğunu biliyordu. "Erkekler," diye mırıldandı kendi kendine, gülümseyerek.

Ama sonuçta ikisi de cesur olmayı öğrenmiş ve geçmişi geride bırakmak için adımlar atmışlardı. Ve bazen şansınızı denemeniz ve sadece inanmanız gerektiğini öğrenmişlerdi.

Ve Anna, hem Duke'ün hem de kendisinin küçük Destiny kasabasından daha güzel bir yere yerleşebileceklerini düşünemiyordu; öyle sıcak bir yerdi ki, spektrumun iki zıt ucundan gelen iki dışlanmış insan bile birbirlerini bulmakla meşgul oldukları aynı anda burada bir yuva bulabilirlerdi.

Tam o sırada Erik miyavladı. Anna ona baktı. "Merak etme, her saniye sana yaltaklanmadığım için hâlâ orada olduğunu biliyorum." Erik de bir yere ait olmak istemişti. Sadece bunu ifade etme konusunda Anna ve Duke kadar temkinli davranmamıştı.

Duke şimdi Cathy'yi salıncağa doğru götürüyordu ve Anna onun son zamanlarda ne kadar dışa dönük olduğunu düşünerek kendi kendine kıkırdıyordu. İçeri gireceklerdi.

Ama şimdilik sadece o anın ihtişamının tadını çıkarmakla yetiniyordu.

Avluya doğru yürürken, kedicik hâlâ kollarında kıvrılmış, turuncu ve altın rengi yapraklar ayaklarının etrafında dönerken, Anna arkasına yaslanıp onu ve Duke'u bir araya getiren büyük eski eve baktı ve evin *onlara ne* kadar çok benzediğini düşündü: Hüzünlü bir bakımsızlık içindeydi ama şimdi yeni bir şeye dönüştürülmüştü.

Sonra etrafına bir göz gezdirdi. Kediye baktı ve şöyle dedi: "Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum Erik ama her şeye sahibim. Harika bir ev, yeni bir iş, sevgili arkadaşlar, sevgi dolu bir aile ve bana tapan ateşli, seksi bir adam."

Buna karşılık kara kedi protesto edercesine miyavlayarak onu güldürdü.

"Evet," dedi ona. "Biliyorum. Ve benim de çok sevdiğim tatlı ve harika bir kediciğim var."

*Anna'nın Böğürtlenli Turtası**

½ fincan (1 çubuk)
tereyağı 2 fincan
kendiliğinden kabaran
un 2 fincan beyaz
şeker
2 su bardağı süt
4-5 bardak böğürtlen (tencereyi ağzına kadar dolduracak kadar)

Fırını önceden 350°F'ye ısıtın. Fırın sıcaklığına ulaşıldığında, 9 "x13" boyutlarında bir tepside tereyağını eritin.

Orta boy bir kapta un, şeker ve sütü (%2 süt en iyisidir) karıştırın. Hamur hafif pütürlü olacaktır. Karışımı fırın tepsisindeki eritilmiş tereyağının üzerine dökün. Tereyağı ve hamuru birbirine karıştırmayın.

Böğürtlenleri hamurun içine bırakın (daha fazla kabuk isteniyorsa daha az böğürtlen ekleyin). (Evet, önce hamur, sonra böğürtlenler konur. Endişelenmeyin, tartı fırından çıkardığınızda meyveler altta kalacak ve hamur üstte bir kabuk oluşturmuş olacaktır).

Önceden ısıtılmış fırında bir saat veya kızarana kadar pişirin.

*Lexington, Kentucky'deki Joseph-Beth Bookseller'dan Amanda Beverly'ye tarifini kullanmama izin verdiği için teşekkür ederim.

Toni Blake'in Half Moon Hill'ine aşık oldunuz mu?

O halde, çok kalpli ve unutulmaz insanlara sahip güzel bir küçük kasabada geçen yeni serisinin geri kalanını kaçırmak istemeyeceksiniz.

Okumaya devam edin ve yeniden aşık olun.

Destiny'e hoş geldiniz.